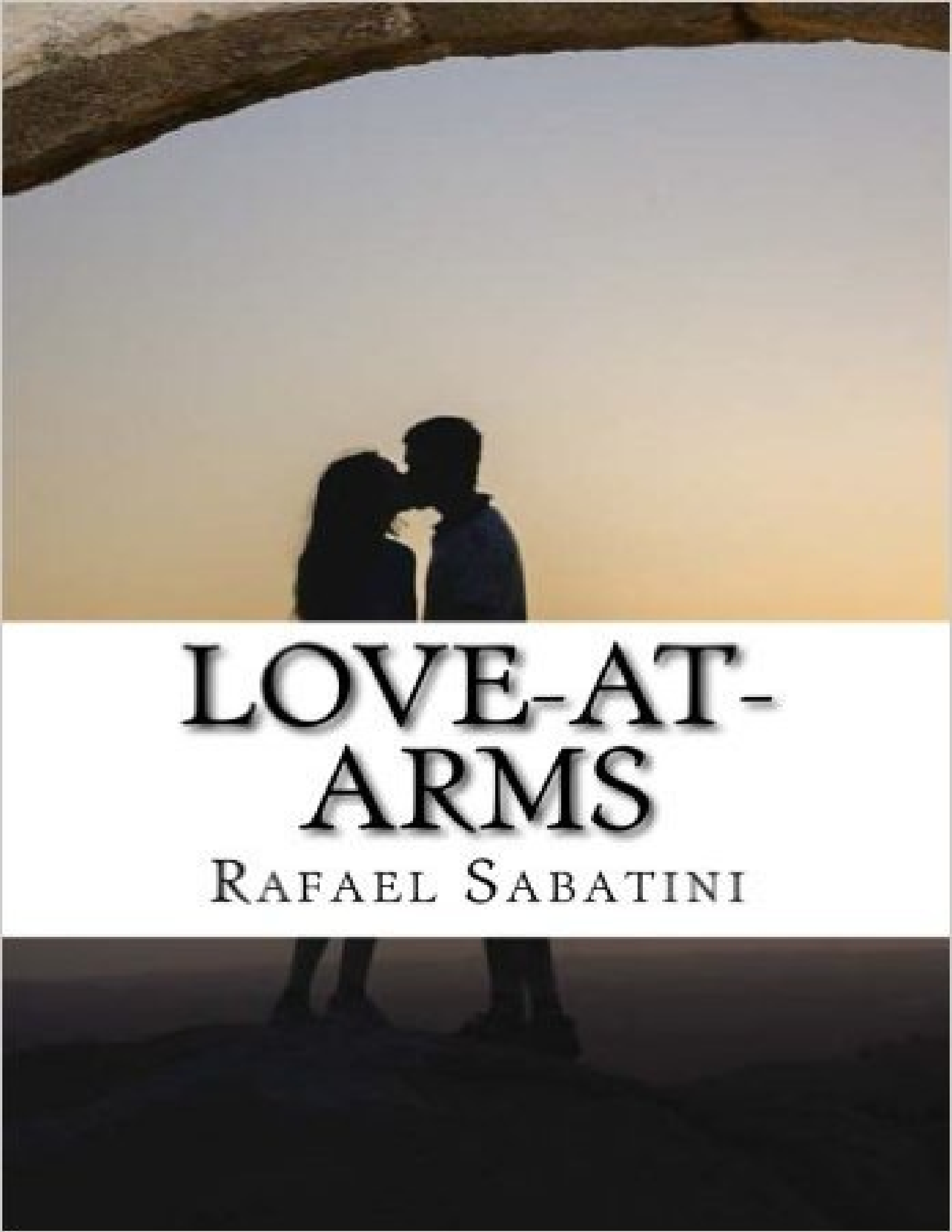

The background of the entire cover is a photograph of a couple in silhouette, embracing and kissing. They are positioned in the center of the frame, against a bright, hazy sky that transitions from a pale yellow at the horizon to a soft blue at the top. The couple's dark forms are clearly visible against the lighter background. The top of the image shows a dark, textured edge, possibly a rock or a piece of wood, and the bottom shows a dark, silty ground.

LOVE-AT- ARMS

RAFAEL SABATINI

TÌNH YÊU RA TRẬN – LOVE AT ARMS

RAFAEL SABATINI

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

TÌNH YÊU RA TRẬN

Rafael Sabatini

Chương 1: Ý dân

Từ dưới thung lũng, tiếng chuông Angelus khẽ vẳng lại theo làn gió đêm. Trong ngôi lều của người chăn dê trên đồi có một nhóm sáu người, đầu trần, khẽ cúi xuống tuân theo tiếng chuông báo giờ cầu nguyện tối. Từ trên mái nhà bụi bặm dòng xuống một ngọn đèn bằng đồng ba bậc vừa cháy leo lét vừa bốc khói mờ mịt, toả ánh sáng tù mù cùng mùi khói khét nồng ra khắp căn lều tối tăm. Tuy vậy căn lều vẫn đủ sáng để có thể thấy cả toán người đều ăn vận với vẻ phong lưu quyền quý hoàn toàn tương phản với khung cảnh nghèo nàn xung quanh.

Hồi chuông cuối cùng chìm dần trong tiếng gió thổi rì rào đều đều qua sườn đồi, cả sáu người cùng thành kính làm dấu thánh, từ tốn đội mũ rồi nhìn nhau với vẻ dò hỏi. Nhưng trước khi có người nói ra lời điều đang làm tất cả bận tâm, chợt có tiếng gõ nhẹ lên cánh cửa lều mỗi một.

« Cuối cùng cũng tới rồi », ông lão Fabrizio da Lodi khẽ kêu lên nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, trong khi một người trẻ tuổi cao dong dỏng, ăn mặc bảnh bao sải bước về phía cửa và mở rộng cửa theo ánh mắt ra lệnh của Fabrizio.

Bước qua ngưỡng cửa là một người đàn ông cao lớn, đội một chiếc mũ rộng vành không có ngù lông, chiếc áo choàng phủ kín người được chàng cởi ra khi bước vào để lộ bộ đồ xoàng xĩnh chàng đang mặc. Một chiếc áo da thắt chặt ở ngang hông bởi một chiếc thắt lưng kết bằng mạng sắt, bên trái đeo một thanh kiếm dài, trong khi từ sau hông phải của chàng lấp ló cán của một con dao găm. Chiếc quần bó màu đỏ được bỏ vào trong ống đôi ủng bằng da không thuộc, đôi ủng dài đến quá gối bó sát ống chân hoàn tất ở chàng vẻ ngoài thường thấy của một người lính đánh thuê đang lúc hết việc làm. Bất chấp vẻ ngoài của chàng, cả sáu người quý tộc có mặt trong khung cảnh lạ lùng này đều cung kính bỏ mũ ra một lần nữa, và đứng yên với vẻ chờ đợi chăm chú.

Chàng dừng lại một chút để bỏ hẳn chiếc áo choàng, người trẻ tuổi đã mở cửa cho chàng vội vã bước tới giúp một cách thành thạo đến độ có thể tưởng nhầm anh ta được sinh ra để sắm vai hầu phòng. Sau đó chàng bỏ mũ, để lộ khuôn mặt trẻ trung đẹp trai, vừa quý phái vừa khoẻ khoắn tràn đầy sức sống và mái tóc dày đen nhánh được giữ trong một chiếc mạng đan bằng chỉ vàng - vật duy nhất cho biết chàng có địa vị cao sang hơn nhiều so với vẻ bề ngoài.

Chàng nhanh nhẹn bước về phía toán người đang đứng cạnh chiếc bàn cục mịch trơn nhẵn, đôi mắt đen lướt nhanh qua tất cả những khuôn mặt đang đối diện với chàng.

« Thừa các ngài, tôi có mặt. » Sau cùng chàng lên tiếng, « Con ngựa của tôi bị què cách Sant' Angelo nửa dặm và tôi đã buộc phải đi bộ đoạn đường còn lại. »

« Đức ông chắc đang mệt lắm », Fabrizio lên tiếng, với vẻ quan tâm sẵn đón luôn được dành cho những người có địa vị, « Hãy uống một cốc vang Puglia, thưa đức ông. Fanfulla, lại đây », ông gọi anh chàng quý tộc trẻ đã đóng vai hầu phòng. Nhưng người mới tới đã khoát tay cản lại.

« Chuyện đó để sau. Thời giờ lúc này quý hơn các ngài tưởng đấy. Rất có thể, thưa các ngài, nếu không bị buộc phải đi bộ tới đây tôi đã chẳng bao giờ tới nơi được. »

« Tại sao ? », một người bật hỏi, bộc lộ sự băn khoăn vừa nảy ra trong đầu đám quý tộc, thậm chí không ai dấu được vẻ lo lắng trên khuôn mặt. « Chẳng lẽ chúng ta bị phản bội ? »

« Nếu các ngài đang trong tình thế phải đề phòng sự phản bội, thì có thể đúng là vậy, các bạn thân mến. Trong lúc tôi vừa đi khỏi chiếc cầu bắc qua Metauro và lần theo lối đi từ cầu lên, tôi nhìn thấy một đốm sáng nhỏ nhấp nháy đằng sau mấy bụi cây ven đường. Đốm sáng đó là ánh mặt trời phản chiếu trên mũ sắt của một gã đang rình rập đằng sau bụi cây. Tôi đi lại gần hơn theo con đường, mũ kéo thấp xuống vừa đủ để che bớt mặt mà vẫn không cản trở tầm nhìn. Đến khi đi ngang qua chỗ gã do thám đang ẩn nấp giữa đám lá đáng lẽ đã giấu kín tung tích gã nếu gã không bị ánh mặt trời phản chiếu trên mũ làm lộ, tôi chợt nhận ra khuôn mặt quý quyết của Masuccio Torri. »

Cả đám thính giả của chàng ồ lên, vẻ lo lắng càng lộ rõ, một vài người thậm chí tái mặt. « Hẳn rình mò ai mới được chứ? Tôi tự hỏi, và câu trả lời là hẳn đang đợi tôi. Nếu tôi đoán không sai, hẳn còn biết rõ quãng đường tôi phải đi, và không hề nghĩ đến chuyện tôi lại đi bộ, cũng như việc tôi có thể tới đây dưới bộ cánh như thế này. Vậy là, nhờ sự tình cờ cũng như chiếc mũ và chiếc áo choàng mà tôi đã dùng che kín người, hẳn đã để tôi đi qua không đoái hoài gì. »

« Trước Đức Mẹ Đồng Trinh ! », Fabrizio kêu lên nóng nảy, « tôi xin thề là đức ông đã làm. Ngoài sáu chúng tôi chẳng ai khác trên toàn đất Italy biết ngài tới đây. Và tôi có thể thề trên cây thánh giá rằng không ai trong chúng tôi đã hé môi để lộ ra ngoài. »

Ông quay sang nhìn những người còn lại như muốn tìm kiếm sự đồng tình. Không hề chần chừ, tất cả đều lập tức xác nhận lời thề của ông quý tộc già với những lời thề không kém thiêng liêng cho tới khi người mới đến phải giơ tay ra dấu cần sự yên lặng để chấm dứt tràng thề thốt.

« Cả tôi cũng không hé ra với ai, » chàng trấn an, « vì tôi tôn trọng ngài, Fabrizio. Thế nhưng ... tại sao Masuccio lại nấp né như kẻ trộm trong bụi cây bên đường như thế ? », chàng tiếp tục, với một giọng hơi khác, « Thừa các ngài, tôi không biết các ngài hẹn tôi đến đây làm gì, nhưng nếu các ngài có ý mưu phản thì hãy dè chừng ! Công tước đã biết về âm mưu của các ngài, hoặc chí ít cũng nghi ngờ. Nếu tên do thám đó không phải được cử đi theo dõi tôi, thì không nghi ngờ gì nữa, gã có nhiệm vụ theo dõi và bấm lại cho Công tước chủ của hẳn tên những người có mặt tại đây. »

Fabrizio nhún vai tỏ vẻ dửng dưng coi thường, một thái độ được Ferrabraccio đứng bên cạnh chia sẻ.

« Cứ để ông ta biết », ông này dè bửu với một nụ cười hằn học, « Ông ta sẽ biết khi đã quá muộn. »

Người mới đến hơi ngả đầu ra sau, đôi mắt đen của chàng sáng lên nửa bắn khoăn, nửa võ lể. Chàng thở dài.

« Vậy là tôi đã đoán đúng », chàng nói lạnh lùng, « các ngài quả nhiên đang có ý phản nghịch. »

« Thừa ngài Bá tước Aquilla », Fabrizio trả lời chàng, « chúng tôi phản bội một người để tận trung phục vụ một đất nước. »

« Nước nào vậy ? » Bá tước Aquilla vặn lại khinh miệt.

« Công quốc Babbiano. »

« Các ngài phản bội Công tước để trung thành với công quốc ? », chàng hỏi, giọng càng có vẻ khinh bỉ. « Thừa các ngài, tôi thấy khó mà tiêu hoá được lý lẽ của các ngài. »

Đám người dự mưu lặng lẽ trao đổi với nhau bằng những cái nhìn bàng hoàng. Họ đã không hề trông chờ một thái độ như vậy từ phía chàng bá tước, và nhìn nhau tự hỏi liệu có nên đi xa hơn không. Cuối cùng, khẽ thở dài, Fabrizio quay về phía Aquilla.

« Thừa ngài bá tước », ông bắt đầu với giọng nghiêm trang bình thản, « Tôi là một người già cả ; tên tuổi của tôi cũng như của gia đình tôi chưa hề có chút tỳ vết. Ngài không thể cho tôi là một kẻ tệ hại đến mức đã ngần này tuổi đầu còn cam tâm nhúng tay vào những chuyện có thể làm hoen ố bản thân hay danh dự gia đình. Làm một tên phản nghịch, thừa ngài, là một tội lỗi xấu xa. Hơn ai hết, không ai trong chúng tôi đáng bị kết án nặng nề như thế. Xin ngài hãy làm ơn lắng nghe tôi nói hết ; và sau khi đã biết tất cả, hãy phán xét chúng tôi. Không, chúng tôi trông đợi ở ngài nhiều hơn phán xét, thừa ngài bá tước. Chúng tôi mong ngài hãy dẫn dắt chúng tôi cứu quê hương chúng ta khỏi mối hoạ huỷ diệt đang đe dọa. Chúng tôi xin hứa sẽ không manh động khi chưa được ngài chấp thuận- sẽ chỉ làm theo sự chỉ huy của ngài. »

Francesco del Falco, bá tước Aquilla, nhìn người quý tộc già, vẻ khinh miệt không còn nữa, thay vào đó là cái nhìn suy tư pha lẫn vẻ ngạc nhiên. Chàng khẽ gật đầu như để chấp nhận lời thỉnh cầu.

« Xin ngài cứ nói, », chàng trả lời. Fabrizio vừa định nói tiếp thì vẫn lại là quý ngài Ferrabraccio chen ngang vào yêu cầu Aquilla thề trên danh dự hiệp sĩ sẽ không phản bội họ trong trường hợp chàng từ chối đề nghị của những người dự mưu. Sau khi chàng thề và mỗi người đều đã xoay sở tìm được cho mình một chỗ ngồi tạm tạm trong căn lều cũ nát, Fabrizio tiếp tục vai trò phát ngôn viên cho cả toán quý tộc dự mưu và tiết lộ lý do khiến ông mời bá tước đến dự cuộc hẹn của họ.

Bằng vài câu ngắn gọn, ông tóm lược tính cách của Gian Maria Sforza, công tước tại vị của Babbiano, người đã được ông bác hùng mạnh Lodovico Sforza, công tước Milan, đặt lên ngai. Ông phàn nàn về sự xa hoa quá độ, về những cuộc truy hoan thâu đêm suốt sáng và thói quen

chênh mảng chính sự của đức ông công tước, cũng như sự bê trễ của ngài trong việc hoàn thành những trách nhiệm mà cương vị cao quý của ngài đòi hỏi. Tất cả được Fabrizio nhắc đến bằng thái độ chùng mịch và tế nhị, một sự thận trọng hoàn toàn không thừa vì Francesco del Falco là em họ công tước.

« Đến lúc này, thưa ngài bá tước », ông tiếp tục, « ngài không thể không biết sự bất bình với công tước anh họ ngài đang lan rộng trong dân chúng. Năm ngoái đã xảy ra vụ mưu phản của Bacolino suýt nữa đã khiến chúng ta rơi vào tay Florence. Vụ bạo động bất thành, nhưng một cuộc nổi loạn tiếp theo rất có thể sẽ không thất bại. Sự mất lòng dân ngày càng trầm trọng của công tước có thể khiến nhiều người hơn hưởng ứng một khi bạo loạn lại nổ ra, và chúng ta sẽ không còn là một quốc gia độc lập nữa. Sự tồn vong của nước nhà đang bị đe dọa. Không chỉ bởi nội loạn, mà cả ngoại xâm nữa. Kẻ xâm lăng đó chính là Cesare Borgia. Quyền lực ghê gớm của hắn lan nhanh như dịch bệnh trên toàn cõi Italy mà hắn đang ngấm dần từng mảng chẳng khác gì người ta nhâm nhi một chùm nho, hết quả này đến quả khác. Đôi mắt tham lam của hắn đã bắt đầu nhòm ngó chúng ta. Và chúng ta, hoàn toàn chưa chuẩn bị sẵn sàng, có gì trong tay để đương đầu với sức mạnh áp đảo của công tước Valentinois ? Tất cả ngài công tước của chúng ta đều biết, vì chúng tôi đã nói đi nói lại không biết bao nhiêu lần với đức ngài, cũng như chúng tôi đã chỉ ra cho công tước lối thoát. Thế nhưng xem ra với mỗi nguy hiểm đang đe dọa mình, ngài công tước cũng phớt lờ như ngài đã luôn dửng dưng với sự cứu rỗi của bản thân. Công tước dành toàn bộ tâm trí cho tiệc tùng, khiêu vũ, săn bắn và đủ trò tiêu khiển phóng túng khác, và nếu chúng tôi có đánh bạo ngỏ lời can ngăn thì nguyên rủa và đe dọa là câu trả lời duy nhất chúng tôi nhận được. »

Da Lodi ngừng lại, dường như nhận ra ông bắt đầu không kiềm chế nổi sự phẫn nộ trong lời nói. Nhưng các chiến hữu của ông một cách vô thức, tiếp tục lầm rầm khẳng định một cách phẫn nộ ngay cả khi nhà quý tộc già đã ngừng lời. Francesco nhú mày thờ dãi.

« Hỡi ôi, tôi cũng hoàn toàn ý thức được mỗi nguy hiểm các ngài nói tới. Nhưng... các ngài muốn trông đợi gì ở tôi ? Tại sao lại kể với tôi nỗi lo của các ngài ? Tôi không phải là chính khách. »

« Chúng ta không cần đến chính khách ở đây. Babbiano cần một người lính ; một người có thể tổ chức một đội quân để chống lại cuộc xâm lược sắp tới...hay đúng hơn đã bắt đầu. Tóm lại, thưa ngài bá tước, chúng tôi cần một người lính như ngài. Trên toàn cõi Italy, còn có ai, cho dù là phụ nữ, trẻ con, là không biết đến danh tiếng của bá tước Aquilla ? Những kỳ công anh hùng của ngài trong cuộc chiến giữa Pisa và Florence, những chiến thắng oanh liệt và tài thao lược của ngài dưới màu cờ của Venice, tất cả đã trở thành đề tài cho những bản anh hùng ca. »

« Ngài Fabrizio ! » Francesco kêu khê, tìm cách hãm lại tràng ca tụng nhiệt tình của người đối thoại, gò má rúm nắng của chàng hơi đỏ lên. Nhưng Da Lodi vẫn tiếp tục không để ý :

« Và ngài, bá tước, một người đã thể hiện mình can đảm như thế khi làm tư lệnh lính đánh thuê cho nước ngoài, chẳng lẽ lại là người chần chừ khi đem tài thao lược và sự can trường của bản thân ra chống lại kẻ thù của chính quê hương mình ? Không bao giờ. Chúng tôi biết tâm hồn yêu nước của Francesco del Falco, và hy vọng vào điều đó. »

« Và các ngài đã không lầm », chàng trả lời chắc nịch, « Khi cần thiết các ngài sẽ thấy tôi luôn

sẵn sàng. Nhưng cho đến lúc đó, về tất cả sự chuẩn bị cần thiết ... tại sao các ngài không nói với công tước như đã nói với tôi ? »

Một nụ cười buồn khẽ thoáng qua khuôn mặt cao quý của da Lodi, trong khi Ferrabraccio, vẫn với vẻ bực tức đến lỗ mũi, bật cười mỉa mai rồi trả lời :

« Liệu chúng tôi có thể nói với ông ta », ông đáp, « về thao lược, về lòng can đảm, về trận mạc được không ? Làm thế thì cũng ngược đời như đi nhắc nhở Roderigo Borgia làm tròn bổn phận của đấng chăn chiên, cũng vô ích như đi phun nước hoa lên một đồng phân vậy. Những gì nói được với Gian Maria chúng tôi đã nói cả, và cho dù năn nỉ khuyên nhủ với ông ta cũng vô ích hết như với ngài, chúng tôi cũng đã chỉ ra cho ông ta một cách khác để cứu nguy Babbiano và tránh cuộc tấn công của Cesare Borgia. »

« A ! Và cách đó là gì ? » chàng bá tước hỏi lại, cái nhìn hướng về Fabrizio.

« Một cuộc hôn nhân với gia đình công tước Urbino, » Lodi trả lời, « Guidobaldo có hai cô cháu gái. Chúng tôi đã đánh tiếng với ông ta, và ông ta cũng sẵn sàng chấp nhận cuộc hôn nhân mà chúng tôi đề nghị. Trở thành thông gia với gia đình Montefeltro, chúng ta sẽ không chỉ nhận được sự giúp đỡ từ Guidobaldo, mà cả từ Bologna, Perugia, Camerio, cũng như một số nước nhỏ khác hiện đã là liên minh với Urbino. Như thế chúng ta có thể đối đầu với Cesare Borgia bằng một liên minh đủ mạnh để khiến y không bao giờ dám đặt chân lên lãnh thổ của chúng ta. »

« Tôi cũng đã nghe nói về chuyện này, » Francesco nói, « nếu thành công đó sẽ là một bước đi khôn ngoan. Đáng tiếc là cuộc thương lượng đã không đi đến đâu. »

« Thế nhưng tại sao nó lại không đi đến đâu ? Quý tha ma bắt, tại sao ? », Ferrabraccio nóng nảy gầm lên, nắm tay hộ pháp dấm mạnh xuống chiếc bàn như muốn đập vụn nó ra từng mảnh, « Tại vì Gian Maria không có hứng lấy vợ ! Cô bé chúng tôi làm mối cho ông ta xinh xắn như một nàng tiên vậy, ấy thế mà ngay cả đi xem mặt ông ta cũng không màng. Bởi vì ở Babbiano có một cô ả ... »

« Thừa ngài bá tước, » Fabrizio vội vàng cắt ngang, sợ rằng ông bạn sẽ đi quá xa, « mọi chuyện đúng như Ferrabraccio đã nói. Đức ông công tước không muốn cưới vợ. Và chính chuyện này đã khiến chúng tôi quyết định hẹn gặp ngài ở đây tối nay. Công tước sẽ chẳng làm gì để cứu công quốc, và chúng tôi chỉ còn biết trông cậy vào ngài. Dân chúng đứng về phía chúng tôi ; trên đường phố Babbiano mọi người nói công khai rằng ngài là công tước mà họ muốn để trị vì và bảo vệ họ. Thế theo ý nguyện thiêng liêng của nhân dân, » ông quý tộc già đứng dậy, kết thúc với giọng run rẩy vì xúc động, « và nói lên tiếng nói của nhân dân, mà chúng tôi chỉ là đại diện, chúng tôi xin trao cho ngài vương miện công tước của Babbiano. Hãy trở về cùng chúng tôi đêm nay, thừa chúa công, và sáng mai, chỉ cần hai mươi tay thương hộ tống, chúng ta sẽ tiến vào Babbiano để suy tôn ngài làm công tước. Ngài cũng không phải lo đến sự chống trả nào, cho dù nhỏ nhất. Ở Babbiano chỉ còn một người còn trung thành với Gian Maria – chính là gã Masuccio mà ngài nói đã trông thấy tối nay. Mà cũng chỉ vì Gian Maria đã trả tiền để mua sự trung thành của gã và năm chục tên lính đánh thuê Thụy Sĩ . Hãy hành động, thừa đức ông ! Hãy để lý trí của ngài nói với ngài xem một người trung thực có cần dẫn đầu hay không trước khi phứt bỏ một ông hoàng mà ngài vàng chỉ được che chở bởi sự bảo vệ thuê

mười từ năm mươi tay lính đánh thuê nước ngoài. »

Tiếp theo bài diễn thuyết đầy ấn tượng là một khoảng yên lặng. Da Lodi vẫn đứng, những người khác đều ngồi, ánh mắt khẩn khoản hướng về chàng bá tước, chăm chú chờ đợi lắng nghe câu trả lời. Họ im lặng như vậy một lúc lâu, trong khi Aquilla bất động như một bức tượng. Chàng ngồi lặng thinh, tay nắm chặt thành ghế, đầu khẽ cúi dần về phía trước đến khi cảm chạm ngực, vầng trán cao nhú lại, tối sầm. Trong khi mọi người chờ đợi câu trả lời của chàng, một trận chiến âm thầm bùng lên dữ dội trong chàng. Quyền lực chàng không hề trông đợi chợt đến quá bất ngờ ngay trong tầm tay, và sẽ là của chàng, chỉ cần chàng dang rộng vòng tay ra đón nhận, đã làm chàng choáng váng, đôi mắt hoa lên trong khoảnh khắc. Nhanh như một tia chớp chàng thấy mình trở thành công tước Babbiano. Trôi qua vùn vụt trước mắt chàng là hình ảnh của một sự nghiệp hiển hách khiến tên tuổi của chàng và tiếng tăm của Babbiano lan rộng khắp Italy. Từ một công quốc vô danh, lòng ái quốc và tài thao lược của chàng sẽ nâng Babbiano lên ngang hàng những quyền lực lớn nhất Italy – ngang hàng với Florence, Venice hay Milan. Chàng nhìn thấy lãnh thổ công quốc không ngừng mở rộng, các nước láng giềng trở thành chư hầu dưới sức mạnh của chàng. Chàng nhìn thấy mình chiếm lấy từng dặm đất Romagna từ tay Borgia, sẵn lòng gĩa như chàng vẫn sẵn lộn rùng ở vùng đầm lầy Commachio, hoặc buộc gã phải bỏ chạy về Vatican nấp sau vạt áo chùng của cha gã - mảnh đất cuối cùng chàng cho phép gã được đặt chân lên trên trái đất. Chàng mơ màng về một Babbiano hùng mạnh, được tất cả các nước cộng hoà cầu cạnh tìm kiếm sự liên minh để chống lại mối đe doạ từ Pháp và Tây Ban Nha. Chàng nhìn thấy tất cả lướt qua trước mắt, và sự căm dỗ như xiết chặt tâm hồn thượng võ của chàng trong vòng đai sắt. Thế rồi một bức tranh hoàn toàn khác hiện ra trước mắt chàng. Trong những lúc thời bình chàng sẽ làm gì ? Trong cung điện chàng luôn cảm thấy buồn chán vô vị. Chàng được sinh ra để sống cuộc đời phóng khoáng của một người lính chứ không phải cho không khí tù hãm của cung đình. Để đánh đổi lấy quyền lực chàng sẽ phải hy sinh gì ? Tự do vô giá của chàng. Để trở thành chủ nhân của người khác trong một số việc, để làm nô lệ cho họ trong nhiều việc hơn thế. Trên danh nghĩa là người trị vì, trên thực tế là kẻ bị cai quản đủ đường. Cho tới khi chàng không còn làm hài lòng các chủ nhân thực sự của chàng nữa. Đến lúc đó, cũng vào một buổi hội họp ban đêm như tối hôm nay, người ta sẽ lại âm mưu để thay thế chàng bằng người khác như chàng đang được mời mọc thay thế Gian Maria. Cuối cùng, chàng nghĩ tới người mà chàng đang được thúc giục cướp lấy cơ nghiệp. Đó là anh họ chàng, con trai người chị gái của cha chàng, một người trong huyết quản đang chảy cùng dòng máu với chàng.

Sau hồi lâu, chàng ngẩng đầu lên nhìn những khuôn mặt lo lắng nửa tối nửa sáng dưới ánh đèn tù mù. Một nụ cười lạnh lùng thoáng qua giây lát trên cặp môi cương nghị của chàng.

« Tôi chân thành cảm ơn vinh dự lớn lao các ngài đã dành cho tôi »,chàng trả lời chậm rãi, « một vinh hạnh mà tôi e mình hoàn toàn không xứng đáng. »

Tất cả đồng thanh lên tiếng phản đối.

« Hay ít nhất, đó là một vinh dự tôi không thể chấp nhận. »

Tiếp theo là một khoảnh khắc im lặng, khuôn mặt đám quý tộc dự mưu đang hăng hái nhiệt tình bỗng chốc ỉu xiu bất bình.

« Nhưng tại sao, thưa ngài ? », ông lão Fabrizio kêu lên, đưa tay về phía chàng, giọng nghẹn ngào. « Tại sao kia chứ, thế có Đức Mẹ Thánh Thần ? »

« Bởi vì – hãy nói đến chỉ một thôi bên cạnh các lý do khác - người các ngài yêu cầu tôi lật đổ và thay thế là người cùng dòng máu với tôi. » Và nếu giọng nói của chàng không hoàn toàn bình thản đám người dự mưu có thể cho rằng chàng đang lên án họ.

« Tôi đã nghĩ, » anh chàng Fanfulla đẹp trai bảnh bao đánh liều chen vào, « với một người như bá tước, nước nhà và lòng ái quốc sẽ quan trọng hơn huyết thống cơ đấy. »

« Cậu nghĩ không sai đâu, Fanfulla. Tôi đã chẳng vừa nói rằng đó chỉ là một bên cạnh các lý do khác sao ? Hãy nói thử xem, thưa các ngài, lý do nào khiến các ngài tin tôi sẽ trị vì các ngài một cách công minh và khôn ngoan ? Một cách tình cờ vào lúc khủng hoảng này Babbiano cần một người lính lãnh đạo nó. Nhưng đừng để điều này huyễn hoặc các ngài, vì sẽ có lúc một người như thế sẽ không còn thích hợp cho việc trị quốc nữa, cũng như trường hợp của công tước tại vị trong hoàn cảnh hiện nay. Đến lúc đó thì sao đây ? Một chàng hiệp sĩ lang thang là một triều thần biếng nhác và một chính khách tồi. Cuối cùng, các bạn thân mến – vì các ngài muốn biết tất cả những gì diễn ra trong trái tim tôi – còn một sự thật nữa là tôi cũng yêu quý bản thân mình một chút. Tôi yêu quý sự tự do của bản thân, và không hề muốn chết ngạt trong bầu không khí ngập mùi nước hoa của cung đình. Các ngài thấy là tôi đang thẳng thắn với các ngài. Tôi luôn ưa thích lang bạt trên thế gian này, vũ khí đeo sau lưng, tự do như cơn gió trên trời cao. Liệu một chiếc vương miện công tước và một chiếc áo choàng tím ... » Chàng bật cười vang thành tiếng. « Vậy đấy, thưa các bạn ! Các ngài đã có quá đủ lý do rồi. Một lần nữa tôi cảm ơn các ngài, và lấy làm tiếc rằng, để được là tôi, tôi không thể trở thành người các ngài muốn. »

Chàng ngồi lại xuống ghế, nhìn họ với ánh mắt chưa khi nào lại buồn bã đến thế. Sau một giây im lặng, da Lodi cất tiếng, với giọng run run, cầu khẩn chàng suy nghĩ lại quyết định của mình. Ông lão còn đang toan tiếp tục thuyết phục thì Aquilla cắt ngang ngăn lại.

« Tôi đã cân nhắc kỹ rồi, thưa ngài Fabrizio. » chàng trả lời dứt khoát, « không gì có thể lay chuyển được tôi đâu. Nhưng tôi xin hứa với các ngài điều này : tôi sẽ tới Babbiano tìm cách thuyết phục anh họ tôi. Tôi sẽ làm hơn thế ; tôi sẽ thuyết phục công tước trao cho tôi việc chỉ huy quân đội. Nếu được công tước chấp thuận, tôi sẽ tổ chức lại lực lượng của chúng ta, đồng thời tìm cách liên minh với các nước láng giềng để bảo đảm, ít nhất ở mức độ nào đó, an ninh của chúng ta. »

Đám quý tộc vẫn cố tìm cách thuyết phục chàng, nhưng vô ích. Cuối cùng, da Lodi, với khuôn mặt rầu rĩ, đứng lên cảm ơn chàng vì lời hứa sẽ sử dụng ảnh hưởng của chàng với Gian Maria.

« Ít nhất chúng tôi muốn cảm ơn ngài bá tước về chuyện này ; về phía mình, chúng tôi sẽ tận dụng mọi ảnh hưởng chúng tôi có được ở Babbiano để chúc chỉ huy quân đội được trao cho ngài. Chúng tôi những muốn thấy ngài được tôn vinh ở một địa vị cao quý hơn, và nếu ngài thay đổi ý định...»

« Đừng hy vọng vào điều đó, » bá tước trả lời, lắc đầu nghiêm nghị. Đột nhiên, trước khi có ai kịp nói thêm điều gì, chàng trẻ tuổi Fanfulla degli Arcipreti đứng bật dậy, đôi lông mày nhíu lại, khuôn mặt điển trai hiện vẻ cảnh giác lo lắng. Chàng đứng yên một giây như vậy rồi lao vội về

phía cửa, mở rộng cửa ra rồi đứng lắng nghe, trong khi mọi người đều nhìn theo với vẻ ngạc nhiên. Nhưng không cần đợi đến khi chàng vừa quay lại vừa kêu lên kêu báo động, mọi người đã hiểu nguyên nhân khiến chàng đột nhiên hành động lạ lùng như vậy. Ngay sau khi tiếng động do cánh cửa bị mở đột ngột gây ra vừa dứt, tất cả đều nghe thấy tiếng bước chân theo nhịp đều đặn từ xa vắng lại.

Chương 2 : Con đường núi

« Bọn lính », Fanfulla kêu lên, « Chúng ta đã bại lộ. »

Mọi người nhìn nhau bằng ánh mắt nghiêm trọng, lo lắng nhưng không ai lộ vẻ hoảng hốt khiếp sợ. Aquilla từ tốn đứng dậy, cả đám quý tộc cùng đứng lên, ai nấy đều với lấy vũ khí của mình. Chàng bá tước khẽ nói - « Masuccio Torri ».

« A, » Lodi thốt lên cay đắng, "giá mà chúng tôi lưu tâm đến lời cảnh báo của ngài ! Không còn ai khác ngoài Masuccio, theo sau gã hăn là năm mươi tên lính đánh thuê. »

« Tôi có thể thề là không ít hơn, cứ nghe tiếng bước chân thì biết, » Ferrabraccio tiếp lời, « Còn chúng ta chỉ có sáu người, không có áo giáp. »

« Bầy », chàng bá tước thản nhiên đánh chính, vừa với lấy chiếc mũ rộng vành vừa tuốt kiếm ra khỏi vỏ.

« Không được, thưa bá tước », Lodi kêu lên, đưa tay giữ chàng lại. « Ngài không thể ở lại đây. Ngài là hy vọng duy nhất của chúng tôi - của Babbiano. Cho dù chúng tôi đã bại lộ, mặc dù tôi không hiểu nổi do nguyên nhân nào, và chúng đã biết có sáu kẻ mưu phản hẹn gặp nhau ở đây tối nay để lật đổ Gian Maria, tôi xin thề rằng ít nhất không ai có thể biết ngài đến đây gặp chúng tôi. Công tước có thể nghi ngờ, nhưng không thể biết chắc. Chỉ cần ngài trốn thoát, mọi chuyện sẽ ổn cả ... chỉ trừ với chúng tôi, mà chúng tôi có sao cũng chẳng đáng tiếc. Xin ngài hãy đi ngay, bá tước ! Hãy nhớ ngài đã hứa với chúng tôi sẽ yêu cầu công tước trao cho ngài quyền chỉ huy quân đội, cầu Chúa và các vị thánh giúp bá tước thành công. »

Ông lão nâng bàn tay chàng bá tước trẻ lên, khẽ cúi đầu xuống, mái tóc dài bạc trắng xoã xuống che kín mặt, người quý tộc già hôn tay chàng cung kính. Nhưng Aquilla không dễ bị thuyết phục.

« Các ngài buộc ngựa ở đâu ? » Chàng hỏi.

« Phía sau lều. Nhưng ai dám cưỡi ngựa lao xuống sườn dốc lúc tối tăm thế này chứ ? »

« Tôi dám », chàng đáp quả quyết, « và tất cả các ngài cũng sẽ dám. Một cái cổ gãy là chuyện

tệ hại nhất có thể xảy ra. Và đối với tôi, gãy cổ vì vách đá ở Sant' Angelo hay vì tay đao phủ ở Babbiano cũng chẳng khác gì nhau cả. »

« Thề có Đức Mẹ đồng trinh, quả đáng mặt anh hùng », Ferrabraccio kêu to, « Lên ngựa thôi, các quý ông. »

« Nhưng đường xuống duy nhất cũng chính là con đường bọn lính đang đi lên », Fanfulla bắn khoả. « Các phía khác toàn là vách đá dựng đứng. »

« Thế thì sao chứ, hả anh bạn trẻ bảnh trai, chúng ta sẽ đi chào mừng chúng. » Ferrabraccio hồ hởi. « Bọn chúng đi bộ, và chúng ta sẽ cuốn phăng chúng đi như một cơn lũ quét vậy. Đi thôi, các ngài, khẩn trương lên chứ ! Bọn chúng đang lại gần. »

« Chúng ta có bảy người, nhưng chỉ có sáu con ngựa. » Một người chen vào phản đối.

« Tôi không có ngựa », Francesco lên tiếng, « Vậy tôi sẽ đi bộ theo sau các ngài. »

« Cái gì ? » Ferrabraccio, người lúc này có vẻ đang chỉ huy cả nhóm, kêu lên. « Để bá tước lại phía sau ! Ồ không. Ông bạn da Lodi này, ông bạn quá già với kiểu vui chơi này rồi. »

« Quá già ? », bị chạm tới lòng kiêu hãnh của một hiệp sĩ, ông lão đứng thẳng dậy, thân hình vẫn vạm vỡ hiên ngang, đôi mắt như toé lửa. « Nếu vào lúc khác, Ferrabraccio, tôi sẽ sẵn sàng cho ngài thấy còn bao nhiêu sức trẻ trong tấm thân già nua này. Nhưng... » Ông ngừng lời, đôi mắt đang giận dữ bỗng thay đổi hẳn khi nhìn về phía chàng bá tước đang đứng bên ngưỡng cửa. “ ... Ngài có lý, Ferrabraccio, tôi thực sự đã già rồi ... một kẻ vô dụng. Bá tước, hãy dùng ngựa của tôi đi mau đi.”

“ Nhưng còn ngài?” Bá tước bắn khoả hỏi lại.

“ Tôi sẽ ở lại đây. Nếu các ngài thu hút sự chú ý của chúng thì chúng sẽ không để ý đến tôi. Chúng không thể ngờ vẫn còn một người ở lại. Tất cả bọn chúng sẽ đuổi theo các ngài một khi các ngài đã đánh thốc qua chúng. Đi mau, các ngài, kéo muện mất.”

Họ làm theo lời ông lão với vẻ hối hả như thể rơi vào cơn hoảng loạn. Run lên vì kích động, Fanfulla và một người nữa vội vã chạy đi tháo dây buộc ngựa. Chỉ lát sau, cả sáu người đều đã lên ngựa, sẵn sàng cho cuộc đào thoát liều lĩnh. Màn đêm đã buông xuống hẳn, tuy vậy trời cũng không tối lắm. Bầu trời đầy sao, trong vắt không một gợn mây, vàng trắng đầu tháng toả ánh sáng mờ mờ xuống con đường núi họ chuẩn bị đi theo. Nhưng bóng đêm phủ trên lối mòn hiểm trở đầy bất trắc vẫn còn thừa đủ để biến việc xuống núi trở thành một chuyện liều lĩnh thí mạng.

Ferrabraccio, biết rõ hơn mọi người về con đường mòn, đi xuống đầu tiên, với chàng bá tước phóng ngựa bên cạnh. Sau họ, lần lượt hai người một, bốn người còn lại thúc ngựa theo. Toán người dừng ngựa lại ở một đoạn đường ăn sâu vào dưới vách núi dựng đứng phía tay trái họ. Từ vị trí này, xa đến mức ánh sáng trăng mờ mờ cho phép, toàn bộ sườn núi đều nằm trong tầm mắt. Tiếng bước chân rõ dần lên và mỗi lúc một gần, lẫn trong tiếng bước chân đã có thể nghe thấy tiếng áo giáp va vào nhau. Phía trước họ là con đường mòn chạy thoai thoải xuống đến đoạn rẽ đầu tiên cách họ chừng trăm thước. Dưới chân họ, về bên tay phải, con đường mòn ngoằn ngoèo xuất hiện trở lại trong tầm mắt, nhô ra ngoài sườn núi một đoạn chừng sáu

thước, trên đoạn đường nhô ra Fanfulla thoáng nhận ra ánh trắng phản chiếu lấp lánh trên áo giáp. Chàng trai trẻ liền kéo Ferrabraccio lại quan sát. Lập tức người chiến binh gan góc khẽ ra lệnh xuất phát. Nhưng Francesco ngăn lại.

“ Nếu chúng ta làm vậy,” chàng phản đối,” chúng ta sẽ phải vòng qua đoạn rẽ trước khi đổi mặt chúng, mà ở đoạn rẽ chúng ta sẽ phải hãm ngựa để tránh bị quá đà lao xuống vực. Bên cạnh đó, phải rẽ ngoặt đột ngột, ngựa của chúng ta có thể bị vấp chân. Và cho dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng không thể có được lợi thế như khi lao vào chúng khi chúng đã ở trên đoạn đường thẳng đối diện với chúng ta. Bóng của vách núi ở đây sẽ làm chúng không phát hiện được chúng ta.”

“Ngài có lý, ngài bá tước. Chúng ta đợi chúng ở đây.” Ferrabraccio lập tức đồng ý. Trong khi họ chờ đợi ông cần nhần bực bội.

“ Khi không lại đi rúc đầu vào bẫy! Quỷ tha ma bắt! Thật đúng là rồ dại ! Khi không lại đi hện hò ở cái lều hũ nút chỉ có mỗi một lối vào. »

« Chúng ta cũng còn một lựa chọn nữa : trèo xuống vách đá phía sau lều. » Francesco đáp.

« Cái đó thì hẳn rồi ... nếu chúng ta là chim sẻ hay linh miêu. Nhưng đã chót là người chúng ta chỉ còn có mỗi con đường này... một tử lộ thì đúng hơn. Ngài bá tước này, tôi vẫn muốn mai này được an táng ở Sant’ Angelo, » ông tiếp tục với giọng bông lơn, « Kể cũng ngay gần, tiện quá. Thử nghĩ mà xem, một khi lao ra khỏi sườn núi, tôi dám cược là không gì có thể ngăn cản nổi tôi đến khi tôi đã xuống đến tận thung lũng -- một cái túi da đựng xương gãy. »

« Các bạn của tôi, sẵn sàng », bá tước thì thầm. « Chúng đến. »

Vòng qua quãng ngoặt định mệnh đó, một toán lính tiến lại gần. Tất cả đều đội mũ sắt, mặc áo giáp, kích trên vai. Khi toán lính chợt dừng lại giây lát, nhóm kỵ sĩ đang chờ đợi gần như tin chắc họ đã bị phát hiện. Nhưng rồi họ cũng nhận ra bọn lính dừng lại để đợi những đồng bọn còn lại phía sau. Masuccio là một kẻ thận trọng, gã chỉ tấn công khi cả năm chục tên lính đánh thuê của gã đều đã có mặt.

« Xông lên, » chàng bá tước thì thầm ra lệnh, đồng thời kéo sụp chiếc mũ rộng vành xuống tận sát lông mày để che bớt mặt. Rướn người trên bàn đạp, kiếm vung cao, chàng ra lệnh một lần nữa. Nhưng lần này không còn là nói thì thầm nữa. Lạnh lạnh như tiếng kèn hiệu, tiếng hô xung trận của chàng vang vọng theo sườn núi.

« Xông lên ! Thánh Michael và Đức Mẹ đồng trinh. »

Tiếng hô vang như sấm, theo sau bằng tiếng vó ngựa vang rền làm bọn lính đánh thuê khựng lại. Tiếng của Masuccio vang lên, ra lệnh cho bọn lính đứng xiết lại thành hàng ; gã ra lệnh cho bọn lính quỳ một gối, chống kích xuống đất chĩa về phía trước để chống lại toán kỵ sĩ đang lao tới ; vừa chửi thề gã vừa chần an thủ hạ rằng chúng chỉ phải đối phó với sáu người. Nhưng tiếng động vọng lại bị vách núi khuếch đại lên, tựa hồ không phải chỉ sáu người mà là cả một trung đoàn kỵ binh đang lao tới. Bất chấp sự ngăn cản của Masuccio, những tên lính đi đầu quay đầu bỏ chạy. Đúng lúc đó, đoàn kỵ sĩ ập tới, lao qua đám lính, đạp lên chúng đúng như một cơn lũ mà Ferrabraccio đã nói.

Một tá lính Thụy Sĩ gục ngã dưới vó ngựa, cũng chừng ấy tên hoặc dạt vào vách núi, hoặc lộn cổ xuống vực trước khi đoàn kỵ sĩ gặp sự chống trả đầu tiên. Đám lính còn lại của Masuccio hối hả lao ra cản họ lại, khi chúng đã nhận ra số lượng ít ỏi của những người tấn công. Bọn lính giương kích lên tấn công, và trong khoảnh khắc trận chiến diễn ra ác liệt trên con đường hẹp. Không gian ngập tràn tiếng binh khí chém vào nhau chan chát, tiếng người và ngựa thở dồn, tiếng rên rỉ chửi rủa của những kẻ trúng thương.

Bá tước Aquilla, luôn xông lên hàng đầu, chiến đấu với sự quả cảm liều lĩnh để mở một đường máu qua đám lính. Chàng tấn công đối phương không chỉ với thanh kiếm, mà cả bằng con ngựa chàng đang cưỡi. Ghì cương kéo ngựa đứng dựng lên hai chân sau, chàng thúc nó xoay tròn rồi thành linh đạp xuống đầu đối phương vào những lúc bất ngờ nhất, đồng thời vung kiếm chém sả xuống hai bên. Một cách vô ích, bọn lính cố gắng dùng kích đâm gục con ngựa của chàng ; những đòn tấn công của chàng bá tước bất thần và dữ dội đến mức chưa kịp thực hiện ý định chúng đã phải dạt ra để bảo mạng.

Tấn công dữ dội, chàng dần dần mở được một con đường máu, và vận may cũng đã luôn mỉm cười với chàng, những nhát kích điên giận dành cho chàng đều lao vào không khí. Cuối cùng chàng đã gần như vượt qua được vòng vây của đám lính đánh thuê, và chỉ còn ba gã đứng cản trước mặt chàng. Một lần nữa con ngựa của chàng đứng dựng lên, thở phì phì, hai chân trước vung lên đập liên tiếp ra phía trước. Hai tên lính nhào sang bên để tránh. Gã còn lại, một tay can trường cứng cỏi, đã quỳ một gối xuống đất, chĩa thẳng ngọn kích vào bụng ngựa. Francesco cố hết sức để cứu con vật đã chiến đấu cùng chàng can đảm đến thế, nhưng đã quá muộn. Con ngựa ập xuống ngọn kích đã đợi sẵn. Hí lên một tràng thê thảm, nó ngã đè lên kẻ thù, đè bẹp gã dưới thân hình nặng nề, trong khi người kỵ sĩ bị hất văng về phía trước lộn xuống đất. Ngay lập tức chàng đứng phắt dậy, cho dù bị choáng bởi cú ngã, kiệt sức vì mất máu từ vết thương do kích đâm vào vai - vết thương mà chàng vẫn không hề nhận ra trong cơn ác chiến. Hai tên lính lao lại phía chàng—chính là hai gã vừa bỏ chạy trước mặt chàng. Tin chắc giờ phút cuối cùng đã tới, chàng bá tước quay lại đối đầu. Đúng lúc đó Fanfulla degli Arcipreti, vẫn luôn luôn theo sát bá tước, đổ ập xuống hai kẻ tấn công từ phía sau, xéo gục cả hai dưới vó ngựa. Đến bên cạnh bá tước chàng dùng cương, cúi xuống đưa tay ra.

« Đức ông, leo lên ngồi sau lưng tôi, » chàng trai trẻ giục.

« Không kịp đâu », Francesco đáp vội, nhìn thấy sáu tên lính đang lao tới gần. « Tôi sẽ nắm lấy dây bàn đạp của cậu, thế. Chạy mau. » Và không đợi Fanfulla tuân theo, chàng dùng kiếm đập mạnh vào mông ngựa khiến nó lao vọt đi. Cứ như vậy họ tiếp tục cuộc lao dốc liều lĩnh, Fanfulla cưỡi ngựa, chàng bá tước lúc chạy, lúc bị kéo lê, bám chặt vào dây bàn đạp. Cuối cùng, sau khi đã vượt qua nửa dặm trong tình trạng như vậy, con đường cũng đã bằng phẳng hơn, họ dừng lại để bá tước có thể lên ngựa ngồi sau lưng người bạn đồng hành. Lúc này, khi cả hai đi tiếp với nhịp độ thông thả hơn, Francesco nhận ra chàng và Fanfulla là hai người duy nhất đã chạy thoát. Quý ngài Ferrabracchio can đảm, người đã từng trải qua hàng trăm trận sống mái hiểm nghèo, đã kết thúc cuộc đời một cách thê thảm đúng như cách mà ông đã nửa châm biếm tự tiên đoán cho mình. Con ngựa ông cưỡi đã làm hại ông ngay từ lúc cuộc chiến bắt đầu. Quá hoảng sợ, nó đã lờng ra bên mép đường bất chấp cố gắng của ông ghìm nó lại cho đến lúc bị hất chân, cả người lẫn ngựa cùng lao xuống vực. Fanfulla cũng đã nhìn thấy Amerini bị giết

tại trận, trong khi hai người còn lại bị ngã ngựa và chắc hẳn đã bị Masuccio bắt làm tù binh.

Đi quá Sant'Angelo chừng ba dặm, con ngựa đã kiệt sức của Fanfulla uể oải lội qua một khúc cạn của sông Metauro, và như vậy vào khoảng hai giờ sáng, họ đã đặt chân lên lãnh thổ công quốc Urbino, nơi họ có thể trong lúc này lẩn tránh được mọi sự truy đuổi.

Chương 3: Hề và tu sĩ

Gã hề ngốc và lão tu sĩ xoay ra cãi nhau, và - thật đáng xấu hổ cho lão tu sĩ và vinh quang thay cho gã hề - chủ đề của cuộc cãi vã lại là về phụ nữ. Cho đến khi thấy rõ không phải là đối thủ của gã hề khi đấu khẩu, lão tu sĩ, vốn trời sinh béo tốt vạm vỡ trong khi đối thủ của lão vừa còm nhom lại gù lưng, liền cúi xuống cởi phăng chiếc sandal đang đi với ý định hiển nhiên sử dụng nó để nhồi lý lẽ của lão vào cái đầu bướng bỉnh của gã hề. Thấy nguy, gã hề nhát gan liền quay đầu chạy bán sống bán chết qua các rặng cây.

Đúng như một tên ngốc thực sự, gã hề vừa chạy vừa ngoái đầu lại phía sau xem đức cha rất thánh có đuổi theo không, chẳng hề nhìn thấy một thân người đang nằm trên mặt đất khuất sau bụi dương xỉ, cũng không hề đoán được lại có người nằm đó, cho đến khi gã vấp phải ngã nhào về phía trước, chiếc mũi khoằm cắm xuống đất, những chiếc chuông nhỏ gắn trên chiếc mũ hề khê « ti ...ri...ring » lên một tràng.

Vừa rên rĩ vừa lồm cồm bò dậy, gã hề được đón chào bằng một câu chửi thề thật ấn tượng từ người đàn ông nằm dưới đất vừa bị gã đụng phải. Hai người ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào nhau, một người với vẻ giận dữ, còn người kia với vẻ lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt.

« Mừng ngài đã tỉnh giấc, thưa quý ông. » gã hề lễ phép lên tiếng ; nhìn tướng mạo cử chỉ của người vừa bị gã đụng dậy, anh chàng hề nghĩ rằng lịch sự là có lợi hơn cả.

Người kia nhìn gã chăm chú, không giấu vẻ thú vị ; vì một thân hình kỳ quặc hơn quả thực khó mà tìm thấy trên khắp Italy.

Gù lưng, nhỏ thó, chân tong teo như que sậy, gã hề mặc bộ đồ và chiếc mũ trùm đầu nửa đen nửa đỏ, đội trên chiếc mũ trùm bó sát đầu là chiếc mũ hề nhiều chỏm, trên mỗi chỏm mũ gắn một chiếc chuông nhỏ bằng bạc sáng bóng dưới ánh mặt trời, vừa đong đưa vừa khê ngân lên « ti ...ri...ring » theo mỗi cử động của gã. Dưới đôi lông mày rậm, đôi mắt sáng đang mở to hết cỡ như mắt cú mèo hoàn tất vẻ hài hước của chiếc miệng rộng quá khổ đang há hốc.

« Quý tha ma bắt cả người lẫn kẻ nào đã gửi người đến đây, » là câu trả lời gã hề nhận được. Thấy vẻ kinh hãi hiện rõ trên đôi mắt gã, người nọ liền kìm cơn giận rồi chột phá lên cười.

« Con xin ngài tha lỗi ...con xin ngài tha lỗi, thưa đức ông », gã hề vẫn còn sợ hãi vội thanh minh. « Con bị người ta truy đuổi. »

« Bị truy đuổi ? », người lạ mặt lặp lại với vẻ không thoải mái lắm. « Nhưng bị ai truy đuổi ? »

« Bởi một con quỷ dữ hiện hình, đội lốt một thầy tu dòng Dominican. »

« Người không đùa đấy chứ ? » một câu hỏi giận dữ bật ra.

« Đùa ư ? Nếu như ngài đã được ném mùi chiếc sandal của lão trúng giữa hai vai như con, hẳn ngài sẽ hiểu con chẳng có bụng dạ nào mà đùa. »

« Bây giờ hãy trả lời câu hỏi của ta cho rõ ràng, nếu người có đủ trí khôn để trả lời, » người lạ ra lệnh, giọng càng có vẻ bức bối. « Quanh đây có tu sĩ nào không ? »

« Ấy có đấy ạ, cầu ơn dịch bắt lão đi, lão đang ở bụi cây đằng kia kìa. Lão quá béo không thể chạy được, chứ không ngài đã thấy lão đuổi theo con sát gót. »

« Đi gọi ông ta đến đây. » người lạ mặt ngắn gọn ra lệnh.

« Gesù ! » gã hề thở hắt ra, hoảng hốt thực sự. « Con không dám bén mảng đến gần lão đâu chừng nào lão còn chưa hạ hỏa, cho dù ngài có giúp lưng con thẳng ra, lại các thêm cả kho báu của thánh Peter thì con cũng chịu ».

Người lạ mặt sốt ruột quay đi cất tiếng gọi.

« Fanfulla ! », chàng quay mặt về phía sau gọi, sau đó lại lặp lại một lần nữa : « Olá, Fanfulla ! »

« Quý ông, có tôi đây, » một giọng cất lên trả lời từ sau bụi cây phía bên phải hai người, và gần như lập tức một chàng trai trẻ bánh bao đã ngủ sau bụi cây đứng dậy đi vòng đến phía họ. Vừa nhìn thấy gã hề, anh chàng liền dừng lại nhìn chăm chú, trong khi gã hề cũng nhìn lại với vẻ tò mò ngạc nhiên. Cho dù đã bị tổn hại ít nhiều trong vụ loạn đả tối hôm trước, bộ đồ sang trọng Fanfulla đang mặc vẫn đủ làm người ta hoa mắt, chưa kể đến chiếc mũ nhung gắn đầy trang sức anh chàng đang đội trên đầu. Thế nhưng vẻ ngoài choáng lộn của chàng trai trẻ cũng không làm gã hề ngạc nhiên bằng giọng điệu kính cẩn cũng như lời lẽ trang trọng mà anh chàng, hiển nhiên là một nhà quý tộc, dành cho người lạ mặt ăn mặc xuềnh xoàng khi anh ta cúi người quỳ xuống bên cạnh chàng. Gã nhìn lại người lạ mặt đang nằm, khuỷu tay chống xuống đất, rồi chợt nhận ra chiếc mạng bằng chỉ vàng trên mái tóc chàng, bằng chứng cho biết đây không phải là người xuất thân bình dân. Đôi mắt tinh anh của gã tập trung hết sự chú ý vào khuôn mặt người lạ, và một tia vỡ lẽ như chợt nhận ra một điều gì sáng lên trong mắt gã. Vẻ mặt của gã đột nhiên thay đổi, vốn đã xấu xí, khuôn mặt của gã càng trở nên dị dạng kỳ quặc khi gã vội vã tỏ thái độ cung kính.

« Quý ông bá tước Aquilla ! » gã thì thầm, quỳ phục xuống.

Chưa kịp ngẩng lên, gã hề đã cảm thấy một bàn tay chụp xuống giữ chặt lấy vai, con dao găm của Fanfulla sáng loáng chĩa thẳng vào đôi mắt lạc thần của gã.

« Thề trên thánh giá trên cán con dao này rằng người sẽ không bao giờ tiết lộ việc đức ông có mặt ở đây, hoặc người sẽ được một nhát dao xuyên qua quả tim hề ngu ngốc của người. »

« Con xin thề, con xin thề! » Gã hề kêu lên vội vã trong cơn kinh hãi, bàn tay đặt lên cán dao

mà Fanfulla chìa ra trước mặt.

“Bây giờ hãy đi gọi lão tu sĩ tới đây, chú hề tốt bụng,” bá tước nói, mỉm cười trước sự sợ hãi của anh hề gù. “Người không có gì phải sợ từ chúng ta.”

Khi gã hề đã quay đi tìm lão tu sĩ, Francesco quay về phía người bạn đồng hành của chàng.

“Fanfulla này, cậu đa nghi quá rồi đấy,” chàng nói, mỉm cười thoải mái, “có sao đâu nếu có người nhận ra tôi chứ?”

“Tôi không bao giờ muốn để xảy ra chuyện đó khi ngài đang ở quá gần Sant’Angelo, cho dù để đổi lấy một vương quốc. Cả sáu người chúng tôi tham dự cuộc gặp hôm qua đều đã mang tử tội - tất cả những ai còn chưa chết. Với tôi cũng như Lodi, nếu ông ấy chưa bị bắt, chỉ còn cách chạy trốn để giữ lấy mạng sống. Chừng nào Gian Maria còn là công tước, trừ khi chán sống tôi sẽ không bao giờ dám đặt chân lên đất Babbiano. Nhưng với người thứ bảy, tức là ngài, ngài cũng đã nghe Lodi thề rằng bí mật đã không thể bị tiết lộ. Thế nhưng nếu công tước nghe nói đến sự có mặt của ngài ở gần đây và lại cùng với tôi, nghi ngờ có thể khiến công tước lần ra manh mối.”

“À! Thế thì sao chứ?”

“Sao ư?” chàng trai trẻ quay lại, ngạc nhiên nhìn Francesco.” Khi đó mọi hy vọng chúng tôi trông đợi ở ngài – hy vọng của tất cả những người lương thiện ở Babbiano- đều thành mây khói hết. Nhưng anh bạn hề của chúng ta đã quay lại rồi, và sau lưng anh ta là một tu sĩ.”

Thầy Domenico - một cái tên hoàn toàn thích hợp cho một bề tôi của thánh Dominic - bước lại với dáng vẻ bệ vệ, kết quả từ thân hình đồ sộ của lão nhiều hơn là từ lòng tự hào về bốn phận cao quý của một đẳng chần chiên. Lão cúi chào Fanfulla cho đến khi khuôn mặt phương phi đỏ đẫm khuất khỏi tầm nhìn của chàng trai, thay thế vào đó là khoảng sọ cạo nhẵn bóng vàng ửng trên đỉnh đầu. Cứ như thể mặt trời đột nhiên lặn mất để mặt trăng thế chỗ vậy.

“Người cũng biết ít nhiều về thuốc men chứ?” Fanfulla hỏi.

“Tôi cũng có một chút kiến thức, thưa quý ông.”

“Vậy hãy tới xem vết thương cho đức ông đây.”

“Hả? Lạy Chúa tôi! Vậy quý ông đây bị thương sao?” lão quay sang hỏi bá tước, và có lẽ định tiếp tục hỏi lời thôi con cà con kê, nhưng chàng bá tước đã vạch trần vai áo, trả lời lão ngắn gọn.

“Ở đây, thưa đức cha.”

Đôi môi mím lại quan tâm, lão tu sĩ đã định quỳ xuống để xem cho rõ, nhưng Francesco, nhận thấy một cử động như vậy chẳng dễ dàng gì với thân thể của đức cha, liền lập tức đứng dậy.

“Không tệ đến mức khiến tôi không nhúc nhích được,” chàng nói, trong khi lão tu sĩ xem xét vết thương.

Đức cha tuyên bố vết thương không có gì nguy hiểm, nhưng cũng có thể gây phiền phức,

nghe vậy chàng bá tước liền nhờ lão băng bó giúp. Thầy Domenico trả lời rằng lão không có sẵn đồ băng bó, nhưng Fanfulla gợi ý rằng những thứ này có thể tìm được ở tu viện Acquasparta ngay gần đó, đồng thời ngỏ ý sẵn sàng đi cùng lão tu sĩ đến đó.

Sau khi quyết định như vậy, hai người lên đường, để chàng bá tước ở lại làm bạn với anh hề. Francesco trải chiếc áo choàng xuống đất, nằm xuống trở lại, trong khi gã ngốc, xin phép chàng được ở lại, ngồi xếp bằng bên cạnh như một người Thổ Nhĩ Kỳ.

“Ai là chủ nhân của người vậy, chàng ngốc?” chàng bá tước hỏi trêu chọc.

“Cũng có một người cho con cơm ăn áo mặc, thưa ngài, nhưng Diên Rồ là chủ nhân duy nhất của con.”

“Nhưng hẳn ta làm thế để làm gì chứ?”

“Vì con giả vờ điên khùng hơn hẳn, như thế khi so sánh với con hẳn có thể tự cho mình là khôn ngoan, điều khiến hẳn lấy làm kiêu hãnh. Hơn nữa, cũng có thể vì con xấu xí hơn hẳn nên, một lần nữa, khi so sánh với con hẳn có thể thấy mình điển trai.”

“Thật lạ lòng phải không?” Bá tước đùa bỡn.

“Cái đó thì cũng chưa lạ bằng chuyện bá tước Aquilla nằm ở đây, ăn mặc tồi tàn, vai bị thương, nói chuyện với một tay hề.”

“Hãy tạ ơn Chúa là Fanfulla không có mặt ở đây, nếu không những lời vừa rồi đã là câu nói cuối cùng của nhà người. Trông đẹp trai thế chứ anh chàng Fanfulla này là một tay khát máu hiểm có đấy. Với ta thì khác. Ta là một người nhẹ nhàng dễ tính, hẳn quý ngài cũng đã được nghe kể, phải không quý ngài hề? Thế nhưng quý ngài nên cố quên ngay lập tức cả tên họ lẫn cái danh bá tước của ta đi, nếu không quý ngài sẽ thấy trên thiên đường các chú hề cũng không đất khách lắm đâu.”

“Đức ông, xin tha thứ. Con xin vâng theo lời đức ông.”, anh hề gù trả lời run rẩy. Đột nhiên một tiếng gọi vắng tới tai họ - một giọng nữ ngọt ngào du dương như vọng ra từ một câu chuyện thần tiên: “Peppino! Peppino!”

“Cô chủ đang gọi con đấy,” anh hề giải thích rồi đứng dậy.

“Vậy là cho dù Diên Rồ là ông chủ duy nhất của anh bạn, anh bạn cũng có cả bà chủ nữa cơ đấy,” bá tước phá lên cười.”Quý ngài Peppino này, ta thấy thật thú vị được trông thấy quý bà mà anh bạn có hân hạnh thuộc về.”

“Chỉ cần quay đầu lại là đức ông có thể thấy ngay thôi.” Peppino thì thầm trả lời.

Dừng dưng, một nụ cười gần như châm biếm diều cọt trên môi, bá tước Aquilla đưa mắt nhìn về hướng anh ngốc đang đi tới. Trong khoảnh khắc, thái độ của chàng đột ngột thay đổi hoàn toàn. Trên khuôn mặt chàng không còn chút khôi hài, thay vào đó là một cái nhìn ngờ ngàng gần như ngờ ngẩn.

Ngay bên rìa khoảng rừng thưa nơi chàng đang nằm, Francesco nhìn thấy một cô gái đang đứng đó. Chàng chỉ có một ấn tượng mơ hồ về một thân hình cao lớn, mảnh mai trong chiếc áo

dài trắng bằng lụa Damas, một chiếc áo choàng bằng nhung màu lục thêu hoa văn cầu kỳ bằng chỉ vàng. Ánh mắt của chàng dừng lại, bị hút chặt như trúng phải bùa mê vào khuôn mặt trẻ trung duyên dáng, một khuôn mặt như toả sáng với một vẻ đẹp lộng lẫy, rạng ngời chàng chưa từng thấy ở bất cứ người phụ nữ nào khác. Đăm đăm nhìn thẳng vào mắt chàng, đôi mắt tuyệt đẹp của cô trả lời cái nhìn của chàng bằng vẻ ngạc nhiên. Cho dù đã có chiều cao và thân hình nẩy nở của một thiếu nữ, ở cô vẫn còn lại vẻ trẻ trung tươi tắn gần như của một cô bé con.

Chống tay xuống đất, chàng bá tước hơi rướn người lên, rồi như bị thôi miên, chàng chỉ biết mê mải nhìn và nhìn, hiện lên trong tâm trí chàng là tất cả những gì một người ngoan đạo có thể tưởng tượng về những tiên nữ trên thiên đàng.

Cuối cùng cảm giác mơ màng bay bổng của chàng bị cắt ngang bởi tiếng anh hề ngốc lên tiếng chào cô chủ, cái lưng gù cung kính cúi rạp xuống. Francesco chợt nghĩ đến phép lịch sự cần có trước mặt một công nương quý phái. Chàng liền gượng đứng thẳng dậy, vết thương trên vai hoàn toàn bị quên lãng, đoạn cúi thấp đầu chào thật trang trọng. Chỉ một giây sau chàng thở dốc, lảo đảo quay tròn rồi ngã khuỵu xuống bất tỉnh giữa đám cây.

Chương 4: Valentina

Những năm sau này, mỗi khi nhớ lại bá tước Aquilla thường kể với thái độ hoàn toàn nghiêm chỉnh rằng chính vẻ đẹp tuyệt trần của nàng đã khiến tâm hồn chàng xao động đến mức cảm xúc vừa nẩy sinh làm chàng ngây ngất không còn biết gì nữa, kết quả là chàng khuỵu xuống bất tỉnh dưới chân nàng. Rằng chàng thực sự tin vào câu chuyện của mình thì chúng ta chẳng có lý do gì để nghi ngờ, thế nhưng có lẽ chúng ta sẽ dễ đồng ý hơn với ý kiến của Fanfulla và ngài tu sĩ - một ý kiến mà chàng bá tước luôn kịch liệt bác bỏ. Ít lãng mạn hơn chàng, hai người này cho rằng chính sự bất cẩn của chàng khi gắng sức vội vã đứng dậy đã làm vết thương trên vai há miệng trở lại, và cảm giác đau đớn đột ngột, cộng với tình trạng vốn đã suy kiệt do mất máu của chàng, đã khiến bá tước bất ngờ ngã xuống ngất xỉu.

« Đây là ai vậy, Peppe ? », cô thiếu nữ hỏi anh hề, và chàng ngốc, vẫn còn nhớ rõ lời thề mới đây của mình, trả lời rằng gã không biết người này là ai, đồng thời cũng thêm vào rằng, như cô chủ cũng thấy, người lạ mặt xấu số đang bị thương.

« Bị thương ư ? » nàng lặp lại, đôi mắt long lanh đượm buồn. « Và chỉ có một mình ? »

« Có một nhà quý tộc cùng đi với ông ta, thừa tiểu thư ; nhưng ông ta đã đi cùng với cha Domenico đến tu viện Acquasparta tìm những thứ cần thiết để băng bó vết thương trên vai cho ông ta. »

« Nhà quý tộc tội nghiệp, » nàng khẽ nói, bước lại gần người bị thương. « Tại sao ông ấy lại bị thương ? »

« Thừa tiểu thư, điều đó quả thực con cũng không biết. »

« Chẳng lẽ chúng ta không thể giúp gì cho ông ấy trong khi đợi bạn ông ấy quay lại sao ? »

nàng hỏi tiếp, vừa nói vừa cúi xuống nhìn chàng bá tước. « Nhanh lên, Peppino, » nàng kêu lên, « Giúp tôi một tay, tới dòng suối đằng kia lấy nước lại đây. »

Gã hề nhìn quanh tìm kiếm thứ gì khả dĩ có thể dùng đựng nước, và chợt nhìn thấy chiếc mũ rộng vành của bá tước, gã liền nhặt lên chạy đi lấy nước. Khi gã trở về, cô thiếu nữ đang quỳ xuống, người đàn ông bất tỉnh nằm tựa đầu trong lòng nàng. Nhúng chiếc khăn tay vào chiếc mũ đầy nước Peppe vừa mang về, nàng lau nhẹ vầng trán trên đó mái tóc đen dài rủ xuống rồi bời.

« Xem này Peppe, chàng mất máu nhiều quá, » nàng nói, « Chiếc áo chên của chàng đã ướt đẫm máu rồi, mà máu vẫn còn chảy ! Lạy Đức Mẹ đồng trinh ! » Nàng kêu lên thảng thốt, khuôn mặt tái đi khi nhận ra vết thương đang há miệng trên vai chàng, « Chắc chàng chết mất -- chàng còn trẻ quá, Peppino, và trông chàng mới khôi ngô làm sao ! »

Francesco khẽ cựa mình, đôi môi tái nhợt khẽ thở dài. Rồi chàng nâng đôi mí mắt nặng trĩu lên, và ánh mắt hai người gặp nhau, nhìn nhau chăm chú. Cứ như thế, đôi mắt nâu dịu dàng nhìn xuống đôi mắt đen long lanh như đang lên cơn sốt, trong khi bàn tay dịu dàng của nàng đặt chiếc khăn mát lạnh lên vầng trán đang đau nhức của chàng.

« Thiên thần của sắc đẹp ! » chàng mơ màng lẩm bẩm, vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo hẳn để nhận ra mọi việc. Thế rồi, ý thức được cử chỉ chăm sóc của nàng, « Thiên thần của lòng nhân ái ! » chàng nói tiếp, với giọng nồng nhiệt hơn.

Nàng không trả lời, ngoại trừ - mà bản thân nó cũng đã nói lên biết bao điều - khuôn mặt đỏ dần lên vì ngượng, vì nàng vừa từ tu viện ra, hoàn toàn ngây thơ trước những lời tán tụng bay bướm đời thường.

« Ngài có đau lắm không ? » cuối cùng nàng lên tiếng hỏi.

« Đau ư ? », chàng lặp lại, dần dần đã tỉnh táo hoàn toàn, giọng nói pha lẫn vẻ coi thường. « Đau đón ư ? Khi tôi được gối đầu êm ái đến thế, và một nàng tiên từ trên thiên đường đã cất công xuống trần gian chăm sóc vết thương cho tôi ? Không, tôi không hề đau đón, thưa tiểu thư, ngược lại chưa bao giờ tôi có cảm giác hạnh phúc đến thế. »

« Gesù ! Giọng lưỡi mới lợi hại làm sao ! » gã hề từ phía sau cất giọng châm biếm.

« Cả ngài cũng ở đây sao, quý ngài hề ? » Francesco hỏi, « Thế còn Fanfulla đâu? Cậu ấy không có đây sao? À, ta nhớ ra rồi; cậu ta đi đến Aquasparta với ông bạn thầy tu.” Chàng chống tay xuống đất để có thêm điểm tựa.

« Ngài không được cử động, » cô thiếu nữ lên tiếng, sợ chàng định gắng sức đứng dậy.

« Tôi sẽ không cử động, thưa tiểu thư, nếu cần phải như vậy, » chàng trả lời nghiêm chỉnh. Rồi ngược mắt lên nhìn nàng, chàng đánh bạo hỏi tên nàng.

« Tên tôi là Valentina della Rovere », nàng thật thà trả lời, « và tôi là cháu gái công tước Guidobaldo của Urbino. »

Chàng chớp mắt.

« Có thực tôi đang tỉnh hay không, » chàng tự hỏi, « hay tôi đang trong một giấc mơ về câu chuyện cổ tích với một nàng công chúa chăm sóc vết thương cho một chàng hiệp sĩ lang thang ? »

« Ngài là một hiệp sĩ ư ? » nàng hỏi, đôi mắt đượm vẻ băng khuôn, vì những câu chuyện lạ lùng về những chàng hiệp sĩ anh hùng vẫn len lỏi ngay cả vào cuộc sống cô độc khép kín trước đây của nàng trong tu viện.

« Ít nhất là của cô, công nương dịu dàng », chàng trả lời, « và mãi mãi sẵn sàng phục vụ nếu công nương cho tôi ân huệ lớn lao đó. »

Những lời nói bạo dạn và cái nhìn còn nòng nân hơn của chàng khiến đôi má cô gái đỏ bừng lên, và nàng không dám nhìn thẳng vào chàng nữa. Nhưng trong cảm giác bối rối của nàng không hề có sự bức bối. Nàng không thấy trong lời nói của chàng có gì quá đà, không có gì ngoài những điều một hiệp sĩ dũng cảm được phép nói với người con gái đã giúp đỡ chàng trong cơn hoạn nạn. Peppe, người biết rõ thân phận chàng bá tước, vừa đứng nghe bên cạnh vừa quan sát thái độ của chàng, với thái độ lúc tò mò, lúc điều cốt, nhưng không hề nói chen vào.

« Ngài tên là gì, thưa ngài hiệp sĩ ? » cô gái hỏi, sau một hồi im lặng.

Vẻ lúng túng trong mắt chàng khi chàng đảo mắt từ cô tiểu thư sang gã hề làm gã không khỏi mỉm cười thú vị.

« Tên tôi là Francesco, » cuối cùng chàng đáp. Và để tránh câu hỏi tiếp theo của cô gái, chàng hỏi lại, « Nhưng tiểu thư có thể làm ơn cho tôi biết, tại sao một công nương quý phái như tiểu thư lại ở đây có một mình với anh chàng gù tội nghiệp này ? » Và chàng chỉ tay về phía anh hề đang cười cợt.

« Đoàn tùy tùng của tôi đang ở trong cánh rừng kia, nơi chúng tôi dừng lại nghỉ chân. Tôi đang trên đường từ tu viện Santa Sofia đến triều đình của chú tôi, và đi theo hộ tống tôi có quý ngài Romeo Gonzaga và hai mươi tay thương. Ngài thấy đấy, tôi được bảo vệ rất chu đáo, đó là chưa kể đến anh hề Peppe và đức cha rất thánh Domenico, cha xưng tội của tôi. »

Sau đó cả hai cùng im lặng giây lát, rồi Francesco là người lên tiếng trước.

« Vậy tiểu thư chắc hẳn là người trẻ hơn trong hai người cháu gái của công tước Urbino ? » chàng hỏi.

« Không đâu, thưa ngài Francesco, tôi là cháu lớn của công tước, » nàng trả lời quả quyết.

Vàng trán chàng đột nhiên như tối sầm đi.

« Chẳng lẽ tiểu thư là cô gái người ta định gả cho Gian Maria ư ? » chàng kêu khẽ, gã hề vụt dỏng tai lên chú ý, trong khi cô thiếu nữ nhìn chàng ngơ ngác, không hề hiểu chàng đang muốn nói gì.

« Ngài nói gì cơ ? » nàng hỏi.

« À không có gì đâu », chàng đáp trong tiếng thở dài, đúng lúc đó từ khoảng rừng trước mặt

vọng lại tiếng một người đàn ông đang gọi lớn.

« Madonna ! Madonna Valentina ! »

Francesco và cô gái cùng nhìn về phía tiếng gọi vọng lại, và hai người nhìn thấy một người ăn mặc cầu kỳ lộng lẫy bước tới. Với dáng vẻ khôi ngô điển trai cùng cách phục sức sang trọng hào hoa, chàng trẻ tuổi vừa xuất hiện quả là một người đồng hành tương xứng với Valentina. Chiếc áo choàng bằng nhung xám cài hờ bằng những chiếc nẹp vàng để lộ chiếc áo vét thêu chỉ vàng mặc bên trong ; trên đầu chàng trai đội một chiếc mũ sang trọng không kém chiếc áo choàng, chiếc lông trang trí lấp lánh đá quý đắt tiền ; thanh gươm cán nạm vàng của anh chàng cũng được đựng trong bao bằng nhung xám nạm đầy đá quý. Chàng ta có khuôn mặt với vẻ đẹp gần như của một thiếu nữ, với đôi mắt xanh và mái tóc vàng óng.

« Hãy chiêm ngưỡng », Peppino cất giọng trang trọng, « bản dịch mới nhất trên toàn Italy của Con Lừa Vàng của Apuleius. »

Nhìn thấy cô cháu gái quyền quý của Guidobaldo đang quỳ gối với Francesco vẫn nằm gối đầu trong lòng nàng, anh chàng mới đến vùng tay ra vẻ khó chịu.

« Thề có các vị thánh thần ! » anh ta kêu lên, lao vội tới phía họ. « Tiểu thư lại nghĩ ra chuyện gì nữa thế này ? Cái gã khó coi này là ai ? »

« Khó coi ? », nàng hỏi lại với vẻ ngạc nhiên.

« Hắn ta là ai ? », chàng trẻ tuổi căn vặn, giọng nói bắt đầu nóng nảy. « Và hắn làm gì ở đây, với tiểu thư ? Gesù ! Đức ông Công tước sẽ nói gì về chuyện này đây ? Hãy thử nghĩ xem công tước sẽ làm gì tôi nếu ngài biết chuyện ? Hắn là ai, Madonna ? »

« Là ai ư ? Ngài cũng thấy đấy, quý ngài Gonzaga, » nàng trả lời, hơi bực mình. « một hiệp sĩ bị thương. »

« Hắn ta mà là hiệp sĩ ư ? » Gonzaga dè bủ. « Một tên đạo chích thì đúng hơn, một tên lưu manh ngoài vòng pháp luật. Tên người là gì ? » Gã cộc cần hỏi chàng bá tước.

Hơi dịch người ra xa Valentina, tựa người lên khuỷu tay mình, Francesco giơ tay ra dấu ngăn không cho anh chàng lại gần.

« Thừa tiểu thư, xin tiểu thư làm ơn bảo anh hầu tốt mã kia đứng xa xa ra một chút. Tôi vẫn còn hơi choáng, mà mùi nước hoa của anh ta khiến tôi khó thở quá. »

Âm điệu châm chọc mỉa mai của câu đề nghị bề ngoài hết sức lễ độ lịch sự của chàng không qua nổi đôi tai của Gonzaga, khiến cơn giận của anh chàng như lửa bị thêm dầu.

« Ta không phải là người hầu, đồ ngu, » Gonzaga trả lời, rồi vừa vỗ mạnh hai tay vào nhau, gã vừa gọi lớn—« Này, Beltram ! Lại đây ngay ! »

« Ngài làm gì vậy ? » cô gái đứng bật dậy đối mặt với gã.

« Gông cổ tên đạo tặc này giải về Urbino, như trách nhiệm của tôi đòi hỏi. »

« Thừa quý ngài, cẩn thận không khéo ngài sẽ làm bị thương đôi tay xinh xắn của ngài khi

gông cổ tôi đẩy, » chàng bá tước trả lời lạnh lùng bình thản.

« A ! Người dám dọa đánh ta ư, đồ bần tiện kia ? » Gonzaga kêu lên, đồng thời lùi lại vài bước. « Beltram ! » gã gọi lớn. « Người biến đi đâu rồi ? ». Một giọng từ sau khoảng rừng cất lên trả lời, rồi sáu người lính chạy vội tới, áo giáp sắt trên người kêu lạch cạch.

« Xin thừa lệnh ngài , thưa quý ông. » Người dẫn đầu lên tiếng, đảo mắt nhìn về phía chàng bá tước.

« Gông cổ con chó khốn kiếp kia lại cho ta, » Gonzaga ra lệnh. Nhưng trước khi tên lính kịp thì hành Valentina đã tiến lại cản đường gã.

« Không được làm thế, » nàng ra lệnh, và cô thiếu nữ ngây thơ vừa nói chuyện với chàng trước đó không bao lâu đã hoàn toàn đổi khác, khiến Francesco ngây ra nhìn ngơ ngàng. « Nhân danh chú tôi, tôi ra lệnh cho ngài để yên nhà quý tộc này ở nơi ông ấy đang nằm. Đây là một hiệp sĩ bị thương mà tôi đã quan tâm chăm sóc ... và việc đó xem ra đã làm quý ngài Gonzaga đây nổi giận kiểm chuyện với ông ấy. »

Beltram dừng lại, ngần ngừ hết nhìn Valentina lại ngó Gonzaga.

« Madonna, » Gonzaga lên tiếng, cố làm ra vẻ nhún nhường, « lời nói của tiểu thư là mệnh lệnh với chúng tôi. Nhưng tôi mong tiểu thư hãy suy xét kỹ, việc tôi ra lệnh cho Beltram làm là vì lợi ích của đức ông công tước, khi mà lãnh thổ của đức ông đang bị quấy nhiễu bởi những tên du đảng lang thang như gã này. Đó là một sự thật mà chắc tiểu thư không được biết trong tu viện kín cổng cao tường. Trong tâm hồn trong trắng tinh khiết của tiểu thư, tôi e tiểu thư chưa có đủ hiểu biết để phân biệt một người lương thiện với một tên du thủ du thực. Beltram, làm như ta bảo. »

Valentina nóng nảy dậm chân xuống đất, vẻ bức dọc hiện rõ trong đôi mắt càng làm nổi bật lên ở nàng những nét tương đồng với người chú vũ dũng. Thế nhưng lần này lại là Peppe lên tiếng.

« Mặc dù đến lúc này đã có quá nhiều gã ngốc dây dưa vào chuyện này rồi, » anh hề vờ than vãn với giọng đầy châm biếm, « thưa quý ông Romeo, hãy cho phép tôi được nhập bọn và chịu khó lắng nghe lời khuyên của gã hề này. »

« Cuốn xéo ngay, tên ngốc kia, » Gonzaga gầm lên, vung roi ngựa lên định cho gã ngốc một trận, « không ai cần người pha trò ở đây. »

« Thì đã hẳn, nhưng chí ít ngài vẫn cần trí khôn của tôi, » quý ngài Peppe chọc lại, khi đã chạy ra ngoài tầm chiếc roi của Gonzaga. « Nghe này, Beltram ! Cho dù tất cả chúng ta đều không nghi ngờ sự sắc sảo của quý ông Gonzaga trong việc phân biệt người lương thiện với quân du thủ du thực, tôi dám hứa với ngài, và dám đoan chắc như tôi đang nhìn thấy tận mắt vậy, rằng nếu ngài làm theo lệnh ông ta và bắt trói nhà quý tộc này, chẳng bao lâu sau sẽ đến lượt ngài bị trói gông lại, mà lại còn theo cách tệ hại hơn nữa kia. »

Beltram chột dạ, trong khi Gonzaga sầm mặt lại. Valentina nhìn Peppe cảm ơn, nghĩ rằng anh hề chỉ dọa chơi để giúp nàng, trong khi Francesco, lúc này đã đứng dậy, quan sát câu chuyện với một nụ cười thú vị như thể chẳng có gì trong đó liên quan đến chàng cả. Đúng lúc

vở kịch có vẻ đang đến hồi kịch tính thì đến lượt Fanfulla và lão tu sĩ góp mặt trở lại trên sân khấu.

« Quay lại đúng lúc lắm, Fanfulla thân mến. », chàng bá tước nói với người bạn đồng hành, « anh chàng bánh trai này đang định gô cổ tôi lại đấy. »

« Bắt trời ngài ư ? », Fanfulla lặp lại, cơn giận lập tức bùng lên.

« Vì lý do gì, thưa ngài ? », chàng hỏi, hằm hằm quay mặt về phía Gonzaga.

Hoảng hồn trước vẻ dữ tợn của Fanfulla, Romeo Gonzaga, mới chỉ một thoáng trước còn kiêu căng ngạo mạn, bỗng trở nên nhũn như con chi chi.

« Thưa ngài, xem ra tôi đã hơi lầm lẫn khi phán đoán về địa vị của nhà quý tộc kia. »

« Phán đoán của ngài ư ? » anh chàng Fanfulla đang nổi xung vặc lại, « Ai khiến ngài phán đoán ở đây ? Nếu muốn nhổ răng sữa thì đi nhờ chỗ khác, quý ngài nhóc con, và đừng gây sự với người lớn nếu cậu muốn sống sót để còn lớn thành một người đàn ông một ngày nào đó. »

Valentina mỉm cười, còn Peppe thì cười phá lên, thậm chí ngay cả Beltram và bọn lính cũng khinh miệt ra mặt, khiến sĩ diện của quý ngài Gonzaga tổn thương không ít. Thế nhưng cho dù là một kẻ phù phiếm nông cạn, chút trí khôn hiểm hoi có trong đầu cũng đủ để bảo quý ngài tốt nhất nên thận trọng.

« Sự có mặt của công nương buộc tôi phải tự kiềm chế, » gã lên tiếng, cố ra vẻ cao ngạo, « Nhưng nếu chúng ta còn có dịp gặp lại, tôi sẽ xin mạn phép được cho ngài thấy thế nào là một người đàn ông chân chính. »

« Cũng có thể... nếu đến lúc đó anh bạn trẻ có thể trở thành đàn ông được. » Và Fanfulla nhún vai quay lại dành sự quan tâm cho bá tước, trong khi thầy Domenico đã bắt đầu băng bó vết thương cho Francesco.

Valentina, để chấm dứt sự căng thẳng, đề nghị Gonzaga đi ra lệnh cho đoàn hộ tống lên ngựa, đồng thời chuẩn bị kiệu sẵn sàng cho nàng để họ có thể lên đường ngay khi thầy Domenico đã hoàn thành việc chăm sóc người bị thương.

Gonzaga cúi xuống tuân lệnh, vừa ném một cái nhìn căm tức về phía những người lạ mặt, vừa giận dữ ra lệnh cho Beltram và bọn lính : « Theo ta. », gã bỏ đi, toán lính theo sau.

Valentina đứng lại bên Fanfulla và Peppe, trong khi thầy Domenico hoàn tất việc chăm sóc vết thương cho Francesco. Khi lão tu sĩ đã xong việc, cả ba người ra đi, để Fanfulla lại một mình bên cạnh bá tước. Nhưng trước khi quay gót, cô thiếu nữ đã dừng lại để nhận lời cảm ơn của Francesco, và chấp nhận cho chàng đặt một nụ hôn lên bàn tay trắng như ngà.

Có biết bao điều chàng bá tước muốn nói, nhưng sự có mặt của những người khác đã không cho phép chàng thổ lộ. Thế nhưng ít nhất một vài trong vô số ý nghĩ đó, nàng có lẽ đã đọc được trong ánh mắt chàng, vì trong suốt ngày hôm ấy dọc đường đi nàng trở nên suy tư, một nụ cười buồn êm ái khẽ thoáng trên môi. Và mặc dầu với Gonzaga nàng không hề nói một lời trách móc, nhưng lại dằn vặt anh chàng mãi về chuyện hiểu lầm. Lòng tự ái cao ngút trời bị tổn thương, gã chẳng thích thú gì cách chẽ giễu tinh tế của nàng, nhưng những lời nàng dùng để

chế giễu còn làm gã bực mình hơn thế.

« Làm sao ngài có thể làm lần đến thế chứ, ngài Romeo ? », hơn một lần, nàng hỏi đi hỏi lại gã. « Làm sao ngài có thể cho rằng ông ấy là một kẻ du đãng chứ ? Trong khi ông ấy có phong thái quý phái đến thế, gương mặt khôi ngô đến thế. » Và chẳng hề để ý đến những câu trả lời nhảm nhăng, nàng lại buông tiếng thở dài rồi thừ ra trầm tư suy nghĩ-- một thái độ, có lẽ, còn làm Gonzaga sôi máu hơn tất cả lời chế giễu của nàng.

Chương 5: Gian Maria

Vào một buổi sáng, đúng một tuần sau cuộc gặp gỡ với cô cháu gái của Guidobaldo, bá tước Aquilla, vết thương đã hoàn toàn bình phục, cưỡi ngựa qua mái vòm lớn của cổng chính thành Babbiano. Viên sĩ quan giữ cửa cung kính chào chàng, đồng thời cũng cho phép mình tự hỏi chuyện gì đã khiến mặt quý ông bá tước đột nhiên tái hẳn đi. Thực ra nguyên nhân cũng chỉ ngay gần đó. Nguyên nhân đó đang nằm trên ngọn của bốn cây giáo chĩa lên trời được cắm ngay trên cổng chính thành - được đặt tên là cổng Thánh Bacolo- giữa một bầy quạ vừa bay lượn vừa kêu ồm ồm, dưới dạng bốn chiếc thủ cấp.

Cảnh tượng ghê rợn méo mó của bốn khuôn mặt đã chết, với mớ tóc dài rũ rượi bết lại như rẻ rách khê lay động trong làn gió nhẹ thánh Tư đã đập ngay vào mắt Francesco khiến chàng kìm ngựa lại nhìn cho rõ. Nhưng chỉ một khoảnh khắc sau, khi đã đến gần hơn, chàng chợt rùng mình, điều vừa phát hiện ra khiến chàng không khỏi rợn người, khuôn mặt tái nhợt đi. Trong bốn chiếc thủ cấp đó, chàng nhận ra đầu tiên chiếc đầu của ngài Ferrabraccio can đảm chính trực, chiếc bên cạnh là của Amerino Amerini ; còn lại là thủ cấp của hai người bị bắt đêm hôm đó ở Sant'Angelo.

Vậy là Gian Maria đã không bỏ phí một giây trong tuần vừa qua và có lẽ đang nằm thối rữa trên kia, trên tường thành Babbiano, thành quả duy nhất mà vụ mưu phản xấu số đem lại.

Trong một giây, ý nghĩ tháo lui chợt nảy ra trong đầu chàng. Nhưng bản chất cứng cỏi bất khuất thúc giục chàng tiếp tục dấn bước, cho dù lúc này chàng chỉ còn đơn thương độc mã, và bất chấp những tấm gương tầy liếp chàng vừa được tận mắt chứng kiến. Chàng tự hỏi liệu Gian Maria đã biết chuyện chàng cũng dính dáng vào cuộc gặp ban đêm nọ, và chuyện gì sẽ đến với chàng nếu ông anh họ quý hoá biết rằng chàng đã được đề nghị thế chỗ ông ta ?

Tuy nhiên, chẳng bao lâu sau chàng phát hiện ra rằng hoá ra chẳng có gì để lo ngại như chàng đã nghĩ. Gian Maria đón chào chàng thậm chí còn niềm nở hơn thường lệ, vì công tước luôn đánh giá cao ý kiến của Francesco và đang cần đến chàng hơn lúc nào hết.

Francesco bắt gặp công tước đang ngồi sau chiếc bàn trong thư viện, giữa cả một kho báu về nghệ thuật và kiến thức vốn là niềm tự hào của cung điện. Gian Maria ưa thích gian phòng vì sự

tiện nghi của nó, và đã không ngần ngại sử dụng vào đủ mục đích, ngoại trừ mục đích ban đầu của những người đã tạo nên căn phòng, bởi quý ông công tước, hoàn toàn thất học, luôn đứng dưng với tất cả những gì dính dáng đến chữ nghĩa.

Francesco bước vào trong khi ông anh họ của chàng đang ngắt ngửng trong chiếc ghế bành bọc da màu đỏ, trước mặt là chiếc bàn rộng bày la liệt đủ loại sơn hào hải vị, lấp lánh ly pha lê, đĩa bát bằng vàng khối, bầu không khí vốn đượm mùi học vấn thoả ra từ những bản thảo cũ và những cuốn sách bụi bặm giờ đây ngào ngạt mùi đồ ăn.

Kể về dáng người thì Gian Maria vừa lùn tịt vừa hơi còng dưới sức nặng của thân hình phì mỡ cho dù còn trẻ. Công tước có khuôn mặt tròn vành vạnh nhợt nhạt, nung núc thịt, với đôi mắt xanh lơ mờ và khuôn miệng phóng dăng, tàn nhẫn. Đức ông mặc một chiếc áo khoác bằng nhung trắng có viền lông linh miêu, hai vạt áo mở rộng theo kiểu Tây Ban Nha để lộ chiếc áo sơ mi bằng vải lanh Rheims thứ mịn nhất. Một dây chuyền vàng có gắn thánh tích lấy từ Cây Thánh Giá Thiên đêo quanh cổ công tước, vì đức ông vốn ngoan đạo có tiếng.

Công tước đón chào Francesco với vẻ vồn vã hiếm thấy. Ngài lập tức quát bảo ra lệnh cho hai gã hầu dọn thêm một bộ đồ ăn cho người em họ, và khi Aquilla lịch sự từ chối, viện cớ rằng chàng đã dùng bữa, đức ông vẫn nhiệt tình yêu cầu chàng ít nhất cũng cạn một cốc Malvoisie với ngài. Khi một người hầu đã rót đầy cốc cho chàng bá tước từ một chiếc bình bằng vàng, đức ông ra lệnh cho đám người hầu lui ra, rồi nằm ườn duỗi dài người ra trong chiếc ghế bành ngay trước mặt khách để thư giãn - nếu quả thực có thể gọi thái độ này như vậy ở một người chẳng bao giờ biết thế nào là nghiêm trang.

« Tôi có nghe kể, » Aquilla lên tiếng, khi những lời chào hỏi đã dứt, « câu chuyện lạ lùng về một vụ mưu phản trong Công quốc, và mới đây thôi trên cổng Thánh Bacolo tôi đã trông thấy thủ cấp của bốn người, toàn những người tôi đã biết và kính trọng. »

« Và những kẻ đó đã tự làm mất danh dự của mình trước khi thủ cấp của chúng trở thành tiệt cho quạ. Mà chú Francesco này, » đức ông rùng mình làm dấu thánh. « Nói đến người chết ở bàn ăn sẽ mang lại xúi quẩy đấy. »

« Vậy thì chúng ta chỉ nói đến tội trạng của họ thôi vậy, » Francesco vẫn tiếp tục. « Họ đã mắc tội gì vậy thưa công tước ? »

« Tội gì ư ? » Công tước đáp với vẻ thú vị. « Cái đó thì ta cũng chịu. Masuccio biết rõ. Nhưng con chó săn không chịu hé miệng về những bí mật của hắn, cũng như tên những kẻ mưu phản cho đến khi hắn đã tóm gọn cả đám khi bọn này họp mặt bàn việc nổi loạn. Thế nhưng, » công tước tiếp tục, mân mê một quả ôliu giữa ngón tay cái và ngón trỏ, « có vẻ đám loạn đảng này cũng không dễ bị tóm cổ như hắn nghĩ. Hắn đã bấm với ta rằng cả bọn chúng có sáu tên, và chúng sẽ hẹn gặp thêm một tên thứ bảy. Những kẻ đi bắt bọn chúng sống sót trở về cũng kể với ta không dấu diếm rằng cũng chỉ có sáu hay bảy gã nháy xỏ vào bọn chúng. Thế nhưng đám này đã khiến bọn lính Thụy Sĩ phải một phen vất vả, chúng giết chết chín tên lính chưa kể sáu gã nữa bị thương không nặng thì nhẹ, trong khi về phía chúng chỉ hai gã bị giết và hai bị bắt. Thủ cấp của bốn gã này thì chú đã thấy trên cổng thành rồi. »

“Thế còn Masuccio?” Francesco hỏi.” Chẳng lẽ sau đó hắn không bấm lại cho đức ông biết

tên những kẻ đã đào thoát sao?”

Đức ông ngừng mân mê quả ôliu.

“Phiền phức là ở chỗ đó đấy,” công tước đáp.”Tên khốn kiếp ấy cũng toi mạng rồi. Hắn bị giết trong trận đánh nhau. Cầu cho hắn bị róc xương dưới địa ngục vì sự ương bướng của hắn. Mà không!” đức ông vội vàng đính chính.”Dù sao hắn cũng đã chết, và tất cả bí mật về vụ mưu phản, cũng như tên của những tên phản nghịch, đều đã theo hắn xuống mồ. Dù sao ta cũng là người nhân từ, Francesco, nên cho dù con chó săn đó đã phản bội ta bằng sự im lặng chết tiệt của hắn, ta vẫn cầu xin Đức chúa – mong người hãy giúp linh hồn tội lỗi của hắn được an nghỉ.”

Chàng bá tước buông mình ngồi xuống một chiếc ghế, vừa vì chàng cố che dấu sự vui mừng nhẹ nhõm khởi hiện lên trên khuôn mặt, một phần cũng vì chàng không muốn đứng lâu hơn nữa.

“Nhưng ít nhất Masuccio cũng phải để lại vài manh mối nào đó chứ!” chàng làm ra vẻ nghi ngờ.

“Hoàn toàn mơ hồ,” Gian Maria trả lời với giọng bức tức.”Hắn luôn luôn hành động như vậy, đồ bần tiện. Quý bắt hắn đi! Hắn đã dám nói toẹt ra rằng nếu hắn cho ta biết ta sẽ không giữ mồm giữ miệng được. Đã bao giờ một ông hoàng phải chịu đựng sự hỗn xược như vậy chưa? Tất cả những gì hắn cho ta biết là có một âm mưu đang hình thành nhằm lật đổ ta, và rằng hắn sẽ tóm gọn tất cả những kẻ dự mưu, cùng với tên bọn chúng muốn đưa lên thay thế ta. Thử nghĩ xem, chú Francesco! Đám dân chúng yêu quý của ta đã mưu mô những chuyện sát nhân như thế để ám hại ta--một ông hoàng luôn đem đến cho chúng thái bình thịnh vượng, ông hoàng nhân từ nhất, công minh nhất, rộng lượng nhất trên toàn Italy. Chúa ơi! Liệu chú có còn ngạc nhiên hay không khi ta mất hết kiên nhẫn và cho bêu đầu chúng lên?”

“Nhưng đức ông đã chẳng kể rằng hai tên trong bọn chúng đã bị bắt sống sao?”

Công tước chỉ gật đầu, tiếp tục phờng mồm trợn mắt nhai.

“Vậy thì chẳng lẽ ở phiên toà chúng không cung khai gì sao?”

“Toà ư? Chẳng có phiên toà nào cả.” Gian Maria nhai thật lực.”Thú thực với chú, lúc đó ta quá nóng giận vì sự vô ơn hèn hạ của chúng, nên ta thậm chí đã không kịp nghĩ đến chuyện tra tấn bắt chúng khai ra tên hai kẻ đồng bọn. Chỉ nửa tiếng sau khi người ta điệu chúng về Babbiano, đầu của những kẻ mà Chúa đã giúp ta bắt được đã yên vị ở chỗ chú nhìn thấy chúng hôm nay.”

“Công tước đã ra lệnh chém đầu họ?” Francesco kêu lên bất bình, đứng bật dậy nhìn ông anh họ với ánh mắt kinh ngạc pha lẫn giận dữ.” Công tước ra lệnh hành hình những người có xuất thân cao quý như vậy mà không xét xử sao? Tôi nghĩ, Gian Maria, nếu tự cho phép mình chém giết bừa bãi những người có danh vọng như thế thì anh thật sự điên mất rồi.”

Công tước ngả người về phía sau nhìn ông em họ xấc xược. Sau đó đức ông giận dữ gằn giọng:”Chú ăn nói như thế với ai đấy hả?”

“Với người tự cho mình là ông hoàng nhân từ nhất, công minh nhất, rộng lượng nhất Italy, nhưng lại không đủ khôn ngoan để nhận ra rằng ông ta đang tự làm lung lay thêm chiếc ngai

khập khiễng của mình bằng những việc làm bạo ngược. Chẳng lẽ anh không sợ một cuộc nổi dậy sao? Việc anh đã làm là sát nhân, và cho dù trên đất Italy này các ngài công tước tự cho mình quyền làm chuyện này khá tự do đi nữa, nhưng những hành động như thế cũng không thể làm công khai trước bàn dân thiên hạ được.”

Trong đầu công tước không phải không có cảm giác giận dữ, nhưng nỗi sợ hãi còn lớn hơn đã bắt sự bức bối phải im tiếng.

“Ta đã phòng bị sẵn sàng chống lại nổi loạn,” đức ông tuyên bố, cố gắng một cách vô ích để làm ra vẻ thản nhiên.”Ta đã giao chức chỉ huy cận vệ cho Martino Armstadt, và hắn đã mộ cho ta năm trăm lính Thụy Sĩ vừa hết hợp đồng với nhà Baglioni ở Perugia.”

“Và anh cho rằng điều đó sẽ đem lại an ninh chăng?” Francesco vặn lại với nụ cười mỉa mai.”Cũng cố ngai vàng bằng những tay thương ngoại quốc chỉ huy cũng bởi một kẻ ngoại quốc?”

“Điều đó và sự che chở của Chúa.” Công tước trả lời trang trọng.

“Vô ích!” Francesco đáp, sốt ruột vì màn kịch đạo đức giả của công tước.”Hãy dành lấy trái tim của dân chúng. Hãy biến dân chúng thành lá chắn che chở cho anh.”

“Hừm!” Gian Maria thì thầm.”Chú đang báng bố đấy. Chẳng nhẽ tất cả những gì ta làm trong suốt cuộc đời chỉ biết hi sinh vì người khác không phải vì mục đích đó sao? Ta sống chỉ vì dân chúng. Nhưng, thề có sự cứu rỗi linh hồn, chúng đòi hỏi quá nhiều khi chúng muốn ta phải chết vì chúng. Nếu ta trừng trị những kẻ mưu toan ám hại ta như ta đã trừng phạt những kẻ chú vừa nói đến, ai dám lên án ta? Ta nói để chú biết, Francesco, ta ước gì có thể bắt được những kẻ đã trốn thoát để có thể trừng phạt chúng như ta đã làm với những tên đồng bọn. Thề có Đức Chúa phục sinh, ta sẽ làm! Còn với kẻ muốn trèo lên ngai của ta...” Đức ông dừng lại, nụ cười chết chóc trên cặp môi tàn nhẫn hoàn tất câu nói với độ chính xác mà không ngôn từ nào diễn tả được.” Mà hắn là ai mới được chứ?”, công tước trầm ngâm.”Ta thề rằng nếu Chúa cho phép ta phát hiện ra hắn, ta sẽ thắp một ngọn nến tại Santa Fosca vào mỗi thứ bảy trong suốt một năm và nhịn ăn trong suốt Lễ Người chết. Nhưng hắn có thể là ai, hả Franceschino?”

“Làm sao tôi biết được?” Francesco đáp, lẩn tránh câu trả lời.

“Chú biết nhiều hơn những gì chú nói, em họ yêu quý. Đầu óc chú quá thông minh nhạy cảm để có thể bỏ qua những chuyện như thế. Chú có cho rằng đó là công tước Valentinois không?”

“Khi Cesare Borgia tới hắn sẽ chẳng cần phải dùng cách hạ tiện như thế. Hắn sẽ khuất phục anh bằng sức mạnh.”

“Chúa và các vị Thánh phò trợ cho ta!” Công tước thở hắt ra. “Chú nói cứ như thể hắn đã trên đường hành quân đến đây rồi vậy.”

“Vậy thì anh có thể coi đó như một lời khuyên vậy. Cuộc tấn công cũng không còn xa như anh nghĩ đâu. Hãy nghe tôi, Gian Maria! Tôi không cất công cưỡi ngựa từ Aquilla đến đây chỉ để tán chuyện với anh. Fabrizio da Lodi và Fanfulla degli Arcipreti mới đến gặp tôi.”

“Gặp chú ư?” công tước kêu lên, đôi mắt chuột nhắt nheo lại nhìn người em họ.”Gặp chú ... e

hèm.” Đức ông nhún vai, hai tay dang ra.” Khỉ thật! Đôi khi cả những người sáng suốt như tôi cũng nhầm lẫn tệ hại. Chú biết không, Francesco, sự vắng mặt gần đây của họ kể từ sau khi vụ mưu phản vỡ lở đã làm ta thậm chí bán tín bán nghi về chuyện hai người có dính vào đó.” Nói xong đức ông chuyển sự chú ý vào một hũ mật ong.

“Trên cả công quốc này anh không tìm đâu được hai người trung thành với Babbiano hơn họ đâu.” Chàng bá tước trả lời nghiêm nghị.”Họ đến gặp tôi vì lo lắng nguy cơ chết người đang treo lơ lửng trên đầu anh đấy.”

“A!” Khuôn mặt trắng bệch của Gian Maria lộ vẻ quan tâm.

Và bá tước Aquilla bắt đầu nói với công tước Babbiano tất cả những gì Fabrizio da Lodi đã nói với chàng vào buổi tối tại Sant’Angelo. Chàng nói về mối đe dọa từ gia đình Borgia, việc thiếu chuẩn bị của Babbiano, cũng như sự dửng dưng của Gian Maria trước những lời khuyên can. Chàng cũng nói đến nỗi bất bình đang tăng lên trong dân chúng trước tình hình hiện tại, cùng sự cần thiết phải sửa chữa sai lầm trước khi quá muộn. Khi chàng đã nói hết, công tước ngồi lặng im một hồi, đôi mắt nghĩ ngợi cúi xuống nhìn đăm đăm vào chiếc bàn đầy thức ăn.

“Chú Francesco này, nói với người khác: cái này không đúng, cái kia không đúng thật dễ phải không? Nhưng làm ơn nói thử xem, ai ở đây sẽ giúp ta sửa chữa?.”

“Chỉ cần công tước ra lệnh, tôi sẽ hết sức cố gắng.”

“Chú?” công tước kêu lên, nhưng thay vì biểu thị sự vui mừng khi có người ngỏ ý giúp chia sẻ gánh nặng, trên khuôn mặt của Gian Maria chỉ có sự giận dữ pha lẫn khinh miệt.”Và bằng cách nào, chú em họ thiên tài, chú định làm điều đó?” đức ông hỏi dè dặt.

“Nếu là tôi, tôi sẽ giao chuyện thu thuế cho quý ngài Despuglio, và bằng cách cắt bỏ các khoản chi tiêu xa xỉ, tôi sẽ dồn tiền vào chuyện chiêu mộ và trang bị thoả đáng cho quân đội. Tôi cũng có kinh nghiệm chỉ huy, chuyện này thì ít nhất cũng có vài ông hoàng ngoại quốc phải thừa nhận. Tôi sẽ chỉ huy quân đội của công tước sau khi đã hoàn thành việc tuyển mộ, đồng thời giúp ngài tìm cách liên minh với các nước láng giềng, một khi chúng ta đã được vũ trang đầy đủ họ sẽ thấy chúng ta là một đồng minh đáng giá. Tất cả những gì sức người có thể làm được, tôi sẽ làm để bảo vệ công quốc. Hãy phong cho tôi làm tư lệnh quân đội, và sau một tháng tôi sẽ cho công tước thấy liệu tôi có khả năng giúp bảo vệ công quốc hay không.”

Cặp mắt của Gian Maria nheo dần lại khi Francesco nói, một cái nhìn nghi ngờ, hiểm độc hiện dần lên trên khuôn mặt tròn vành vạnh. Khi chàng bá tước dừng lời, gã phá lên cười giễu cợt.

“Bổ nhiệm quý ngài làm tư lệnh ?” gã lẩm bẩm với vẻ thú vị.”Không biết Babbiano đã biến thành nước cộng hoà từ bao giờ thế? Hay là quý ngài định biến nó thành nước cộng hoà và chiếm lấy ghế Tổng tài?”

“Nếu công tước hiểu lầm như vậy...” Francesco bắt đầu, nhưng anh họ chàng đã cắt ngang với giọng điệu mỉa mai ngày càng cay độc.” Hiểu lầm chú ư, quý ngài Franceschino? Không đâu. Ta hiểu chú quá rõ mà.” Công tước đứng vụt dậy, rút ra khỏi bữa ăn đang dở chừng bước lại gần người em họ.”Ta đã nghe tin đồn về lòng ái mộ ngày càng tăng của đám dân đen dành

cho ngài bá tước Aquilla, và ta đã không thềm đếm xỉa đến. Trước khi chết, Masuccio đã cảnh cáo ta, nhưng ta đã quất vào mặt hắn. Nhưng bây giờ thì ta khó mà chắc được ta đã hành động khôn ngoan khi làm như vậy. Buổi tối cách đây hai hôm ta đã mơ thấy...Nhưng mặc chuyện đó! Khi trong một quốc gia có một kẻ lại được lòng dân chúng hơn ông hoàng đang trị vì, và kẻ đó lại có địa vị cao, xuất thân quyền quý như chú, kẻ đó sẽ trở thành mối họa cho người ngồi trên ngai vàng. Ta chẳng cần phải nói lại cho chú," công tước nói tiếp với giọng đe dọa," gia đình Borgia xử trí những kẻ như vậy ra sao, cũng không cần thêm rằng một người của nhà Sforza cũng có thể thấy những biện pháp phòng xa mạnh tay như thế là cần thiết. Trong gia đình Sforza chưa bao giờ có một thằng ngốc, mà ta cũng không định phá đi tiền lệ tốt đẹp này khi đặt quyền lực vào trong tay kẻ khác để trở thành bù nhìn cho hắn. Chú thấy đấy, em họ tốt bụng, ta đã đi guốc trong bụng chú rồi. Ta là một người cũng tinh mắt lắm, Franceschino yêu quý, rất tinh mắt." Đức ông khẽ lấy tay quệt mũi rồi cười gằn tự tán thưởng khám phá sắc sảo của mình.

Francesco nhìn gã bằng con mắt khinh bỉ lạnh lùng. Chàng đã có thể trả lời rằng nếu chàng có ý nhòm ngó, công quốc Babbiano đã thuộc về chàng bất cứ lúc nào chàng có hứng ra tay đoạt lấy. Chàng có thể đã nói thẳng vào mặt gã điều đó để thách thức gã. Nhưng chàng đã không mồm năm miệng mười được bằng quý ông xuất thân từ gia đình chưa bao giờ sản sinh ra một gã ngốc nào.

"Chẳng lẽ anh lại hiểu tôi kém đến thế, Gian Maria?", chàng hỏi, giọng nói không tránh khỏi cay đắng," để nghĩ rằng tôi thềm khát một thứ trống rỗng như cái ngai khập khiễng mà anh luôn giữ khư khư này sao? Hãy biết rằng, tôi quý trọng tự do của tôi còn hơn ngôi hoàng đế. Nhưng nói với anh chỉ hoài hơi thôi. Nhưng đến ngày đó, khi móng vuốt của Borgia tước đoạt vương miện và quyền lực khỏi tay anh, hãy nhớ lấy đề nghị của tôi, đề nghị rất có thể đã giúp cứu vãn ngai vàng của chính anh, nhưng đã bị anh gạt đi trong nhục mạ, cũng như trước đây anh đã bỏ ngoài tai những lời khuyên của những triều thần lão thành."

Gian Maria khẽ nhún đôi vai núc ních.

"Nếu chú định ám chỉ đến lời khuyên ta cưới cháu gái Guidobaldo làm vợ, thì tâm hồn ái quốc của chú có thể yên tâm. Ta đã đồng ý với cuộc hôn nhân này rồi. Còn bây giờ," công tước kết thúc với tiếng cười gằn quái dị," chú thấy rõ là ta chẳng còn lý do gì để sợ gã con hoang của Giáo hoàng Alexander. Một khi đã liên minh với Urbino và các đồng minh của nó, ta có thể thách thức sức mạnh của Cesare Borgia. Hàng đêm ta sẽ ngủ ngon lành trong vòng tay cô vợ xinh đẹp của ta, hoàn toàn yên tâm dưới sự bảo vệ của ông chú vợ yêu quý, và không bao giờ cần đến chú em họ dũng mãnh phải vất vả đi làm tư lệnh quân đội cho ta."

Bá tước Aquilla không khỏi biến sắc mặt, và đôi mắt nghi kỵ của công tước đã nhanh chóng nhận ra sự thay đổi thái độ của người em họ cũng như đầu óc đa nghi của đức ông cũng nhanh chóng không kém hiểu lầm hoàn toàn nguyên nhân của nó. Công tước nhủ thầm sẽ giám sát chặt chẽ hơn ông em họ rồi hơi khi không lại đề nghị được chỉ huy quân đội giúp ngài sốt sắng đến thế.

"Tôi chúc mừng công tước, ít nhất vì quyết định khôn ngoan đó", Francesco đáp nghiêm nghị."Nếu tôi biết trước tôi đã không mất công đưa ra đề nghị vô ích của mình. Nhưng, tôi có

thể hỏi thực, Gian Maria, chuyện gì đã khiến anh chấp nhận giải pháp mà từ trước tới giờ anh vẫn phản đối kiên quyết đến thế?”

Công tước nhún vai.

“Họ cứ bám riết lấy ta quấy nhiễu”, đức ông nhăn mặt than vãn,” cho đến khi ta phải chịu chấp nhận. Ta có thể chịu được Lodi và tất cả bọn họ, nhưng đến khi cả mẹ ta cũng gia nhập ban đồng ca để nài nỉ ta – ý ta muốn nói là để ra lệnh cho ta – và lôi mỗi họa chết người ra dọa thì ta cũng đành chịu thua. Suy cho cùng thì trước sau gì một người đàn ông cũng phải cưới vợ. Và vì ở địa vị của ta việc cưới xin cũng chỉ là chuyện nghĩa vụ, thôi thì ta cưới vợ vì hoà bình và an ninh vậy.”

Biết được công tước đã quyết định chuyện cưới xin vì sự tồn vong của Babbiano, lẽ ra chàng bá tước phải cảm thấy vui mừng về quyết định khôn ngoan của Gian Maria, và đáng lý ra không ý nghĩ nào khác có thể len lỏi vào tâm trí chàng để che khuất sự vui mừng đó. Thế nhưng, sau khi cáo từ ông anh họ ra về, chàng chỉ thấy trong tim nặng trĩu, chàng cay đắng uất hận Số Mệnh đã an bài trớ trêu như thế, sự uất hận chen lẫn cảm giác thương hại cho cô gái sắp phải làm vợ anh họ chàng cùng sự căm ghét gã anh họ đã khiến chàng phải thương hại nàng như vậy.

Chương 6: Ngài công tước si tình

Từ trên cửa sổ cung điện Babbiano, bá tước Aquilla im lặng ngắm nhìn đám người lẳng xẳng ngược xuôi dưới sân, đứng cạnh là Fanfulla degli Arcipreti mà chàng đã nhắn gọi về từ Perugia với lời đảm bảo rằng không còn mối nguy hiểm nào đe dọa chàng trai trẻ một khi Masuccio đã chết.

Một tuần lễ đã trôi qua kể từ khi Gian Maria cho người em họ biết về chuyện hôn nhân của mình, và lúc này ngài công tước đang sửa soạn lên đường đi Urbino để diễn màn hài kịch cầu hôn công nương Valentina. Đó là lý do giải thích sự hồi hả của đám người hầu gia nhân, tiếng bước chân rầm rập của đám lính đang tập hợp, cùng cả đoàn lừa ngựa đang gõ móng làm náo nhiệt cả khoảng sân rộng bên dưới. Francesco quan sát cảnh tượng nhộn nhịp với nụ cười chua chát, trong khi người bạn đồng hành của chàng không dấu được sự hài lòng.

« Tạ ơn Chúa đã giúp công tước cuối cùng cũng trở nên có trách nhiệm », chàng trai trẻ nhận xét.

« Trước đây tôi vẫn thường oán trách số phận, » Francesco nói, không để ý đến lời bình luận của người bạn trẻ, « vì đã bắt tôi phải an phận làm một bá tước. Nhưng từ nay về sau tôi sẽ cảm ơn sự an bài này, vì tôi đã thấy một số phận khác còn có thể tệ hơn nhiều- rất có thể tôi đã sinh ra làm một ông hoàng với một công quốc để cai trị. Tôi đã có thể giống như anh chàng tội

nghịệp kia, ông anh họ quý hoá của tôi, một tạo vật mà cả cuộc đời chỉ là một vở hài kịch trống tuếch, chỉ là một màn mua vui giả tạo mà không có hạnh phúc thực sự - không có tình yêu, cô đơn, vô nghĩa. »

« Nhưng, » anh chàng Fanfulla đang kinh ngạc kêu lên, « chắc chắn cũng có sự bù đắp chứ ? »

« Cậu thấy cả đám đông đang nhốn nháo kia. Cậu biết chuyện đó có nghĩa là gì. Cái gì có thể là sự bù đắp đây ? »

« Đáng lẽ ngài phải là người cuối cùng đặt ra câu hỏi đó chứ bá tước ? Ngài đã thấy cháu gái Guidobaldo rồi, vậy mà ngay cả sau khi thấy nàng ngài vẫn còn hỏi đám cưới này sẽ đem lại cho Gian Maria sự bù đắp nào ư ? »

« Vậy là cậu vẫn không hiểu ? » Aquilla hỏi lại, với nụ cười cay đắng. « Cậu không thấy bi kịch ở đây sao ? Chỉ đơn giản là hai quốc gia, thấy rằng đám cưới này có lợi cho cả hai, bèn quyết định rằng nó phải được tiến hành. Trong khi đó thì hai nhân vật chính – tôi gần như muốn gọi họ là nạn nhân - chẳng hề có lấy một cơ hội để lựa chọn cho mình. Gian Maria lên đường đi cầu hôn vì bị bức bách quá. Ông ta sẽ nói với cậu rằng ông ta luôn biết sớm muộn gì cũng phải lấy vợ và sau đó phải xoay xở để có con trai. Ông ta đã trì hoãn khá lâu chống lại cuộc hôn nhân này, thế nhưng bây giờ khi sự cần thiết đòi hỏi thì ông ta đành miễn cưỡng đi cầu hôn cũng như làm bất cứ chuyện gì khác – như đi dự một lễ đăng quang, một bữa tiệc hay một buổi khiêu vũ vậy. Cậu còn thắc mắc tại sao tôi lại từ chối ngại vàng của Babbiano khi người khác định trao nó cho tôi không ? Nói để cậu rõ, Fanfulla thân mến, nếu bây giờ tôi ở vào chỗ ông anh họ của tôi, tôi sẽ cho không cả vương miện lẫn chiếc áo choàng công tước cho bất cứ kẻ nào thêm khát chúng trước khi người ta vắt kiệt hết cuộc sống khỏi tâm hồn tôi để biến tôi thành con rối vô tri vô giác. Nếu phải chịu đựng vai bi hài kịch trống rỗng đó suốt đời, thà rằng tôi sống cuộc đời của một nông dân hay một tá điền ; tôi sẽ làm ruộng, sống cuộc đời đạm bạc, nhưng sống như tôi muốn và tạ ơn Chúa về cuộc sống tự do bình dị đó ; kết bạn với những người tôi thấy hợp, ở bất cứ nơi đâu tôi gặp ; yêu theo tiếng gọi của trái tim tôi ; và về với Chúa khi Người gọi tôi, ra đi thanh thản với niềm tin rằng cuộc đời mình tôi đã không sống một cách nhạt nhẽo vô vị. Và còn cô thiếu nữ tội nghiệp đó nữa, Fanfulla ! Hãy nghĩ cho nàng một chút mà xem. Nàng sẽ bị trói buộc vào cuộc hôn nhân gượng ép không có tình yêu với một gã phì nộn vô cảm như Gian Maria. Chẳng lẽ với nàng cậu không cảm thấy chút thương hại nào sao ? »

Fanfulla cau mày thở dài.

« Tôi không gốc đâu, tôi biết tại sao hôm nay ngài lại nghĩ ngợi nhiều như thế, » chàng trai đáp. « Những ý nghĩ này đã ám ảnh ngài từ khi ngài gặp cô gái đó. »

Francesco thở dài .

“Ai biết được?” chàng đáp buồn bã. « Trong vài khoảnh khắc chúng tôi nói chuyện với nhau, trong phút giây ngắn ngủi tôi được ngắm nhìn nàng, có lẽ nàng đã gây cho tôi một vết thương còn sâu hơn nhiều vết thương mà nàng đã nhân hậu cố gắng chăm sóc. »

Cho dù những gì bá tước Aquilla nói về đám cưới đang được chuẩn bị đều khá chính xác, chàng đã hơi lầm lẫn khi nói rằng hai nhân vật chính đều không có cơ hội tự do lựa chọn cho mình. Thực tế cả hai đều đã có cơ hội lựa chọn. Chuyện đó xảy ra ba ngày sau tại Urbino, khi

công tước và Valentina được giới thiệu với nhau trong buổi khiêu vũ chào mừng Guidobaldo tổ chức để đón chàng cháu rể tương lai. Vẻ đẹp long lanh của Valentina đã khiến Gian Maria choáng ngợp vì vui sướng bất ngờ, kết quả là sự sốt ruột lộ ra mặt của đức ông muốn được sở hữu nàng càng làm cho dáng vẻ kệt cớm của ngài thêm lỗ bịch khó chịu trong mắt nàng. Ngay từ khi được biết, cô thiếu nữ đã bất bình về cuộc hôn nhân dàn xếp. Những gì nhìn thấy về con người Gian Maria chỉ làm Valentina cảm thấy hoàn toàn ghê sợ số phận đã được định đoạt trước cho nàng, trong trái tim cô gái thầm nhủ nếu bị buộc phải làm nữ công tước Babbiano, cô thà quay trở lại tu viện Santa Sofia sống cuộc đời của một nữ tu.

Gian Maria ngồi cạnh nàng trên bàn tiệc, vừa nhòm nhòm thưởng thức các món ăn - một việc luôn có sức thu hút ghê gớm với công tước - đức ông vừa lúng búng ghé miệng thì thầm vào tai cô gái những lời tán tụng sống sượng khiến nàng rung mình, khuôn mặt dần dần tái mét. Càng hăng hái trở tài tán tụng mong làm vừa lòng nàng, thì với thân hình phì nộn và cử chỉ lời lẽ vụng về thô thiển của mình, đức ông càng thành công trong việc làm nàng trở nên xa lánh thù nghịch, cho đến khi, bất chấp tất cả sự ngu ngốc của mình, công tước cuối cùng cũng nhận thấy cô gái lạnh lùng đến bất thường. Lập tức, đức ông phàn nàn với chú nàng. Nhưng Guidobaldo cũng cảm thấy bức mình với tràng lá nhải của ngài.

« Đức ông coi cháu gái tôi như một đứa con gái nông dân chẳng ? » ông hỏi. « Hay ngài muốn nó cười điệu rồi uốn éo làm dáng trước mỗi câu tán tỉnh của ngài ? Miễn là cháu tôi chấp nhận cưới ngài, những chuyện còn lại đâu có quan trọng gì ? »

« Tôi muốn cô ấy yêu tôi một chút », Gian Maria ngớ ngẩn phàn nàn.

Guidobaldo nhìn gã từ đầu đến chân với ánh mắt cười cợt khó hiểu, như thể trong đầu ông thoáng qua ý nghĩ rằng tay công tước ngô nghê thô thiển này có lẽ hơi tham lam quá.

« Tôi không nghi ngờ rằng rồi cháu tôi sẽ yêu ngài, » ông trả lời, bằng giọng nói cũng khó hiểu như cái nhìn của ông. « Khi ngài theo đuổi một cách chân thành say mê như thế thì có phụ nữ nào cưỡng nổi chứ ? Không nên vội thất vọng chỉ vì sự khiêm tốn của một cô thiếu nữ. »

Những lời an ủi của Guidobaldo giúp củng cố thêm lòng can đảm cho công tước. Từ lúc này đối với ngài thái độ lạnh lùng lẩn tránh của cô gái chỉ là tấm mạng mà sự rụt rè bẽn lẽn của người thiếu nữ dùng để che dấu sự quy thuận của trái tim. Tự lý luận như vậy, lại được sự tự phụ kỳ quái của bản thân cổ vũ, thành ra cô gái càng lẩn tránh và tỏ thái độ khó chịu, đức ông càng tin chắc về tình cảm nồng cháy nàng dành cho ngài ; nàng càng lộ rõ sự căm ghét thì đức ông lại chỉ thấy thêm bằng chứng về mức độ đắm đuối say mê của nàng. Cuối cùng, ngài công tước đi hỏi vợ đã đi xa đến mức gần như tán đồng và đánh giá cao thái độ giữ gìn xa cách của cô dâu tương lai.

Suốt một tuần dài, mọi chuyện đều tuyệt vời ở Urbino, liên tiếp đan xen nhau là các buổi đi săn, săn bằng chim ưng, những chuyến đi chơi bằng thuyền, tiệc tùng, khiêu vũ, những buổi diễn hài kịch. Đột nhiên, như tiếng sét giữa trời quang, mọi buổi vui chơi đều bị cắt ngang. Với Gian Maria, tin báo về sự giả của Cesare Borgia đang chờ đợi tại Babbiano với thông điệp từ công tước Valentinois chẳng khác gì gáo nước lạnh dội xuống đầu. Đức ông được báo tin qua một bức thư do Fabrizio da Lodi gửi tới, khẩn cầu ngài nhanh chóng quay về để đối phó với mối đe dọa từ Valentinois.

Lúc này Gian Maria không còn phớt lờ mối nguy đang đe dọa từ phía Cesare Borgia bách chiến bách thắng, không còn coi những lời cảnh báo của triều thần là phóng đại nữa. Sự có mặt bất thần của sứ giả do Valentinois gửi tới trùng hợp đến mức có thể thấy là trước nguy cơ về mối liên kết của Babbiano với Urbino, nhà Borgia đã quyết định ra tay sớm trước khi liên minh kịp hình thành, một hoàn cảnh làm Gian Maria vô cùng lo âu bối rối.

Tại một trong những căn phòng sang trọng được dành riêng cho đức ông trong chuyến thăm Urbino, công tước ngồi bàn bạc về tin xấu vừa nhận được với hai nhà quý tộc tùy tùng- Alvaro de Alvari và Gismondo Santi. Cả hai, trong khi giục ngài nên theo lời khuyên của Lodi mà quay gáp về Babbiano, cũng hối thúc ngài hoàn tất chuyện đính hôn trước khi trở về.

« Phải giải quyết ngay chuyện này, thưa đức ông, » Santi nói, « và khi đó đức ông có thể quay về Babbiano nói chuyện với sứ giả của công tước Valentinois trên thế mạnh. »

Hoàn toàn đồng ý với lời khuyên, Gian Maria lập tức đi tìm Guidobaldo nói rõ ý định của mình, cùng với tin khẩn mới nhận được buộc ngài phải hành động gấp gáp như vậy. Guidobaldo lắng nghe với vẻ nghiêm trọng. Tin do Gian Maria kể cũng làm ngài bận tâm, bởi cũng như bất cứ ai trên đất Italy, ngài e sợ sức mạnh của Cesare Borgia, và trước mối đe dọa đang thành hình, ngài càng quyết tâm thúc đẩy nhanh hơn mối liên kết có thể kéo thêm một nước láng giềng vào liên minh hùng mạnh ngài đang ra sức xây dựng.

“Chúng ta sẽ làm theo ý ngài”, chủ nhân hào hoa quý phái của Urbino trả lời Gian Maria, “lễ đính hôn sẽ được tuyên bố vào ngày hôm nay, như thế ngài có thể thông báo chuyện này cho sứ giả của Valentinois. Khi đã biết được thông điệp của Borgia, ngài có thể trả lời thách thức hay thận trọng hoà dịu theo ý ngài. Sau đó hãy quay lại Urbino trong vòng mười ngày, khi đó mọi chuyện sẽ sẵn sàng cho đám cưới. Nhưng, trước tiên, ngài hãy đi gặp và nói chuyện với Valentina.”

Tự tin vào thành công, Gian Maria làm theo lời vị chủ nhà, lập tức đi tìm cô công nương trẻ tuổi. Đức ông tới phòng đợi của cô, từ đó qua một gã hầu xin phép nàng được hân hạnh gặp mặt.

Khi gã hầu đi qua cửa dẫn vào căn phòng phía trong, Gian Maria chợt nghe thấy một giọng nam tuyệt vời đang ngọt ngào hát một bản tình ca theo tiếng nhạc đệm của một cây đàn lute.

“Một cô gái xinh tươi, ngồi dưới ánh mặt trời ...”

bản tình ca của Petrarch vọng tới, và ngài công tước vẫn tiếp tục nghe thấy dù chỉ loáng thoáng, một hai lần sau khi gã hầu đã đi khuất. Rồi tiếng hát ngừng đột ngột, theo sau là một khoảng im lặng, cuối cùng gã hầu xuất hiện trở lại. Vén tấm rèm cửa màu xanh và vàng lên, gã mời Gian Maria vào.

Đó là một căn phòng mà cách bài trí nói lên hoàn hảo sự giàu sang tao nhã của gia đình Montefeltro, từ mái vòm tuyệt đẹp sang trí cầu kỳ được viền gỗ quý chạm trổ công phu, cho đến những tấm thảm trải nền vô giá. Phía trên một bệ thờ màu đỏ treo một cây thánh giá bằng bạc, một tác phẩm tinh xảo của Anichino xứ Ferrara. Phía góc xa đặt một chiếc bàn khảm xà cừ, phía trên treo một tấm gương lớn, trên bàn bày mấy món đồ tuyệt đẹp bằng thủy tinh

Murano. Trên tường có treo một bức tranh của Mantegna, vài bức phù điêu đất nung, vô số sách quý bày trên giá kê sát tường, một chiếc đàn dulcimer mà một gã hầu tóc vàng đang ngắm ngó xăm xoi, và cuối cùng dựng bên cạnh khung cửa sổ bên phải là một chiếc đàn harp Guidobaldo đã cho mua từ Venice về tặng cháu gái.

Trong gian phòng lộng lẫy của cô công nương trẻ ngài công tước thấy cô đang được vây quanh bởi mấy cô tùy nữ, anh hề Peppe, hai gã hầu phòng và sáu chàng quý tộc trẻ thuộc triều đình của chú cô. Một trong số đó - vẫn là anh chàng Gonzaga đã hộ tống cô từ tu viện Santa Sofia - nổi bật lên với bộ đồ trắng muốt từ đầu đến chân, áo vét và áo chên lấp lánh đầy vàng, đang ngồi trên một chiếc ghế thấp, cây đàn lute vẫn ôm trong lòng, từ đó Gian Maria có thể đoán ra đây là chủ nhân của giọng hát đã vọng đến tai đức ông khi đứng chờ ở tiền phòng.

Trừ Valentina, tất cả đều đứng dậy khi công tước xuất hiện và đón chào đức ông với vẻ lễ nghi xa lạ khiến lòng nhiệt tình của ngài bị nguội đi không ít. Công tước đi lại gần rồi vung về dừng bước, rồi bằng một điệu bộ vụng về không kém đề nghị được nói chuyện riêng với Valentina. Bằng một cử chỉ chịu đựng chán ngán, nàng ra hiệu cho mọi người lui cả ra ngoài, và Gian Maria đứng đợi cho đến khi người cuối cùng đã bước qua ngưỡng cửa dẫn ra khoảng sân rộng bài trí vui mắt với một đài phun nước bằng cẩm thạch nằm giữa những khối cây xén tỉa công phu, đang phun lên một cột nước lấp lánh bảy sắc cầu vồng dưới ánh mặt trời.

“Thưa tiểu thư,” công tước lên tiếng khi chỉ còn lại hai người trong phòng,” tôi vừa nhận được tin khẩn từ Babbiano yêu cầu tôi phải lập tức quay về.” Và đức ông tiến sát tới cạnh nàng.

Có thể trên thực tế đức ông là một kẻ dằn dặt, hoặc giả sự tự phụ đã làm ngài quá mặt, nếu không công tước không thể không nhận ra đôi mắt cô thiếu nữ đột nhiên sáng lên, trên khuôn mặt cô có thể đọc được không lẫn lẩn sự nhẹ nhõm như được giải thoát.

“Thưa đức ông,” cô trả lời nhỏ nhẹ, chùng mực,” chúng tôi sẽ rất buồn phải chia tay ngài như vậy.”

Và anh chàng công tước mới ngốc ngếch làm sao! Mù quáng, dằn dặt và tự phụ nhất trong tất cả những kẻ cầu hôn trên đời! Nếu không với một người như đức ông, lớn lên trong cung đình, đôi tai đã quá quen với những lời nói cầu kỳ vô nghĩa, chỉ là những tiếng vọng rỗng tuếch chẳng liên quan gì đến ý nghĩa vốn có; cũng chẳng lạ gì phép lịch sự đầu môi chót lưỡi của cung đình không liên quan gì đến cảm xúc của trái tim, làm sao có thể hiểu nhầm câu nói khách sáo của Valentina với một rung động chân thành, và công tước quý gối xuống cạnh nàng, nắm chặt những ngón tay thon thả kiêu kỳ trong hai bàn tay béo núc của ngài, đức ông đột ngột hiện nguyên hình một kẻ si tình thô lỗ cộc cằn đến mức khó cô gái nào chấp nhận nổi.

“Nàng cảm thấy thế thật sao?” công tước lú lẫm, cái nhìn si mê ngơ ngẩn.”Nàng sẽ thấy buồn thật chứ?”

Cô thiếu nữ vội đứng vụt dậy.

“Tôi xin đức ông hãy đứng lên,” nàng trả lời lạnh lùng, sự lạnh lùng ngay lập tức trở thành hốt hoảng khi mọi cố gắng của nàng định gỡ tay ra đều vô ích. Cho dù cô gái tìm mọi cách rút tay ra, đức ông vẫn khư khư giữ chặt lấy tay nàng. Lại là trò đồng đánh đàn bà, ngài tự nhủ, chẳng qua chỉ là cách nũng nịu làm cao của các cô thiếu nữ mà ngài sẽ phải chấp nhận cho đến

khi khuất phục được nàng.

“Đức ông, tôi van ngài!” nàng nói tiếp.” Xin đức ông hãy nhớ ngài đang ở đâu ... Hãy nhớ tới địa vị của ngài.”

“Ta sẽ không rời khỏi đây cho tới ngày tận thế,” công tước trả lời với giọng điệu kỳ quái, pha lẫn niềm khao khát cháy bỏng với sự tàn nhẫn hung bạo,” cho đến khi tiểu thư chịu nghe ta nói hết.”

“Tôi sẵn sàng lắng nghe ngài, thưa đức ông,” thiếu nữ trả lời, không còn dấu nổi vẻ ghê tởm mà đức ông đã chẳng hề đủ tỉnh táo để nhận thấy.” Nhưng đức ông không cần giữ khư khư lấy tay tôi như thế, và cũng không thích hợp nếu đức ông cứ quỳ như vậy.”

“Không thích hợp ư?” công tước kêu lên.” Công nương yêu quý, nàng đã đánh giá sai ta rồi. Chẳng lẽ lại không thích hợp khi mỗi chúng ta – dù là ông hoàng hay kẻ tiện dân – đôi khi lại quỳ gối sao?”

“Vâng thưa đức ông, thích hợp nhất khi ngài cầu nguyện.”

“Chẳng lẽ khi một người đàn ông tỏ tình không phải anh ta cũng đang cầu khẩn sao? Còn có nơi nào thích hợp hơn dưới chân người đẹp trong tim mình để quỳ xuống chứ?”

“Xin đức ông hãy buông tôi ra,” nàng yêu cầu với giọng gần như ra lệnh, trong khi vẫn tiếp tục vùng vẫy.” Đức ông càng ngày càng chán ngắt và lỗ bịch.”

“Lỗ bịch?”

Khuôn miệng rộng, phóng dăng của công tước há hốc. Hai gò má trắng bệch xám đi, đôi mắt xanh nhỏ thó tàn nhẫn long lên những tia nhìn hung tợn. Trong chốc lát, Gian Maria vẫn quỳ bất động rồi vụt đứng phắt dậy. Đức ông buông bàn tay của Valentina ra nhưng chỉ để nắm chặt lấy cả cánh tay nàng.

“Valentina,” công tước hỏi, giọng lạc đi,” tại sao nàng đối xử với ta thù địch như thế?”

“Đâu phải thế,” nàng chán ngán phản đối, rùng mình lùi lại để tránh khuôn mặt trắng bệch đang ghé sát vào mặt nàng, khơi dậy trong cô thiếu nữ sự ghê sợ nàng không tài nào chịu đựng nổi.” Tôi chỉ không muốn thấy đức ông dần dần như thế, và đức ông không thể nhận ra đến mức nào ...”

“Nàng có biết ta yêu nàng say đắm đến mức nào, sâu sắc đến mức nào không?” đức ông như bùng nổ, hai bàn tay đang giữ lấy tay cô gái siết chặt lại.

“Đức ông làm tôi đau!”

“Không lẽ nàng cũng không làm ta bị tổn thương sao?” công tước gầm lên.” Một cánh tay bị bầm tím chẳng nữa cũng có nghĩa lý gì so với vết thương trong tim ta mà đôi mắt, cái nhìn của nàng đã gây ra? Chẳng lẽ nàng không ...”

Nàng giải thoát được cánh tay đang bị nắm chặt, rồi bằng một bước chạy lao về phía khung cửa mà những người hầu cận vừa dùng để đi ra.

“Valentina!” công tước hét lên, nhảy bổ theo sau, tiếng thét gần giống với tiếng gầm của ác thú hơn tiếng kêu của một kẻ si tình. Công tước chớp lấy cô thiếu nữ, và không hề khách khí lịch sự, gã lôi mạnh nàng trở lại trong phòng.

Bị xúc phạm, tất cả sự căm ghét, khinh miệt, bất bình cô gái đã cố kiềm chế bấy lâu được dịp bùng lên. Chưa bao giờ nàng nghe nói một người phụ nữ ở địa vị của nàng bị đối xử thô bạo như vậy. Nàng căm ghét gã công tước lỗ bịch, nhưng đã kìm mình tránh cho đức ông nổi hổ thẹn phải nghe điều đó do chính nàng nói ra, với ý định tranh đấu với chú nàng để dành lại tự do cho mình. Nhưng bây giờ, khi tay công tước này đã cư xử với nàng như với một ả hầu bàn trong tửu quán; vì gã tỏ ra không thềm đếm xỉa đến sự tôn trọng cần phải có đối với nàng, cũng không hề biết cư xử nhã nhặn như một người quý tộc có giáo dục, nàng không thể chịu đựng được màn tỏ tình bỉ ổi của gã thêm một phút giây nào nữa. Nếu gã đã chọn cách cầu hôn lỗ bịch của một tên hề, người con gái kiêu hãnh của Urbino tự nhủ sẽ cư xử với gã một cách tương xứng.

Một lần nữa vùng ra khỏi tay gã công tước, cô thiếu nữ thẳng tay giáng cho gã một cái tát nảy lửa làm gò má quý công tước rất tê đi, cái tát bất ngờ khiến gã dang tay dang chân đứng đực ra.

“Madonna!” công tước thở gấp.” Đây là một sự xúc phạm đối với ta!”

“Chẳng lẽ còn thiếu sự xúc phạm nào tôi chưa phải chịu đựng từ phía ngài sao?” nàng phản công lại với cái nhìn dữ dội đến mức khiến đức ông bất giác lùi lại. Và giờ đây, khi nàng đứng thẳng kiêu hãnh trước mặt gã, hiện thân của vẻ đẹp trong cơn giận dữ, công tước không còn biết gã yêu nàng hay sợ nàng hơn, nhưng nổi khao khát được chiếm đoạt nàng, khuất phục nàng vẫn cháy bùng lên trong gã.

“Liệu tôi có phải là một ả giang hồ trong trại lính của ngài”, nàng hỏi phẫn nộ,” mà ngài dám lôi kéo tôi như vậy? Không chừng ngài quên rằng tôi là cháu của Guidobaldo, là một công nương của dòng họ Rovere, và từ khi còn nằm trong nôi, tôi chỉ biết đến sự tôn trọng từ phía tất cả đàn ông, cho dù địa vị của họ có cao đến đâu? Không lẽ với địa vị của mình, tôi không có quyền được đối xử như vậy sao? Có cần tôi phải nói thẳng với ngài, thừa đức ông, cho dù ngài sinh ra để làm công tước, nhưng cách cư xử của ngài chẳng khác gì một tên chăn ngựa? Có cần tôi phải nhắc nhở ngài, trước khi ngài nhận ra điều đó, rằng không người đàn ông nào, khi chưa được tôi cho phép, dám động đến tôi như ngài đã làm không?”

Đôi mắt nàng sáng long lanh, giọng nói cao dần, và cơn bão tố phẫn nộ tiếp tục còn dữ dội hơn; Gian Maria hoàn toàn bị đo ván, đức ông chỉ còn biết lúng túng nài nỉ cầu xin sự tha thứ.

“Cho dù tôi có là công tước cũng có nghĩa lý gì,” ngài năn nỉ gần như bẽn lẽn,”khi tôi đã yêu? Một công tước thì có gì khác biệt? Anh ta cũng chỉ là người, và tình yêu của anh ta cũng có quyền được lên tiếng như bất cứ ai trong đám thần dân của anh ta. Vì tình yêu đâu có phân biệt đến đẳng cấp của con người?”

Cô thiếu nữ lại đi về phía cửa, nhưng lần này công tước không dám dùng sức mạnh giữ nàng lại, và ngài đành tìm cách dùng lời lẽ thay thế.

“Madonna,” công tước van nài,” tôi xin tiểu thư hãy nghe tôi nói. Trong một giờ nữa tôi sẽ

phải lên ngựa về Babbiano rồi.”

“Thưa đức ông, “nàng trả lời,” đó là tin tốt nhất tôi được nghe kể từ khi ngài tới đây.” Và không đợi câu trả lời, cô gái bước qua ngưỡng cửa đi thẳng ra sân.

Trong một giây, công tước đứng chần chừ, lý trí bị tê liệt bởi cơn tức giận do lòng tự ái bị tổn thương. Rồi đức ông lao theo cô gái; nhưng vừa đi đến cửa, thân hình gù lưng của anh chàng Peppe bất thành lình đứng chắn ngang đường ngài với một tràng “ti...ri...ring” từ những chiếc chuông bạc trên chiếc mũ hề và vẻ nhạo báng trên khuôn mặt.

“Tránh ra, đồ ngốc,” gã công tước đang điên giận quát lên. Nhưng thân hình dị dạng trong bộ đồ hoá trang màu đỏ và đen vẫn đứng trơ trơ ở chỗ cũ.

“Nếu đức ông muốn tìm công nương Valentina,” anh hề lên tiếng,” thì nàng đang ở đằng kia kia.”

Và Gian Maria, nhìn theo hướng ngón tay xương xẩu của gã hề chỉ, thấy cô thiếu nữ đã đến nhập vào đám tùy nữ, vậy là đức ông không còn cơ hội nói chuyện riêng với nàng. Công tước quay trở lại, phục phịch bước về phía cánh cửa qua đó ngài đã bước vào căn phòng lần đầu. Lẽ ra sẽ tốt hơn cho anh chàng Peppe nếu gã hề để mặc cho quý ông công tước thất trận được yên thân rút lui. Nhưng anh ngốc, rất yêu quý cô chủ của mình, có bản năng của một con chó trung thành, yêu tất cả những gì cô chủ của gã yêu và căm ghét tất cả những gì làm nàng khó chịu, đã không kìm được ý thích bồi cho kẻ chiến bại thêm một đòn chí tử nữa để rắc muối vào trái tim vốn đã trọng thương của đức ông.

“Hắn là đức ông tôn quý thấy con đường đến trái tim công nương quanh co trắc trở quá phải không?” gã hề vờ theo.” Khi nào trí khôn của ngài bắt lực hãy trông cậy vào đôi mắt tinh tường của sự điên rồ.”

Công tước đứng sững. Một người biết tự trọng hơn đương nhiên sẽ bỏ qua không để ý tới giọng điệu phản trắc đó. Nhưng Tự Trọng và Gian Maria chưa bao giờ là bạn đồng hành. Gã quay lại, nhìn chằm chằm vào tay hề dị dạng đang lẻo đẻo đi theo vào trong phòng.

“Người hắn có gì đó để bán,” công tước đoán khinh khỉnh.

“Con biết nhiều thứ - rất nhiều – nhưng không có thứ nào là để bán, thưa công tước. Để giúp ngài con sẽ nói cho ngài nếu được ngài hỏi, chỉ đổi lại niềm vui được thấy ngài vui vẻ.”

“Nói đi,” công tước giục gã hề, không hề giảm bớt vẻ cau có khiến khuôn mặt phì phì nhăn lại như mặt khỉ.

Peppe trang trọng cúi đầu.

« Thưa đức ông cao quý và hùng mạnh nhất, sẽ là dễ như trở bàn tay để chiếm được tình yêu của công nương nếu... » gã dừng lại lơ lửng.

« Phải rồi, phải rồi. Nếu sao ? »

« Nếu đức ông có được khuôn mặt khô ngô tuần tú, chiều cao hoàn hảo, tứ chi cân đối hoàn mỹ, lời nói lịch sự dễ nghe và phong thái vương giả của một người mà con đã gặp. »

« Người đang bốn cột ta chẳng ? » công tước hỏi lại, không tin nổi vào tai mình.

« Ấy không đâu, thưa đức ông ! Con chỉ muốn nói như thế nào công nương của con có thể yêu được ngài. Giá mà ngài có được ánh hào quang của người mà con nói đến, cũng là người cô chủ con ngày đêm mơ tưởng, thì chắc cũng dễ thôi. Thế nhưng vì Chúa đã chót tạo ra đức ông như vậy - mặt phỉ mỡ, thân thể vừa béo ục ịch lại vừa còng, lại thêm ngây ngô vụng về ... »

Rống lên vì tức tối, công tước lao vào gã hề. Nhưng chàng ngốc, nhanh chân không kém gì nhanh miệng, đã thoát khỏi hai bàn tay béo múp quờ ra để tóm gã, rồi lao nhanh qua cửa, gã ba chân bốn cẳng chạy đi tìm chỗ trú ẩn sau vạt váy cô chủ.

Chương 7: Gonzaga thâm thúy

Sẽ tốt hơn nhiều cho Peppe nếu gã biết kiềm chế đừng tuôn ra tràng chế nhạo độc địa chua như giấm vào vết thương lòng của Gian Maria. Vì khi bị chạm nọc Gian Maria luôn là kẻ thù dai, và trong lúc này công tước không chỉ cay cú muốn báo thù.

Động lại trong đầu đức ông là những lời giễu cợt của gã hề, cùng ý nghĩ trong trái tim Valentina đã ngự trị hình ảnh của một người đàn ông khác. Lúc này, yêu nàng say mê theo cách kỳ quái của bản thân, cũng là cách đức ông công tước tự hiểu về tình yêu, kẻ cầu hôn bị ruồng rẫy lồng lên vì ghen tuông với kẻ tình địch mà Peppe đã ám chỉ đến. Kẻ lạ mặt này là chướng ngại vật trên con đường vào trái tim của Valentina, và để dọn dẹp quang đường con đường của mình Gian Maria thấy đơn giản nhất là loại bỏ chướng ngại vật khó chịu kia đi. Nhưng trước hết gã cần biết kẻ đó là ai, mà về điểm này, tên hề khốn kiếp kia – dù muốn hay không - sẽ giúp gã.

Công tước quay về phòng riêng chuẩn bị lên đường, đồng thời ra lệnh Alvaro cho triệu Martin Armstadt- chỉ huy đội cận vệ của ngài. Công tước sau đó bí mật ra lệnh ngắn gọn cho gã này.

« Chọn lấy bốn người, » công tước ra lệnh, « lưu lại Urbino sau khi ta đã lên đường. Tìm bằng được chỗ ở của gã hề Peppe. Bắt cóc gã mang theo sau ta. Hãy nhớ ra tay kín đáo, đừng để ai nghi ngờ. »

Tay đâm thuê chém mướn – gã cũng chẳng tốt đẹp hơn tên gọi này là bao, cho dù đang là chỉ huy cận vệ của công tước Babbiano- cúi đầu tuân lệnh, rồi trả lời với giọng lơ lớ ngọng nghịu của một người ngoại quốc rằng đức ông sẽ được như ý.

Sau đó Gian Maria hồi hả lên đường. Đức ông đến chia tay Guidobaldo, hứa sẽ quay lại sau vài ngày để làm lễ cưới, để lại trong đầu vị chủ nhà ý nghĩ rằng cuộc diện kiến của ngài với Valentina đã diễn ra khác xa dự kiến.

Khi Gian Maria đi khỏi, từ chính Valentina Guidobaldo đã được biết tường tận về mục đích buổi diện kiến đó cũng như tất cả những gì đã diễn ra giữa cháu gái ông và vị khách quý hoá. Cô cháu gái đã đến tìm người chú trong căn phòng nhỏ ông đang nằm nghỉ, cố chịu đựng một mình cơn hành hạ của con quỷ thống phong đã bắt đầu quấy rầy ông, lý do khiến ông đôi khi phải rút lui khỏi triều đình để thư giãn. Valentina tìm thấy ông đang nằm trên một chiếc trường kỷ, tìm cách giải khuây với một tập thơ của Piccinino. Đó là một người đàn ông còn trẻ chỉ mới ngoài ba mươi, đẹp trai, thân hình cân đối. Khuôn mặt công tước Urbino hơi tái, mắt thâm quầng, cơn đau đang hành hạ hằn lên xung quanh khuôn miệng cương nghị.

Ông ngồi dậy khi thấy cô thiếu nữ bước vào, đặt cuốn sách xuống chiếc bàn bên cạnh để nghe cô giãi dỡ phàn nàn.

Ban đầu, người quý tộc lịch lãm không khỏi phần nộ khi biết cách thức thô lỗ của Gian Maria. Thế nhưng sau đó ông mỉm cười.

“Nói cho cùng, chú cũng không thấy có lý do gì lớn để bất bình,” ông an ủi cô cháu.”Ta thừa nhận cư xử như thế có phần không đúng với cách một công tước phải có với một quý công nương như cháu. Nhưng vì ông ta trước sau gì cũng cưới cháu, và cũng sắp rồi, tại sao cháu lại giận dỗi khi ông ta tìm cách tỏ tình như bất cứ người đàn ông nào khác?”

“Thế là chú chẳng để ý gì đến lời nói của cháu cả,” cô đáp ầm ục,” và cháu đã bị hiểu nhầm. Cháu không hề có ý định lấy tay công tước đầu đất chú đã chọn cho cháu làm chồng.”

Guidobaldo nhìn chăm chăm vào cô cháu gái, đôi lông mày nhướng lên, đôi mắt sắc sảo ngỡ ngàng. Rồi ngài nhún vai uể oải. Quý ông Guidobaldo đẹp trai và được lòng dân chúng này cũng là một ông hoàng đến chân tơ kẽ tóc, quá cứng rắn cương quyết với nghĩa vụ của một ông hoàng đến mức đôi khi quên đi mình cũng là một con người.

“Ta có thể tha thứ cho sự bông bột của tuổi trẻ,” ông lạnh lùng lên tiếng.” Nhưng sự chịu đựng của ta cũng chỉ có giới hạn. Là chú và chủ nhân của cháu, ta có hai tư cách để buộc cháu phải có trách nhiệm, cũng như cháu nợ ta hai lần bốn phạt phải vâng lời. Với quyền của mình, ta ra lệnh cho cháu phải cưới Gian Maria.”

Cô công nương quyền quý đã hoàn toàn bị quên đi, và người phụ nữ lên tiếng trả lời trách cứ:

“Nhưng thưa chú, cháu không yêu ông ta.”

Người chú bắt đầu lộ vẻ sốt ruột.

“Ta không hề nhớ,” ông trả lời mệt mỏi,”rằng ta đã yêu cô của cháu. Thế nhưng chúng ta đã cưới nhau, và dần dần hiểu nhau, yêu nhau và sống hạnh phúc.”

“Cháu có thể hiểu vì sao cô Elizabetta sau đó đã yêu chú. Chú không béo phì, xấu xí, đàn độn và cộc cằn như ông ta.”

Chạm đến đúng niềm tự hào lớn nhất của bất cứ người đàn ông nào, với một người khác lời cầu khẩn của cô thiếu nữ có thể đã có kết quả. Nhưng không phải với Guidobaldo. Ông chỉ lắc đầu.

“Ta không muốn tranh luận với cháu về chuyện này. Như thế không xứng đáng với những người như chúng ta. Những ông hoàng, cô bé yêu quý, không phải là những người bình thường.”

“Nhưng họ khác người thường ở điểm nào kia?” cô gái phản kháng.” Phải chăng họ không cảm thấy đói và khát như người thường? Phải chăng họ không mắc cùng thứ bệnh; không biết cùng niềm vui nỗi buồn? Phải chăng họ không được sinh ra đời và không chết đi như bất cứ người bình thường nào khác? Vậy thì ở đâu ra sự khác biệt đã cấm họ không được tìm kiếm bạn đời cho mình như những người dân thường?”

Guidobaldo giơ hai tay lên trời, đôi mắt đầy kinh ngạc trước những lời chống đối ra mặt. Cử chỉ bực bội khiến công tước lại phải chịu đựng một cơn đau dội lên. Cuối cùng khi ông đã trấn tĩnh lại:

“Họ khác biệt ở chỗ,” ông trả lời,”cuộc đời những ông hoàng không còn thuộc về bản thân họ để có thể tự định đoạt như ý muốn. Một ông hoàng thuộc về đất nước mà ông ta được sinh ra để trị vì, và để trị vì không gì quan trọng hơn chuyện hôn nhân. Ông ta bắt buộc phải tìm kiếm những cuộc hôn nhân có thể tạo ra những liên minh có lợi cho dân chúng của mình.” Mái tóc nâu của Valentina lắc quảy quảy như không muốn nghe, nhưng chú nàng vẫn tiếp tục với giọng lạnh lùng, xa cách - giọng nói ông thường dùng để ra lệnh trước toàn thể các sĩ quan của ông:

“Hiện nay chúng ta đều bị đe dọa - cả Babbiano và Urbino - bởi cùng một kẻ thù. Nếu chia rẽ, không ai trong chúng ta đủ sức chống lại kẻ thù đó, nhưng liên minh lại chúng ta đủ sức để thắng hẳn. Vì vậy mỗi liên minh này trở nên cần thiết - bắt buộc.”

“Cháu không nhận thấy sự cần thiết,” cô gái lên tiếng, giọng nói đầy phản kháng bướng bỉnh.”Nếu như chú nói một liên minh là có lợi, tại sao không phải là một liên minh chính trị đơn thuần, giống như liên minh hiện nay của chúng ta với Perugia và Camerino? Tại sao cháu lại phải tham dự vào tất cả chuyện này.”

“Chỉ một chút hiểu biết về lịch sử sẽ cho cháu câu trả lời. Những liên minh chính trị như thế hình thành như cơm bữa mỗi ngày để rồi lại bị phá vỡ hàng ngày khi một đồng minh khác có lợi hơn xuất hiện. Nhưng một khi được gắn kết bằng mối liên hệ hôn nhân, mối liên hệ, trong khi tiếp tục duy trì lợi ích chính trị, đồng thời sẽ trở thành quan hệ huyết thống. Trong trường hợp của Urbino và Babbiano cũng cần cân nhắc đến chuyện ta không có con trai. Rất có thể, Valentina », ông tiếp tục với giọng lạnh lùng tính toán làm cô thiếu nữ thêm phần nộ, « một đứa con trai của cháu và Gian Maria sẽ còn liên hệ hai công quốc chặt chẽ hơn nữa. Có thể dưới sự cai trị của nó hai công quốc sẽ được hợp nhất thành một quyền lực lớn đủ mạnh để chống chọi lại bất cứ ai trên toàn Italy. Bây giờ hãy để ta yên, cô bé yêu quý. Như cháu thấy đấy, ta hiện không được khoẻ, và những lúc như thế này, khi con quý thống phong hành hạ ta, ta muốn được ở yên một mình. »

Cả hai cùng im lặng một hồi, trong khi công tước hướng mắt nhìn người cháu gái, nàng cúi mắt nhìn xuống sàn lẩn tránh cái nhìn của ông. Một nếp nhăn hiện lên trên vầng trán trắng như ngà, đôi môi người thiếu nữ mím lại, hai bàn tay nắm chặt. Sự cảm thông với người chú đang đau yếu tranh đấu hồi lâu với cảm giác tội thân cho sự tra tấn tinh thần đang giày vò chính nàng. Cuối cùng nàng ngả mái đầu xinh đẹp về phía sau, một cử chỉ báo trước sự chống đối.

« Cháu lấy làm tiếc đã quấy rầy đức ông vào lúc như thế này », nàng lên tiếng, « nhưng cháu xin chú thông cảm. Mọi chuyện có thể đúng như chú nói. Kế hoạch của chú có thể là ý tưởng cao đẹp nhất đã từng được biết đến, vì để hoàn thành nó cần phải hy sinh bản thân ruột thịt của chú – trong hình hài cô cháu gái tội nghiệp này. Nhưng cháu không chấp nhận đóng bất cứ vai trò nào trong kế hoạch đó. Có thể cháu thiếu sự cao thượng trong tâm hồn ; có thể cháu là một người không xứng đáng với địa vị cao quý cháu đã được sinh ra, cho dù đó không phải là lỗi của cháu. Như vậy, thưa chú, » nàng chấm dứt, cả giọng nói, gương mặt, cử chỉ đều khẳng định về cương quyết không gì lay chuyển được trong quyết định nàng đang nói ra, « cháu sẽ không cưới công tước Babbiano- không đời nào, cho dù để gắn kết mối liên minh với một trăm công quốc. »

« Valentina ! » công tước lớn tiếng, không giữ nổi vẻ điềm đạm thường ngày. « Cháu đã quên cháu là cháu ta rồi chẳng ? »

« Từ khi chú có vẻ đã quên điều đó. »

« Những trò đồng đánh đàn bà này ... » ông bắt đầu, nhưng cô gái đã liên tiếng cắt ngang. »

« Có lẽ sẽ giúp chú nhớ cháu cũng là một người phụ nữ, mà có lẽ nếu chú nhớ ra, chú sẽ thấy hoàn toàn tự nhiên khi là một người phụ nữ, cháu từ chối kết hôn vì ... lý do chính trị. »

« Về phòng ngay, » công tước ra lệnh, lúc này đã thực sự nổi nóng. « Và quỳ xuống cầu chúa giúp cháu nhìn nhận ra nghĩa vụ của cháu, vì ta đã không thể giúp cháu làm được việc đó. »

« Ôi, giá như cô trở về từ Mantua, » cô thiếu nữ thở dài. « Cô Elizabetta nhân hậu có thể sẽ làm chú mỉm cười một chút. »

« Cô Elizabetta của cháu là một người có trách nhiệm và sẽ thuyết phục cháu hoàn tất phần trách nhiệm của bản thân. Thôi nào, cô bé yêu quý, » ông nói tiếp, giọng đã bình tĩnh hơn, « hãy quên thái độ bướng bỉnh này đi, như thế không giống cháu và chẳng hợp với cháu chút nào cả. Cháu sẽ có một lễ thành hôn sang trọng vương giả đến mức tất cả công nương tiểu thư quyền quý ở Italy phải héo hắt vì ghen tỵ. Cửa hồi môn của cháu sẽ là năm mươi ngàn ducat, và đích thân Hồng y Giuliano della Rovere sẽ làm phép cưới, chú cũng đã gửi đặt làm đồ trang sức cho cô dâu ở chỗ nghệ nhân Anichino tại Ferrara, chú cũng đã đặt mua vàng lá từ Venice... »

« Nhưng chú không nghe cháu nói là cháu sẽ không cưới sao ? » cô gái bật hỏi bình thản, khuôn mặt trắng bệch, khuôn ngực phập phồng.

Người chú đứng dậy, nặng nề tựa người vào một cây gậy bịt vàng, nhìn cô cháu hồi lâu không nói gì, trán cau lại. Sau đó :

« Việc đính hôn giữa cháu và Gian Maria đã được thông báo công khai, » ông tuyên bố lạnh lùng dứt khoát. « Ta đã có lời hứa với công tước, và hôn lễ của cháu sẽ được cử hành ngay khi công tước quay lại. Bây giờ cháu hãy đi đi. Những cảnh cãi cọ thế này thật mệt mỏi với một người đang đau bệnh, và không xứng đáng chút nào với một người quý tộc. »

« Nhưng mà, thưa chú, » cô thiếu nữ lên tiếng, vẻ thách thức bướng bỉnh biến mất, giọng nói chỉ còn lại cầu khẩn van nài.

« Đi ngay ! » đức ông dậm chân quát lớn, và để khỏi mất bình tĩnh – vì đức ông sợ rằng cô cháu gái sẽ không chịu dừng lại ở đó – chính ông quay đi bước ra khỏi căn phòng.

Chỉ còn lại một mình, Valentina đứng sững giây lát, tự cho phép mình buông tiếng thở dài buồn bã, những giọt nước mắt ẩm ức tủi thân dâng lên ướt nhoè đôi mắt nâu. Rồi, với một cử chỉ đột ngột như muốn xua đi sự bức bối, nàng quay lại phía cửa đi ra ngoài.

Cô gái bước đi dọc dãy hành lang dài, trên tường trang trí bằng những bức bích hoạ tuyệt vời của Andrea Mantegna ; nàng đi ngang qua phòng chờ trong căn hộ của mình rồi quay trở về chính gian phòng nơi vài giờ trước nàng đã bị xúc phạm bởi cuộc tỏ tình thô bỉ của Gian Maria. Đi qua căn phòng lúc này hoàn toàn vắng lặng, cô rảo bước ra khoảng sân thượng nhìn xuống khu vườn lộng lẫy của cung điện.

Bên cạnh vòi phun nước có một băng ghế bằng cẩm thạch, phía trên một người tùy nữ trước đó đã phủ lên một tấm nhung đỏ. Cô thiếu nữ dừng bước ngồi xuống đó nghĩ về hoàn cảnh trở trêu nàng đang rơi vào. Bầu không khí ấm áp ngập tràn hương hoa từ khu vườn đưa tới. Tiếng nước reo róc rách ở đài phun dường như khiến cô thấy nhẹ nhõm hơn, và hồi lâu đôi mắt người thiếu nữ nhìn đắm đắm vào làn nước long lanh vút cao lên như một chiếc cột pha lê, rồi đột ngột vỡ bung ra trên đỉnh, rơi xuống như một làn mưa lóng lánh vào chiếc bồn cẩm thạch. Nhìn đã chán mắt, nàng đưa mắt dõi theo một chú công đốm đáng đang vênh vang rảo bước trên khoảng sân lát đá ; đôi mắt nàng tiếp tục lướt xuống khu vườn trải rộng phía dưới, rục rờ những đám hoa mới nở, với những hàng cây cảnh sắp xếp cầu kỳ, và phía xa xa, bên rìa khu vườn nổi bật lên những cây bách cao vút in bóng lên nền trời xanh thẳm.

Trừ tiếng nước chảy róc rách đều đều, thỉnh thoảng chen lẫn vài tiếng kêu của con công, tất cả đều im ắng bình yên, trái ngược hoàn toàn với cơn bão tố đang dày vò tâm hồn Valentina. Bất chợt một tiếng động nữa chen vào phá vỡ sự cô đơn của cô gái- một tiếng bước chân nhẹ nhàng đập trên sỏi. Nàng quay lại, và đứng phía sau nàng từ lúc nào là anh chàng Gonzaga đào hoa, một nụ cười vừa ngạc nhiên vừa vui sướng nở trên gương mặt điển trai.

« Tiểu thư chỉ có một mình sao ? » chàng trẻ tuổi lên tiếng hỏi, bàn tay khẽ khàng dạo trên dây đàn lute hiếm khi rời khỏi tay anh ta mỗi khi xuất hiện ở triều đình.

« Như ngài thấy đấy, » cô thiếu nữ trả lời, với giọng nói của một người mà toàn bộ tâm trí đã bị thu hút vào chuyện khác. Ánh mắt của nàng rời khỏi người mới đến, và trong chốc lát dường như nàng không hề để ý đến sự có mặt của Gonzaga, và khuôn mặt nàng trở nên đắm chiêu nghĩ ngợi.

Nhưng Gonzaga không phải là người dễ nản lòng. Hơn bất cứ người phụ nữ nào khác, mà số này cũng không phải ít trong cuộc đời trẻ tuổi của gã, Valentina là người đã giúp đưa tính kiên trì vào một tâm hồn hầu như không có chỗ cho đức hạnh hay bất cứ phẩm chất tốt đẹp nào. Gã bước lại gần, hơi tì vào băng ghế nàng đang ngồi, thân hình tao nhã khẽ cúi xuống hướng về phía người thiếu nữ.

« Tiểu thư có vẻ đắm chiêu quá, » gã thì thầm ngọt ngào, mơn trớn.

« Vậy thì sao, » nàng đáp không hài lòng, nhưng vẫn với giọng nhẹ nhàng, « chẳng lẽ ngài muốn xen vào suy nghĩ riêng tư của tôi sao ? »

« Chỉ vì chúng có vẻ là những ý nghĩ buồn, Madonna. » anh chàng phong lưu đẹp mã dịu giọng đáp khéo léo, « và tôi sẽ là một người bạn tồi nếu không giúp được tiểu thư giữ bỏ chúng. »

« Có thực thế không, Gonzaga ? » cô hỏi, nhưng vẫn không đưa mắt nhìn anh chàng. « Ngài nói ngài là bạn tôi ? »

Gonzaga hơi run lên rồi đứng thẳng người dậy, gương mặt đẹp trai tối đi trong giây lát bởi những ý nghĩ vừa lướt qua trong đầu, có thể tốt đẹp, tồi tệ hoặc cả hai. Rồi gã cúi đầu xuống cho đến khi gần sát đầu cô gái.

« Bạn của tiểu thư ư ? » gã thốt lên, « A, còn hơn một người bạn nữa. Hãy coi tôi như người nô lệ trung thành nhất, Madonna. »

Nàng ngược mắt lên, trên gương mặt chàng trai nàng có thể nhìn thấy phản chiếu sự cuồng nhiệt nàng đã nghe thấy trong giọng nói. Trong đôi mắt gã cháy rực một cái nhìn nóng bỏng. Cô gái khẽ nhích người ra xa, đầu tiên Gonzaga đã cho rằng gã đã bị xua đuổi, nhưng rồi cô gái đã dịu dàng chỉ tay xuống băng ghế đúng nơi cô vừa dịch ra :

« Hãy ngồi xuống cạnh tôi đi Gonzaga, » nàng khẽ nói, và gã, không thể tin nổi vận may lại cho mình cơ hội tuyệt vời đến thế, liền tuân theo lời nàng với vẻ rụt rè đối lập một cách kỳ lạ với những lời tán tỉnh bạo dạn lúc trước.

Gã cười khẽ, như thể muốn khoả lấp đi sự lúng túng, rồi hất chiếc áo choàng xuống. Gonzaga gác một chân lên đùi, ôm cây đàn lute vào lòng, những ngón tay lại bắt đầu duyên dáng lướt trên dây đàn.

« Tôi có một bài hát mới, Madonna, » gã lên tiếng với giọng vui vẻ gượng gạo. « phỏng theo lời thơ của Niccolo Correggio bất tử, được soạn để ngợi ca một người mà không bài ca nào do con người sáng tác ra có thể tả hết vẻ yêu kiều. »

« Thế nhưng ngài vẫn hát về nàng ? »

« Chỉ là một cách để thừa nhận sự bất lực khi muốn ngợi ca nàng. Nhưng dù sao... » Khẽ dạo đàn, gã bắt đầu cất giọng :

« Lộng lẫy dưới trời cao

Yêu kiều và thánh thiện... »

Cô thiếu nữ chợt đưa tay ngăn cánh tay đang dạo đàn lại.

« Không phải lúc này, Gonzaga, » nàng nói như van vỉ, « lúc này tôi không có tâm trí nào để thưởng thức bài hát của ngài, dù tôi biết hẳn đó là một bài hát tuyệt vời. »

Một thoáng thất vọng do sự phù phiếm bị tổn thương thoáng qua mặt gã. Phụ nữ đã luôn háo hức lắng nghe những bản tình ca, đã luôn bị quyết rũ bởi những lời hát hoa mỹ và giọng ca ngọt ngào của gã.

« Ấy, đừng cau có thế », nàng kêu khẽ, mỉm cười khi thấy vẻ ỉu xiu của anh chàng đẹp mã.

« Nếu lúc này tôi không có muốn nghe gì cả, chắc chắn sau này tôi sẽ rất vui được nghe tiếp. Tha thứ cho tôi nhé, Gonzaga tốt bụng, » nàng nhỏ nhẹ xin lỗi với giọng nói ngọt ngào dịu dàng không người đàn ông nào có thể cưỡng lại. Rồi nàng khẽ nấc lên nhẹ nhẹ ; vừa khẽ nức nở, nàng vừa đặt nhẹ bàn tay lên cánh tay của Gonzaga.

« Bạn yêu quý, họ đã làm trái tim tôi tan nát. Ôi, giá như ngài để tôi tiếp tục sống yên bình lại tu viện Santa Sofia. »

Tay lăng tử đầy kinh nghiệm quay về phía nàng, thái độ đầy dịu dàng thông cảm, khẽ hỏi nguyên nhân đã khiến nàng phải đau lòng đến thế.

« Tất cả chỉ tại cuộc hôn nhân ghê sợ họ đã ép buộc tôi với kẻ đáng ghét từ Babbiano đó. Tôi đã nói với chú Guidobaldo rằng không đời nào tôi chịu cưới ông công tước đó. Nhưng cũng vô ích chẳng khác gì năn nỉ Số Mệnh rằng tôi không muốn chết vậy. Cả hai đều lạnh lùng vô tình như nhau. »

Gonzaga thở dài thành tiếng, tỏ vẻ thông cảm nhưng không nói gì.

Đó là một nỗi buồn già không thể khống chế, một sự thất vọng già không thể làm gì để thay đổi được. Cô thiếu nữ vùng quay đi sốt ruột.

« Ngài thở dài, » cô bất bình, « ngài oán trách sự nghiệt ngã của số phận đối với tôi. Nhưng lại chẳng thể làm gì giúp tôi. Ngài chỉ biết nói suông thôi, Gonzaga. Ngài đã nói đối với tôi ngài còn hơn cả một người bạn -- rằng ngài là nô lệ trung thành nhất của tôi. Vậy mà, khi tôi cần ngài giúp đỡ, ngài đã đáp lại thế nào đây ? Ngài thở dài ! »

« Madonna, tiểu thư thật không công bằng, » Gonzaga nóng nảy trả lời lập tức. « Tôi không nghĩ –hay đúng hơn tôi không dám vọng tưởng - rằng tiểu thư muốn tìm kiếm sự giúp đỡ của tôi. Tôi đã tin rằng tiểu thư chỉ tìm kiếm ở tôi sự thông cảm, và, không muốn tỏ ra đường đột thái quá, đó là tất cả những gì tôi dám bày tỏ. Nhưng nếu tiểu thư cần tôi giúp đỡ ; nếu tiểu thư muốn tìm cách giải thoát mình khỏi cuộc hôn nhân mà tiểu thư có đủ lý do chính đáng để mô tả là đáng ghê sợ, thì từ tôi tiểu thư sẽ nhận được tất cả những gì nằm trong khả năng của một người đàn ông có thể làm. »

Gã lên tiếng với giọng gần như hùng hồn kiêu hãnh và không hề thiếu tự tin, cho dù trong đầu tay lăng tử vẫn chưa có kế hoạch nào được định hình.

Thực ra, nếu có thể lường trước đến tận cùng mọi chuyện, có lẽ giọng nói của gã đã bớt vẻ tự tin đi nhiều, vì nói cho cùng gã không phải là con người của hành động và có một tính cách hoàn toàn nằm đối cực với sự can trường. Nhưng vốn là một kịch sĩ tài ba, tài diễn xuất của gã cuối cùng đã đánh lừa được cả bản thân, và bắt đầu nghĩ đến viễn cảnh mơ hồ của một kỳ công anh hùng gã sẽ ra tay thực hiện, gã cảm thấy như bị thúc đẩy bởi một cơn nhiệt tình vừa đột ngột bùng lên, khiến gã tự tin có thể làm được mọi chuyện. Hiển nhiên anh chàng lăng tử kiêu căng còn được thúc đẩy bởi sự say mê sắc đẹp của Valentina - một sự say mê đã tiến gần hơn Tạo Hoá tới thành công trong việc biến tay chơi èo uột này thành một người đàn ông chân chính.

Chỉ nội một chuyện vào đúng lúc này, trong lúc bối rối tuyệt vọng, nàng đã tìm kiếm sự

tương trợ của gã một cách tin tưởng như vậy, đã đủ để gã kết luận rằng nàng đã không hoàn toàn thờ ơ với tình yêu gã dành cho nàng, một tình yêu gã chưa bao giờ dám lộ ra dù một tiếng thở dài. Con ghen tuông trước đó với anh chàng hiệp sĩ bị thương họ đã gặp tại Acquasparta đã bị đẩy lùi bởi thái độ hiện tại nàng dành cho gã, còn bản thân anh chàng nọ gã đã hoàn toàn quên hẳn.

Về phía Valentina, nàng lắng nghe lời tuyên bố hùng hồn với giọng điệu quả quyết của Gonzaga với tâm trạng mỗi lúc một bồn chồn suy nghĩ, cả về người đang ở bên cạnh nàng, cả về chính bản thân nàng. Những lời của nàng chẳng qua chỉ là một câu nói bột phát không suy nghĩ trong lúc bối rối tuyệt vọng đến tột cùng. Cho đến lúc đó cô thiếu nữ đã không hề nghĩ đến cách làm thế nào thoát khỏi quyết định của chú nàng - ngoại trừ thực hiện lời đe dọa bỏ đi tu. Tuy nhiên, lúc này, khi nghe Gonzaga quả quyết nói sẵn sàng làm tất cả những gì một người đàn ông có thể làm để giúp nàng thoát khỏi cuộc hôn nhân đáng ghét, ý nghĩ chống đối chủ động hơn bắt đầu có vẻ đầy hứa hẹn.

Một tia hy vọng vừa le lói nhen nhóm - một tia hy vọng mỏng manh đang sợ hãi bị dập tắt phũ phàng trước khi nó kịp định hình - bắt đầu khẽ loé lên trong đôi mắt dò hỏi cô gái nhìn vào người đối thoại.

« Có cách nào đó đúng không, Gonzaga ? » nàng lên tiếng sau một hồi im lặng.

Trong khoảng lặng ngắn ngủi đó đầu óc người đối thoại của nàng đã làm việc khá bận rộn. Có nét gì đó của một thi sĩ, Gonzaga cũng khá nhanh trí, và là một người được trời phú một trí tưởng tượng không đến nỗi tồi. Như một chuỗi xích, hết ý nghĩ này vụt đến trong đầu để được nhanh chóng tiếp nối bằng một ý nghĩ khác, rồi một ý nghĩ khác nữa, cho đến khi một chuỗi hành động hoàn chỉnh để làm phá sản kế hoạch của Babbiano và Urbino đã hình thành hoàn chỉnh.

« Tôi nghĩ, » Gonzaga chậm rãi lên tiếng, mắt nhìn xuống đất, « rằng tôi đã tìm ra một cách. »

Cái nhìn của nàng trở nên linh động hơn, đôi môi run rẩy, khuôn mặt duyên dáng hơi tái đi. Nàng hơi ngả người về phía Gonzaga.

« Nói cho tôi biết đi, » cô thiếu nữ vội nài nỉ.

Gã đặt chiếc đàn lute xuống băng ghế, đưa mắt nhìn quanh quan sát.

« Không phải ở đây, » gã thì thào, « Trong cung điện Urbino này, mọi bức vách đều có tai cá. Không biết tiểu thư có vui lòng đi dạo cùng tôi một lát trong vườn không ? Ở đó tôi sẽ nói cho tiểu thư rõ. »

Cô thiếu nữ hồi hả ửng thuận, cả hai người cùng đứng dậy. Mặt đối mặt, cả hai lặng lẽ nhìn nhau trong khoảnh khắc rồi sánh vai đi cạnh nhau xuống cầu thang rộng bằng cẩm thạch dẫn từ khoảng sân xuống những con đường đi dạo được tô điểm bằng hai hàng cây cảnh của khu vườn. Xuống tới vườn, cả hai im lặng đi thong thả hồi lâu theo những con đường nhỏ rợp bóng cây, trong lúc Gonzaga tìm cách trình bày kế hoạch của mình. Cuối cùng, không kiên nhẫn thêm được nữa, Valentina thúc giục gã bằng một câu hỏi.

« Tôi muốn khuyên tiểu thư, » gã trả lời nàng, « hãy chống đối công khai. »

« Thì tôi đã thử làm vậy rồi. Nhưng kết quả thì sao đây ? »

« Tôi không muốn nói đến chống đối đơn thuần bằng lời nói- chỉ phản đối suông là tiểu thư sẽ không cưới Gian Maria. Hãy nghe tôi, Madonna ! Lâu đài Roccalenone là tài sản của tiểu thư. Đây có lẽ cũng là pháo đài bất khả xâm phạm nhất Italy ngày nay. Dự trữ đầy đủ lương thực, với một lực lượng đồn trú nhỏ chúng ta có thể chống lại trong một năm một cuộc vây hãm. »

Cô thiếu nữ quay lại nhìn gã, đã đoán ra được đề nghị trong đầu gã, và cho dù lúc đầu đôi mắt cô hơi lạc đi hốt hoảng, nhưng chỉ một lát sau cũng trên đôi mắt đó đã ánh lên sự táo tợn thích thú trước một cuộc phiêu lưu liêu lĩnh như vậy. Ý kiến của Gonzaga, xứng đáng với bộ óc của một thi sĩ cuồng, quả thực là một ý tưởng lãng mạn rồ dại, nhưng chính vì thế lại thu hút cô gái trẻ về vẻ độc đáo chưa từng có tiền lệ của nó.

« Có thể làm như vậy được không ? » cô gái băn khoăn, đôi mắt long lanh trước viễn cảnh hào hùng của cuộc phiêu lưu.

« Có thể , thực sự có thể, » gã trả lời nhiệt tình với vẻ sốt sắng không kém gì nàng. « Hãy cố thủ ở Roccalenone, và công khai chống lại Babbiano và Urbino, từ chối đầu hàng cho đến khi họ đáp ứng đòi hỏi của tiểu thư - rằng tiểu thư sẽ được toàn quyền định đoạt chuyện hôn nhân của mình. »

« Và ngài sẽ giúp tôi chứ ? » nàng hỏi lại, và trong đầu, với tất cả sự ngây thơ trong suy nghĩ, càng ngày cô thiếu nữ càng nghiêng về kế hoạch rồ dại của Gonzaga.

« Bằng cả trái tim và khối óc, » gã trả lời quả quyết và lịch thiệp. « Tôi sẽ lo củng cố lâu đài để nó có thể đứng vững một năm trước cuộc bao vây, về nếu cần thiết, tôi sẽ chịu trách nhiệm mộ lính giúp tiểu thư để phòng thủ lâu đài - chừng hai mươi người, tôi nghĩ, là vừa đủ, vì chúng ta sẽ trông cậy chủ yếu vào địa thế hiểm trở của lâu đài. »

« Còn nữa, » Valentina nói tiếp, « tôi sẽ cần một người đại úy chỉ huy việc phòng thủ. »

Gonzaga trang trọng cúi đầu.

“Madonna, nếu tiểu thư tin tưởng hân hạnh giao cho tôi trọng trách đó, tôi sẽ phụng sự tiểu thư trung thành đến hơi thở cuối cùng.”

Một nụ cười khê thoáng qua trên đôi môi nàng, nhưng đã nhanh chóng biến mất trước khi anh chàng quý tộc hào hoa kịp ngẩng đầu lên, vì cô thiếu nữ không hề có ý định làm tổn thương sĩ diện của anh chàng. Nhưng mừng tượng đến cảnh anh chàng công tử èo uột này đóng vai một viên đại úy, chỉ huy một nhóm lính đánh thuê ngang tàng thô lỗ, chống trả lại một cuộc bao vây hãm thành quyết liệt, khiến nàng không khỏi cảm thấy khô hài. Nhưng nếu nàng từ chối sự thỉnh cầu của anh ta, không nghi ngờ gì anh ta sẽ cho rằng mình bị xúc phạm, và sẽ từ chối thực thi kế hoạch họ vừa bàn. Với tất cả lòng tự tin bông bột cuat tuổi trẻ, trong đầu nàng cũng thoáng qua ý nghĩ rằng nếu anh ta chùn bước bỏ rơi nàng khi nguy hiểm tới, nàng cũng sẽ đủ can đảm để tự tranh đấu cho bản thân. Kết quả là nàng ưng thuận, và một lần nữa Gonzaga lại trang trọng cúi đầu, lần này để tỏ lòng biết ơn. Thế rồi một ý nghĩ chợt loé lên trong đầu cô gái, cùng với nó là sự lo lắng.

“Nhưng để làm tất cả chuyện này, Gonzaga - để mộ người và mua sắm vũ khí, lương thực - chúng ta cần có tiền.”

“Nếu tiểu thư cho phép tôi được chứng tỏ tình bạn của mình cả trong chuyện này...” Gonzaga bắt đầu.

Nhưng cô gái đã ngắt lời gã, đột ngột thức tỉnh vì một lối thoát nàng vừa nghĩ đến.

“Không được!” nàng kêu lên. Gã chưng hửng thất vọng. Gã đã hy vọng sẽ tìm mọi cách để dồn nàng vào thế mắc nợ gã càng nhiều càng tốt, nhưng lần này thì chính nàng lại dựng lên chướng ngại vật. Trên mái tóc nàng đang đội một chiếc mạng đan bằng vàng gắn đầy ngọc trai, một vật đáng giá với tiền chuộc của một ông hoàng. Cô thiếu nữ hồi hả gỡ chiếc mạng xuống với những ngón tay run rẩy lúng túng vì xúc động. “Hãy cầm lấy vật này!” nàng reo lên.” Hãy đem đổi ra thành tiền, bạn thân mến. Nó có thể giúp ngài có đủ tiền để lo những thứ cần thiết cho cuộc bỏ trốn.”

Sau đó cô gái chợt nhận ra nàng không thể nào một thân một mình đi tới lâu đài đó chỉ với Gonzaga và đám lính gã sẽ tuyển mộ làm bạn đồng hành. Ngay cả chuyện này Gonzaga cũng nhanh chóng trấn an nàng.

“Làm gì có chuyện đó,” gã trả lời. “Đến lúc lên đường tiểu thư cần lựa chọn vài người trong đám tùy nữ - khoảng ba hay bốn người chẳng hạn - mà tiểu thư thấy thích hợp và có thể tin cậy được. Tiểu thư cũng có thể đem theo một tu sĩ, một hay hai hầu phòng, và một vài gia nhân.”

Vậy là dưới bóng cây của khu vườn kiểu Italia cổ kính đã hình thành kế hoạch để giúp Valentina chạy trốn khỏi cuộc hôn nhân với công tước Babbiano. Nhưng không chỉ có thế, ở đó cũng đã hình thành một kế hoạch khác nữa để biến nàng thành phu nhân của quý ngài Romeo Gonzaga.

Quý ngài vốn dĩ là một thành viên bị lưu đày của gia đình Mantua danh giá, dòng họ đã sản sinh cho thế giới này một vị thánh cũng như dăm tên dê tiện. Bằng món tiền được bà mẹ chu cấp cho lúc chia tay, quý ngài đã bước chân đầy ngạo nghễ vào triều đình Urbino, nơi quý ngài khá được vì nể do mối quan hệ họ hàng với nữ công tước Elizabetta, phu nhân của Guidobaldo. Thế nhưng lúc này đã gần cạn túi, Gonzaga nhận thấy đã đến lúc phải tìm cách để xoay ra tiền. Vốn chẳng lấy gì làm can đảm - khẩu vị của quý ngài có vẻ dị ứng với những thứ có vẻ bạo lực như vậy - lại không có tài cung kiếm gì, anh chàng công tử bột chẳng có mấy hy vọng có thể phát tài theo con đường võ nghiệp, cách lập thân phổ biến nhất cho những tay trẻ tuổi có máu phiêu lưu thời ấy. Thế nhưng Gonzaga cũng không thiếu máu phiêu lưu, và vì lá cờ của Chiến thần có vẻ không hợp với con người đài các của gã, Gonzaga liền quyết định đầu quân dưới lá cờ của thần Tình ái. Guidobaldo - hoàn toàn xuất phát từ tình cảm dành cho phu nhân Elizabetta - đã tỏ ra khá ưu ái anh chàng, và quá tự phụ vào những ân huệ này, Gonzaga đã tự cho phép mình ngấp nghé trèo cao - vì Guidobaldo có hai cô cháu gái. Khi được cử đi hộ tống công nương Valentina della Rovere đáng yêu từ tu viện Santa Sofia về triều đình của chú nàng, anh chàng đã mơ mộng thầm hy vọng. Thế nhưng giấc mộng vàng đã nhanh chóng vỡ tan khi Gonzaga biết được kế hoạch Guidobaldo đã định sẵn cho tương lai của cô cháu. Và bây giờ, bằng chính hành động của nàng, bằng âm mưu mà nàng đã đồng tình cùng gã thực hiện, hy

vọng của Gonzaga một lần nữa lại hồi sinh.

Chọc giận Guidobaldo là một việc làm nguy hiểm, và nếu có gì sơ sẩy, Gonzaga biết gã sẽ phải trả giá bằng cái đầu của mình. Nhưng nếu mưu mô của gã thành công, và bằng cách quyến rũ hay cưỡng ép gã có thể buộc Valentina cưới mình, gã tin rằng Guidobaldo, một khi thấy mọi chuyện đã đi quá xa – vì không đời nào Gian Maria chấp nhận cưới người vợ goá của Gonzaga – sẽ mặc kệ không làm gì họ. Để thực hiện chuyện này không gì tốt hơn kế hoạch bỏ trốn mà gã đã thuyết phục cô gái thực hiện. Guidobaldo có thể sẽ bao vây họ ở Roccaleone, thậm chí cuối cùng có thể cho công phá pháo đài để bắt hai người – tuy rằng đây là viễn cảnh gã cho rằng khó có thể xảy ra. Nhưng chỉ cần gã trở thành chồng Valentina trước khi họ bị bắt hay phải đầu hàng, gã không nghĩ có lý do nào để sợ hậu quả cơn giận dữ của Guidobaldo. Suy cho cùng, nếu xét về thân thế gia đình, Romeo thực ra cũng chẳng hề kém thó hơn Đức ông công tước Babbiano là bao. Hơn nữa Guidobaldo vẫn còn một cô cháu gái nữa để thực hiện mối liên minh mong muốn với Babbiano.

Còn lại một mình trong vườn cung điện, Gonzaga rảo bước suy nghĩ khi màn đêm đã buông xuống, vừa ngược mắt lên trời ngắm nhìn các vì sao đã bắt đầu xuất hiện trên tấm màn tím sẫm của trời đêm, gã vừa mỉm cười, một nụ cười ma mãnh đắc thắng. Gã thầm nghĩ lời khuyên cô gái mang theo một tu sĩ khi bỏ trốn tới Roccaleone thật là sáng suốt. Trừ khi khả năng tiên tri của gã hoàn toàn sai lầm, ngài tu sĩ quý hoá kia sẽ có lý do để bận rộn trước khi lâu đài đầu hàng.

Chương 8: Trong tử quán

Vậy là trong khi những mệnh lệnh của Guidobaldo chuẩn bị cho hôn lễ của Valentina được tiến hành hối hả khẩn trương – trong khi hoạ sĩ, thợ chạm, thợ kim hoàn, thợ bạc vôi vĩa hoàn tất công việc của mình ; trong khi sứ giả gấp rút lên đường đi Venice mua vàng lá và các đồ trang sức cho rương của hồi môn của cô dâu, trong khi chiếc giường cưới đã được đưa tới từ Rome và cỗ xe ngựa dùng cho lễ rước dâu từ Ferrara ; trong khi đủ thứ sơn hào hải vị đắt tiền đang được sưu tầm, và trang phục dành cho đám cưới được hối hả tạo kiểu, cắt may – thì về phía mình, quý ngài Gonzaga hào hoa phong nhã cũng cố gắng hết sức mình để biến tất cả sự chuẩn bị trên thành công dã tràng.

Vào một buổi chiều, ba ngày sau khi âm mưu bỏ trốn bắt đầu hình thành, quý ngài ngồi trong căn phòng riêng tại cung điện Urbino, hoàn chỉnh nốt kế hoạch của mình. Và Gonzaga có vẻ cực kỳ hài lòng với bản thân, vì một nụ cười mãn nguyện nở trên môi khi gã ngồi bên cửa sổ.

Gonzaga lơ đãng nhìn xuống sườn dốc lởm chởm đá phía dưới, rồi xa hơn đến sông Metauro uốn lượn ngoằn ngoèo chảy ra biển qua những cánh đồng bằng phẳng phì nhiêu, dòng nước long lanh chỗ như ánh bạc, chỗ như được dát vàng dưới ánh sáng của buổi chiều tà. Nếu cuộc phiêu lưu gã đang chuẩn bị dẫn thân vào thực sự có vẻ hiểm nguy như gã đã mô tả với Valentina, hẳn anh chàng công tử đài các này khó có được nụ cười vui vẻ thản nhiên đến thế. Gã không thiếu trí khôn, lại cũng chẳng non nớt gì trong việc xét đoán người đời, và Gonzaga tự lý luận một cách chí lý rằng một khi công nương Valentina đã cố thủ trong lâu đài Roccaleone và gửi một thông điệp cương quyết tới ông chú từ chối kết hôn với Gian Maria, đồng thời cũng từ chối trở về Urbino chừng nào chú nàng chưa lấy danh dự của một công tước ra hứa rằng nàng sẽ không bị bó buộc vào cuộc hôn nhân đó nữa, không nghi ngờ gì công tước sẽ là người phải giương cờ trắng trước.

Gã thừa nhận rằng công tước sẽ không chịu xuống nước ngay lập tức – mà cũng chẳng hề ước muốn điều đó xảy ra ; các vị sứ giả cứ việc đi đi lại lại, và Guidobaldo cứ việc dỗ ngon dỗ ngọt cô cháu gái để thuyết phục nàng trở về. Đương nhiên là cô gái sẽ bỏ tất cả ngoài tai, và cuối cùng, ông chú sẽ phải nhận ra sự việc không thể đảo ngược được, chấp nhận mọi điều kiện của nàng cho yên chuyện. Gã chẳng thể tin nổi sẽ xảy ra chuyện động binh, rằng Guidobaldo lại ra tay vây hãm cháu gái để tự biến mình thành trò hề trong mắt các nước láng giềng. Mà tệ hơn nữa, cho dù lâu đài có bị vây hãm thật, thì chẳng qua cũng chỉ là vây lấy lệ, sẽ chẳng có chuyện pháo kích hay hãm thành ; đó sẽ chỉ là cuộc phong tỏa chặn đường tiếp tế để buộc lâu đài phải đầu hàng vì cái đói – vì họ sẽ không thể ngờ đến kho lương thực đầy đủ mà Gonzaga đã cẩn thận chuẩn bị chu đáo.

Cứ như thế Gonzaga tự lý luận với mình, và nụ cười trên vành môi ảo lả trở nên mơ màng. Gã đã mơ buổi tối hôm đó một giấc mộng huy hoàng ; đã tưởng tượng ra một tương lai vương giả đầy quyền lực giàu sang mà cuộc hôn nhân gã đang khôn khéo chuẩn bị sẽ đem lại - một gã ngốc ngự trong toà lâu đài bằng cát, với sự điên rồ viễn vông của gã làm bạn đồng hành duy nhất.

Nhưng để biến giấc mơ ngọt ngào ấy thành hiện thực, gã cũng đã lường đến những việc phải làm. Trước hết cần lập kế hoạch và chuẩn bị phương tiện cho cuộc bỏ trốn đến Roccaleone. Rồi còn bao nhiêu thứ phải tính toán dự trù ; phải ước lượng số lương thực, vũ khí, nhân lực cần thiết ; và một khi tính toán đã xong lại đến chuyển xoay xở kiểm cho đủ những gì đã tính toán. Lương thực gã đã chuẩn bị xong, còn về vũ khí gã thấy không cần thiết phải lo nghĩ ; Roccaleone hẳn đã có sẵn một kho vũ khí. Nhưng chuyện mộ người thì quả là rắc rối. Gã đã quyết định mộ khoảng hai chục tên lính đánh thuê, số lượng tối thiểu cần thiết để khi cần gã cũng có thể điều võ giương oai được nếu có bị bao vây. Thế nhưng cho dù con số này quả thực chẳng đáng là bao, nhưng gã biết kiếm đâu ra hai chục tên liều mạng chán sống đến mức sẵn sàng tham dự vào cuộc phiêu lưu liều lĩnh này, cho dù có bị thuyết phục bởi lòng tham khi được trả hậu, để rồi sau đó chịu trận lôi đình của Guidobaldo ?

Lần đầu tiên trong cuộc đời công tử chuyên làm dáng, gã khoác lên người một bộ đồ trông có vẻ chừng chạc phong trần, rồi đợi đến khi màn đêm buông xuống, Gonzaga rời khỏi cung điện đi tới một quán rượu kiêm nhà trọ nằm trong một khu phố nghèo, hy vọng có thể tìm được người gã cần quanh các be rượu vang.

Gã đã gặp may khi tình cờ gặp ở đó một tay đại úy thất nghiệp, đã có thời là một chỉ huy lính đánh thuê loại xoàng, nhưng sau đó đã bị vận đen và rượu vang tồi làm cho khánh kiệt.

Ngôi quán nọ là một nơi bán thịt, tụ tập đủ hạng lưu manh đâm thuê chém mướn, và quý ngài Gonzaga kêu kỳ không khỏi sồn da gà, vừa viện tên đủ các vị thánh trên thiên đàng ra tay hộ vệ vừa làm dấu thánh lia lịa trước khi bước qua ngưỡng cửa. Mấy tảng thịt dê lớn đang được ninh trong chiếc nồi to đặt trên bếp lửa lớn ở góc trong cùng của quán. Cạnh bếp là lão chủ quán Luciano đang ngồi xồm ra sức quạt lấy quạt để làm một đám bụi tro bốc lên và tán rộng ra khắp gian quán bán thịt cùng mùi khói khét lẹt. Một ngọn đèn bằng đồng thau treo toồng teng từ trên trần nhà xuống chiếu sáng căn phòng qua làn khói bằng một thứ ánh sáng tựa tựa như ánh trăng vào một đêm đầy mây. Cảnh tượng trong quán làm Gonzaga ngán ngẩm đến mức gã đã định tháo lui. Chỉ ý nghĩ rằng không ở nơi nào khác tại Urbino gã có nhiều cơ hội tìm thấy cái gã đang tìm bằng trong cái quán trời đánh này mới bắt buộc được tay công tử ăn chơi vượt qua được cảm giác lợm giọng và cố ở lại. Gã bị trượt chân vì dẫm phải đúng chỗ sàn nhà trơn nhẩy mỡ và may lắm mới không bị nẩy mũi phải đo chiều cao dưới sàn nhà nhẩy nhựa bán thịt, một cảnh tượng khiến một gã to hộ pháp ăn mặc lôi thôi đang chú ý đến dáng đi rón rén của anh chàng bật cười khùng khục chế nhạo.

Mồ hôi mồ kê nhễ nhại, đầu óc căng thẳng như dây đàn, quý ngài Gonzaga lách người đi tới một cái bàn kê sát tường, ngồi xuống chiếc ghế xiêu vẹo đặt cạnh bàn, thăm cầu nguyện được yên thân một mình.

Trên bức tường phía đối diện có treo một cây thánh giá ám khói đen sì và một bát nhỏ vốn để đựng nước thánh nhưng không biết đã khô khốc từ đời nào, trở thành chỗ hứng bụi và lá khô rơi từ bụi dây leo phía trên. Ngồi ngay phía dưới, cùng với hai gã cũng ăn mặc lôi thôi không kém, là tay hộ pháp đã cười chế nhạo khi Gonzaga suýt ngã, và Gonzaga vừa kịp ngồi xuống thì tay hộ pháp kia lại cất giọng nhừa nhựa sặc mùi rượu lên.

« Rượu vang đâu, Luciano ? Thề có dòng máu của Đức mẹ đồng trinh ! Lão có chịu mang lại

đây trước khi ta đập chết lão không hả, đồ lộn ? »

Gonzaga rung mình suýt nữa đã làm dấu thánh để tìm kiếm sự che chở chống lại con quỷ sứ hiện hình này nếu đôi mắt đỏ vằn máu của tay du côn không nhìn chăm chăm không chớp vào gã.

« Tôi đến ngay đây, thưa ngài hiệp sĩ, tôi đến ngay đây », ông chủ quán sợ sệt lên tiếng, đứng dậy rời khỏi món thịt dê để mang thêm vang đến cho ông khách uống rượu như nước lã.

Cách ông chủ quán gọi tay hộ pháp làm Gonzaga chú ý, và gã quay lại đưa mắt nhìn khuôn mặt của « ngài hiệp sĩ. » Một khuôn mặt đỏ nhừ, chi chít tàn nhang, đầy vẻ bất lương, mái tóc phủ loà xoà quanh chiếc sọ tròn xoay, từ hai bên chiếc mũi kỳ quặc rủ lòng thông xuống như mũi lạc đà là đôi mắt gườm gườm dữ tợn. Nói tóm lại vẻ ngoài của lão hộ pháp chẳng có dấu vết nào xứng đáng với danh hiệu hiệp sĩ được lão chủ quán gán cho một cách hào phóng. Đúng là lão cũng có mang vũ khí thật ; một con dao găm và một thanh kiếm đeo lưng lẳng ở thắt lưng, còn chiếc mũ sắt sứt sọc đặt trên bàn. Nhưng những thứ đồ binh khí này chỉ giúp lão có được diện mạo của một tên cướp đường hay một gã giết thuê. Nhưng chiêm ngưỡng Gonzaga, lão quay sang hai tay bạn rượu, và rót vào đôi tai chăm chú của gã là câu chuyện huênh hoang khoác lác về chiến trận, cướp phá ở Sicily mười năm về trước. Gonzaga mở cờ trong bụng. Cuối cùng thì đây có vẻ đúng là người hữu dụng cho gã. Gã vờ chăm chú nhâm nhi cốc rượu vang Luciano mang tới, vừa căng tai ra nuốt lấy từng lời câu chuyện đầu rơi máu chảy, mà cứ từ đó suy ra thì tay hộ pháp có bản mặt đạo tặc này cũng đã có thời cầm quân ra trận. Gonzaga lắng nghe chăm chú, đồng thời tự hỏi không biết những kẻ mà tay hộ pháp huênh hoang khẳng định đã từng cùng lão vào sinh ra tử liệu có còn theo nghề cũ và có thể chiêu mộ được không.

Chừng nửa tiếng đồng hồ sau, hai tay bạn rượu của lão hộ pháp hũ chìm đứng dậy cáo từ ông bạn vẫn còn chưa nguôi cơn khát. Hai gã liếc nhanh về phía Gonzaga rồi rời khỏi quán.

Anh chàng công tử bột chần chừ. Xem ra lão hộ pháp đã uống đến mức chút tỉnh táo cuối cùng có lẽ cũng đã theo rượu vang trôi đi mất, hoặc giả lão đang ngủ mở mắt. Thu hết can đảm, chàng công tử hào hoa đồm dáng cuối cùng cũng quyết định đứng dậy đi ngang qua gian quán. Hoàn toàn lạ lẫm với cảnh tượng xô bồ nhốn nháo của những quán rượu bình dân, Gonzaga hào hoa, chuẩn mực của sự lịch thiệp phong nhã tại triều đình, trong những đêm vũ hội cũng như nơi phòng khách của các bà các cô quyền quý, cảm thấy cực kỳ lúng túng bất an. Cuối cùng, khi đã cố trấn tĩnh lại, gã lên tiếng :

« Thưa quý ngài, » gã ấp úng, « Liệu ngài có thể cho phép tôi được hân hạnh mời ngài một cốc chẳng ? »

Đôi mắt của gã lưu manh, chỉ một thoáng trước còn lơ mơ ử dột, bỗng vụt trở nên linh hoạt tỉnh như sáo. Lão giương đôi mắt đỏ ngầu lên gườm gườm trả lời cái nhìn rụt rè của Gonzaga. Đôi môi của lão trề ra, lưng thẳng lên, lão ngẩng đầu cho đến khi cằm của lão vênh lên ngang ngạnh khiến Gonzaga lo thầm lời cầu thân của gã sẽ bị nhạo báng chối từ.

« Có muốn một cốc không ? » gã hộ pháp phều phào với giọng than thở như thế, là một kẻ tội lỗi và hoàn toàn ý thức được tội lỗi của mình, lão muốn tự hỏi : « Liệu ta có được lên thiên đàng không ? » Lão dừng lại, bĩu môi. Đôi mí mắt lão hấp háy ma mãnh ngấm nghĩa tay công tử

bột đẹp mã không dưng lại hạ mình đi mời chào một tay giang hồ hạ lưu như lão. Lão chỉ bần khoản không hiểu tay công tử bột này muốn gì để đổi lấy be rượu hần hào phóng đãi lão. Thế rồi, bằng đầu óc ranh ma của một kẻ phiêu lưu, lão chợt nghĩ nếu be rượu mua chuộc này là để đổi lấy một công việc không thích hợp với lão, nếu từ chối thẳng thừng lão sẽ mất đứt be rượu không mất tiền mua này. Chỉ cần lão giữ mồm giữ miệng đến khi be rượu đã yên vị nằm trong bụng, lúc đó vẫn còn chán thì giờ để xem xét đến công việc người ta muốn lão làm.

Lập tức lão cố hết sức méo mồm nhếch miệng nặn ra một nụ cười ra vẻ hiền lành.

« Cậu trẻ tốt bụng quá, » lão thì thầm, « đẹp trai, hào hoa, lại tao nhã lịch sự, lão thật vinh hạnh được cạ cốc với một công tử quyền quý như cậu. »

« Vậy là ngài cho phép tôi mời ngài một cốc ? » Gonzaga dò hỏi, hoàn toàn chẳng hiểu lão vừa lăm bằm gì.

« Thề có Tử thần ! Đương nhiên rồi. Tôi sẽ hầu rượu quý công tử, cho đến khi túi công tử lép kẹp hoặc thế giới này khô cạn. » Và lão cười hềnh hếch nửa thoả mãn nửa diễu cợt.

Gonzaga, vẫn chưa hoàn toàn trấn tĩnh, gọi chủ quán tới bảo lão mang tới một bình rượu vang thứ ngon nhất. Trong khi Luciano chạy đi lấy rượu, hai người mới làm quen gượng gạo bắt đầu câu chuyện.

« Chà, tối nay trời lạnh ghê, » Gonzaga cất tiếng, ngồi xuống trước mặt tay lính đánh thuê.

« Công tử trẻ tuổi ời, đầu óc ngài để đi đâu thế. Rõ ràng tối nay ấm trời đấy chứ. »

« Tôi nói, » Gonzaga cấm cản, không quen với chuyện những kẻ gã coi là thấp kém hơn dám lên mặt dạy đời trước mặt gã, « là tối nay trời lạnh. »

« Vậy thì ngài nói láo, » lão hộ pháp vặc lại, « vì, ta nói lại lần nữa, tối nay trời ấm. Thề có Đức chúa lòng lành ! Ta không thích người khác cãi lời ta, cậu công tử bánh trai, và nếu ta nói trời nóng, thì có nghĩa là trời nóng, cho dù tuyết có phủ đầy ngọn Vesuvius thì cũng vậy. »

Anh chàng tay chơi đỏ bừng mặt, nếu đúng lúc đó ông chủ quán không mang rượu đến chắc gã đã nổi khùng. Vừa nhìn thấy thứ nước cay màu đỏ hấp dẫn, tay du côn hộ pháp đổi giọng.

« Vì một cuộc đời dài, một cơn khát dài, một túi tiền đầy và một trí nhớ ngắn ! » lão hô lên trước khi cạ cốc, và Gonzaga cũng không tìm cách cãi lại. Khi lão đã uống sạch cốc vang, vừa đưa tay lên quệt miệng tay hộ pháp vừa hỏi, « Tôi có thể biết đang được hân hạnh hưởng sự hào phóng của ai chăng ? »

« Ngài đã từng nghe nói đến Romeo Gonzaga chưa ? »

« Về gia đình Gonzaga thì có đấy, nhưng Romeo Gonzaga thì chưa từng. Có phải chính là ngài chăng ? »

Gonzaga gật đầu xác nhận.

« Gia đình ngài quả là danh giá, » lão trả lời với giọng bằng vai phải lứa như thể lão cũng xuất thân quyền quý chẳng kém gì. « Xin phép tự giới thiệu. Tôi tên là Ercole Fortemani, » lão tự giới thiệu với vẻ kiêu hãnh của một hoàng đế.

« Một cái tên có vẻ đáng kính trọng, » Gonzaga đáp với vẻ hơi ngạc nhiên, « thậm chí quý phái nữa. »

Lão hộ pháp bất ngờ quay lại nhìn gã giận dữ.

« Tại sao ngài lại có vẻ ngạc nhiên ? » lão hằm hè. « Ta đã nói với ngài ta là một nhà quý tộc và là một người lính có danh vọng, rồi ngài sẽ thấy ta đáng nể và cao quý như thế nào. Quý tha ma bắt ! Ngài không tin chứ gì ? »

« Tôi có nói thế đâu ? » Gonzaga chối.

« Nếu ngài dám nói ra mồm thì ngài đã trở thành một cái xác không hồn rồi, thưa quý ngài Gonzaga. Nhưng trong đầu ngài đã nghĩ như vậy, đã thế tôi phải mạn phép cho ngài biết một gã dám nghĩ thế và cho rằng sẽ không bị trừng phạt cần phải to gan đến thế nào. »

Đỏ mặt tía tai như một con gà chọi, lòng kiêu hãnh và hơn thế sự sĩ diện phù phiếm bị chạm nọc, Ercole hồi hả lên tiếng để khai sáng cho Gonzaga về thân thể của lão.

« Thưa ngài, hãy biết rằng, » lão hùng hồn, « tôi là đại úy Ercole Fortemani. Tôi đã được phong đại úy khi phục vụ trong quân đội của Giáo hoàng. Tôi đã phụng sự với tiếng tăm và công trạng dưới cờ hiệu của Pisa và của đức ông cao quý Baglioni xứ Perugia. Tôi đã từng chỉ huy một trăm tay thương trong đội quân đánh thuê lừng danh của Gianinoni. Tôi đã từng chiến đấu trong hàng ngũ của người Pháp chống lại người Tây Ban Nha, và trong hàng ngũ của Tây Ban Nha để chống lại người Pháp, cũng như phụng sự Borgia chiến đấu chống lại cả hai nước. Tôi cũng đã từng cầm kích xung trận dưới cờ của hoàng đế, và một lần nữa được phong đại úy trong quân đội của vua Naples. Bây giờ, quý ông trẻ tuổi, ngài đã biết đôi chút về tôi. Và thề có Chúa hãy biết rằng, nếu tên tuổi của tôi không vang lừng trên toàn cõi Italy, thì chỉ bởi vì những người trả tiền thuê tôi đã lấy hết phần vinh quang của những chiến thắng tôi đã danh được. »

« Quả là một sự nghiệp hiển hách, » Gonzaga đáp, đầu óc vẫn còn choáng ngợp trước bản anh hùng ca bịa đặt, « quả là một sự nghiệp hiển hách. »

« Không phải thế », người đối thoại của gã phản bác, lão luôn có thói quen tự mâu thuẫn như thế, « một bản tổng kết ấn tượng, nếu ngài muốn, cho nghề lính đánh thuê. Nhưng quý ngài không thể gọi cái nghề đánh thuê này là hiển hách được. »

« Về chuyện này chúng ta sẽ không tranh cãi thêm làm gì, » Gonzaga nhỏ nhẹ. Tay hộ pháp lúc nào cũng sẵn sàng nổi cơn khùng này quả là đáng ngán.

« Ai dám bảo là không ? » lão hộ pháp hỏi lại. « Ai dám cản trở tôi nếu tôi có hứng tranh cãi về chuyện đó ? Trả lời xem ! » và lão giận dữ chồm lên khỏi ghế, bị cơn khùng làm mất hết kiềm chế. « Nhưng kiên nhẫn một chút nào ! » lão kêu lên, bất ngờ dịu xuống. « Nếu tôi không nhầm, thì chẳng phải để chiêm ngưỡng đôi mắt quyến rũ hay bộ cánh hào hoa phong nhã của tôi »-lão vừa nói vừa đưa tay kéo một góc chiếc áo khoác xơ xác như khối tải lên-« cũng chẳng phải vì ngài muốn đo sức với tôi mà ngài tìm cách làm quen và mời rượu tôi. Quý ngài cần tôi làm gì đó, đúng không nào ? »

« Ngài đã đoán ra rồi đấy. »

« Quả không sai mà, thề có Chúa ! » Lão đáp với giọng châm biếm. Khuôn mặt lão hộ pháp đanh lại, sau đó lão hạ giọng xuống cho đến khi nó chỉ còn là những tiếng thì thầm gần như gầm gừ. « Nghe đây, thưa quý ngài Gonzaga. Nếu như ngài muốn thuê tôi cắt cổ ai đó hay làm một việc bẩn thỉu tương tự, mà ngài cho rằng hoàn cảnh khốn khó sẽ buộc tôi phải chấp nhận làm, thì hãy cho phép tôi khuyên ngài, nếu ngài còn yêu quý bộ da của mình, hãy im miệng đừng hớ ra tiếng nào về « công việc » đó và cuốn xéo khỏi đây lập tức. »

Hoảng hồn, Gonzaga hồi hải run rẩy xua tay thanh minh.

« Thưa...thưa ngài, tôi ... tôi đâu dám nghĩ thế về ngài, » gã nhiệt tình lên tiếng, trong lòng mừng thầm rằng tay du đảng này vẫn còn ít nhất giữ được chút danh dự của con nhà lính bất chấp cuộc sống phóng đảng buông thả. Một gã lưu manh không dừng tay trước bất kỳ việc làm dê tiện nào khó có thể phù hợp với kế hoạch của Gonzaga.

« Tôi cần sự giúp đỡ của một người như ngài, nhưng không phải để làm chuyện gì ám muội. Đó là một chuyện rất quan trọng, để thành công tôi không thể không cần đến những người như ngài. »

« Tôi cần biết rõ ràng hơn », Ercole đáp kênh kiệu.

« Trước hết tôi muốn ngài thề rằng nếu chuyện tôi cần ngài làm không thích hợp hay vượt quá khả năng của ngài, ngài sẽ không làm lộ bí mật chuyện của tôi. »

« Satan bắt tôi đi nếu tôi hé răng! Ngài không kiểm nổi cái xác chết nào kín mồm kín miệng hơn tôi đâu. »

« Tuyệt lắm ! Vậy ngài có thể tìm giúp tôi hai mươi tay can đảm để cố thủ một lâu đài, những người, để đổi lại nơi ăn chốn ở tốt – có lẽ trong khoảng vài tuần – và mức lương gấp bốn lần mức thông thường vẫn được trả cho lính đánh thuê, sẽ sẵn sàng chấp nhận một số nguy hiểm, kể cả phải đối đầu với người của công tước ? »

Ercole phùng má lên đến độ Gonzaga tưởng chừng má lão sắp nổ tung.

« Như thế là phạm pháp ! » Lão gầm lên khi đã định thần lại được. « Phạm pháp, hoặc tôi là thằng ngốc. »

« Thì đúng vậy », Gonzaga thừa nhận. « Ở mức độ nào đó chuyện tôi muốn ngài giúp quả có hơi phạm pháp thật. Nhưng nguy cơ cũng không lớn lắm. »

« Ngài có thể nói rõ hơn không ? »

« Tôi không dám. »

Ercole dốc cạn be rượu một hơi và hắt cạn xuống sàn. Đặt be rượu đã cạn sạch xuống bàn, gã ngồi thừ ra nghĩ ngợi hồi lâu. Sốt ruột, Gonzaga bật hỏi : « Vậy ngài có giúp tôi hay không ? Ngài có thể tìm người được không ? »

« Nếu ngài cho tôi biết tường tận hơn nhiệm vụ ngài yêu cầu tôi làm, tôi có thể tìm được một trăm người chẳng khó khăn gì. »

« Như tôi đã nói – Tôi chỉ cần hai mươi người thôi. »

Ercole trở nên nghiêm nghị, lão nghĩ ngợi đưa tay lên vuốt dọc chiếc mũi dài thông.

« Cũng có thể được, » lão lên tiếng sau khi đã trầm ngâm một hồi. « Nhưng chúng ta bắt buộc phải tìm những tay bạt tử chẳng còn gì để mất ; những gã mà có thêm một lần phạm pháp nữa cũng chẳng thay đổi gì bản án khi sa vào tay nhà chức trách. Thế lúc nào quý ngài cần đến đám giang hồ này ? »

« Tối mai. »

« Xem nào... » Ercole lẩm nhẩm. Gã xoè ngón tay ra đếm, rồi sau đó có vẻ như chuyển sang tính toán thầm trong đầu. « Tôi có thể kiếm được mười hay mười hai đũa trong vài giờ. Nhưng hai chục thì... » Một lần nữa lão dừng lại, nghĩ ngợi một hồi. Cuối cùng, với giọng dứt khoát : « Hãy cho tôi biết ngài định trả tôi ra sao, trong khi tôi phải mù quáng xông vào chuyện phiêu lưu của ngài với tư cách chỉ huy đám lính ngài muốn mộ ? » Lão bắt ngờ hỏi.

Gonzaga cúi gằm mặt xuống. Sau đó gã ngẩng phắt lên cao ngạo.

« Tôi sẽ tự mình chỉ huy đám lính đó, » gã kênh kiệu trả lời lão hộ pháp.

« Chúa ơi ! » Ercole thở hắt ra, trong đầu thầm mừng tượng đến cảnh đám dao búa lão tập hợp lại được chỉ huy bởi tay công tử bột sắc mùi nước hoa này. Sau khi đã bình tĩnh trở lại : « Thế thì quý ngài cứ việc tự mình đi mộ người. Chúc may mắn ! » Đoạn lão vẫy tay ra dấu tạm biệt tay công tử bột.

Đến lượt Gonzaga phải căng óc ra nghĩ ngợi. Làm sao gã có thể tự mình làm được một việc như thế ? Chuyện mộ lính này quả thực quá sức gã. Ít nhất gã cũng phải thành thực thú nhận điều này.

« Bây giờ hãy nghe tôi nói đây, thưa quý ngài, » Ercole trả lời. « Tình thế hiện nay là thế này : nếu tôi đi nói với các bạn tôi rằng có một công việc khá hời được đề nghị, chi tiết cụ thể thì tôi không được phép nói ra, nhưng tôi sẽ tự chỉ huy họ, cùng họ gánh chịu mọi rủi ro có thể xảy đến, tôi không nghi ngờ rằng đến giờ này ngày mai tôi lại không thể kiếm đủ được cho ngài hai chục người – vì các bạn tôi tin vào Ercole Fortemani. Nhưng nếu tôi nói với họ về một công việc hoàn toàn bí mật với một người chỉ huy họ chẳng biết là ai, thì tôi e khó kiếm được từng ấy người vào ngày mai. »

Lý lẽ của lão lính đánh thuê Gonzaga cảm thấy khó mà bắt bẻ được. Sau một hồi so đo suy tính, gã đưa cho Ercole năm mươi đồng florin vàng như là một khoản đặt cược làm tin cùng lời hứa về khoản lương sau này ở mức hai mươi florin vàng một tháng chừng nào sự phục vụ của lão còn cần thiết. Về phần Ercole, chưa từng bao giờ kiếm được một phần mười chừng đó trong suốt cả cuộc đời bán mạng kiếm cơm của lão, đã ôm chầm lấy cổ quý ông khóc nức nở vì sung sướng và cảm kích.

Ngã giá xong xuôi, Gonzaga giơ lên một chiếc túi nặng, làm vọng tới đôi tai của Fortemani tiếng kim loại kêu rổn rảng thật vui tai, rồi ném chiếc túi xuống bàn.

« Trong này có một trăm florin dùng để trang bị cho những người ngài sẽ tuyển mộ. Tôi

không muốn chiêu mộ một đám ăn mày. »

Đôi mắt già lợt nhìn khó chịu trên trang phục của Ercole. « Hãy đảm bảo là họ được ăn mặc tươm tất. »

« Sẽ như ý ngài, thưa đức ông, » Ercole trả lời với giọng điệu kính cẩn tôn trọng, lần đầu tiên kể từ đầu cuộc gặp. « Thế còn vũ khí thì sao ạ ? »

« Hãy trang bị kích và súng hoả mai cho họ, nhưng chỉ vậy thôi. Lâu đài nơi chúng ta đồn trú đã có sẵn một kho áo giáp - thế nhưng thứ này chưa chắc chúng ta đã cần tới. »

« Chưa chắc đã cần tới ? » lão lính già lặp lại, mỗi lúc một ngạc nhiên hơn. Chẳng lẽ họ được trả công vương giả như thế, được ăn mặc, trang bị, để tham gia vào một chuyện chẳng đáng gì đến việc động dao động kiếm sao ? Hiển nhiên chưa bao giờ lão được thuê mướn để làm một chuyện nhàn hạ đầy hứa hẹn đến thế, và tối hôm ấy trong giấc ngủ lão mơ thấy mình trở thành tổng quản cho một nhà quý tộc, với cả một đàn kẻ hầu người hạ mang gia huy sáng chói dưới quyền. Đến sáng hôm sau khi thức dậy lão hoàn toàn tin rằng cuối cùng thì vận may đã mỉm cười với lão, và từ nay về sau sẽ chấm dứt cuộc đời nhọc nhằn nguy hiểm của một tên lính đánh thuê.

Một cách cẩn trọng, lão bắt tay vào việc mộ lính cho đội quân tí hon của lão. Theo cách của mình, tay Ercole Fortemani này là một kẻ chu đáo cẩn trọng – cho dù lão cũng là một kẻ ham vui và luộm thuộm ; một tên du thủ du thực sông ngày nào hay ngày đó ; máu mê cờ bạc và sẵn sàng ném vào chiếu bạc cả hầu bao cho dù đang khánh kiệt - bất chấp tất cả thói xấu đó lão là người xuất thân quý tộc và cũng đã có lúc có được địa vị không xoàng ; nát rượu sau những năm dài đánh bạn cùng be hũ, sẵn sàng gây sự đánh nhau dưới bất cứ cớ nào. Nhưng bất chấp tất cả tính cách xấu xa đó, cho dù lão có thể bất lương và xảo quyệt trong mọi chuyện, nhưng với người thuê mướn sự phục vụ của mình, lão luôn cố gắng trung thành, nếu không phải lúc nào cũng thành công thì ít nhất cũng luôn thành thực.

Chương 9: Cuộc tra tấn

Trong khi đám cưới đang được hối hả chuẩn bị ở Urbino, Gian Maria, về phía mình, cũng vội vã giải quyết công chuyện ở Babbiano để có thể quay lại cử hành hôn lễ mà đức ông nóng ruột trông đợi từng giây từng phút. Thế nhưng tình hình hoá ra phức tạp hơn nhiều, và đức ông có nhiều việc phải làm hơn là ngài đã nghĩ.

Sau khi rời Urbino, trong ngày hôm đó công tước đã đi xa được đến Cagli và dừng lại tại nhà của quý ông Valdicampo. Nhà quý tộc đã dành toàn bộ ngôi nhà cho công tước sử dụng và đức ông đã quyết định nghỉ qua đêm tại đó. Tất cả mọi người đều vừa ăn tối – công tước, de'Alvari, Gismondo Santin, quý ông Valdicampo cùng vợ và hai cô con gái, vài người bạn của gia đình

cùng một số công dân có danh vọng của Cagli mà ông chủ nhà đã mời để khoe với họ vinh hạnh công tước đã dành cho gia đình ông. Lúc này trời đã muộn, cảm giác buồn ngủ sau một bữa ăn ngon miệng đã bắt đầu xâm chiếm mọi người thì Armstadt, viên đại úy Thụy Sĩ của Gian Maria, bước vào, tiến lại gần chủ nhân với dáng vẻ của một người mang tin quan trọng. Gã dừng lại cách chiếc ghế của công tước chừng một hai bước, đứng đực ra nhìn Gian Maria một cách ngớ ngẩn.

« Có chuyện gì thế, đồ ngu ? » Công tước lầu bầu, ngoái cổ lại nhìn.

Gã Thụy Sĩ tiến lại thêm một bước. « Thừa đức ông, người ta đã bắt hấn, » gã thì thầm vẻ bí mật.

« Ta có phải là phù thủy đâu mà biết được người đang nghĩ cái gì trong đầu ? » Gian Maria cau có. « Ai bắt ai ? »

Armstadt ngần ngừ nhìn quanh một lượt. Đoạn, bước đến cạnh công tước, gã thì thầm vào tai đức ông : « Những người tôi phái ở lại sau đã bắt được gã hề - Peppe. »

Đôi mắt công tước chột sáng lên chứng tỏ Gian Maria cuối cùng cũng đã hiểu. Chẳng thềm cáo lỗi những người khác, đức ông quay sang thì thầm ra lệnh cho tay đại úy dẫn gã hề đến phòng của ngài và chờ ở đó. « Hãy cử hai tên trong đám lính của người giám sát gã, và cả người cũng tới đó luôn, Martino. »

Martino cúi đầu tuân lệnh và thoái lui, trong khi đó Gian Maria cố tỏ ra lịch sự xin phép chủ nhà được về phòng với lý do người vừa đến có mang theo tin tức ngài đang nóng lòng chờ đợi. Valdicampo, lấy làm hãnh diện vì có một công tước nghỉ chân qua đêm dưới mái nhà mình, vồn vã xin công tước cứ tự nhiên như ở nhà. Gian Maria liền đứng dậy, tuyên bố rằng ngày hôm sau đức ông còn một chặng đường dài phải đi, và rằng, đã được quý chủ nhân hiểu khách lượng thứ, ngài muốn cáo từ mọi người đi nghỉ sớm.

Valdicampo, cầm một giá nệm trên tay, đích thân dẫn đường cho công tước về khu phòng đã được dành riêng cho ngài. Ông chủ nhà hiểu khách hấn còn muốn tháp tùng đức ông đến tận cửa phòng ngủ, nhưng vừa đến tiền phòng, công tước, với giọng điệu vui vẻ lịch sự nhất đức ông có thể có được, cho chủ nhà biết ngài không cần được tháp tùng xa hơn nữa.

Công tước đứng trước cửa buồng ngủ hồi lâu, tự hỏi không biết có nên cho Alvari và Santi – hai người vẫn đang đứng chờ lệnh sau lưng ngài - biết việc ngài sắp làm hay không. Cuối cùng công tước quyết định tự hành động một mình và chỉ trông cậy vào sự kín đáo của bản thân. Gian Maria liền ra lệnh cho hai người lui về nghỉ.

Khi hai người tùy tùng đã đi khỏi, Gian Maria, chỉ còn lại một mình, vỗ tay một tiếng, lập tức cánh cửa buồng ngủ mở ra, Martin Armstadt đứng chờ trên ngưỡng cửa.

« Hấn đang ở trong kia hả ? » Công tước hỏi.

« Chờ lệnh của đức ông, » gã Thụy Sĩ trả lời, mà mở rộng cửa cho Gian Maria bước vào.

Buồng ngủ được dành cho công tước tại biệt thự Valdicampo là một căn phòng sang trọng có trần cao, ở giữa phòng kê một chiếc giường lớn chạm khắc cầu kỳ, với bốn chiếc cột cao đỡ

lấy một tấm màn che sang trọng. Trên chiếc bàn kê ở đầu giường có đặt hai giá nến năm chạc đang cháy sáng. Tuy thế Gian Maria có vẻ cho rằng căn phòng vẫn chưa đủ sáng cho cuộc hỏi cung chuẩn bị được tiến hành, vì gã đã giục Martin đem lại thêm một giá nến lớn nữa. Sau đó công tước quay sang chuyển sự chú ý vào nhóm người đang đứng bên cửa sổ được ánh sáng nến từ chiếc bàn chiếu rõ mặt.

Nhóm này gồm có ba người, trong đó hai là lính đánh thuê của Armstadt, vũ trang đến tận răng, còn người thứ ba, bị giữ chặt bởi hai tên lính, là anh chàng hề Peppe xấu số. Khuôn mặt anh hề tái hơn thường lệ, trong khi vẻ châm biếm ranh mãnh đã biến mất khỏi đôi mắt và khuôn miệng để nhường chỗ cho nỗi sợ hãi. Anh hề không khỏi rùng mình khi bắt gặp cái nhìn hung tợn của công tước.

Tự mình khám xét tay hề để biết chắc gã không dấu vũ khí trong người, và hai tay gã hề đã được trói giật ra sau lưng, Gian Maria ra hiệu cho hai tên lính lui ra, nhưng luôn đợi sẵn cùng Armstadt ngoài tiền phòng. Sau đó đức ông quay lại nhìn Peppe với vẻ giận dữ hằn lên trên vầng trán thấp tịt.

« Tên gốc kia, giờ thì hẳn ngươi không còn được vui vẻ như lúc sáng, » công tước quát.

Peppino hơi run, nhưng bản chất anh chàng, với thói quen châm biếm thường ngày, đã khiến anh hề trả lời khá gan dạ.

« Lúc này hoàn cảnh không được vui tươi bằng ... ít nhất đối với con. Tuy vậy, con thấy đức ông có vẻ đang rất hứng khởi. »

Gian Maria bực bội gườm gườm nhìn gã hề một hồi. Đức ông vốn không được nhanh trí cho lắm, và ngài không thể tìm được trong đầu ý tưởng gì thú vị xứng đáng với một câu đáp trả. Công tước chậm rãi bước đến bên lò sưởi, tựa người lên bệ lò.

« Khiếu hài hước của mi đã làm mi nói ra những điều mà nếu ta có sai người đánh tuốt xác mi ra thì vẫn còn là nhẹ. »

« Và nếu cứ dùng lý luận đó mà suy ra thì vẫn còn là nhân đức nếu đức ông có treo cổ con. » anh hề đáp khô khan, đôi môi tái nhợt khẽ nhếch lên mỉm cười.

« A, ngươi cũng biết thế ư? » Gian Maria kêu lên, chẳng hề nhận ra ý châm biếm ngầm ngầm. “Nhưng gã gốc kia, hãy biết rằng ta là một ông hoàng rất nhân từ.”

“Đến mức thành giai thoại rồi,” gã hề đáp trả, nhưng lần này không hoàn toàn che dấu được sự mỉa mai trong giọng nói.

Gian Maria nhìn gã hằm hằm tức tối.

“Mi dám giễu cợt ta chẳng, đồ súc sinh kia? Hãy biết giữ cái lưỡi thối tha của mi cho cẩn thận, nếu không ta sẽ buộc nó phải sớm chia tay mi đấy.”

Khuôn mặt Peppe tái xám đi trước lời đe dọa, vì sẽ ra sao với một anh hề không có lưỡi, thiếu nó gã còn biết làm gì đây?

Nhìn thấy anh hề im thin thít run lẩy bẩy, công tước tiếp tục:

“Bây giờ, nghe cho rõ đây. Cho dù người xứng đáng bị treo cổ vì tội xấu xược, ta sẵn lòng thả người ra nguyên lành nếu người trả lời thành thật những gì ta hỏi.”

Peppe cúi rạp thân hình tàn tật xuống.

“Con xin chờ các câu hỏi của ngài, thưa đức ông tôn quý,” gã đáp.

“Người nói ...”, công tước chần chừ một lát, cố lục lại trí nhớ của mình để tìm lại chính xác câu gã hề đã nói. “Sáng nay người có nói về một người công nương Valentina đã gặp.”

Vẻ sợ hãi có vẻ tăng lên trên khuôn mặt gã hề.”Vâng ạ,” gã trả lời với giọng run run.

“Công nương đã gặp tay hiệp sĩ mà người kể ở đâu, cái gã mà người đã hết lời tâng bốc trước mặt ta ấy?”

“Trong khu rừng ở Acquasparta, nơi sông Merauto mới chỉ là một dòng suối nhỏ. Cách Sant’Angelo chừng hai dặm.”

“Sant’Angelo!” Gian Maria bất giác lặp lại, sững người khi nghe nhắc đến nơi đã diễn ra cuộc gặp của những người mưu phản chống lại gã.

“Khi nào?”

“Vào ngày thứ Tư cuối cùng trước lễ Phục sinh, khi công nương Valentina đang trên đường từ tu viện Santa Sofia đến Urbino.”

Công tước không trả lời. Gã đứng sững, đầu cúi gằm xuống, vụ mưu phản lại quay lại ám ảnh trong đầu. Cuộc loạn đả trên núi trong đó Masuccio đã bị giết xảy ra vào tối thứ Ba, và mặc dù hầu như chẳng có bằng chứng gì, đức ông gần như quả quyết rằng tay hiệp sĩ nọ là một trong những kẻ dự mưu đã tẩu thoát.

“Tại sao cô chủ của người lại nói chuyện với hần ta – cô ta biết gã ư?” cuối cùng công tước lên tiếng hỏi.

“Không, thưa đức ông; nhưng ông ta bị thương, và điều đó làm cô chủ của con động lòng trắc ẩn. Cô chủ đã tìm cách băng bó vết thương cho ông ấy.”

“Bị thương?”, Gian Maria kêu lên.”Bây giờ thì đã rõ, thề có Chúa, đúng như ta đã nghi ngờ. Ta có thể thề rằng hần ta đã bị thương trong vụ đánh nhau tối hôm trước ở Sant’Angelo. Hần ta tên là gì, hả tên ngốc kia? Nói cho ta biết, và người có thể tự do muốn đi đâu thì đi. »

Trong giây lát anh gù có vẻ chần chừ. Gã sợ Gian Maria đến mất hồn mất vía, vì không ít giai thoại về sự tàn bạo ác độc của gã công tước đã được truyền miệng khắp nơi. Nhưng còn lớn hơn là nỗi sợ về sự trừng phạt vĩnh cửu sẽ rơi xuống đầu gã nếu gã nuốt lời thề không tiết lộ danh tính của chàng hiệp sĩ.

« Than ôi, » gã thở dài, « Con ước gì có thể lấy lại tự do cho mình bằng một giá rẻ như thế ; nhưng đây là cái giá con không trả được. Con không biết tên ông ta.»

Công tước nhìn gã xăm soi nghi ngờ.

Cho dù khá dằn dặt, mong muốn tìm hiểu đến cùng lúc này đã giúp đức ông đột nhiên trở

nên sắc sảo, và ngài đã nhận ra khoảnh khắc lưỡng lự của gã hề.

« Trông đáng vẻ bên ngoài của hắn như thế nào ? Hãy mô tả hắn cho ta. Hắn ăn mặc ra sao ? Mặt mũi hắn thế nào ? »

« Một lần nữa, con lại không thể trả lời ngài được. Con chỉ nhìn ông ta thoáng qua. »

Khuôn mặt vàng bủng của công tước trở nên hung dữ, một nụ cười nham hiểm làm đôi môi gã tránh ra để hở hai hàm răng trắng nhợt.

« Thoáng qua đến mức người chẳng nhớ nổi gì sao ? »

« Đúng như thế, thưa đức ông. »

« Người nói láo, đồ hạ tiện bẩn thỉu, » Gian Maria gầm lên điên giận. « Mới chỉ sáng hôm nay người còn mồm năm miệng mười ca tụng rằng hắn ta có chiều cao hoàn hảo, rằng khuôn mặt của hắn quý phái, rằng cử chỉ của hắn vương giả, rằng lời nói của hắn lịch lãm, rằng ... ta không nhớ nổi còn những thứ quý quái gì nữa. Vậy mà bây giờ người nói, người dám nói với ta, rằng người chỉ nhìn hắn thoáng qua đến mức chẳng còn nhớ gì về hắn. Người biết tên hắn, đồ khốn kiếp, và người sẽ phải cho ta biết, nếu không thì... »

« Con có biết, con có biết, thưa đức ông, xin đừng nổi giận... », gã ngốc lên tiếng chống chế trong cơn hãi hùng. Nhưng công tước đã cắt ngang.

« Nổi giận ? » gã lặp lại, hai mắt chột lác đi như kinh hãi khi đã động đến hai từ này. « Người dám buộc cho ta tội lỗi tày đình về phần hồn đó ư ? Ta đâu có nổi giận, không hề có chút giận dữ nào trong ta cả. » Đức ông làm dấu thánh như thế để xua đuổi mọi ý nghĩ tội lỗi khỏi đầu nếu quả thực ngài đã nhớ nhiệm phải những thứ tương tự, thành kính cúi đầu chấp tay cầu nguyện. « Xin đức chúa lòng lành hãy giải thoát cho linh hồn tội lỗi của con ! » đức ông lẩm bẩm thành tiếng. Rồi, với giọng còn đe dọa hơn trước—« Bây giờ, » ngài ra lệnh, « người có chịu nói tên hắn ra không ? »

« Giá mà con có thể nói, » anh gù đang mất vía bắt đầu lên tiếng. Nhưng công tước, bực mình nóng ruột, đã quay lưng lại vỗ tay :

« Olá ! Martino ! » công tước gọi. Lập tức cánh cửa mở ra, và tay Thụy Sĩ bước vào. “Gọi người của người vào, và mang dây thừng đến.”

Gã đại úy quay ra, cùng lúc gã hề quỳ sụp xuống chân Gian Maria.

“Hay rủ lòng thương, thưa đức ông!” gã van xin.” Xin đừng treo cổ con. Con đã...”

“Chúng ta không treo cổ người đâu,” công tước lạnh lùng.” Nếu chết người sẽ cảm tịt và chẳng nói ra được gì. Chúng ta muốn người sống, quý ngài Peppino yêu quý ... sống khoẻ mạnh và thật lắm mồm vào; quả thực ta thấy người là một chú hề hơi rụt rè kín đáo quá. Nhưng ta sẽ có cách làm người cởi mở hơn.”

Vẫn quỳ dưới sàn, Peppe ngược đôi mắt đã dại đi vì khiếp sợ lên phía thiên đường.

“Lạy đức mẹ đồng trinh,” gã cầu nguyện, và công tước phá lên cười khinh bỉ.

“Đức Mẹ thánh thần thì dính dáng đến một kẻ bẩn thỉu như ngươi? Hãy cầu xin ta thì đúng chỗ hơn. Ta mới là người sẽ ngay lập tức quyết định số phận của ngươi. Hãy nói ra tên kẻ ngươi đã gặp trong rừng, và mọi chuyện sẽ tốt đẹp với ngươi.”

Peppino vẫn lặng thinh quỳ đó, từng giọt mồ hôi lớn rịn ra trên vầng trán xanh xao, một nỗi sợ kinh hoàng siết chặt lấy cổ họng và trái tim gã.

Nhưng, lớn hơn nhiều nỗi sợ những gì tên công tước đang chuẩn bị để hành hạ gã, vẫn là nỗi sợ bị mất đi linh hồn khi phá vỡ lời thề. Cuối cùng, Gian Maria quay từ gã sang đám lính đánh thuê đã lặng lẽ đi vào với dáng vẻ của những người am hiểu chuyện phải làm. Martino trèo lên chiếc giường, với tay lên núm thử khung gỗ của nóc giường.

“Cái này đủ chắc đấy, thưa đức ông,” gã lên tiếng. Gian Maria ra lệnh cho gã tháo chiếc màn che bằng nhung xuống, trong khi một tên tùy tùng bước ra kiểm tra để đảm bảo cửa tiền phòng đã đóng chặt, và không tiếng kêu la nào vọng tới tai Valdicampo và gia đình.

Chỉ vài giây sau tất cả đã sẵn sàng, và Peppino bị thô bạo lôi dậy khỏi nơi gã đang quỳ và khỏi lời cầu nguyện đức mẹ đồng trinh hãy tiếp cho gã thêm sức mạnh trong giờ phút thử thách.

“Một lần cuối cùng, quý ngài hề,” công tước cao giọng hỏi, “quý ngài có định nói cho ta biết tên hắn không?”

“Thưa đức ông, con không thể,” Peppe trả lời, bất chấp nỗi sợ đang làm cho máu gã như đông lại trong huyết quản.

Một tia sáng hài lòng ánh lên trong mắt Gian Maria.

“Vậy là ngươi biết tên hắn!” gã công tước hài lòng ra mặt. “Bây giờ thì ngươi không giả bộ không biết gì nữa, chỉ có điều không muốn cho ta hay. Treo nó lên, Martino.”

Trong cố gắng tuyệt vọng đáng thương hại cuối cùng để thoát khỏi điều không thể tránh khỏi, gã ngốc giẫy ra khỏi hai tên lính, lao về phía cửa. Một trong hai tên Thụy Sĩ to vạm tóm lấy cổ gã lôi giật lại thô bạo đến mức khiến gã thét lên vì đau. Gian Maria nhìn gã hề mỉm cười độc ác, trong khi Martin tiến lại buộc chặt hai tay đã bị trói của gã hề vào một đầu sợi dây thừng. Sau đó gã hề đã co ro dúm dó lại bị điệu đến bên chiếc giường lớn. Đầu còn lại của sợi thừng được vắt qua một thanh xà trên nóc chiếc giường. Hai tên lính giữ lấy đầu thừng. Martin đứng kè kè bên cạnh tù nhân. Gã công tước ngồi phịch xuống một chiếc ghế bành chạm trổ, khuôn mặt tròn vành vạnh nhợt nhạt đánh lại nhw tạc bằng đá.

“Ngươi biết chuyện gì sẽ đến với ngươi,” công tước lên tiếng, giọng dừng đọng lạnh lùng. “Ngươi có chịu nói trước khi chúng ta phải ra tay không?”

“Đức ông,” gã ngốc lên tiếng, giọng nói nghẹn lại vì kinh hãi, “ngài là một con chiên ngoan đạo, một người con trung thành của Nhà thờ, và là một người tin vào ngọn lửa vĩnh cửu của địa ngục?”

Gian Maria cau mày. Chẳng nhẽ thằng ngốc này định lôi sự trừng phạt vĩnh cửu ra dọa gã?

“Nếu thế,” Peppe tiếp tục, “ngài sẽ có lẽ sẽ rủ lòng thương nếu ngài biết tình cảnh của con

lúc này. Con đã thề trên sự cứu rỗi linh hồn với người con đã gặp vào cái ngày đen đui đó ở Acquasparta, rằng con sẽ không bao giờ để lộ danh tính ông ta. Con biết làm gì bây giờ? Nếu con giữ lời hứa, đức ông chắc sẽ tra tấn con đến chết. Nếu con sai lời hứa, con sẽ bị nguyên rủa mãi mãi. Hãy rủ lòng thương, ôi đức ông cao quý, vì ngài đã biết tình cảnh khốn khổ của con.”

Gian Maria mỉm cười, vẻ tàn nhẫn càng hẳn rõ trên khoé miệng và đôi mắt hơn bao giờ hết. Gã ngốc đã nói ra điều mà đức ông sẵn sàng trả giá đắt để biết. Gã đã thừa nhận rằng kẻ mà Gian Maria muốn biết tên, đã sợ sự có mặt của y tại Acquasparta đến tai người khác đến mức phải viện cớ thề thốt để bịt miệng tay hề lại. Bây giờ thì điều công tước nghi ngờ đã hoàn toàn được khẳng định. Kẻ lạ mặt kia là một trong đám phản loạn; thậm chí có thể chính là kẻ cầm đầu. Giờ đây thì trừ khi gã ngốc chết vì tra tấn, không gì có thể khiến đức ông chùn tay để biết được tên kẻ lạ mặt đã làm đức ông mất mặt hai lần khi cả gan tạo phản chống lại ngài, và nhất là - nếu gã hề có thể tin tưởng được - dám cả gan chiếm được trái tim của Valentina.

“Về hình phạt linh hồn người sẽ phải chịu thì ta không có trách nhiệm phải quan tâm,” cuối cùng công tước lên tiếng, “ta đã có đủ lý do để lo lắng cho việc cứu rỗi linh hồn của bản thân ta rồi - vì sự căm dỗ có ở khắp nơi, mà xác thịt con người thì luôn yếu đuối. Nhưng tên gã khốn kiếp này thì ta cần phải biết, và - thề trên năm vết thương của Lucia xứ Viterbo - ta sẽ biết. Người có chịu nói không?”

Một tiếng gằn như nước nổ thoát ra khỏi thân hình khốn khổ của gã hề. Nhưng không gì hơn. Đầu cúi gằm, anh hề vẫn bưng bình im lặng. Công tước liền ra hiệu cho đám tùy tùng, và hai tên lính liền chụp lấy đầu dây thừng kéo mạnh, nhấc bổng Peppe lên, treo lủng lẳng ở đầu sợi thừng cột chặt vào hai cánh tay đã bị trói giật ra sau lưng, cho đến khi anh hề đã bị kéo sát lên nóc giường. Hai tên lính giữ chặt đầu dây thừng, đưa mắt nhìn công tước chờ lệnh. Một lần nữa Gian Maria lên tiếng hỏi gã hề; nhưng Peppe, thân hình tàn tật bị treo bồng bềnh trong không khí, hai chân thông xuống, vẫn bưng bình im lặng.

“Thả nó xuống,” Gian Maria gằn lên, mất hết kiên nhẫn. Hai tên lính buông đầu dây thừng ra, để cho một đoạn thừng chừng ba bộ chạy tuột qua bàn tay. Sau đó chúng lại nắm chặt lại sợi thừng, kết quả là Peppe đang rơi xuống bất ngờ bị kéo giật trở lại mạnh đến mức tưởng chừng hai cánh tay anh hề đã bị giật tung ra khỏi khớp vai. Một tiếng kêu đau đớn xé ruột vang lên, và anh hề khốn khổ lại bị kéo lên cao như cũ.

“Bây giờ người sẽ nói chứ?” Gian Maria hỏi lạnh lùng, gần như thú vị trước cảnh tượng vừa chứng kiến. Nhưng gã hề vẫn im lặng, hai hàm răng cắn vào môi dưới chặt đến mức máu chảy thành giọt xuống dưới cằm. Một lần nữa gã công tước lại ra lệnh, anh hề lại bị thả rơi xuống. Lần này những kẻ tra tấn để nạn nhân rơi tự do một đoạn dài hơn, và cú giật ngược khủng khiếp khi dừng lại cũng mạnh hơn lần đầu.

Peppe cảm thấy như xương của gã đã rời hết ra khỏi khớp, hai vai, khuỷu tay và khớp bàn tay gã như có người dí sắt nung đỏ vào.

“Lạy đức chúa lòng lành!” gã gào lên thảm thiết. “Ôi, hãy rủ lòng thương, thưa đức ông.”

Nhưng đức ông đã lại cho gã được chu du lên cao một lần nữa. Bị treo lủng lẳng ở đầu sợi thừng, đã ở giới hạn cuối cùng của sự chịu đựng, anh gù tội nghiệp tuôn ra một tràng nguyên

rửa, viện cả thánh thần lẫn quỷ sứ ra tay đánh chết những kẻ đang hành hạ gã.

Nhưng công tước, cứ nhìn vào thái độ có thể thấy rõ đức ông đã quá quen thuộc với kết quả của cách tra tấn này, nhìn nạn nhân với một nụ cười tàn nhẫn của một người thoả mãn khi thấy mọi việc diễn ra đúng như dự kiến đến đích mong muốn. Ngài không còn kiên nhẫn thêm được nữa, và lần này lệnh tra tấn được đưa ra nhanh hơn. Lần thứ ba, gã ngốc bị thả rơi xuống và bị giật trở lại chỉ cách sàn ba bộ.

Lần này anh hề không còn sức để kêu lên nữa. Gã bị treo đó, đung đưa ở đầu sợi thừng, miệng đầy máu, khuôn mặt méo mó tái xám, đôi mắt trắng dã không còn nhìn thấy tròng đen, rên rỉ thảm thiết không ngớt. Martin liếc nhìn công tước dò hỏi, đôi mắt gã gần như muốn biết liệu đã đến lúc nên dừng lại chưa. Nhưng Gian Maria không để ý gì đến gã.

“Thế này đã đủ chưa?” công tước hỏi anh hề. “Bây giờ người chịu mở miệng rồi chứ?”

Nhưng gã hề chỉ rên rỉ, lập tức công tước lại ra lệnh và gã lại bị kéo bổng lên lần nữa. Nhưng trước viễn cảnh kinh hoàng của cú rơi thứ tư, chắc chắn còn khủng khiếp hơn ba lần trước, gã hề chột bùng tỉnh nhận ra vị trí hiện tại của mình. Gã tin chắc nỗi đau dòn dầy vò này chỉ chấm dứt khi gã chết hoặc ngất xỉu đi. Nhưng vì có vẻ gã không thể chết ngay cũng không thể xỉu đi được, gã không thể chịu đựng hơn được nữa. Thiên đường hay địa ngục giờ đây đâu còn ý nghĩa gì nếu ý nghĩ về cả hai không giúp gã xua đi được nỗi kinh hoàng của tra tấn mà cũng chẳng giúp gã có thêm chút sức lực nào để chịu đựng sự giày vò về thể xác? Gã không thể chịu đựng hơn được nữa – không, cho dù để cứu rỗi một tá linh hồn, nếu gã có nhiều đến thế.

“Con sẽ nói,” gã kêu lên. “Xin hạ con xuống, và đức ông sẽ được

biết tên ông ta.”

“Nói tên của hần ta ra trước đã, nếu không người sẽ được hạ xuống như ba lần trước.”

Peppe liếm đôi môi rỉ máu, trả lời.

“Đó là em họ đức ông, » gã rên rỉ,” Francesco del Falco, bá tước Aquilla.”

Công tước nhìn chăm chăm vào gã một lúc lâu, vẻ mặt kinh ngạc, mồm há hốc.

“Người nói thật đấy chứ, đồ súc sinh kia?” công tước hỏi, giọng run lên. “Người bị thương mà công nương Valentina đã săn sóc chính là bá tước Aquilla?”

“Con xin thề,” gã ngốc trả lời. “Bây giờ, vì đức chúa và các vị thánh tử vì đạo, xin hãy hạ con xuống.”

Một lúc lâu, anh hề vẫn bị treo đó, chờ đợi quyết định của Gian Maria. Công tước tiếp tục nhìn gã với cái nhìn ngạc nhiên, trong khi sắp xếp lại các ý nghĩ trong đầu. Và sự thật đã thuyết phục được gã. Cái tay bá tước Aquilla này chẳng vẫn là thần tượng của đám dân đen Babbiano sao? Vậy thì có gì tự nhiên hơn khi những kẻ mưu phản tìm cách đặt hần ta lên ngai vàng mà chúng định giật khỏi tay Gian Maria? Đức ông tự mắng mình đã thật ngu ngốc khi không nhận ra điều này sớm hơn.

“Hạ hần xuống đi,” công tước ra lệnh. “Mang hần ra khỏi đây, để hần muốn đi đâu thì đi. Ta

không cần đến hẳn nữa.”

Chậm rãi, bọn lính hạ anh hề xuống, nhưng khi đã chạm đất gã không còn đứng nổi nữa. Hai chân gã khuỵ xuống, và anh hề ngã gục nằm còng queo trên sàn nhà. Gã đã ngất xỉu.

Theo lệnh của Armstadt, hai tên lính nhấc gã lên mang ra ngoài.

Gian Maria đi ngang qua căn phòng đến chiếc bàn cầu nguyện có trái thảm, quỳ xuống trước cây thánh giá bằng ngà để cảm tạ Chúa về ân huệ Người đã ban khi chỉ cho công tước thấy kẻ thù của mình.

Sau đó, lòi từ trong ngực ao ra một chuỗi tràng hạt khảm vàng, đức ông bắt đầu thành kính cầu nguyện.

Chương 10: Tiếng hí của một con lừa

Ngày hôm sau, vào khoảng mười giờ tối, khi đức ông hùng mạnh và cao quý Gian Maria Sforza cưỡi ngựa tiến vào thủ đô của ngài tại Babbiano, công tước thấy cả thành phố đang trong cơn hỗn loạn, kết quả, như đức ông đã đoán rất chí lý, của sự có mặt đầy đe dọa của sứ giả do Cesare Borgia phái tới.

Một đám đông dày đặc và lầm lì đón chào công tước tại Porta Romana, tất cả đều im lặng khi công tước phi ngựa vào thành phố, được hộ tống bởi Alvares, Santi và hai chục tay thương giáp trụ chỉnh tề.

Trong sự im lặng lẫn khuất một mối đe dọa còn ghê gớm hơn bất cứ sự phản đối nào, và mặt công tước trắng bệch ra khi trông thấy đây đó những khuôn mặt nhìn mình đầy thù hận. Nhưng điều tệ hại nhất vẫn còn ở phía trước. Khi công tước cùng tùy tùng đi tới Borgo dell'Annunziata, đám đông trở nên đông đảo hơn, và sự im lặng nhường chỗ cho những tiếng hò hét giận dữ. Đám đông trở nên đầy đe dọa, và theo lệnh Armstadt – lúc này công tước đã chờ người ra vì sợ, chẳng thể ra nổi lệnh nữa – đám kỵ binh liền hạ thấp ngọn kích xuống để mở đường, trong khi một vài dân thường, bị đám đông đẩy tới quá gần, bị xéo nát dưới vó ngựa.

Vài giọng mỉa mai cất lên hỏi công tước xem đức ông đã cưới vợ hay chưa, và tại sao chẳng ai thấy các tay thương mà chú vợ ngài gửi tới để giúp chống lại Borgia. Số khác lớn tiếng hỏi số tiền thuế công tước đã tàn nhẫn lột khỏi tay dân chúng đã biến đi đâu, và đội quân đáng lẽ phải được tuyển mộ bằng tiền thuế đó giờ đang ở chỗ nào. Trả lời thay cho công tước, vô số giọng nói cất lên thẳng thừng nêu ra đủ thứ lý do phóng túng mà công tước đã đổ hết ngân khố vào.

Rồi, thật bất ngờ, một tiếng hét lớn « Đồ sát nhân » vang lên, kéo theo bằng những tiếng hò căm phẫn đòi công tước trả mạng cho Ferrabraccio can trường, cho Amerini, người bạn của dân chúng, cùng những người khác mà công tước đã sát hại, bằng không thì ngài sẽ phải chịu

chung số phận. Cuối cùng tên bá tước Aquilla vang lên khắp nơi đập vào tai công tước, làm đám đông kích động hô vang « Muôn năm ! Francesco del Falco muôn năm ! » và một giọng khác, át tất cả các giọng khác, không ngừng lặp đi lặp lại, « Công tước Francesco. » Nghe đến đây, máu nóng bốc dồn lên mặt Gian Maria, cơn giận vừa bùng lên đã dập tắt sự sợ hãi. Gã đứng nhòe lên trên bàn đập, mắt như có lửa vì cơn ghen tức cuồng nộ đang giãy vò trong tim.

« Ngài Martino ! » công tước gầm lên gọi tay đại úy. « Hạ thương xuống và phi nước đại xuyên qua chúng ! »

Tay Thuy Sĩ hộ pháp ngần ngừ, cho dù gã không thiếu lòng can đảm. Alvaro de'Alvari và Gismondo Santi giật mình nhìn nhau, và người chính khách già đời, chưa từng biết sợ là gì, không khỏi tái mặt khi nghe lệnh của công tước.

« Thừa đức ông, » ông cố can công tước, « ngài không thể làm thế được. »

« Không ư ? » Gian Maria quắc mắt nhìn lại, hết từ Santi đến viên đại úy đang do dự. « Đồ ngu ! » công tước quát viên đại úy. « Đồ súc sinh, ngươi đợi gì nữa chứ ? Người không nghe thấy ta nói gì sao ? »

Không chần chừ một giây, viên đại úy tuốt kiếm giơ cao lên, cất giọng trầm trầm gắt gỏng hô lên ra lệnh, đám thuộc hạ của gã liền chúc mũi thương xuống chĩa thẳng vào đám đông. Đám dân đen cũng đã nghe thấy tiếng ra lệnh, và chột thức tỉnh trước họa chết người, những người đứng gần nhất vội vàng lùi lại nhưng những người khác, chen vai nhau đứng chật cứng phía sau, đã khiến họ bị kẹt cứng trước cơn lốc chết chóc đang ập tới với tiếng binh khí kêu lách cách và tiếng hô xung trận man rợ.

Những tiếng rú thảm thiết thế chỗ cho tiếng hô phản đối. Nhưng trong đám đông không chỉ có những người chịu bị chém giết một cách thụ động. Có đến một nửa số đá rải đường ập xuống đoàn kỵ binh, kêu vang như một cơn mưa đá trên áo giáp, đập móp méo không ít mũ trụ. Bản thân công tước cũng bị ném trúng hai lần, trong khi Santi, không có mũ trụ bảo vệ, bị một vết thương lớn trên đầu, máu trào ra nhuộm đỏ mái tóc bạc của ông.

Cuối cùng, với tình trạng tơi tả như vậy, toán người cũng tới được cung điện công tước, để lại đằng sau một vệt dài xác chết và người bị thương để đánh dấu con đường đã đi qua.

Trong cơn giận dữ, Gian Maria lao thẳng về phòng riêng và ở lì trong đó cho đến khi, khoảng hai giờ sau, công tước được thông báo rằng sứ giả của Cesare Borgia xin cầu kiến.

Vẫn còn chưa bình tâm trở lại, sôi sục vì tức giận trước màn chào đón của dân chúng, Gian Maria – đang trong một tâm trạng hoàn toàn không thích hợp cho một cuộc gặp đòi hỏi sự tỉnh táo sáng suốt ngay cả với một bộ óc thông minh hơn nhiều so với đức ông – đón tiếp sứ giả, một người Tây Ban Nha với khuôn mặt u ám và cử chỉ của một tu sĩ trong phòng khách của cung điện. Đứng bên cạnh công tước là Alvari, Santi, và Fabrizio da Lodi, trong khi mẹ của đức ông, Caterina Colonna, ngồi trong một chiếc ghế bọc nhung đỏ có thêu hình con sư tử vàng, biểu tượng của gia đình Sforza.

Buổi tiếp kiến diễn ra nhanh chóng, và hết thúc một cách cộc cằn hoàn toàn trái ngược với vẻ trang trọng lễ nghi lúc mở đầu. Chẳng lâu la gì cũng có thể nhận ra nhiệm vụ thật của tay sứ

giả là cố kiếm cho bằng được một cuộc cãi vã với Babbiano, khiến Borgia có được một cái cớ hợp lý để tấn công. Ông ta yêu cầu, lúc đầu thì điềm tĩnh và lịch sự, và sau đó – khi bị từ chối – với sự khăng khăng ngạo mạn, rằng Gian Maria phải cung cấp cho công tước Valentinois năm trăm lính như là phần đóng góp vào nỗ lực mà Cesare Borgia đang tiến hành để chống lại nguy cơ xâm lược của người Pháp.

Gian Maria chẳng hề đoái hoài đến những lời khuyên nhủ nhặn mà Lodi thì thào vào tai, thúc giục công tước nên tìm cách kéo dài thời gian, dùng kế hoãn binh với tay sứ giả cho đến khi liên minh với Urbino đã hoàn tất và vị thế của họ đã đủ mạnh để bất chấp cơn giận dữ của Borgia. Nhưng cả những lời khuyên khôn ngoan này lẫn những cái nhìn cảnh cáo bức bối của bà mẹ nhìn xa trông rộng đều không tìm được cơn bốc đồng của đức ông. Trong cơn nóng đầu, công tước chỉ tuân theo sự rồ dại của mình, chẳng hề suy xét đến hậu quả sau này.

« Người hãy nói lại với công tước Valentinois lời nhắn của ta, » đức ông lên tiếng. « Hãy nói với y rằng tất cả những tay thương ta có ở Babbiano, ta đều có ý định giữ lại, và sử dụng chúng để bảo vệ lãnh thổ của ta khỏi cuộc tấn công kẻ cướp của y. Ngài da Lodi, » đức ông nói thêm, quay sang Fabrizio, chẳng thềm đợi xem tay sứ giả có định nói thêm gì hay không, « hãy dẫn quý ông đây trở lại nơi ở dành cho ông ta, và cấp cho ông ta một giấy thông hành để ông ta rời khỏi công quốc của ta. »

Khi tay sứ giả, đỏ mặt tía tai với đôi mắt long lên đe dọa, đã lui ra ngoài dưới sự tháp tùng của Lodi, phu nhân Caterina đứng dậy, một hiện thân của sự bức bối không còn kiềm chế nổi, trút sự bức mình lên đầu ông con quý tử.

« Đồ ngu ! » bà ta quát vào mặt công tước. « Thế là công quốc của quý ngài đi tong rồi ... theo cái tay sứ giả kia. » Rồi bà phá lên cười chua chát. « Cuối cùng thì, khi quẳng nó đi, có lẽ con đã hành động khôn ngoan đấy, vì thế có chúa trên thiên đàng, con không xứng đáng được trị vì một công quốc. »

« Thừa mẹ, » công tước trả lời, với tất cả sự nghiêm nghị mà tâm trạng nóng nảy hiện tại còn cho phép ngài giữ được, « con muốn khuyên mẹ tốt nhất nên để tâm đến những chuyện dành cho phụ nữ, và đừng can thiệp vào chuyện của đàn ông. »

« Chuyện của đàn ông ! » người mẹ bĩu môi. « Và con đã giải quyết nó như một đứa bé con miệng còn hôi sữa hay một cô ả đống đánh hay hờn. »

« Con giải quyết theo cách mà con cho là tốt nhất, thưa mẹ, vì hãy nhớ cho rằng con là công tước Babbiano, » đức ông trả lời bức bối. « Con không sợ bất cứ đứa con hoang của bất cứ ông giáo hoàng nào trên đời cả. Liên minh với Urbino chỉ còn là chuyện một sớm một chiều. Hãy chờ đến lúc mọi việc hoàn tất, và nếu Valentinois muốn nhe nanh múa vuốt thì - thề có Chúa chúng ta sẽ cho hắn biết chúng ta cũng không kém cạnh. »

« À phải rồi, nhưng chỉ có khác là, trong khi răng của hắn là răng sói thì răng của con là răng cừu. Còn nữa, liên minh với Urbino vẫn chưa xong xuôi. Sẽ khôn ngoan hơn nhiều nếu con để tay sứ giả kia ra đi với một lời hứa mập mờ để có thêm thời gian hoàn tất liên minh với gia đình Montefeltro. Bây giờ thì thời gian của con chỉ còn tính từng ngày. Với câu trả lời bất cần của con Cesare sẽ hành động ngay lập tức. Còn về phần mẹ, mẹ quả thật không có ý định trở

thành tù binh trong tay kẻ xâm lược, và mẹ sẽ rời Babbiano đến Naples lánh nạn. Nếu con muốn nghe một lời khuyên cuối cùng của mẹ, thì lời khuyên đó là hãy làm như mẹ. »

Gian Maria đứng dậy, bước xuống bậc đặt ngai, nhìn mẹ mình ngạc nhiên. Rồi đức ông quay sang nhìn Alvari, Santi, và cuối cùng là Lodi, người đã quay trở lại khi Caterina còn đang nói, như muốn tìm kiếm sự giúp đỡ. Nhưng tất cả đều im lặng, vẻ mặt nặng nề nghiêm trọng.

« Tất cả các người đều là đồ hèn ! » Đức ông gầm lên. Sau đó khuôn mặt công tước tối đi, giọng nói trở nên cương quyết. « Còn ta thì không đâu, » đức ông quả quyết, « cho dù trước đây có lúc ta đã tỏ vẻ như vậy. Nhưng giờ đây ta đã trưởng thành, thừa các ngài. Ta đã nghe thấy một giọng nói trên đường phố Babbiano tối hôm nay, và ta đã nhìn thấy những cảnh khiến máu ta sôi lên. Hãy biết, người công tước nhân hậu, tốt bụng, nhẫn nhịn mà các ngài đã biết không còn nữa. Con sư tử đã thức dậy, và các ngài sẽ thấy những thứ các ngài không bao giờ mơ tới. »

Mọi người nhìn công tước với ánh mắt trong đó sự nặng nề được cộng thêm sự bồn chồn lo sợ pha lẫn thương hại. Chẳng lẽ những gì phải chịu đựng ngày hôm đó đã khiến công tước mất trí rồi sao ? Nếu không phải là điên rồ, thì cơn mê sảng huênh hoang cuồng dại này còn có thể là gì ?

« Câm hết rồi sao ? » công tước quát hỏi, đôi mắt long lanh như lên cơn sốt. « Hay các người cho rằng ta đã hứa điều ta không thể làm được. Các người hãy tự đánh giá lấy, và sẽ nhanh thôi. Ngày mai, thưa mẹ, trong khi mẹ đi xuống phía nam như mẹ đã nói, con sẽ lại quay trở lại phía bắc, tới Urbino. Con sẽ không bỏ phí thêm một ngày nào nữa. Trong vòng một tuần nữa, thưa các ngài, nhờ lượng chúa, ta sẽ thành hôn. Urbino sẽ trở thành lá chắn của chúng ta, và cùng với Urbino sẽ là Perugia và Camerino. Nhưng không chỉ có thế. Chúng ta sẽ có món hồi môn khổng lồ của công nương Valentina. Và các ngài thử đoán xem ta sẽ dùng nó vào việc gì ? Đến đồng florin cuối cùng sẽ được dùng vào việc mộ binh. Ta sẽ mộ tất cả các đội quân đánh thuê còn tự do ở Italy. Ta sẽ tập hợp một đội quân chưa từng ai có được, và với đội quân này tự ta sẽ đi đối mặt với công tước Valentinois. Ta sẽ không ngồi chết dí ở đây chờ hấn đến, mà ta sẽ đi tìm hấn, và bằng đội quân của mình, ta sẽ lao thẳng vào hấn như cơn thịnh nộ của Chúa. Phải, mẹ yêu quý của con, » gã phá lên cười trong cơn mê sảng, « lần này chú cừu sẽ săn đuổi con sói, mà sẽ làm cho nó không bao giờ dám lại gần bất cứ một con cừu nào nữa. Tất cả ta sẽ làm, các bạn thân mến ạ, và các ngài sẽ được chứng kiến những trận đánh chưa từng có kể từ Castracani. »

Tất cả nhìn chằm chằm vào công tước, khó mà tin nổi đức ông vẫn còn tỉnh táo, và bồn chồn tự hỏi từ đâu lại nảy ra cơn hăng say chinh chiến ở ông hoàng vốn lười biếng hơn là năng động, với bản tính nhút nhát hơn là can đảm này. Thế nhưng nguyên nhân cũng chẳng ở đâu xa, và họ có thể dễ dàng đoán ra nếu chịu khó để ý đến dòng suy nghĩ mà công tước đang nói lớn lên thành tiếng, vì chính quý ông đã nói ra mạnh mẽ mỗi khi nhắc tới một giọng nói ngài đã nghe thấy, tới những cảnh tượng ngài đã nhìn thấy trên đường phố Babbiano. Giọng nói đó chính là giọng nói đã tung hô ông em họ Francesco của ngài làm công tước. Giọng nói ấy đã làm cơn ghen của công tước bùng lên. Gã em họ này đã cướp mất của ngài cùng lúc cả tình yêu của dân chúng lẫn trái tim của Valentina, làm bùng lên trong tim ngài khát vọng cháy bỏng muốn đánh gục đối thủ, muốn làm cho cả dân chúng lẫn Valentina phải mở mắt thừa nhận sai

lầm. Đức ông lúc này chẳng khác gì một con bạc đang dồn thân vào một ván bài được ăn cả ngã về không, vốn liếng của ngài trông cậy cả vào cửa hồi môn của cô dâu tương lai, và đối thủ là tất cả sức mạnh của Cesare Borgia. Nếu ngài bước ra khỏi cuộc độ sức với tư cách người thắng cuộc, tên tuổi ngài sẽ được tô điểm lộng lẫy bằng vinh quang. Ngài sẽ không chỉ là vị cứu tinh, người đem lại tự do cho dân chúng Babbiano, mà cả Italy – hay ít nhất phần đất Italy đã nếm mùi gót sắt của Borgia - sẽ tôn sùng ngài như một đấng anh hùng vĩ đại. Chỉ như thế ngài mới có thể lấy lại được sự kiêu hãnh của bản thân, xoá sạch khỏi tâm trí mọi người ký ức về gã em họ phản loạn mà ngài chuẩn bị ra tay trừng trị.

Mẹ của công tước lúc này lại lên tiếng, một cách thận trọng, bà mong công tước không dẫn mình vào một cuộc phiêu lưu mà đầu óc phụ nữ của bà cảm thấy quá mạo hiểm và nhiều nguy cơ như vậy trước khi đã suy nghĩ chín chắn và tham khảo ý kiến của triều thần. Cùng lúc đó một người hầu bước vào, tiến lại phía công tước.

« Thừa mẹ, » Gian Maria lên tiếng, cắt ngang lời khuyên can của mẹ ngài, « ý của con đã quyết rồi. Bây giờ mong mẹ hãy ngừng lại một chút và quay về chỗ ngồi, con sẽ cho mẹ thấy màn đầu tiên trong vở diễn mà con đang chuẩn bị. » Rồi quay sang gã người hầu đang đứng đợi : « Nói đi. » công tước ra lệnh.

« Đại úy Armstadt đã quay lại, thừa đức ông, và đã giải ngài bá tước tới. »

« Mang thêm nến đến đây và truyền cho họ vào, » công tước ra lệnh. « Xin hãy về chỗ ngồi, thừa các ngài, và cả mẹ cũng vậy. Ta chuẩn bị phán xử đây. »

Vừa ngạc nhiên vừa chẳng hiểu chuyện gì sắp xảy ra, mọi người đều làm theo lệnh của công tước, quay về chỗ ngồi trong khi Gian Maria bước lên bục và ngồi chễm chệ trên chiếc ngai công tước. Một đám người hầu bước vào, mang theo những giá nến lớn bằng vàng khối đặt lên bàn. Đám người hầu rút lui, và khi cánh cửa mở ra lần nữa, tất cả những người có mặt không khỏi ngạc nhiên khi nghe tiếng mạng sắt của áo giáp kêu lách cách vọng lại gần.

Sự ngạc nhiên của họ càng tăng thêm, và tất cả đều không khỏi ớn lạnh không nói nên lời, khi bá tước Aquilla bước vào phòng giữa hai người lính vũ trang đầy đủ, một dấu hiệu chứng tỏ chàng đang là một tù nhân. Bằng một cái nhìn bao quát lướt qua tất cả những khuôn mặt đang ngồi quanh ngai vàng - đồng thời không lộ một chút ngạc nhiên nào khi bắt gặp sự có mặt của Lodi – Francesco đứng bất động chờ người anh họ của chàng lên tiếng.

Chàng ăn mặc khá lịch sự, nhưng không có vẻ gì hào nhoáng, và nếu chàng có dáng vẻ uy nghi vương giả, thì phần lớn là nhờ vào gương mặt và cử chỉ của chàng. Bá tước không có vũ khí, trên đầu cũng không đội mũ mà chỉ đeo chiếc mạng giữ tóc bằng vàng bắt ly thân, càng làm nổi bật thêm mái tóc đen nhánh. Khuôn mặt của chàng không để lộ bất cứ cảm xúc nào, với cái nhìn của một người đã quá chán ngán những trò về nhạt nhẽo được bày ra cho chàng giải khuây.

Sự im lặng đầy khiêu khích kéo dài hồi lâu, trong lúc đó ông anh họ nhìn chàng chằm chằm với ánh mắt kỳ lạ. Cuối cùng Gian Maria lên tiếng, giọng nói nghẹn lại vì kích động.

« Người có thể nói ra một lý do, » công tước ra lệnh, « tại sao đầu của ngươi lại không thể bị cắm trên ngọn giáo cạnh những tên phản loạn khác trên cổng San Bacio không ? »

Francesco khẽ nhướn mày ngạc nhiên.

« Tôi biết vài lý do như vậy, » chàng mỉm cười trả lời, một câu trả lời bằng chính sự đơn giản của nó làm công tước phải bối rối.

« Hãy để chúng ta thử lắng nghe một trong số đó xem, » đức ông thách thức.

« Ấy không, tốt hơn hãy để mọi người được nghe tại sao cái đầu tội nghiệp của tôi lại đáng bị đối xử hà khắc đến thế. Khi một người bỗng dưng bị bắt giữ một cách thô bạo như trường hợp của tôi, theo lệ thường, một thông lệ có lẽ đức ông cũng vui lòng tuân theo, người ta sẽ giải thích cho anh ta nguyên do của vụ bắt giữ. »

« Đồ phản bội dẻo mồm, » công tước gầm lên hậm hực, càng bức tức hơn trước vẻ đạo mạo dửng dưng của người em họ. « Đồ rắn độc khéo nói ! Người muốn biết vì sao người bị bắt ư ? Vậy hãy trả lời ta xem, quý ông bá tước, ngài đã dấn dúi làm gì ở Acquasparta vào buổi sáng ngày thứ Tư cuối cùng trước lễ Phục sinh ? »

Khuôn mặt bình thản của chàng bá tước vẫn không hề biểu hiện cảm xúc nào. Chỉ có hai bàn tay hơi nắm chặt lại để lộ ra rằng câu hỏi của công tước đã làm chàng bị bất ngờ, nhưng không có ai để ý đến hai bàn tay của chàng. Fabrizio da Lodi, đứng sau lưng công tước, tái nhợt đến tận môi.

« Tôi không nhớ rằng đã làm gì quan trọng ở đó, » chàng trả lời. « Chỉ đơn giản là để hít thở không khí trong lành của mùa xuân trong rừng. »

« Chỉ thế thôi ư ? » Gian Maria gầm gừ.

“Tôi không nghĩ có gì khác quan trọng. Tôi đã gặp và nói chuyện với một cô tiểu thư trẻ tuổi trong rừng, rồi thì một ngài tu sĩ, một gã hề, một tay công tử bột và dăm tên lính. Nhưng mà ,” chàng ngừng lại đột ngột, đoạn tiếp tục với giọng cao ngạo, “ cho dù tôi làm gì đi chăng nữa, tôi luôn cư xử theo cách mà tôi tự thấy là tốt nhất, và tôi cũng chưa thấy ai nói với mình rằng bá tước Aquila phải trình báo từng bước đi cử chỉ của anh ta. Đức ông vẫn chưa cho tôi biết, lấy quyền gì, hoặc dựa trên lý do tưởng tượng nào, đức ông đã cho bắt giữ tôi.”

“Ta không có quyền gì thực chứ? Người không thấy mối liên hệ giữa tội lỗi của người và việc người có mặt gần Sant’Angelo ngày hôm đó sao?”

“Nếu tôi phải hiểu rằng đức ông đã điệu tôi đến đây theo cung cách thiếu tôn trọng này để biến tôi thành trò giải trí cho ngài, thì quả thực tôi đã sáng mắt ra nhiều nhưng cũng không khỏi kinh ngạc. Hãy nhớ rằng tôi không phải là tay hề trong triều đình của đức ông.”

“Đừng làm bộ,” công tước gằn giọng. “Người định dùng lời lẽ để làm khó ta chăng?” Vừa cười khẩy công tước vừa quay sang đám quần thần. “Các ngài, và cả mẹ nữa, thưa mẫu thân kính mến, sẽ được biết ngay bây giờ dựa trên nguyên do nào ta đã cho bắt tên phản nghịch này. Các vị sẽ được biết ngay đây. Vào tối ngày thứ Ba cuối cùng trước lễ Phục sinh, có bảy tên phản nghịch gặp nhau ở Sant’ Angelo để bàn mưu lật đổ ta. Trong số đó, thủ cấp của bốn tên đã bị bêu trên cổng thành Babbiano; ba tên còn lại đã tẩu thoát, và trước mắt các vị là một trong ba tên đó – chính là kẻ sẽ trèo lên ngai vàng sau khi chúng ta đã phế bỏ ta.”

Cái nhìn của mọi người lúc này đều hướng cả vào chàng bá tước trẻ, trong khi đôi mắt của chàng dừng lại trên khuôn mặt của Lodi, nhận ra trên đó vẻ lo lắng lộ rõ đến nỗi đã có thể làm bại lộ thân phận của ông lão nếu công tước tình cờ quay lại. Gian Maria có vẻ trông chờ một câu trả lời từ Francesco; nhưng Francesco chỉ đứng lặng thinh nhìn gã, không hề tỏ ra có ý định lên tiếng. Cuối cùng, không chịu được lâu hơn nữa sự im lặng nặng nề:

“Thế nào hả,” công tước quát lớn. “Người không có gì để trả lời sao?”

“Tôi phải thừa nhận,” Francesco đáp, “là tôi đã không nghe thấy câu hỏi nào cả. Tôi chỉ nghe thấy một tràng gào thét không đầu không đuôi, phóng đại và điên khùng, một lời buộc tội vô lý chẳng đi kèm theo bằng chứng nào cả, hoặc giả tôi phải đoán rằng công tước không hề có bằng chứng. Tôi xin hỏi các ngài và phu nhân,” chàng tiếp tục, hướng về phía những người còn lại, “rằng đức ông đã nói ra điều gì đáng để trả lời chưa?”

“Người muốn có bằng chứng ư?” Gian Maria lớn tiếng, nhưng không còn giữ được vẻ tự tin như trước, và giọng điệu cũng bớt đe dọa hơn. Trước vẻ bình thản của Francesco, một vẻ bình thản mà Gian Maria cũng phải thừa nhận giống với sự tự tin của một người biết chắc anh ta không có gì để sợ hơn là sự giả tạo của một kẻ đang cố gắng che dấu tội lỗi, công tước không thể không cảm thấy nghi ngờ chính mình. “Người muốn có bằng chứng?”, công tước lặp lại, rồi hỏi: “Vậy người giải thích thế nào về vết thương trên người lúc đó?”

Francesco khẽ mỉm cười, rồi khuôn mặt chàng lại bình thản như cũ.

“Tôi yêu cầu đức ông đưa ra bằng chứng, chứ không chờ đợi một câu hỏi,” chàng phản đối với giọng mệt mỏi chán chường. “Cho dù tôi có bị một trăm vết thương đi nữa thì điều đó chứng minh được gì chứ?”

“Chúng mình được gì ư?”, công tước lẩm bẩm lặp lại, càng lúc càng mất đi sự tự tin vào suy đoán của mình, thậm chí đức ông đã bắt đầu thấy lo rằng ngài đã bị sự nghi ngờ lôi đi quá vội vã và quá xa. “Điều đó, cùng với sự có mặt của người tại đó, chứng minh với ta rằng người đã tham gia vào vụ đánh nhau tối hôm trước.”

Francesco vừa thở dài vừa mỉm cười. Rồi với giọng gần như ra lệnh:

“Hãy bảo những gã này đi ra ngoài,” chàng vừa nói vừa chỉ vào hai tên lính.” Sau đó hãy cho phép tôi được xua tan những nghi ngờ ngớ ngẩn của đức ông.”

Gian Maria ngó người, trở mắt ra nhìn chàng bá tước. Vẻ quả quyết đầy thuyết phục, dáng điệu nghiêm nghị, bình tĩnh của người em họ tạo nên một bức chân dung tương phản hoàn toàn với vẻ lúng túng, ngơ ngẩn như gà mắc tóc của đức ông làm lòng tự tin của ngài xẹp dần như quả bóng xì hơi. Công tước phẩy tay đuổi bọn lính ra ngoài, tuân theo một cách vô thức mệnh lệnh của người em họ lúc này đã hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

“Bây giờ, thưa đức ông,” Francesco lên tiếng, sau khi bọn lính đã đi khuất, “tôi muốn biết chính xác lời buộc tội đức ông dành cho tôi trước khi bác bỏ nó. Theo lời đức ông, tôi có thể hiểu thế này: một vụ mưu phản đã hình thành ở Sant’ Angelo cách đây ít lâu nhằm lật đổ đức ông khỏi ngai vàng của Babbiano và đặt tôi ngồi lên đó. Đức ông do đó đã buộc tội tôi tham gia vào vụ mưu phản đó, với vai trò mà đám người dự mưu muốn dành cho tôi. Có phải như vậy

không, thừa đức ông?”

Gian Maria gật đầu.

“Người đã thuật lại chính xác đấy,” công tước lăm bằm.” Nếu người chứng minh được người vô tội, ta sẽ sẵn sàng thừa nhận đã hiểu lầm người.”

“Chúng ta cứ tạm chấp nhận rằng vụ mưu phản là có thật, cho dù với dân chúng Babbiano bằng chứng đưa ra có vẻ không được thuyết phục cho lắm. Một người, lúc này đã chết, đã thông báo với đức ông rằng một âm mưu đang được thai nghén. Quả thực nếu chỉ có thế thì khó có thể coi là đủ tang chứng để bêu đầu bốn nhà quý tộc can trường kia lên như vậy, nhưng tôi không nghi ngờ rằng đức ông vẫn còn những bằng chứng khác mà chúng tôi chưa được biết.”

Gian Maria bất giác rung mình. Đức ông nhớ lại những lời Francesco đã nói trong buổi gặp cuối cùng giữa hai người; đồng thời ngài cũng nhớ tới cách mà dân chúng vừa chào đón sự trở về của ngài.

“Chúng ta hãy coi sự việc đúng là như vậy,” Francesco bình thản tiếp tục. “Quả thực, những hành động sau đó của đức ông không cho phép tôi được nghi ngờ. Như vậy, chúng ta đồng ý rằng đã có một vụ mưu phản như vậy, nhưng còn chuyện tôi có dính dáng vào đó, rằng tôi là người đã được chọn để thay thế đức ông – có cần tôi phải chứng minh sự nực cười của một lời cáo buộc như thế chăng?”

“Người cần phải chứng minh đấy. Thề có Chúa! Rất cần, nếu người không muốn mất đầu.”

Chàng bá tước đứng thẳng thoải mái, hai tay chấp sau lưng, mỉm cười nhìn thẳng vào khuôn mặt nhợt nhạt và vàng trán cau có của ông anh họ.

“Cách thực thi công lý của đức ông quả thực là khó hiểu, anh họ của tôi ạ,” chàng trả lời nhỏ nhẹ, hoàn toàn bình thản; “quả là một phát minh vĩ đại! Ngài cho người thô bạo lôi tôi xềnh xệch đến đây, và ngồi đó nói: ”Hãy chứng minh rằng người không âm mưu chống lại ta, nếu không ta sẽ giao người cho đao phủ!” Thề có đức tin! So với ngài thì Solomon chỉ là một gã ngốc không hơn không kém.”

Gian Maria đắm xuống chiếc ngai đang ngồi mạnh đến mức khiến bàn tay đức ông đến tận hôm sau vẫn còn thâm tím.

“Chúng minh đi!” đức ông thét lên với giọng lạnh lạnh của một đứa trẻ đang hờn.”Chúng minh đi, chúng minh đi, chúng minh đi!”

“Chẳng lẽ những gì tôi đã nói đã không đủ để chứng minh sự vô tội của tôi rồi sao?” bá tước trả lời, vừa có vẻ ngạc nhiên lẫn phản đối khiến Gian Maria thở dốc vì bức bối.

Sau đó công tước phẩy tay cầu kinh.

“Quý ông Alvari,” đức ông lên tiếng, giọng ngạt đi vì tức tối,” ta nghĩ tốt nhất ông hãy gọi bọn lính gác vào đây.”

“Đợi đã!” chàng bá tước lên tiếng, giơ tay ra dấu ngăn cản. Vẻ bình thản vô lo vô nghĩ đã biến khỏi khuôn mặt chàng: nụ cười đã tắt ngấm, thay vào đó là cái nhìn khinh bỉ giận dữ.” Tôi lặp

lại lời nói của mình. Đức ông đã dùng vũ lực bắt tôi đến đây, và ngồi đó, trên ngai vàng của ngài, ngài đã nói: “Hãy chứng minh là người không âm mưu chống ta nếu người không muốn mất đầu.” Chàng dừng lại một giây, nhận thấy cái nhìn lúng túng của mọi người đang hướng về mình.

“Người định triết lý chẳng?” công tước bĩu môi.

“Nếu đức ông nghĩ thế,” Francesco đáp trả,” thì cứ cho là vậy đi. Và nếu đức ông chịu khó suy nghĩ một chút, chẳng lẽ chỉ nguyên chuyện đó không cho đức ông đủ bằng chứng rồi hay sao?” chàng hỏi, giọng đầy tự tin.” Liệu vị trí của chúng ta trong lúc này đây đã không đủ để nói lên sự vô lý của lời buộc tội đức ông gán cho tôi sao? Nếu lời buộc tội của đức ông là đúng, thì liệu đức ông có còn ngồi được ở đó và tôi phải đứng ở đây không?” Chàng bá tước phá lên cười gần như man dại, đôi mắt lấp lánh nhìn thẳng đầy khinh miệt vào công tước. “Nếu đức ông cứ muốn có thêm bằng chứng thì, anh họ Gian Maria, nói để anh biết rằng nếu tôi thực sự thêm thường cái ngai một ruỗng của anh thì giờ phút này tôi đã ngự trên đó từ lâu rồi, chứ không phải đứng đây hoài hơi bào chữa cho mình trước một lời cáo buộc ngu ngốc. Anh vẫn còn nghi ngờ ư? Chẳng lẽ anh đã không học được gì trên đường phố Babbiano hôm nay sao? Chẳng lẽ anh không nghe thấy người ta tung hô tôi và chế nhạo anh sao? Vậy mà,” chàng kết thúc với vẻ thương hại,” anh vẫn nói là tôi âm mưu chống lại anh. Cần gì phải thế chứ, nếu tôi muốn chiếm ngai vàng của anh, tôi chỉ cần phất cao lá cờ hiệu của tôi trên đường phố Babbiano, và chỉ sau một giờ thôi, Gian Maria sẽ không còn là công tước nữa. Bây giờ thì liệu tôi đã chứng minh được sự vô tội của mình chưa, thưa đức ông cao quý?” chàng hạ giọng, nói tiếp buồn bã.” Liệu tôi đã thuyết phục được đức ông rằng tôi thậm chí chẳng cần đến âm mưu nào không?”

Nhưng công tước không trả lời. Cứng họng, choáng váng, đức ông ngồi đờ ra như tượng gỗ, nhìn trân trối vào khuôn mặt điển trai của người em họ, trong khi những người khác lén nhìn về phía ngài, vừa im lặng vừa lo thăm cho chàng trai trẻ đã dám đứng đó, trong móng vuốt của Gian Maria, quát thẳng vào mặt công tước những lời lẽ linh như thế. Công tước đưa hai tay lên ôm lấy mặt, ngồi lặng một lát như một người đang đắm chìm trong suy nghĩ. Cuối cùng công tước nhấc hai bàn tay ra, để lộ khuôn mặt rũ rượi mệt mỏi vì tức giận và buồn phiền. Đức ông quay sang Santi, người đứng gần nhất.

“Gọi lính gác vào đây,” đức ông vừa vung tay vừa hét lên điên khùng, và Santi, không dám hé răng, lặng lẽ đi ra ngoài. Những người còn lại chờ đợi với tâm trạng nặng nề, ngoại trừ một người, và người này cũng chính là nguyên nhân gây nên bầu không khí nặng nề hiện tại. Một lát sau viên đại úy Thuỵ Sĩ đi vào sảnh, theo sau là hai tên lính, và Gian Maria chỉ tay về phía người tù.

“Mang hẳn ra,” đức ông gần như hét lên, khó nhọc, mặt tái nhợt, toàn thân run lên bần bật vì tức giận.” Mang hẳn ra ngay, và đợi lệnh của ta ngoài tiền phòng.”

“Nếu là vĩnh biệt, anh họ thân mến của tôi,” Francesco lên tiếng,” tôi hy vọng anh sẽ gửi đến cho tôi một tu sĩ. Tôi luôn là một người Thiên chúa giáo ngoan đạo.”

Gian Maria không trả lời, chỉ đưa mắt nhìn Martin. Hiểu ý, viên đại úy khẽ đặt tay lên vai Francesco. Trong giây lát chàng bá tước không nhúc nhích, đưa mắt nhìn từ công tước sang hai tên lính; sau đó đôi mắt chàng dừng lại một giây vào những người còn lại trong phòng; cuối

cùng, khẽ nhún vai, chàng quay gót, đầu ngẩng cao, bước ra khỏi căn phòng.

Sự yên lặng tiếp tục đè nặng lên mọi người ngay cả khi chàng bá tước đã bị giải đi, cho đến khi Caterina Colonna phá vỡ sự im lặng bằng một tràng cười như xói vào cái đầu đang căng ra như muốn nổ tung của Gian Maria.

“Đức ông đã hùng hồn hứa hẹn,” bà chế nhạo,” sẽ trở thành một con sư tử. Nhưng cho đến lúc này, chúng ta chỉ nghe thấy tiếng hí của một con lừa mà thôi.”

Chương 11: Chàng hiệp sĩ lang thang

Bị mẹ chế giễu, Gian Maria lồng lên như bị ong chích. Đức ông đứng bật dậy lao xông xộc xuống chiếc bục đặt ngai, cơn điên giận đang bám riết lấy ngai khiến công tước không thể ngồi yên lâu hơn nữa.

« Tiếng hí của một con lừa ư ? » công tước gằn từng tiếng, dừng phắt lại đối mặt với Caterina. Rồi ngài cười phá lên sảng sặc. « Đã có lần một chiếc xương hàm lừa đã làm nên điều kỳ diệu đấy, thừa mẫu thân, và chuyện đó sẽ có thể được lặp lại. Hãy kiên nhẫn một chút, và mẹ sẽ được thấy. » Quay sang đám triều thần đang im thin thít, đức ông cao giọng, « Các ngài nghe thấy cả rồi đấy, thưa các quý ông, » công tước gầm lên, « các ngài bảo ta phải trị tội tên phản nghịch đó ra sao ? » Công tước dừng lại giây lát để chờ câu trả lời, và càng cau kỉnh hơn khi chẳng ai lên tiếng. « Chẳng lẽ các ngài không cho ta được lời khuyên nào ư ? » ngài hỏi lại với giọng đe dọa.

« Thần không nghĩ, » Lodi lên tiếng cứng cỏi, « đức ông cần bất cứ lời khuyên nào. Đức ông đã kết luận rằng bá tước Aquila là một kẻ phản nghịch, nhưng từ những gì tất cả chúng ta đều đã được nghe, đức ông đáng lẽ phải thấy rõ bá tước hoàn toàn vô tội. »

« Ta phải thấy thế ư ? » công tước hỏi lại, đứng sững nhìn chăm chăm vào Fabrizio bằng đôi mắt lạnh ngắt như mắt rắn. « Ngài da Lodi, sự trung thành của ngài đối với ta gần đây có phần hơi chao đảo đấy. Nếu, vì lòng kính Chúa và các vị thánh tử vì đạo, từ trước đến giờ ta luôn chứng tỏ mình là một ông hoàng nhân từ luôn luôn đi quá đà về sự độ lượng, thì lúc này ta cũng cần nhắc nhở ngài đừng có lạm dụng quá đáng sự độ lượng của ta. Suy cho cùng, ta cùng chỉ là người, và sự độ lượng của ta cũng chỉ có giới hạn. »

Rời khỏi khuôn mặt kiêu hãnh không chút khiếp sợ của nhà quý tộc già, công tước đưa mắt nhìn về lúng túng rụt rè của mấy tay triều thần còn lại.

« Sự im lặng của các ngài, thưa các quý ông, chứng tỏ các ngài cũng có cùng sự phán xét như ta. Và các ngài đã xử sự khôn ngoan, vì với những trường hợp thế này không thể có sự phán xử nào khác. Ông em họ của ta đã dám thốt ra những lời mà chưa kẻ nào dám nói như vậy với một ông hoàng lại có thể mong sống sót. Và chúng ta không có ý định tạo ra ngoại lệ. Bá tước Aquila

phải trả giá cho sự hỗn xược của ông ta bằng chính cái đầu của mình. »

« Con trai của ta, » Caterina kêu lên, giọng đầy kinh hãi. Gian Mari quay lại giận dữ nhìn mẹ, khuôn mặt đỏ vằn lên.

« Ta đã nói như vậy, » công tước hét lên, « và ta sẽ chỉ đi ngủ khi hắc đã chết. »

« Để rồi rất có thể chẳng bao giờ tỉnh dậy nữa, » mẹ đức ông trả lời. Và bà bắt đầu khiến đức ông phải mở mắt bằng một bài chê trách cay chua nhất ngài đã từng phải chịu. Bằng những lời mỉa mai bông rớt, bằng những từ ngữ khinh miệt, bà cố tìm cách làm công tước tỉnh giấc khỏi cơn khùng. Phải chăng đức ông đã chán cai trị Babbiano rồi ? Nếu thế, bà nói với con trai, ngài chỉ cần đợi đến khi Cesare Borgia tới. Và không cần phải đẩy nhanh thêm sự sụp đổ đang tới gần bằng cách phạm một sai lầm ngu ngốc có thể dẫn tới một cuộc nổi loạn, một cuộc bạo động của dân chúng để báo thù cho thần tượng của họ.

« Như thế mẹ chỉ cho con có thêm lý do để ra tay, » công tước trả lời ương ngạnh. « Trong công quốc của con không thể có đất sống cho một kẻ mà nếu ta muốn lấy mạng, thì chính dân chúng của ta lại ra tay tấn công ta để trả thù cho hắc. »

« Vậy hãy trục xuất hắc khỏi lãnh thổ của con, » bà mẹ thuyết phục. « Hãy lưu đầy hắc, và mọi chuyện sẽ êm đẹp. Nhưng nếu con giết cậu ta, mẹ không dám chắc mạng sống của con đáng hơn một ngày nữa. »

Giải pháp quả thật khôn ngoan, và cuối cùng mọi người cũng thuyết phục được công tước chấp nhận. Nhưng chỉ sau khi các triều thần đã hết lời van xin khuyên nhủ, sau khi Caterina đã cay đắng trách móc và tiên tri về số phận chắc chắn sẽ chờ đợi ngài nếu công tước liều lĩnh động đến tính mạng một người được dân chúng yêu quý tôn thờ. Miễn cưỡng, công tước đành cau có đồng ý rằng ngài sẽ thoả mãn với án lưu đầy dành cho người em họ. Nhưng đức ông đã đồng ý với sự cay đắng hối tiếc tràn ngập trong tim, vì sự ghen tuông của công tước sâu sắc đến mức chỉ cái chết của Francesco mới có thể làm ngài nguôi ngoai. Và hiển nhiên chỉ có sự sợ hãi hậu quả, mà mẫu thân của đức ông đã gieo rắc vào đầu ngài, mới buộc được công tước chấp nhận chỉ lưu đầy bá tước Aquila.

Công tước cho gọi Martin, ra lệnh cho gã trả lại kiếm cho bá tước, đồng thời ra lệnh cho Fabrizio da Lodi đi truyền lệnh trục xuất, cho Francesco biết chàng có hai mươi bốn giờ đồng hồ để cuốn xéo khỏi lãnh thổ của Gian Maria Sforza.

Sau khi đã ra lệnh với giọng gắt gỏng bất mãn, công tước cau có rời khỏi phòng, một mình quay về phòng ngủ.

Vui mừng, Fabrizio da Lodi hối hả đi thừa hành công vụ được giao, đồng thời thêm thắt vào đó vài thông điệp chắc chắn đã khiến nhà quý tộc già phải trả giá bằng cái đầu của mình nếu tình cờ đến tai Gian Maria. Trên thực tế, ông lão đã tận dụng cơ hội để cố lần nữa thuyết phục Francesco chấp nhận ngôi vị công tước.

« Thì giờ gấp lắm rồi, » ông lão hối thúc chàng bá tước, « chưa bao giờ có ai được dân chúng yêu quý như ngài. Tôi van xin ngài vì quyền lợi của dân chúng. Ngài là hy vọng duy nhất của họ. Chẳng lẽ ngài lại không đến với họ ? »

Francesco chần chừ giây lát, nghĩ ngợi về cách thức mà vương miện công tước được đề nghị trao cho chàng hơn là những lợi lộc chàng có thể kiếm được sau đó. Đã một lần, vào cái đêm đáng nhớ đó ở Sant' Angelo, chàng đã biết thế nào là sự cám dỗ, lần đó đã có một khoảnh khắc chàng thực sự bị quyến rũ bởi lời mời chào chiếm lấy quyền hành. Nhưng lúc này thì không. Chàng chỉ nghĩ tới những người dân đã đặt niềm tin vào chàng, đã bày tỏ với chàng sự ngưỡng mộ, yêu mến, những người mà, để đáp lại sự chân thành của họ, chàng thực lòng mong ước, chàng có thể sẵn sàng phụng sự bằng bất cứ cách nào, trừ cách này ra. Chàng khẽ lắc đầu, khước từ lời đề nghị với một nụ cười buồn.

« Hãy bình tĩnh lại, ông bạn già, » chàng nói thêm, « tôi không phải hạ người có thể trở thành một ông hoàng cho ra hồn, cho dù ngài đã có nhã ý nghĩ tốt cho tôi như thế. Đó là một thứ xiềng xích không bao giờ tôi muốn trói buộc mình vào. Tôi muốn sống cuộc sống của một người đàn ông, Fabrizio - một cuộc sống tự do không bị lên lớp uốn nắn bởi các triều thần, không phải làm nô lệ cho sự trái tính trái nết của một đám đông. »

Khuôn mặt Fabrizio trở nên buồn so. Ông thở dài nặng nề, và vì sẽ chẳng hay ho gì cho ông nếu cứ tiếp tục nấn ná quá lâu nói chuyện với một người đang mang tội danh phản nghịch trong mắt công tước, ông cũng không tiếp tục nài nỉ thuyết phục, biết trước rằng dù có nói thêm cũng vô dụng.

“ Con đường sống cho dân chúng Babbiano cũng là con đường sống cho ngài,” ông thì thầm, “ vì nếu bá tước đồng ý với đề nghị của tôi, ngài sẽ không cần phải đi lưu đày nữa.”

“Thì sao chứ, tôi thấy lệnh lưu đày này rất hợp ý tôi,” Francesco trả lời.” Tôi đã ăn không ngồi rồi quá lâu rồi, mà khát vọng được vùng vẫy ngang dọc đang sôi lên giục giã trong tôi. Tôi sẽ lên đường dạo chơi thế giới một lần nữa, và khi đã chán ngấy cuộc sống lang bạt, tôi sẽ rút lui về lãnh địa của mình ở Tuscany, một mảnh đất quá khiêm tốn để cho ai đó có thể động lòng tham nhòm ngó, nơi sẽ không ai quấy rầy tôi, và sống thanh thản ở đó. Bạn của tôi, sau tối hôm nay, Babbiano sẽ không bao giờ thấy mặt tôi nữa. Khi tôi đã ra đi, và khi dân chúng đã nhận ra họ không thể có được những gì họ muốn, có lẽ họ sẽ an phận chấp nhận với những gì họ có.” Đoạn chàng đưa tay chỉ về phía phòng của công tước. Sau đó, chia tay người bạn già, với thanh kiếm và con dao găm Armstadt vừa trả lại vẫn còn cầm trên tay, chàng hối hả quay về căn phòng của mình ở khối nhà phía Bắc cung điện.

Dừng lại ở tiền phòng, chàng cho đi nghỉ tất cả những người hầu vốn là người trong cung điện của công tước, và ra lệnh cho hai người đầy tớ cũ đã theo chàng từ Toscan, Zaccaria và Lanciotto, đóng gói hành lý của chàng lại để có thể lên đường sau một giờ nữa.

Không phải là kẻ hèn nhát, nhưng chàng cũng không hề muốn mất mạng khi vẫn còn có thể tránh được một cách đáng hoàng. Cuộc đời vẫn còn đáng sống với Francesco del Falco, và chính điều này đã thúc giục chàng phải khẩn trương, vì chàng không lạ gì tính quay quắt của ông anh họ. Chàng bá tước hiểu quá rõ rằng Gian Maria đã vì bị thúc ép mà miễn cưỡng để cho chàng được ra đi, và chàng e ngại rất có lý rằng nếu chàng nấn ná, ông anh họ quý hoá có thể trở mặt bất cứ lúc nào, và ra lệnh hành quyết chàng lập tức bất chấp hậu quả.

Trong khi Lanciotto bận rộn vào việc ở tiền phòng, bá tước, có Zaccaria theo hầu, đi vào phòng ngủ để thay đồ đi đường. Nhưng chàng còn chưa kịp bắt đầu thì đã bị cắt ngang bởi sự

xuất hiện của Fanfulla degli Arcipreti. Khuôn mặt Francesco sáng lên vui vẻ khi nhìn thấy người bạn trẻ, và tiến lại bắt tay chàng trai.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” chàng trai trẻ hào hoa bật hỏi, mặc dù câu hỏi hoàn toàn thừa, vì Fabrizio da Lodi đã kể cho chàng toàn bộ câu chuyện. Chàng ngồi xuống cạnh giường, và bất chấp sự có mặt của Zaccaria – mà chàng biết là người trung thành đáng tin cậy – Fanfulla lại toan thuyết phục bá tước chấp nhận đề nghị mà Fabrizio đã không thành công. Nhưng Francesco đã không để chàng trai có thời gian nói nhiều.

“Đừng mất thời giờ,” chàng phá lên cười, nhưng sự cương quyết không gì lay chuyển được vẫn hiện rõ trong giọng nói. “Tôi là một anh chàng hiệp sĩ lang thang, chứ không phải là một ông hoàng, và không thể biến từ vai nọ sang vai kia được. Làm thế chẳng khác gì biến một người tự do thành một tên tù, và nếu cậu cứ nài nỉ nữa, Fanfulla, thì đúng là cậu không thực sự quý tôi. Cậu nghĩ rằng tôi buồn chán, suy sụp vì viễn cảnh lưu đày này sao? Không đâu, cậu bé, tôi cảm thấy trong mạch máu của mình dòng máu của tôi chảy nhanh hơn từ khi tôi được biết hình phạt. Nó giúp tôi được tự do rời khỏi Babbiano mà chẳng phải vương vấn gì, đúng vào lúc mà bốn phận, để đền đáp lại sự quý mến của dân chúng, rất có thể sẽ buộc tôi phải ở lại. Nó đã trả lại cho tôi tự do, Fanfulla yêu quý, tự do được đi bất cứ đâu tôi muốn để tìm kiếm những cuộc phiêu lưu.”

Chàng dang rộng hai tay ra cười sáng khoái để lộ hai hàm răng khoẻ mạnh.

Fanfulla tròn mắt nhìn bá tước, để rồi cũng bị lây sự vui vẻ khó tin của chàng.

“Quả có vậy, bá tước,” anh thừa nhận,” ngài không được sinh ra để sống cảnh cá chậu chim lồng. Nhưng đi làm một hiệp sĩ lang thang ...” Chàng trai trẻ ngừng lại, dang tay ra phản đối.” Thời nay làm gì còn có con rồng nào canh giữ một nàng công chúa bị cầm tù nữa.”

“Tiếc thay. Nhưng những người Venise đang chuẩn bị một cuộc chiến, và sẽ chẳng thiếu việc làm cho những người như tôi. Ở đó tôi cũng không thiếu bạn bè.”

Fanfulla thở dài.

“Thế là chúng tôi mất ngài. Cánh tay can trường nhất đã rời bỏ Babbiano đúng vào lúc cần thiết nhất, bị cái tay công tước khùng kia xua đuổi. Thề có Chúa, ngài Francesco, ước gì tôi có thể đi theo ngài. Ở đây chẳng còn gì để làm nữa.”

Đang loay hoay xỏ chiếc ủng vào chân, Francesco dừng lại, nhìn chăm chú vào người bạn trẻ.

“Nhưng nếu cậu thích, Fanfulla, tôi sẽ rất mừng được có cậu làm bạn đồng hành.”

Đến lúc này Fanfulla bắt đầu xem xét ý tưởng mới mẻ một cách nghiêm túc, vì lúc trước chàng trai trẻ chỉ tiện miệng thốt lên trong lúc không suy nghĩ gì. Nhưng nếu Francesco đã mời chàng cùng đi, thì tại sao lại không chứ?

Kết quả là dưới màn đêm ẩm áp, vào khoảng ba giờ sáng, một toán bốn người cưỡi ngựa dắt theo hai con lừa thồ hành lý rời khỏi Babbiano theo con đường dẫn tới Vianmare, và từ đó đi vào lãnh thổ Urbino. Bốn người kỵ sĩ này gồm bá tước Aquila và Fanfulla degli Arcipreti, theo sau là Lanciotto dắt một con lừa chở vũ khí của hai chàng hiệp sĩ, và Zaccaria dắt con lừa còn

lại chở các đồ hành lý khác.

Họ đi suốt đêm dưới bầu trời đầy sao, chỉ dừng lại ba giờ sau khi mặt trời mọc để nghỉ chân trong một chỗ râm mát dưới sườn đồi ngay gần Fabriano. Mọi người buộc ngựa dưới bóng cây ở chân một sườn đồi trồng đầy những cây ôliu, thân xám xịt, cong queo như thân hình của một người già, nằm ngay bên bờ sông Esino tại một nơi con sông thu hẹp đến mức một người mạnh mẽ dẻo dai có thể nhảy từ bên này sang bên kia sông. Tất cả mọi người cùng cởi áo khoác trải xuống đất, và Zaccaria lục trong hành lý bày xuống trước mặt họ một bữa ăn đơn giản gồm bánh mì, rượu vang và thịt gà nướng, nhưng với những người lữ hành đã đói ngấu sau một đêm không nghỉ, không một bữa tiệc sang trọng nào lại có thể ngon lành hấp dẫn đến thế. Sau khi xong bữa, cả bốn người cùng nằm xuống nghỉ sát mép nước, chuyện trò vui vẻ một hồi cho đến khi lần lượt chìm vào giấc ngủ. Họ nghỉ ngơi như vậy qua những giờ nóng nhất trong ngày, và quãng ba giờ chiều, chàng bá tước tỉnh giấc, đứng dậy đi chừng chục bước dọc theo dòng nước cho đến chỗ nó đổ vào một chiếc hồ nhỏ sâu, xanh ngắt do phản chiếu bầu trời không một gợn mây. Chàng cởi đồ ra rồi lao mình xuống làn nước mát lạnh, vùng vẫy hồi lâu trước khi quay trở lên, nhẹ nhõm sáng khoái.

Khi Fanfulla tỉnh dậy, chàng nhìn thấy trước mặt mình một thân hình lực lưỡng cân đối như của một vị thần, những giọt nước còn đọng lại trên làn da sáng sủa và mái tóc đen nhánh long lanh dưới ánh mặt trời.

“Thử nói xem, Fanfulla, chẳng lẽ trên đời lại có kẻ ngu xuẩn đến mức đánh đổi một cuộc sống tuyệt vời thế này lấy chiếc vương miện công tước sao?”

Chàng trai trẻ, nhìn vào khuôn mặt rạng rỡ của Francesco, có lẽ cuối cùng cũng hiểu tham vọng đôi khi cũng là một thứ thật ghê sợ tầm thường, khi nó làm con người ta mất đi tất cả tự do, tất cả niềm vui tuyệt vời mà thế giới ban tặng. Chàng trai trẻ bắt đầu suy ngẫm theo chiều hướng này và tâm sự với bá tước trong khi Francesco mặc quần áo - chiếc quần màu đỏ, đôi ủng dài đến gối bằng da không thuộc và chiếc áo trấn thủ dày bọc vải màu nâu giản dị, loại áo lính tráng thời đó thường mặc, có thể bảo vệ người mặc chống lại những nhát đâm bằng dao găm. Cuối cùng chàng đứng dậy thắt chiếc dây lưng được kết lại từ các mắt sắt, được cài vào chiếc thắt lưng là một con dao dài chắc chắn bằng thép tốt, binh khí duy nhất bá tước mang theo người.

Bá tước ra lệnh đóng yên và thu xếp hành lý lại. Lanciotto đứng giữ cương cho chàng lên ngựa, trong khi Zaccaria phục vụ Fanfulla, và chỉ lát sau nhóm lữ hành nhỏ bé đã lên đường rời khỏi khoảng sườn đồi mát mẻ thơm mùi cây cỏ. Cả đoàn vượt qua đoạn sông hẹp, nước ngập chưa đến khoeo chân ngựa; sau đó rẽ sang phía đông, họ đi xa dần dãy đồi chừng nửa dặm cho đến khi gặp một con đường. Từ đó, họ rẽ lên hướng bắc đi về phía Cagliari.

Khi tiếng chuông nhà thờ báo hiệu buổi cầu nguyện tối vang lên cũng là lúc bốn người lữ hành dừng cương trước biệt thự Valdicampo, nơi Gian Maria đã nghỉ lại hai đêm trước. Cánh cổng dẫn vào biệt thự lập tức được mở rộng để đón chào ngài bá tước Aquila danh tiếng và cao quý mà quý ông Valdicampo đánh giá cao chẳng kém gì ông anh họ chàng. Phòng lập tức được chuẩn bị cho bá tước và Fanfulla; ông chủ nhà hiếu khách cũng lập tức ra lệnh cho gia nhân đến phục vụ khách, trang phục mới được chuẩn bị sẵn sàng cho các vị khách quyền quý thay thế, và

một bữa ăn tối thịnh soạn được chuẩn bị để khoản đãi Francesco. Ngay cả khi được biết Francesco đang trong cảnh thất sủng và bị trục xuất khỏi lãnh thổ của công tước Gian Maria, lòng mến khách của Valdicampo cũng không hề giảm bớt độ nhiệt tình. Ông chủ nhà đáng mến tỏ ý lấy làm tiếc cho hoàn cảnh không may của chàng và tế nhị không đi sâu hơn vào câu chuyện.

Thế nhưng sau đó, khi họ ăn tối, và rượu vang đã làm ông chủ nhà trở nên bớt kín tiếng hơn, quý ông bắt đầu cho phép mình nói về cung cách cư xử của Gian Maria với lời lẽ chẳng có vẻ gì là kính trọng.

“Ngay ở đây, trong nhà tôi,” ông chủ nhà kể, “ông ta đã hành hạ tàn bạo một gã tàn tật khốn khổ, một chuyện mà rất có thể hậu quả sẽ rơi xuống đầu tôi – vì chuyện đó đã xảy ra dưới mái nhà tôi, cho dù tôi đã không hề biết gì.”

Bị Francesco gặng hỏi, ông chủ nhà đã cho chàng biết gã tội nghiệp kia là một anh hề người Urbino tên là Peppe. Nghe đến đây, ánh mắt Francesco trở nên quan tâm chăm chú hơn. Kỷ niệm về cuộc gặp gỡ với anh hề và cô chủ của gã trong khu rừng hơn tháng trước lại sống lại trong đầu chàng, và chàng chợt nghĩ có lẽ chàng có thể đoán được từ đâu ông anh họ của chàng đã biết được những tin tức đã dẫn đến vụ bắt giữ và kết án lưu đày chàng.

“Tại sao người ta lại hành hạ gã?”

“Cứ như Peppe kể cho tôi hay thì anh ta tình cờ biết được điều gì đó mà Gian Maria rất muốn biết, nhưng anh hề đã thề giữ bí mật. Gian Maria liền bí mật sai người bắt cóc gã hề mang khỏi Urbino. Tay chân của ông ta đã giải gã đến đây, và để bắt gã hề mở miệng, công tước treo anh chàng tội nghiệp lên tra tấn ngay trong phòng ngủ của mình, và có vẻ cuộc tra tấn đã đạt mục đích.”

Khuôn mặt chàng bá tước sầm lại căm giận. “Ồ hèn hạ!” chàng gầm từng tiếng. “Ồ hèn nhất trần đời!”

“Nhưng ngài bá tước, thử nghĩ mà xem,” Valdicampo lên tiếng, “gã Peppe tội nghiệp này chỉ là một kẻ tàn tật yếu ớt, không có được sức vóc của một người thông thường, ngài không nên phán xét hằn khắc nghiệt quá.”

“Tôi không nói về anh hề tội nghiệp kia,” Francesco trả lời, “mà về gã anh họ tôi, tên bạo chúa hèn hạ kia, Gian Maria Sforza. Hãy cho tôi biết, ngài Valdicampo – anh chàng Peppe bây giờ thế nào rồi?”

« Anh ta vẫn ở đây. Tôi đã cho người chạy chữa cho anh ta, và tình trạng của anh ta đã khá lên nhiều. Chẳng bao lâu nữa anh ta sẽ hoàn toàn bình phục, nhưng trong vài hôm nữa đôi tay anh ta vẫn gần như không sử dụng được. Chỉ còn thiếu chút nữa là hai tay anh ta đã bị vặn đứt khỏi người rồi. »

Khi bữa tối đã xong, Francesco đề nghị ông chủ nhà dẫn chàng đến phòng Peppe. Để Fanfulla ở lại nói chuyện với đám phụ nữ, Valdicampo dẫn bá tước tới căn phòng nơi anh hề gù tội nghiệp bị tra tấn tàn nhẫn đang nằm trên giường, được một người đầy tớ gái của Valdicampo chăm sóc.

« Ngài Peppe này, có người đến thăm ngài đấy, » ông chủ nhà lên tiếng, đặt giá nến xuống chiếc bàn kê cạnh giường. Gã hề quay chiếc đầu quá khổ so với thân hình về phía người mới tới, ngẩng đôi mắt buồn bã lên nhìn chàng. Vừa nhận ra bá tước, một vẻ kinh hoàng khủng khiếp in hằn lên khuôn mặt gã.

« Quý ông bá tước, » gã kêu lên, cố gượng ngồi dậy, « quý ông cao quý, quý ông nhân từ, xin hãy độ lượng. Con ước gì con đã có thể tự dứt đứt cái lưỡi ngu ngốc này đi. Nhưng ngài không thể biết nỗi đau đớn con đã phải chịu đựng, và họ đã tra tấn con tàn nhẫn như thế nào để bắt con phản bội lời thề, có lẽ ngay chính ngài cũng sẽ thấy thương hại con. »

« Ta biết cả rồi, » Francesco dịu giọng trả lời. « Thực ra, nếu ta có thể lường trước hậu quả của lời thề đó đối với anh, ta đã không bắt anh phải thề. »

Trên khuôn mặt Peppe, sự ngờ vực đã thay chỗ sự sợ hãi.

« Và ngài tha thứ cho con, thưa bá tước ? » gã kêu lên. « Con đã sợ ngài sẽ trừng trị con về những hậu quả con đã gây ra cho ngài khi không giữ lời thề khi con thấy ngài bước vào. Nhưng nếu ngài tha thứ cho con, có lẽ Chúa cũng sẽ tha thứ cho con, và con sẽ không bị dày xuống địa ngục. Mà thế thì thật đáng tiếc, vì thưa ngài, dưới đó con biết làm gì ? »

« Làm dịu cơn đau đớn của Gian Maria, » Francesco phá lên cười trả lời.

« Thế thì cũng đáng để chịu đựng hoả ngục, » Peppe lẩm bẩm, chìa ra một cánh tay mà phần khuỷu sừng phồng, biến dạng còn giữ nguyên dấu vết cuộc tra tấn gã đã phải chịu đựng. Vừa nhìn thấy cánh tay của gã hề, chàng bá tước không kìm nổi một tiếng kêu vừa căm giận vừa ghê sợ, rồi chàng vội vã hỏi thăm tình trạng vết thương của anh hề.

« Bây giờ cũng không còn đau lắm, » Peppe trả lời, « và cũng chỉ vì quý ngài Valdicampo cứ khẳng khẳng bắt buộc mà con vẫn phải nằm đây. Con vẫn chưa thể sử dụng hai tay được, quả có vậy, nhưng chúng bình phục nhanh lắm. Chỉ ngày mai là con có thể đi lại bình thường, và con hy vọng sẽ sớm quay được về Urbino, vì cô chủ chắc đang lo sợ lắm khi thấy con mất tích, vì cô ấy là một cô chủ rất tốt bụng dịu dàng. »

Trước quyết định của Peppe, chàng bá tước đã ngỏ ý đưa gã theo chàng đến Urbino ngày hôm sau, vì bản thân chàng cũng sẽ đi cùng một đường - một lời đề nghị được gã hề chấp nhận không do dự với vẻ biết ơn sâu sắc.

Chương 12: Sự tò mò của anh hề

Buổi sáng hôm sau, Francesco lại lên đường, cùng đi theo chàng là hai người hầu, Fanfulla và gã hề. Anh chàng bình phục nhanh đến mức lúc này gã đã có thể tự ngồi trên lưng lừa được, nhưng để gã không bị quá mệt vì cuộc hành trình, họ tiếp tục đi thong thả chậm hơn nước kiệu

bình thường một chút dọc theo thung lũng thơ mộng trải rộng hai bên bờ sông Metauro. Vì thế khi màn đêm buông xuống những người lữ hành vẫn còn tiếp tục trên đường, cách Urbino chừng hai dặm. Họ tiếp tục đi thêm chừng một dặm đường dưới ánh trăng, trong khi gã hề đang mua vui cho mọi người bằng một câu chuyện hài hước rút ra từ tập sách thú vị của quý ngài Boccaccio, thì đột nhiên đôi tai rất thính của gã nghe thấy tiếng động vọng lại khiến gã đột nhiên ngừng bật giữa câu chuyện.

« Anh bạn bị choáng hay sao thế ? » Francesco hỏi, quay lại nhìn gã, luôn nhớ trong đầu tình trạng yếu ớt của Peppe.

« Không, không, » gã hề trả lời, với sự tỉnh táo xua tan lập tức sự lo lắng của bá tước. « Con nghĩ con nghe thấy tiếng bước chân kiểu nhà binh vọng lại. »

« Tiếng gió thổi qua các cành cây thôi, Peppino, » Fanfulla giải thích.

« Con không nghĩ là ... » gã ngừng bật lắng nghe, và lúc này tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng bước chân vắng lại theo nhịp ngắn, đều đều làm tất cả đều cau mặt.

« Anh bạn có lý, » Francesco nói. « Đúng là tiếng hành quân. Nhưng thế thì đã sao, Peppe ? Lính tráng sẽ còn hành quân nhiều ở Italy. Tốt nhất là kể tiếp cho chúng ta câu chuyện của anh bạn đi. »

« Nhưng người của ai lại hành quân trên đất Urbino vào lúc đêm tối thế này ? » gã hề vẫn băn khoăn.

« Làm sao ta biết được chứ, mà cần gì phải quan tâm ? » chàng bá tước đáp. « Tiếp tục kể chuyện đi, anh bạn. »

Hoàn toàn không hài lòng, anh hề kể tiếp câu chuyện đang bỏ dở. Nhưng gã không còn giữ được giọng điệu hài hước thâm thúy lúc trước. Toàn bộ đầu óc Peppe đã để cả vào dõi theo tiếng bước chân đang lại gần. Cuối cùng, không chịu đựng được lâu hơn vẻ dửng dưng như không của những người đồng hành, gã bật kêu lên phản đối.

« Thừa ngài, » Peppe, dẹp câu chuyện đang kể sang một bên, quay sang bá tước kêu hoảng, « chỉ lát nữa là đám lính này sẽ đâm sầm vào chúng ta mất. »

« Thì đúng thế ! » Francesco đồng ý với giọng tỉnh bơ. « Chỉ vòng qua chỗ rẽ phía trước là chúng ta gặp họ rồi. »

« Vậy thì con xin ngài, thưa bá tước, hãy tránh sang một bên. Chúng ta hãy tạm lánh vào bên đường nghỉ ngơi, ẩn sau các đám cây, chờ cho đến khi đám lính kia đã đi qua. Con thấy sợ lắm. Có lẽ con đúng là một kẻ nhát gan, nhưng quả thật con không thích cái kiểu mò mẫm đi đêm của đám người này chút nào. Có thể là một đám lính lang thang đi cướp bóc. »

« Thế thì sao chứ ? » bá tước đáp, vẫn không hề hãm ngựa lại. « Vì có gì chúng ta lại phải sợ một đám đầu trộm đuôi cướp cơ chứ ? »

Nhưng cả Fanfulla lẫn hai người hầu của chàng đều đồng ý với anh hề, và cuối cùng họ cũng thuyết phục được Francesco cùng họ ẩn nấp sau đám cây rậm rạp cho tới khi đám người đáng ngờ kia đi khuất. Không muốn làm những người bạn đồng hành lo lắng thêm, chàng đồng ý, và

cả toán cùng rẽ phải đi sâu vào bìa rừng, dừng cương lại nấp dưới tán cây từ một vị trí mà họ có thể dễ dàng quan sát được bất cứ ai đi lại trên con đường được ánh trăng chiếu sáng. Chẳng bao lâu sau đoàn người đi theo hướng ngược lại đã đi vào đúng đoạn đường nằm dưới ánh trăng. Những người quan sát ngỡ ngàng khi nhìn thấy không phải một đám du thủ du thực lộn xộn mà là một toán lính đang hành quân một cách rất có kỷ luật xuất hiện trước mắt họ. Tất cả có chừng hai mươi người, ăn mặc chỉnh tề với áo chèn bằng da và áo giáp mới tinh sáng loáng, bước đi đều đặn, gươm đeo bên hông, kích vác vai. Phía trước toán lính, một lão hộ pháp ngênh ngang cười trên một con ngựa nâu vạm vỡ, vừa nhìn thấy lão, gã hề buột miệng rửa thầm vì kinh ngạc. Ở giữa đoàn người là bốn chiếc kiệu, mỗi chiếc được khiêng đi bởi hai con lừa, bên cạnh những chiếc kiệu là một kỵ sĩ vóc dáng mảnh dẻ, đẹp trai mà vừa nhìn thấy mặt gã hề đã bật ra tiếng rửa thầm thứ hai. Nhưng sự kinh ngạc của Peppe còn lớn hơn nữa khi xuất hiện trước mắt họ là một thân hình tròn xoay bó chặt trong bộ áo chùng của dòng tu Dominican ở phía cuối đoàn người, đứng vào lúc đức cha rất thánh đang cúi kính quay ra vặc nhau với một gã đang lấy cán kích thúc lấy thúc để vào con lừa lão cười để giục nó đi nhanh hơn.

« Cầu cho mi bị người ta quay sống trên giàn nướng như thánh Lawrence, » lão tu sĩ đang bực tức kêu ầm lên. « Mi muốn làm cho ta gãy cổ hay sao hả đồ súc sinh kia ? Hãy đợi đến khi chúng ta đã tới Roccaleone, có thánh Dominic chứng dám cho ta, ta sẽ yêu cầu cái lão chỉ huy đạo tặc của các người treo cổ mi lên vì trò đùa láo xược này. »

Nhưng gã kia chỉ phá lên cười đáp lại, và nhằm vào con lừa, gã tặng cho nó một cú động viên thích đáng đến mức chỉ thiếu chút nữa con vật tội nghiệp đã nhảy dựng lên. Lão tu sĩ hoảng hồn kêu thất thanh, rồi sau đó, vừa tuôn ra một tràng nguyên rửa đe dọa, lão vừa tiếp tục cuộc hành trình bất đắc dĩ. Khi lão tu sĩ đã đi khuất, đến lượt sáu chiếc xe bò chất nặng xuất hiện, mỗi chiếc được kéo bởi một đôi bò mộng. Khép lại đoàn diễu hành lạ lùng nọ là một bầy cừu được chặn dắt bởi một gã trông có vẻ lính tráng, vừa đi vừa văng ra đủ kiểu báng bổ thô lỗ. Tất cả diễu qua trước những cặp mắt ngạc nhiên của Francesco và những bạn đồng hành của chàng, trong khi họ vẫn tiếp tục cẩn thận ẩn kín trong rừng cho đến khi cả đoàn người bí ẩn đã biến mất vào màn đêm.

« Tôi có thể thề, » Fanfulla lên tiếng, « rằng tôi đã gặp người tu sĩ này rồi. »

« Quý ông không cần sợ nhầm đâu, » anh hề trả lời. « Đó chính là cái lão béo Domenico, lão thầy tu đã đi cùng với ngài đến tu viện Acquasparta để kiểm đồ bằng bó vết thương cho ngài bá tước đây. »

« Thế thì ông ta làm cái quái quỷ gì trong đám người này vậy, mà đám người này là thế nào không biết ? » chàng bá tước vừa hỏi vừa quay sang gã hề khi họ chui ra khỏi chỗ nấp.

« Thà rằng ngài hỏi con xem quỷ sứ cất bùa ngải của nó ở đâu, » gã hề đáp, « lúc ấy may ra con còn xoay sở trả lời ngài được. Chứ ngài lại hỏi con xem thầy Domenico đang làm gì trong cái đám rước đêm này thì quả là con chịu không đoán ra. Mà lão cũng không phải là người duy nhất con quen mặt, » Peppe nói thêm, « con còn nhận ra cả Ercole Fortemani, một gã du côn to vạm, bắn thủ thích sinh sự mà con luôn thấy diện những bộ đồ nát bươm như ăn mày, đã dẫn đầu đám lính vừa rồi, trong một bộ đồ lạnh lặn đến khó tin ; và còn có cả anh chàng Romeo Gonzaga, người mà theo con biết, chỉ ra khỏi nhà ban đêm để đi tán gái. Hiển nhiên là ở Urbino

đang diễn ra lắm chuyện lạ lùng đây. »

« Thế còn những chiếc kiệu thì sao ? » Francesco hỏi, « Anh bạn có thể thử đoán xem chúng có nghĩa gì ? »

« Con không dám đoán chắc điều gì, » gã hề đáp, « trừ một điều : những chiếc kiệu này giải thích sự có mặt của quý ngài Gonzaga. Vì kiệu khiến người ta nghĩ đến phụ nữ. »

« Xem ra, anh bạn ngốc ạ, lần này thì cả trí khôn của anh bạn cũng không giúp chúng ta biết được thêm bao nhiêu. Nhưng anh bạn cũng nghe người tu sĩ nói họ đang đi tới Roccaleone chứ ? »

« Vâng, con có nghe thấy. Và với đầu mối này, chúng ta có thể biết được phần còn lại của câu chuyện khi tới Urbino. »

Vốn là người có đầu óc sắc sảo, anh ngốc liền bắt đầu cuộc điều tra ngay khi họ vừa vượt qua cổng thành Urbino vào buổi sáng hôm sau – vì họ đã đến nơi quá muộn để được cho phép vào thành ngay tối hôm đó, và đành phải tìm chỗ qua đêm trong những ngôi nhà nằm bên sông. Gã hề bám ngay lấy viên sĩ quan gác cổng để dò hỏi.

“Thưa ngài đại úy, ngài có thể cho tôi biết,” gã lên tiếng, “đoàn người đã đi về hướng Roccaleone tối qua là gì vậy?”

Tay đại úy nhìn gã chăm chú hồi lâu.

“Theo ta biết thì không có đoàn người nào cả,” viên đại úy đáp, “ chắc chắn không phải từ Urbino.”

“Ngài gác xách cẩn thận thật đấy,” gã hề đáp lại. “Tôi nói với ngài rằng một toán lính chừng hai chục người đã rời khỏi Urbino tối hôm qua tới Roccaleone.”

“Tới Roccaleone?”, viên đại úy lặp lại, mặt ngẩn ra, có vẻ để tâm hơn trước vào câu chuyện, vì cái tên này đã khiến lão vụt nhớ ra điều gì đó. “Sao chứ, đó chính là lâu đài của công nương Valentina.”

“Đúng thế, thưa ngài đại úy sáng suốt. Nhưng đám lính nọ có nghĩa là gì, và tại sao lại lần mò đi lúc đêm hôm khuya khoắt như thế?”

“Tại sao người biết chúng đi từ Urbino?” viên đại úy vội hỏi.

“Vì rằng tôi đã nhìn thấy quý ngài to mồm Ercole Fortemani đi tiên phong trong đám người đó, ở trung quân là Romeo Gonzaga, và để chặn hậu thì có mặt thầy Domenico, cha xưng tội của công nương – toàn là người Urbino cả.”

Nghe tới đây ngài đại úy xám mặt lại.

“Trong đoàn người có phụ nữ nào không?” gã quát hỏi.

“Tôi không trông thấy người nào,” gã hề trả lời, vẻ vồn vã quan tâm của tay đại úy khiến gã bất chợt chột dạ đề phòng.

“Nhưng có bốn chiếc kiệu,” Francesco, vốn bản tính ít đa nghi và nhạy bén hơn gã ngốc khôn

ngoan, chen vào.

Peppe định ra hiệu xin chàng thận trọng nhưng đã quá muộn. Viên đại úy văng ra một câu chửi thề thật đậm đà lính tráng.

“Chính là cô ta rồi,” gã kêu lên tin tưởng. “Và các người nói toán người này đi tới Roccaleone. Tại sao các người biết?”

“Chúng tôi nghe được từ miệng ngài tu sĩ,” Francesco trả lời không do dự.

“Thế thì, thề có Đức Mẹ đồng trinh! Chúng ta đã tìm thấy dấu vết họ rồi. Olá!” Tay đại úy quay lưng lại hai người, vội vàng vừa chạy vừa quát tháo ầm ĩ vào căn nhà của lính canh cổng, rồi trở lại một thoáng sau cùng sáu người lính.

“Đi tới cung điện”, gã ra lệnh, trong khi đám lính vây quanh Francesco và những người đồng hành của chàng, “Thưa ngài, mời đi theo tôi,” viên đại úy nói với chàng bá tước. “Ngài phải đi theo chúng tôi, và thuật lại toàn bộ câu chuyện của ngài với công tước.”

“Không cần phải dùng bạo lực,” Francesco lạnh lùng trả lời. “ Dù thế nào đi nữa tôi cũng không thể ghé qua Urbino mà không yết kiến công tước Guidobaldo. Tôi là bá tước Aquila.”

Lập tức viên đại úy trở nên cung kính lễ độ hết mực. Gã xin lỗi chàng về cách cư xử có hơi thô lỗ trong lúc vội vã kích động, và quát đám lính canh lui ra. Mời bá tước và những người cùng đi theo sau, viên đại úy trèo lên một con ngựa lính canh vừa đem tới, và phi ngựa bên cạnh chàng bá tước theo đường phố về phía cung điện. Trên đường đi, tay đại úy kể cho họ nghe những gì mà linh tính sắc sảo của gã hề đã đoán ra. Công nương Valentina đã bỏ trốn khỏi Urbino trong đêm hôm trước, đem theo ba người tùy nữ, và - bởi vì cả hai người này cũng đột ngột biến mất - thầy Domenico và Romeo Gonzaga có lẽ cũng đã đi theo nàng.

Ngỡ ngàng trước câu chuyện, Francesco gặng hỏi thêm, nhưng viên đại úy cũng không cho chàng biết được gì nhiều, ngoại trừ dư luận cho rằng cô thiếu nữ đã hành động như vậy để thoát khỏi cuộc hôn nhân đã được định trước với công tước Babbiano. Guidobaldo đã rất bức bối trước sự việc đã xảy ra, và rất lo lắng tìm cách bắt cô cháu gái trở lại trước khi tin tức về cách cư xử của nàng đến tai Gian Maria. Vì thế, viên đại úy không khỏi đặc ý được trở thành người báo cho Guidobaldo biết nơi ẩn trốn của Valentina mà gã đã tình cờ moi được từ anh hề và Francesco.

Peppe trông có vẻ cau có bức dọc. Giá như gã biết kìm tính tò mò đáng nguyên rủa của mình lại, giá như anh chàng bá tước kia đề phòng đúng lúc và giữ mồm giữ miệng, thì chắc hẳn mọi việc đã tốt đẹp với cô chủ yếu quý của gã. Thế là chính gã, vốn sẵn sàng hy sinh tính mạng để phụng sự nàng, lại trở thành kẻ làm lộ ra nơi ẩn trốn của nàng. Gã nghe thấy chàng bá tước phá lên cười, tiếng cười như chọc tức thêm cơn giận dữ của Peppe. Nhưng Francesco chỉ nghĩ đến sự táo tợn đầy can đảm của cô thiếu nữ.

“Thế nhưng còn đám lính cô gái mang theo thì sao?” chàng tự hỏi thành tiếng khá to. “Tại sao lại cần một đoàn hộ tống đông như vậy?”

Tay đại úy nhìn chàng chăm chặp.

“Chẳng lẽ ngài không đoán ra được sao?” gã hỏi. “ Có lẽ ngài chưa từng nghe nói đến lâu đài Roccaleone?”

“Quả là lạ nếu tôi lại không biết đến pháo đài bất khả xâm phạm nhất Italy.”

“Thế thì chẳng hai năm rưỡi rồi hay sao? Cô ta mang theo đám lính này để phòng thủ lâu đài, và hiển nhiên cô ta định cố thủ, nổi loạn chống lại dự định của đức ông công tước.”

Nghe đến đấy, chàng bá tước ngả đầu về phía sau, buông ra một tràng cười sáng khoái nhất trong đời chàng, khiến những người đi đường cũng phải giật nảy mình hoảng hốt.

“Có đức chúa cha chứng dám!” chàng hỗn hển thở không ra hơi, giọng nói vẫn rung lên vì cười. “Một cô gái xứng đôi với cậu đấy! Cậu có nghe ngài đại úy đây nói gì chứ, Fanfulla? Cô bé sẵn sàng dùng vũ lực kháng cự để chống lại đám cưới này nếu cần thiết. Đến nước này thì, thế có sự cứu rỗi linh hồn, nếu Guidobaldo vẫn cứ khẳng khẳng áp đặt cuộc hôn nhân kia, thì quả là ông ta không có trái tim, cảm xúc gì cả. Nàng đúng là một người cháu gái mà bất cứ ông hoàng thượng võ nào cũng phải lấy làm tự hào. Bây giờ thì tôi không còn ngạc nhiên tại sao ở Urbino người ta không sợ Borgia.” Và chàng lại cười phá lên. Nhưng viên đại úy nhìn chàng lấy làm bức tức, ngay cả Peppe cũng cau mày không hài lòng.

“ Cô ta là một kẻ phản loạn, » viên đại úy cay cú lên tiếng.

“Ấy không, nhẹ nhàng một chút nào,” Francesco đáp trả, vẫn tiếp tục cười. “ Nếu ngài cũng là một hiệp sĩ tôi sẵn sàng đo lường với ngài về câu nói vừa rồi đấy. Còn nói đến ...” chàng ngừng lời, tràng cười cũng ngừng lại, đôi mắt sẫm màu nhìn viên đại úy tò mò. “ Tốt nhất, ngài đại úy thân mến, đừng nói điều gì không hay về nàng. Cô ấy là một thành viên gia đình Rovere, và là họ hàng gần của gia đình Montefeltro.”

Viên sĩ quan có vẻ cũng đồng ý, và họ im lặng tiếp tục cuộc hành trình.

Trong lúc Francesco, Fanfulla và Peppe đang đợi công tước triệu kiến ở tiền phòng, gã hề bắt đầu nói ra mồm sự bức bối của gã trước sự bất cần của họ. Căn phòng lộng lẫy đông nghịt người. Có thể bắt gặp ở đây các quý tộc, sứ giả, những chiếc áo chùng đỏ chen vai những chiếc áo choàng sẫm màu, những viên đại úy trong giáp trụ, các triều thần phủ đầy nhung lụa trên người. Thế nhưng, bất chấp người khác có thể nghe thấy, Peppe đã để cơn bức tức tự do tuôn trào, và lời lẽ gã hề dùng chẳng hề có vẻ tôn trọng hay chùng mực như địa vị của chàng bá tước đòi hỏi. Dù vậy, với tính tình rộng lượng dễ dãi đã khiến chàng luôn được yêu mến ở bất cứ đâu, Francesco không có vẻ gì bức mình trước những lời trách cứ của anh chàng hề. Bản thân chàng cũng thừa nhận sự trách cứ cũng không phải là không xứng đáng, vì nó đã khiến chàng nhìn lại câu chuyện dưới một ánh sáng hoàn toàn mới và một cái nhìn sâu sắc hơn. Nhưng nhìn xa hơn ý nghĩ của gã hề, chàng bắt giác mỉm cười trước bộ mặt khó khăn của gã.

“Đừng to tiếng quá thế, quý ông Peppe,” chàng lên tiếng. “ Ngài đang phóng đại hậu quả lên đấy. Tệ nhất thì chúng ta cũng chỉ đẩy nhanh thêm một chút cái mà công tước trước sau cũng biết từ người khác.”

“Nhưng chính cái “một chút” đó – vài giờ hay vài ngày - sẽ gây ra tai hoạ,” gã hề than thở tính toán, cho dù giọng đã nhỏ lại. “Chỉ vài ngày nữa Gian Maria sẽ quay trở lại. Nếu ông ta

được đón tiếp với tin mất tích của công nương Valentina, rằng nàng đã bỏ trốn cùng với Romeo Gonzaga – vì, ngài thấy đấy, câu chuyện sẽ được kể lại như thế - liệu ngài có nghĩ ông ta sẽ chùng chình ở lại đây, hay tiếp tục nghĩ đến chuyện hôn nhân hay không? Không đời nào. Những đám cưới hoàn toàn do lý do chính trị kiểu này, trong đó trái tim không có vai trò gì, đòi hỏi, ít nhất, rằng về phía cô dâu phải có một danh tiếng không bị tai tiếng nào làm tỳ vết. Đến lúc đó đức ông quý hoá kia sẽ khăn gói quay về nhà, và cô chủ của con sẽ thoát khỏi y.”

“Nhưng với một cái giá thật kỳ lạ, Peppe thân mến,” Francesco nghiêm nghị trả lời. “Tuy thế,” chàng nói tiếp, “ta đồng ý rằng ta đã giúp nàng được nhiều hơn nếu giữ im lặng. Nhưng ta không tin được chuyện này sẽ làm nguội được sự nhiệt tình của ông anh họ ta. Anh bạn đã nhầm khi xếp cuộc hôn nhân này vào loại trong đó trái tim không có vai trò gì. Nếu như những gì người ta đồn đại không sai, về phía anh họ ta trái tim ngược lại đóng vai trò khá quan trọng đấy. Nhưng, nói cho cùng, chúng ta đã làm gì có hại đâu?”

“Thời gian sẽ trả lời,” anh gù đáp.

“Thời gian sẽ cho thấy ta đã không làm gì hại đến lợi ích của cô chủ anh bạn. Lúc này nàng đã an toàn ở Roccaleone. Vậy thì chuyện gì còn có thể xảy ra với nàng được? Hiển nhiên là Guidobaldo sẽ tìm đến chỗ nàng, và đứng bên ngoài hào nước ông ta sẽ cố gắng thuyết phục nàng hãy cư xử xứng đáng với một cô bé ngoan và quay về nhà. Nàng sẽ hứa làm vậy với điều kiện ngài công tước của chúng ta phải lấy danh dự của một ông hoàng ra hứa không quấy quả nàng thêm nữa với chuyện cưới xin này. Lúc đó thì sao đây?”

“Sao ư?” gã hề lăm bằm, “lúc đó thì sao ư? Ai mà biết được lúc đó chuyện gì có thể xảy ra? Đức ông có thể dùng vũ lực bắt nàng phải khuất phục.”

“Một cuộc bao vây?” chàng bá tước phá lên cười. “Trời đất quý thần ơi! Trí khôn anh bạn để đâu hết rồi, anh chàng ngốc! Anh bạn không định cho rằng quý ngài Guidobaldo danh tiếng lại sẵn sàng trở thành trò hề cho cả Italy, lại muốn được lưu danh hậu thế như là công tước đầu tiên trên đời đem quân đi bao vây cô cháu gái của mình vì cô ta không chấp nhận dự định của đức ông cho hôn sự của nàng?”

“Cũng có lúc Guidobaldo da Montefeltro có thể trở thành một người hung bạo,” anh hề còn đang trả lời, thì tay sĩ quan đã để họ chờ ở tiền phòng xuất hiện trở lại, thông báo rằng đức ông công tước đang chờ ba người.

Họ bắt gặp ông hoàng đang trong tâm trạng cực kỳ bức bối, và sau khi đã lịch sự chào đón Francesco một cách lạnh lùng, ông hỏi chàng về đoàn người đã gặp tối hôm trước. Tất cả yêu cầu đều được ông hỏi với vẻ nghiêm trang bình thản, không hề lộ vẻ gì quan tâm chú ý, như thể đó chỉ là chuyện một con chim ưng săn của ngài bị gãy cánh vậy. Công tước cảm ơn Francesco vì những thông tin chàng cung cấp, rồi ra lệnh cho viên tổng quản cung điện chuẩn bị phòng cho bá tước và Fanfulla tùy ý sử dụng, chừng nào hai người còn có nhã ý lưu lại triều đình của ngài. Sau đó công tước cho hai người lui ra, đồng thời lưu viên sĩ quan lại đợi lệnh.

“Và đó,” Francesco nói với Peppe, khi hai người theo sau một hầu phòng đi trở ra ngang qua tiền phòng, “là người có thể đi vây hãm lâu đài của cháu gái mình sao? Quý ngài hề thân mến ơi, lần này thì quả thực trí khôn của ngài lăm rồi.”

“Ngài chưa biết rõ công tước đâu, ngài bá tước,” anh ngốc trả lời,” dưới vẻ bề ngoài bình thản lạnh lùng ấy là cả một ngọn núi lửa, và không có chuyện điên rồ nào ông ta không dám làm.”

Nhưng Francesco chỉ cười đáp lại khi, vừa khoác vai Fanfulla, chàng vừa đi dọc theo hành lang dẫn tới căn hộ mà người hầu đang đưa họ tới.

Chương 13: Lời thề của Gian Maria

Những sự kiện xảy ra sau đó đã chứng minh gã hề có lý. Vì cho dù ý tưởng vây hãm Valentina và khuất phục cô bằng vũ lực không phải do Guidobaldo khởi xướng ra, ông đã sẵn sàng đồng ý với việc tiến hành ý tưởng này, khi công tước Babbiano giận dữ hối thúc và thuyết phục ông hai ngày sau đó rằng hành động như vậy là cần thiết.

Lúc vừa hay tin, Gian Maria đã nổi cơn thịnh nộ điên cuồng đến mức từ đám triều thần cho chí kẻ hầu người hạ đều run lên bần bật. Nguyên chuyện thất tình cũng đã đủ biện hộ cho đức ông, nhưng không chỉ có thế, Gian Maria còn nhìn thấy cùng biến mất với Valentina là cả kế hoạch bốc đồng mà ngài đã lớn tiếng huênh hoang trước mặt mẩu thân và cả bá quan văn võ. Chính vì tin tưởng vào sự thành công của kế hoạch đó, ngài đã dám trả lời thách thức Cesare Borgia. Kết quả là ngài phải gấp rút - gần như đến mức sống chết - cưới vợ càng nhanh càng tốt, vì chỉ đám cưới này mới cho phép ngài có thực lực để thực hiện lời hứa mạnh mẽ bảo vệ bằng mọi giá vương miện của ngài khỏi tay công tước Valentinois, ấy là chưa kể đến lời thề đánh đổ thế lực của nhà Borgia mà ngài đã trót tuyên bố sẽ hoàn thành.

Với đức ông, việc sự sống còn của cả một công quốc bị đe dọa lay lắt như đèn trước gió chỉ vì sự ương bướng đồng đánh của một đứa con gái quả thật vừa bất ngờ vừa không thể chịu đựng được.

« Phải bắt cô ta trở về ! » Gian Maria gào lên bực tức. “Phải bắt cô ta trở về lập tức!”

“Đúng thế!” Guidobaldo trả lời nghiêm nghị bình thản; “Cần phải mang cháu tôi về đây. Đến đây tôi hoàn toàn đồng ý với ngài. Vậy làm ơn cho tôi biết cần làm việc này ra sao.” Giọng nói của ông cũng không dấu được vẻ bực mình.

“Chẳng lẽ có khó khăn gì sao?” Gian Maria hỏi.

“Chẳng có khó khăn gì cả,” ông chủ nhà trả lời mỉa mai. “ Cô dâu của ngài đang khoá trái mình lại trong lâu đài kiên cố nhất Italy, và cho tôi biết sẽ không ra cho đến khi tôi hứa cho nó được tự do tự định đoạt lấy chuyện cưới xin. Hiển nhiên là chẳng có khó khăn gì nếu muốn cháu tôi trở về.”

Gian Maria mắt môi mím lại.

“Ngài có chấp nhận để tôi ra tay theo cách của mình không?” gã hỏi.

“Không chỉ có thế, mà tôi còn giúp ngài tất cả những gì nằm trong quyền hạn của tôi, nếu ngài có cách bắt con bé cứng đầu kia ra khỏi Roccaleone.”

“Tôi sẽ không do dự thêm một khoảnh khắc nào nữa. Cháu gái ngài, thừa đức ông, là một kẻ nổi loạn, và sẽ bị trừng phạt như một kẻ nổi loạn. Cô ta đã dám ngang nhiên vũ trang một đội quân, ngang nhiên thách thức chủ nhân của mình. Đây là một lời tuyên chiến, thừa đức ông, và chúng ta sẽ có chiến tranh như cô ta muốn.”

“Ngài định dùng vũ lực chăng?” Guidobaldo hỏi, không dấu được sự không hài lòng.

“Phải, bằng sức mạnh, thưa ngài,” Gian Maria hùng hồn trả lời kiêu hãnh. “Tôi sẽ bao vây lâu đài của cô ta, tôi sẽ dỡ bung từng viên đá của nó ra. Tôi những muốn tỏ tình với cô ta một cách dịu dàng nếu như cô ta chịu chấp nhận, bằng những lời lẽ ngọt ngào mà đôi tai các cô thiếu nữ ưa thích. Nhưng vì cô ta đã dám ngang nhiên thách thức chúng ta, tôi sẽ tỏ tình với cô ta bằng đại bác và súng hoả mai, tôi sẽ chặn đứt đường tiếp tế của cô ta, và cái đói sẽ buộc cô ta phải chấp nhận lời cầu hôn của tôi. Tình yêu của tôi sẽ ra trận để khuất phục cô ta, và tôi thề với Chúa rằng tôi sẽ không cạo râu cho đến khi tôi đã tiến vào lâu đài của cô ta.”

Guidobaldo trở lên nghĩ ngợi.

“Tôi muốn khuyên ngài nên dùng những phương sách mềm mỏng hơn một chút,” ông lên tiếng. “Cứ bao vây nó nếu ngài muốn, nhưng đừng dùng đến những biện pháp quá bạo lực. Hãy cắt đứt nguồn tiếp tế và để cái đói giúp ngài thắng cuộc. Nhưng ngay cả khi ngài làm như vậy, tôi e rằng ngài sẽ làm trò cười cho cả Italy này mất.”

“Mặc xác thiên hạ muốn nghĩ gì thì nghĩ! Cứ để những thằng ngốc nào muốn cười thoải mái. Cháu ngài có bao nhiêu người ở Roccaleone?”

Trước câu hỏi này vầng trán Guidobaldo tối sầm lại. Cứ như thế ông phải nhớ lại những chuyện chẳng hay ho gì.

“Chừng hai chục tên đánh thuê do một gã du thủ du thực mang họ Fortemani chỉ huy. Cả đám này đã được chiêu mộ cho cháu tôi qua trung gian của một nhà quý tộc trong triều đình của tôi, một người họ hàng của vợ tôi, quý ông Romeo Gonzaga.”

“Và bây giờ hẳn cũng đang ở chỗ cháu ngài?” Gian Maria thở hắt ra.

“Có vẻ là như vậy.”

« Thề có chiếc nhẫn của đức mẹ xứ Perugia ! » Gian Maria bất bình kêu lên. “Ngài không định nói là họ đã cùng nhau bỏ trốn đấy chứ?”

“Ngài công tước!” Giọng nói của Guidobaldo vang lên sắc lạnh đầy đe dọa. “Hãy nhớ ngài đang nói về cháu gái tôi đấy. Nó đem theo nhà quý tộc này chẳng qua cũng như nó đã đem theo ba người tùy nữ và một hai người hầu phòng, để có một đoàn tùy tùng thích hợp với địa vị của nó.”

Gian Maria đi đi lại lại trong căn phòng, trán cau lại, đôi môi mím chặt. Những lời lẽ cao ngạo của Guidobaldo chẳng làm cho đức ông thấy thuyết phục là bao. Trong đầu ngài lúc này chỉ còn một khát vọng duy nhất đang ám ảnh mọi suy nghĩ của ngài: làm thế nào để khuất phục, hạ nhục đứa con gái đã dám cười vào mũi ngài, làm thế nào để khiến cô gái chịu cúi gằm cái cổ ương bướng kiêu kỳ xuống. Cuối cùng:

“Có thể tôi sẽ trở thành trò cười cho cả Italy,” công tước chậm rãi lên tiếng với giọng dứt khoát, “nhưng tôi sẽ thực hiện đến cùng quyết tâm của mình, và một khi đã chiếm được Roccaleone, việc đầu tiên tôi làm sẽ là treo cổ tên khốn kiếp Gonzaga đó lên đỉnh ngọn tháp cao nhất của lâu đài.”

Ngày ngày hôm ấy Gian Maria bắt đầu công việc chuẩn bị cho cuộc tấn công Roccaleone, và khi biết chuyện, Fanfulla đã kể lại với Francesco – vì chàng bá tước đã rời khỏi cung điện ngay khi được tin Gian Maria tới, và chuyển ra thuê phòng ở quán trọ “Mặt trời.”

Sau khi nghe được đầu đuôi câu chuyện, Francesco bật ra một tràng nguyên rủa thậm tệ, trong đó chàng so sánh gã anh họ với quý sứ mà chàng lớn tiếng coi là cha đẻ không tranh cãi của gã.

“Cậu có cho rằng,” chàng hỏi, khi đã bình tĩnh hơn, “anh chàng Gonzaga này là tình nhân của nàng không?”

“Về chuyện này thì tôi không thể nói gì chắc chắn,” Fanfulla trả lời. “Quả thực cô gái đã cùng bỏ trốn với anh chàng. Thế nhưng khi tôi hỏi Peppe về chuyện mà ngài cũng đang muốn biết, lúc đầu gã hề cười mỉa, sau đó lại trở nên nghiêm nghị. ‘Cô chủ không yêu gã đâu, cái tay công tử bột tốt mã đó’, gã nói với tôi, ‘nhưng nếu con không mù thì chắc chắn gã yêu cô, và con biết gã là một tên vô lại.’”

Francesco đứng bật dậy, khuôn mặt nặng trĩu lo âu, đôi mắt đen của chàng đầy những suy nghĩ nặng nề.

“Thề có đức chúa cha! Thật là một câu chuyện đáng hổ thẹn,” chàng kêu lên. “Cô công nương tội nghiệp này thế là bị kẹt giữa một bầy vô lại, mà không tên nào ít đê tiện hơn tên nào. Fanfulla, hãy gọi Peppe đến đây. Chúng ta phải cử gã hề đến báo cho nàng biết cuộc tấn công sắp tới của Gian Maria, và khuyên nàng cũng phải cẩn thận với gã người Mantua đã cùng bỏ trốn với nàng.”

“Trễ rồi,” Fanfulla đáp. “Gã hề đã lên đường đi Roccaleone từ sớm hôm nay để gặp lại cô chủ.”

Francesco dăm chiêu ra mặt.

« Nàng sẽ bị đánh bại mất, » chàng than vãn, « Như bị ép chặt giữa hai tảng đá - giữa Gian Maria và Gonzaga. Gesù ! Nàng sẽ thất bại mất thôi ! Mà nàng mới can đảm và kiêu hãnh làm sao ! »

Chàng đến đứng bên bậc cửa, nhìn lướt qua những khung cửa sổ chạy dọc dãy phố, lúc này đang nhuộm màu đỏ sẫm dưới ánh nắng của buổi chiều tà. Nhưng không phải những khung cửa sổ chàng đang ngắm nhìn. Trước mắt chàng lại trải ra rõ nét cảnh khu rừng ở Acquasparta vào buổi sáng đáng nhớ sau trận đánh nhau trên núi ; một chàng trai bị thương nằm bất động trên thảm cỏ, một cô thiếu nữ dịu dàng cúi xuống nhìn chàng với đôi mắt đượm vẻ cảm thông, thương hại. Từ hôm đó, chàng đã không ít lần hồi tưởng lại cuộc gặp gỡ, có lúc với một nụ cười hạnh phúc, có lúc với một tiếng thở dài buồn bã, và cũng có khi với cả hai.

Chàng bá tước bất thần quay lại phía Fanfulla. « Tôi sẽ đích thân đến đó, » chàng tuyên bố.

« Ngài ? » Fanfulla kêu lên. « Thế còn những người Venice ? »

Bằng một cử chỉ, bá tước cho chàng trai thấy so với vận mệnh của cô công nương trẻ, những người Venice ít quan trọng như thế nào.

« Tôi sẽ đi tới Roccaleone, » chàng lặp lại, « ngay bây giờ - ngay lập tức. » Và bước nhanh tới cửa chàng vỗ mạnh hai tay vào nhau gọi Lanciotto.

« Cậu đã nói, Fanfulla, rằng thời nay không còn những cô thiếu nữ bị cầm tù mà một chàng hiệp sĩ lang thang cần giúp đỡ. Lần này thì cậu đã làm rồi, vì với Monna Valentina chúng ta đã có cô thiếu nữ bị cầm tù, và anh họ tôi là một con rồng, Gonzaga một con rồng thứ hai, và tôi chàng hiệp sĩ lang thang được Số Mệnh định trước – tôi hy vọng - để cứu giúp nàng. »

« Ngài định cứu nàng khỏi tay Gian Maria ? » Fanfulla ngỡ ngàng hỏi.

“Tôi sẽ cố.”

Bá tước quay sang phía người hầu vừa đi vào khi hai người còn đang nói chuyện.

“Mười lăm phút nữa chúng ta lên đường, Lanciotto,” chàng ra lệnh. “Hãy thắng ngựa cho ta và người. Người sẽ đi theo ta. Zaccaria có thể ở lại với quý ông degli Arcipreti. Fanfulla, hãy đối xử với anh ta tử tế, và anh ta sẽ phục vụ cậu trung thành.”

“Nhưng tôi sẽ làm gì đây?” Fanfulla kêu lên. “Chẳng lẽ tôi không được đi theo ngài sao?”

“Có chứ, nếu cậu muốn. Nhưng cậu có thể giúp tôi nhiều hơn bằng cách quay trở lại Babbiano và theo dõi tình hình ở đó, rồi cho tôi biết tất cả động tĩnh ... vì thế nào cũng có chuyện lớn xảy ra nếu ông anh họ tôi không sớm quay về nhà và gia đình Borgia ra tay. Tôi trông đợi rất nhiều vào chuyện này.”

“Nhưng tôi biết nhắn tới đâu cho ngài đây? Tới Roccaleone?”

Francesco nghĩ ngợi một chút. “ Nếu cậu không nghe được tin tức gì về tôi, khi đó hãy nhắn tin tới Roccaleone, vì nếu tôi phải lưu lại đó và chúng tôi bị vây hãm, có lẽ không thể gửi người nhắn tin đến cậu được. Nhưng nếu – như tôi hy vọng – tôi đi tới Aquila, tôi sẽ báo tin cho cậu biết.”

“Tới Aquila?”

“Phải. Có thể tôi sẽ trở về Aquila cuối tuần này. Nhưng hãy giữ bí mật chuyện này, Fanfulla, và tôi sẽ cười vào mũi cả hai ông công tước này.”

Nửa giờ sau bá tước Aquila, cưỡi một con ngựa Calabrian khoẻ mạnh, đi theo sau là Lanciotto trên lưng một chú lừa, thong thả đi dọc xuống thung lũng. Không ai để ý đến họ, vì với những người nông dân đang vừa ca hát vừa làm việc trên cánh đồng chẳng có lý do gì để chú ý đến hai người lữ hành đơn độc.

Họ cũng gặp trên đường một người lái buôn, chiếc xe chở nặng hàng đang được đám người làm hỳ hục đẩy lên con dốc dẫn vào thành phố, và hai người chào người lái buôn một cách lịch sự khi đi ngang qua trước mặt. Đi xa hơn một quãng, hai người gặp một đoàn kỵ sĩ gồm toàn các quý ông và phu nhân quyền quý đang quay về sau chuyển đi săn bằng chim ưng, theo sau là đám người hầu mang chim săn, tiếng nói cười vui vẻ của họ vẫn còn vọng lại tới tai Francesco ngay cả khi đoàn người đã khuất khỏi tầm nhìn, biến mất vào màn đêm đang buông xuống.

Hai người rẽ về phía tây hướng tới Apennines, tiếp tục mài miết đi khi màn đêm đã buông

xuống hẳn cho đến tận khoảng bốn giờ sáng, theo ý Francesco, họ dừng cương trước một ngôi nhà bên đường đang chìm trong giấc ngủ, dựng ông chủ nhà dậy để xin qua đêm. Hai người chỉ ngủ lại ở đó đến bình minh, để lại tiếp tục lên đường khi trời vừa hửng sáng, và đến lúc mặt trời bắt đầu chiếu sáng những vạt đồi xám xịt, họ dừng cương trước dòng nước cuộn cuộn chảy xiết đang gầm thét dưới chân ngọn núi mà trên đỉnh mọc lên sừng sững lâu đài Roccaleone.

Với hình dáng góc cạnh thù địch, toà lâu đài toả bóng xuống thung lũng phì nhiêu nằm bên dưới, với dòng suối chảy xiết nằm phía dưới tạo nên một con hào thiên nhiên, giống như một người lính canh khổng lồ cho cả vùng Apennines nằm trải dài phía sau. Lúc này ánh nắng mặt trời đã bắt đầu tràn xuống những sườn núi cằn cỗi như một đợt thủy triều. Ánh nắng lướt trên toà tháp hình vuông của pháo đài trung tâm, trượt xuống dọc theo các bức tường thành làm các khối đá xưa cũ sáng lên lóng lánh, phản chiếu trở lại từ một khung cửa sổ được trổ ra tít trên cao. Mỗi lúc một xuống thấp hơn, màn ánh nắng trùm lên những đường nét thô kệch của lâu đài, trượt dọc theo các tháp canh, những mảng tường phủ đầy dây leo mới đây còn tối sẫm giờ đã sáng bừng lên màu xanh lá cây vui mắt. Cuối cùng, ánh sáng ban ngày tràn xuống dưới chân tường, đẩy lùi bóng tối xuống thấp dần theo các sườn dốc đầy cỏ dại và cây bụi, đến khi ánh nắng đã phủ lên và phản chiếu trở lại long lanh trên mặt nước cuộn chảy ngẫu bọt của dòng suối, vẽ lên đám hơi nước bốc lên từ con suối muôn ngàn màu sắc.

Trong suốt thời gian đó, cho đến khi ánh mặt trời đã lan đến chỗ chàng đang đứng và thêm chàng vào bức tranh của một ngày mới đang thức dậy, bá tước Aquila ngồi yên trên yên ngựa, đôi mắt băng khuâng dăm dăm hướng lên phía lâu đài.

Sau đó, với Lanciotto luôn theo sau, chàng thúc ngựa đi vòng về phía sườn tây của lâu đài, nơi dòng suối dữ dội được thay thế bằng một dòng nước hiền hoà, vốn được tạo nên từ một đường hào nhân tạo để khép kín dải nước bao quanh lâu đài. Ở vị trí này, nơi lâu đài có vẻ dễ bị tấn công nhất, một bức tường dựng đứng kín mít đứng sừng sững đón chào chàng bá tước, trên mặt tường chỉ có trổ ra một vài khe hẹp ở tít trên cao phía dưới các tháp canh. Chàng liền tiếp tục vòng lên sườn phía bắc, đi qua chiếc cầu bộ hành bắc ngang qua sông, và cuối cùng dừng lại trước cổng lâu đài. Ở chỗ này lâu đài cũng được bảo vệ bằng dòng nước chảy xiết của con suối.

Chàng bá tước ra lệnh cho người hầu lên tiếng gọi cửa, và Lanciotto, bằng một giọng trầm và khoẻ, gọi lớn tiếng. Tiếng gọi vang vọng làm bầy chim làm tổ trên sườn dốc giật mình bay vụt lên, nhưng không đem lại câu trả lời nào từ phía trong toà lâu đài im lặng.

“Bọn họ canh gác nghiêm ngặt thật đấy,” bá tước phì cười. “Một lần nữa đi, Lanciotto.”

Anh hầu tuân lệnh, và giọng trầm khoẻ mạnh của anh vang lên hết lần này đến lần khác như những hồi kèn lệnh trước khi từ bên trong xuất hiện dấu hiệu đầu tiên chứng tỏ đã có người nghe thấy. Sau một hồi lâu, từ trên lan can tường thành xuất hiện một khuôn mặt xấu xí với mái tóc bần thỉu rối bù không kém bất cứ bụi cây dại nào phía dưới, và một khuôn mặt láu lỉnh ngó ra từ khe châu mai của tháp canh, cất giọng cấm cản hỏi hai người đến có việc gì. Lập tức chàng bá tước nhận ra anh hề Peppe.

“Một ngày tốt lành, anh ngốc,” chàng lên tiếng chào.

“Là quý ông bá tước đấy ư?” gã hề kêu lên.

“Ở Roccaleone các người ngủ ngon quá nhỉ,” Francesco đáp. “Hãy đánh thức cái trại lính biếng nhác của các người dậy, và bảo những con chó ngủ ngày đó động chân động tay hạ chiếc cầu treo xuống. Ta có tin cần báo cho công nương Valentina.”

“Con đi ngay đây, thưa ngài,” anh ngốc đáp, và định đứng dậy đi ngay nhưng Francesco đã gọi giật gã lại.

“Peppe, hãy nói là có một hiệp sĩ - người hiệp sĩ tiểu thư đã gặp ở Acquasparta, nếu người muốn, nhưng đừng đả động gì đến tên ta.”

Vừa ra dấu sẽ làm đúng như bá tước dặn, Peppe lập tức chạy đi. Sau một lát chờ đợi, Gonzaga xuất hiện trên đỉnh tháp canh, vẻ mặt vẫn còn cau có ngái ngủ, bên cạnh là hai gã trong đám dao búa của Fortemani. Gã lên tiếng hỏi mục đích cuộc đến thăm của hai người.

“Chúng tôi đến đây vì công nương Valentina,” Francesco trả lời, đồng thời ngẩng đầu lên, do đó Gonzaga nhận ra lập tức anh chàng hiệp sĩ bị thương ở Acquasparta, mà gã vẫn cảm tức mỗi lần nhớ đến.

“Ta là đại úy của công nương ở đây,” gã lên tiếng ngạo mạn. “Nếu người có lời nhắn nào có thể nhắn lại với ta.”

Sau đó là một cuộc đấu khẩu không mấy thiện chí, thiếu kiềm chế cả từ phía chàng bá tước lẫn từ phía Gonzaga. Francesco kiên quyết từ chối nói chuyện với bất cứ ai trừ bản thân Valentina, và Gonzaga, cũng ương ngạnh không kém, từ chối thẳng thừng việc quấy rầy cô công nương vào lúc tỉnh mơ như thế, và cũng từ chối luôn chuyện hạ cầu treo xuống. Lời qua tiếng lại vang lên không dứt giữa hai người đứng cách nhau một con hào, và càng lúc càng trở nên nóng nảy, cho đến lúc cuộc đấu võ mồm bị chấm dứt đột ngột bởi sự xuất hiện của chính Valentina, theo sau là Peppino.

“Có chuyện gì vậy, Gonzaga?” cô thiếu nữ lên tiếng hỏi, giọng kích động, vì gã ngốc đã báo cho nàng biết người muốn cầu kiến nàng chính là ngài hiệp sĩ Francesco, vừa nghe đến tên chàng khuôn mặt cô gái vụt đỏ bừng lên giây lát rồi trở nên tái nhợt, và nàng lập tức lao nhanh lên mặt tường thành.

“Tại sao lại không cho ngài hiệp sĩ kia vào trong khi ông ấy có tin cần báo với tôi?”

Từ chỗ nàng đang đứng, Valentina nhìn xuống với cặp mắt đầy ngưỡng mộ hình dáng mạnh mẽ tuần tú của bá tước Aquila – chàng hiệp sĩ lang thang trong mộng của nàng. Francesco bỏ mũ, cúi người chào trang trọng trên mình ngựa. Cô thiếu nữ quay sang Gonzaga nôn nóng.

“Ngài còn đợi gì nữa?” cô thiếu nữ kêu lên sốt ruột. “Ngài không hiểu tôi muốn gì sao? Hãy hạ cầu treo xuống.”

“Tiểu thư, hãy cân nhắc một chút,” Gonzaga cự lại. “Tiểu thư không biết hắn ta là ai. Hắn rất có thể là gián điệp của Gian Maria- một kẻ được trả tiền để lừa gạt bán đứng chúng ta. »

« Ngốc quá đi mất, » nàng nóng nảy. « Ngài không nhận ra người hiệp sĩ bị thương chúng ta đã gặp ở Acquasparta hôm ngài hộ tống tôi về Urbino hay sao ? »

« Thế thì sao chứ ? » gã hỏi lại. « Liệu điều đó có chứng minh được sự chân thành, trung thực của hắn ta với tiểu thư không ? Hãy nghe lời khuyên của tôi, Madonna, và hãy để hắn nói ra tin tức hắn muốn nói từ chỗ hắn đang đứng lúc này. Ở đó hắn sẽ vô hại hơn. »

Cô thiếu nữ nhìn chàng công tử bột từ đầu đến chân với ánh mắt kiên quyết.

« Ngài Gonzaga, hãy ra lệnh cho lính hạ cầu treo xuống, » nàng ra lệnh cho gã.

« Nhưng, tiểu thư hãy nghĩ đến nguy hiểm chết người đe dọa tiểu thư. »

« Nguy hiểm chết người ? » nàng lặp lại. « Nguy hiểm chết người từ hai người kia, khi chúng ta có trong tay hai mươi người ? Một người trong lúc như thế mà còn lo sợ thì hắn nhiên là một kẻ hèn nhát. Hãy ra lệnh hạ cầu treo xuống. »

« Nhưng nếu... » tay công tử định cố phản đối, nhưng cô gái đã buộc gã phải im bật.

« Liệu mệnh lệnh của tôi có được tôn trọng không đây ? Liệu tôi có phải là chủ nhân ở đây, và ngài sẽ đi ra lệnh hạ cầu treo xuống, hay tự tôi phải đi làm việc đó đây ? »

Với một cái nhìn tuyệt vọng pha lẫn tức giận, Gonzaga nhún vai quay đi, sai một trong hai người tùy tùng đi truyền lệnh. Một lát sau, trong tiếng kêu cọt két và tiếng loảng xoảng của xích sắt, chiếc cầu treo từ từ hạ xuống bắc ngang qua hào nước. Ngay lập tức chàng bá tước thúc ngựa lao lên phía trước, với Lanciotto đi sát phía sau, lao qua mái vòm của cổng lâu đài vào khoảng sân bên trong.

Chàng vừa kịp dừng cương thì thân hình hộ pháp của Fortemani xuất hiện qua một cánh cửa ở phía cuối sân, áo giáp vẫn đang mặc giở, kiếm trong tay. Vừa thấy Francesco, bằng năm sáu bước chân, lão lao xuống chiếc cầu thang dẫn xuống sân, rồi bước về phía chàng, vừa đi vừa văng ra một tràng chửi rủa.

« Lại đây ! » lão rống lên như sấm bằng một giọng có thể đánh thức được cả người chết. « Olá ! Olá ! Chuyện quỷ quái chết toi gì thế này ? Người vào đây bằng cách nào ? Đứa nào dám ra lệnh hạ cầu xuống ? »

« Đại úy của công nương Valentina, » Francesco trả lời, tự hỏi không biết gã khùng này là ai.

« Đại úy ? » lão hộ pháp gầm lên, đứng đực ra, mặt tím lại vì bức bối. « Quỷ sứ thật ! Đại úy nào ? Ở đây ta là đại úy. »

Chàng bá tước nhìn lão ngạc nhiên.

« Nếu vậy thì, » chàng đáp, « ngài chính là người ta đang cần tìm đấy. Ta chúc mừng ngài vì cách canh gác ngài duy trì ở đây, thưa quý ông đại úy. Lâu đài của ngài được canh phòng cẩn mật đến mức giá như ta có hứng leo trèo thì ta đã có thể vượt qua tường vào trong lâu đài của ngài mà không quấy rầy giấc ngủ của đám lính gác thủ hạ của ngài. »

Fortemani nhìn chàng chăm chăm. Bốn ngày phát tài của cuộc đời đã khiến lão trở nên ngông nghênh ngạo mạn hơn nhiều.

« Việc đó thì dính gì đến ngươi ? » lão gầm gừ đe dọa. « Ngài quả là gan cùng mình đấy, quý

ông lạ mặt, khi dám sinh sự với ta, và quá hỗn xược nữa, khi dám lên mặt dạy ta phải làm gì. Thề có Chúa nhân từ ! Ngài sẽ bị trừng phạt xứng đáng. »

« Trừng phạt ... Ta ? » Francesco ngạc nhiên tự hỏi, vầng trán cũng bắt đầu tối lại như Ercole.

« Phải, trừng phạt, thưa quý ngài bé con. Ta là Ercole Fortemani. »

« Ta đã nghe nói về ngươi, » bá tước trả lời miệt thị, « và ngươi đã làm vấy bẩn tên họ của mình ra sao, vì người ta kể với ta rằng trên khắp Italy, khó có thể tìm thấy một tên du đảng nào nát rượu, hèn nát, vô dụng hơn - kể cả trong lãnh địa của Giáo hoàng nữa. Và hãy cẩn thận trước khi thốt ra từ « trừng phạt » với những người cao quý hơn ngươi, đồ súc sinh. Cái hào cũng không xa lắm đâu, và một chuyến nhúng nước sẽ có lợi cho ngươi đấy. Vì ta dám thề rằng từ khi rửa tội, nếu ngươi thực là một đứa con của Nhà thờ, ngươi chưa hề tắm rửa lấy một lần. »

« Chúa chứng dám cho con ! » lão hộ pháp điên lên vì tức tối, mặt biến dạng hẳn đi. « Dám nói với ta như thế ư ? Xuống ngựa ngay. »

Lão tóm lấy chân Francesco để lôi chàng xuống, nhưng chàng bá tước đã nhanh chóng giăng chân ra bằng cú hất khiến bàn tay lão đại úy bị chiếc đinh thúc ngựa của chàng rạch một đường. Cùng lúc chàng vung chiếc roi ngựa lên, định quất một roi đích đáng xuống cái lưng cánh phản của lão - vì lúc này, bị một gã du đảng hạ lưu tìm cách kiếm chuyện, chàng đã giận dữ đến mức không thể nói nên lời. Nhưng đúng lúc đó, một giọng nữ nghiêm nghị đầy quyền uy cất lên yêu cầu cả hai dừng tay.

Fortemani lùi lại vừa chửi rửa vừa xem xét bàn tay bị thương, trong khi Francesco quay lại nhìn về phía giọng nói vừa cất lên. Ở giữa một cầu thang bằng đá chàng nhìn thấy Valentina, theo sau là Gonzaga, Peppe và hai người lính, đang từ trên tháp canh đi xuống.

Cô thiếu nữ đứng đó bình thản kiêu hãnh như một bà hoàng, trong chiếc váy dài bằng nhung xám với hai tay áo màu đen, bộ trang phục làm nổi bật lên chiều cao hoàn hảo cân đối của nàng. Gonzaga đang cúi người về phía trước, thì thào vào tai cô gái, cho dù gã đã hạ giọng, vài lời vẫn lọt vào tai Francesco.

« Madonna, chẳng phải tôi đã nhìn xa trông rộng khi chần chừ không cho hẳn ta vào trong lâu đài ư ? Tiểu thư cũng đã thấy hẳn là loại người nào rồi. »

Máu nóng dồn lên má Francesco, nỗi buồn của chàng càng tăng lên khi nhận thấy cái nhìn Valentina đang hướng vào chàng.

Lập tức chàng bá tước xuống ngựa, ném dây cương cho Lanciotto rồi bước vội lại phía chân cầu thang, chiếc mũ rộng vành hất ra sau vai, để gặp nhóm người đang đi xuống.

« Như thế này thì có chấp nhận được không, thưa ngài ? » cô công nương giận dữ hỏi. « Chẳng lẽ ngài lại muốn sinh sự với người của tôi ngay khi ngài được phép vào đây sao ? »

Lúc này chàng bá tước đã đỏ bừng đến tận chân tóc. Nhưng giọng nói của chàng vẫn bình tĩnh kiềm chế khi trả lời :

« Madonna, tên vô lại này quá hỗn xược. »

« Một sự hỗn xược do ngài sinh sự mà ra, không nghi ngờ gì nữa, » Gonzaga chêm vào, một lúm đồng tiền xuất hiện trên gò má đàn bà của gã. Nhưng lời trách cứ nặng nề nhất đến từ phía Valentina.

« Tên vô lại ? » nàng hỏi, mặt đỏ bừng lên bất bình. « Nếu ngài không muốn làm tôi phải hối tiếc đã mời ngài vào đây, thưa ngài Francesco, tôi xin ngài hãy nói năng giữ gìn hơn. Ở đây không có tên vô lại nào hết. Người đó, thưa ngài, là viên đại úy chỉ huy đội lính của tôi. »

Francesco cúi xuống tuân phục, cũng kiên nhẫn trước mọi lời trách cứ của Valentina như chàng đã chóng nổi nóng trước sự láo xược của Fortemani.

« Cũng chỉ vì cái chức đại úy này mà chúng tôi đã lời qua tiếng lại, » chàng trả lời, thái độ hết sức khiêm nhường. « Theo lời của chính quý ông đây » chàng hướng về phía Gonzaga, « thì ông ta mới là đại úy của tiểu thư. »

« Ông ấy là đại úy chỉ huy lâu đài của tôi, » Valentina giải thích với chàng bá tước.

« Ngài thấy đấy, ngài Francesco, » Peppe chen vào, lúc này đã ngồi vắt vẻo trên hàng lan can, « chúng tôi chẳng thiếu gì đại úy ở đây. Chúng tôi còn có thầy Domenico, đại úy chỉ huy linh hồn và dạ dày của chúng tôi ; và bản thân tôi, đại úy của ... »

« Quý bắt mi đi, đồ ngốc khốn kiếp, » Gonzaga gầm lên, thô bạo đẩy gã hề khỏi chỗ ngồi. Sau đó gã quay ngoắt sang phía bá tước : « Ngài có tin tức cần thông báo với chúng tôi, thưa ngài ? » gã hỏi trịch thượng.

Bỏ qua giọng điệu của gã công tử, cũng chẳng để ý đến cách xưng hô của Gonzaga, Francesco lại trang trọng cúi đầu một lần nữa trước cô công nương.

« Tôi muốn thông báo tin này trong một bối cảnh kín đáo hơn. » và chàng đưa mắt nhìn xuống sân và các bậc thang phía dưới, nơi toán thủ hạ của Fortemani bắt đầu tập hợp lại. Gonzaga bĩu môi dè bĩu và lấy tay mân mê những lọn tóc vàng của gã, nhưng Valentina không thấy gì vô lý trong đề nghị của chàng hiệp sĩ, và lên tiếng mời Francesco theo sau và đề nghị Romeo cùng đi với nàng, cô thiếu nữ đi trước dẫn đường.

Họ đi dọc qua khoảng sân hình chữ nhật, và, đi lên chiếc cầu thang theo đó Fortemani đã lao xuống để gặp chàng bá tước, họ đi vào phòng tiệc lớn của lâu đài, nằm về phía nam của sân trong. Chàng bá tước, đi theo sau cô thiếu nữ, vừa đi vừa nhìn về đám lính đánh thuê đang đứng lố nhố trong sân. Chàng lách người đi giữa chúng một cách lạnh lùng bình thản, vừa đi vừa quan sát xem xét, đánh giá giá trị thực của đám lính bát nháo này bằng con mắt sành sỏi của một condottiero đã quá quen với việc chiêu mộ và chỉ huy lính đánh thuê. Cái nhìn của đám lính này làm chàng ít hài lòng đến mức vừa bước qua ngưỡng cửa phòng chàng dừng lại nhìn Gonzaga.

« Tôi thấy không an tâm tí nào khi phải để người hầu của tôi ở lại một mình giữa đám du đảng này, thưa ngài. Liệu tôi có thể yêu cầu ra lệnh cho chúng không được động đến anh hầu của tôi không ? »

« Du đảng ? » cô công nương trẻ giận dữ lên tiếng, trước khi Gonzaga kịp trả lời. « Họ là

những người lính của tôi. »

Một lần nữa chàng bá tước lại lịch sự cúi người, và chàng trả lời bằng giọng lịch sự nhưng lạnh lùng :

« Xin tiểu thư thứ lỗi, tôi sẽ không nói gì thêm gì nữa - trừ khi để lấy làm tiếc rằng tôi không thể chúc mừng tiểu thư về sự lựa chọn. »

Đến lượt Gonzaga bực tức vì bị chạm nọc, vì việc mộ lính đều là do gã làm.

« Thông điệp của ngài chắc phải quan trọng lắm, thưa ngài, để đáng cho chúng tôi phải kiên nhẫn chịu đựng sự thô lỗ vô giáo dục của ngài. »

Francesco nhìn thẳng trở lại vào đôi mắt xanh đang cố gắng một cách vô ích để trở nên dữ tợn đe dọa, và trong cái nhìn của mình chàng bá tước cũng chẳng hề dấu điểm sự coi thường.

« Quả vậy, quả vậy, có lẽ tốt nhất tôi nên ra đi thì hơn, » chàng trả lời với vẻ nuối tiếc, « vì đây có vẻ là một nơi mọi thứ, mọi người đều có hứng kiếm chuyện sinh sự với tôi. Đầu tiên là tay đại úy Fortemani của tiểu thư đã chào đón tôi với thái độ láo xược không thể tha thứ được. Sau đó đến chính tiểu thư trách cứ tôi chỉ vì tôi muốn yêu cầu bảo vệ người hầu của tôi trước những kẻ mà chỉ riêng cái nhìn đã làm tôi phải cảnh giác dè chừng. Tiểu thư bất bình vì tôi đã gọi chúng là những tên du đãng, cứ như thể tôi đã theo đuổi binh nghiệp suốt mười năm trời mà không biết được cách đánh giá chính xác một người cho dù anh ta được che đậy hoá trang như thế nào. Và cuối cùng, để làm đầy cốc chào mừng, tay công tử bột này » - chàng chỉ tay một cách khinh thường về phía Gonzaga - « dám lớn tiếng nói tôi thô lỗ vô giáo dục. »

« Madonna, » Gonzaga kêu lên, « xin tiểu thư cho phép tôi tính sổ với hắn. »

Một cách vô tình, lời thỉnh cầu của Gonzaga đã cứu vãn tình hình. Cơn bực tức đang bắt đầu dâng lên trong tim cô thiếu nữ, gây ra do vẻ kiêu ngạo của chàng bá tước, đã tan biến khi Valentina nhận ra vẻ kỳ cục khô hời hợt trong lời đề nghị của anh chàng « đại úy » của cô, thân hình mảnh dẻ ẻo lả, giọng nói rụt rè của anh chàng tương phản hoàn toàn với giọng nói tự tin cương nghị, thân hình mạnh mẽ linh động của Francesco. Nàng không cười, vì như thế chỉ làm hỏng hết mọi việc, nhưng im lặng lần lượt nhìn hai người với ánh mắt tươi cười láu lỉnh, nhận ra cái nhìn ngạc nhiên với đôi lông mày hơi nhướn lên của chàng bá tước khi chàng nghe thấy anh chàng công tử đòi đấu tay đôi với chàng. Thế là, từ chỗ bực bội, cô thiếu nữ đã lấy lại bình tĩnh, tự nhủ rằng những gì chàng hiệp sĩ lạ mặt nói cũng có thể có lý, và quả thực cho đến lúc này sự tiếp đón chàng nhận được có thiếu sự lịch sự cần thiết. Trong khoảnh khắc, bằng sự duyên dáng và tế nhị hiếm có, nàng đã làm dịu lại sự phù phiếm bị tổn thương của Gonzaga, đồng thời cũng làm lắng xuống sự trách móc còn bực bội hơn nhiều của chàng bá tước.

« Bây giờ, thưa ngài Francesco, » nàng dàn hoà, « hãy cư xử như những người bạn, và cho tôi được biết mục đích cuộc đến thăm của ngài. Nhưng ngài làm ơn ngồi xuống đi chứ. »

Lúc này họ đã đi hẳn vào trong căn phòng rộng dành cho các buổi tiệc tùng. Đó là một gian sảnh rộng thiết kế sang trọng, trên tường được trang trí bằng những bức bích hoạ vẽ cảnh đi săn và các cuộc dạo chơi, một trong số đó là tác phẩm của Pisaniello. Trên tường cũng treo vài chiến lợi phẩm của các chuyến đi săn, và rải rác trong phòng, dựa vào tường là những bộ áo

giáp quý giá sáng chói phản chiếu ánh mặt trời rơi vào qua những khung cửa sổ cao lồng khung kính. Phía cuối phòng có một bức bình phong lớn chạm trổ tinh xảo bằng gỗ trắc bá. Valentina ngồi xuống chiếc ghế dựa có lưng ghế cao kê ở đầu chiếc bàn ăn lớn, Gonzaga đứng bên cạnh, trong khi Francesco đứng đối diện với nàng, khẽ dựa lên thành chiếc bàn.

« Tin mà tôi muốn báo với tiểu thư cũng ngắn gọn thôi, » chàng bá tước bắt đầu. « Tôi những muốn có thể đem đến cho tiểu thư một tin tốt lành hơn. Người cầu hôn tiểu thư, Gian Maria, đã quay trở lại triều đình của đức ông Guidobaldo, nóng lòng cử hành đám cưới đã được hứa hẹn với ông ta, và biết được tiểu thư đã trốn đến Roccaleone, ông ta trong lúc này đang tập hợp một đội quân, mà có lẽ đến giờ cũng đã sẵn sàng, để tấn công đánh chiếm lâu đài của tiểu thư. »

Khuôn mặt Gonzaga trở nên trắng bệch ra như màu của chiếc áo vét lụa gã đang mặc dưới chiếc áo khoác bằng nhung màu ngọc trai khi nhận ra những lời tiên đoán gã đã từng nghĩ tới nhưng không hề tin nay đã trở thành hiện thực. Tự nhiên gã cảm thấy quay cuồng chóng mặt vì sợ. Rồi đây người ta sẽ xử trí gã, kẻ đầu têu ra vụ phản loạn của Valentina, như thế nào đây ? Suýt nữa thì gã rên lên thành tiếng trước biến cố bất ngờ đã làm lộn nhào hết kế hoạch đẹp đẽ của gã. Bây giờ thì còn lấy đâu ra thời gian cho chuyện tán tỉnh yêu đương, cho ý đồ tỏ tình cầu hôn để trở thành chồng Valentina ? Trong không khí gã như đã ngửi thấy mùi thuốc súng, và ý nghĩ đến những chuyện đâm chém đổ máu này làm gã sồn da gà, cả người lạnh ngắt đi. Sự điều cốt của số mệnh mới tàn nhẫn làm sao. Đây chính là viễn cảnh tệ hại nhất mà hắn cũng đã từng cân nhắc đến, để rồi gạt phắt đi, tự thuyết phục mình rằng cả Guidobaldo và Gian Maria đều không điên rồ đến độ bất chấp chuyện trở thành trò cười cho thiên hạ mà làm dữ đến như vậy.

Đôi mắt của Francesco dừng lại trong khoảnh khắc trên khuôn mặt tay lăng tử, nhận thấy sự sợ hãi đang hiện lên trên từng nét mặt của gã, rõ ràng đến mức bất cứ ai có mắt đều không thể không nhìn ra. Đôi môi chàng hơi nhích lên mỉm cười, trong khi cái nhìn của chàng quay sang đôi mắt của Valentina, long lanh đầy ánh sáng như những giọt sương đêm dưới ánh mặt trời buổi sớm.

« Có sao đâu, cứ để chúng đến đây ! » nàng lên tiếng, đầy kiêu hãnh tự tin. « Gã hề đội vương miện công tước này sẽ thấy là tôi đã sẵn sàng. Chúng tôi đã được trang bị đầy đủ về mọi mặt. Lương thực của chúng tôi đủ dùng cho ba tháng, nếu cần thiết, và chúng tôi cũng không thiếu gì vũ khí. Cứ để Gian Maria tới đây, và ông ta sẽ thấy Valentina della Rovere không phải là kẻ hèn nhát chịu khuấy phục. Với ngài, thưa ngài hiệp sĩ, » nàng nói tiếp, « với một người tôi không có quyền được đòi hỏi gì, tôi không biết nói gì để bày tỏ lòng biết ơn trước cử chỉ hào hiệp của ngài khi vất vả tới đây để cảnh báo cho tôi. »

Francesco khẽ thở dài ; trên khuôn mặt chàng thoáng vẻ nuối tiếc.

« Than ôi ! » chàng lên tiếng. « Khi cưới ngựa tới đây, Madonna, tôi đã ao ước được phụng sự tiểu thư một cách hữu ích hơn. Tôi đến đây với một kế hoạch để giúp đỡ tiểu thư nếu được tiểu thư hân hạnh cho phép ; nhưng khi nhìn thấy đám lính của tiểu thư tôi sợ rằng kế hoạch của tôi khó mà thực hiện được với những kẻ như vậy. Theo kế hoạch tôi đã nghĩ đến trong đầu, để thành công thì điều quan trọng hàng đầu là những người lính tiểu thư chiêu mộ phải trung thành, đáng tin cậy, mà tôi sợ rằng chúng không phải là loại người này. »

« Dù thế nào đi nữa, » Gonzaga chen vào đầy nhiệt tình, như kẻ chết đuối vớ được cọc, « hãy

nói cho chúng tôi cùng nghe kế hoạch của ngài. »

« Tôi xin ngài cứ nói, » Valentina đồng tình.

Được hưởng ứng, Francesco cân nhắc suy nghĩ một lát trước khi lên tiếng.

« Không biết tiểu thư có biết về tình hình Babbiano hiện nay không ? » chàng hỏi.

« Tôi nghĩ tôi cũng có biết ít nhiều. »

« Tôi sẽ nói cho tiểu thư rõ, » chàng bá tước tiếp tục. Và chàng kể cho cô thiếu nữ về mối đe dọa của Cesare Borgia đang lơ lửng trên đầu công quốc của Gian Maria, và kết quả là vị hôn phu bất đắc dĩ của nàng có rất ít thời gian trong tay để làm khó dễ nàng ; vì vậy chỉ cần đức ông bị giữ chân dưới những bức tường của Roccaleone ít lâu là ổn. « Nhưng vì không có nhiều thời gian để chờ đợi, » chàng kết thúc, « công tước hiển nhiên sẽ áp dụng những biện pháp cứng rắn quyết liệt, và tôi nghĩ rằng tiểu thư không nên ở lại đây trong thời gian của cuộc vây hãm. »

« Không ở lại ? » cô thiếu nữ kêu lên, trong giọng nói của nàng có thể nghe thấy sự bất bình khinh miệt. « Không ở lại ? » Gonzaga thăm thì nhắm theo, hy vọng bắt đầu nhen nhóm trở lại.

« Đúng thế, Madonna. Tôi khuyên tiểu thư hãy để lại cho Gian Maria một lâu đài trống, và như thế cho dù lâu đài thất thủ công tước cũng chẳng được lợi lộc gì. »

« Ngài định khuyên tôi nên chạy trốn khỏi đây ? » Valentina hỏi lại.

« Tôi đã định như thế, nhưng những gì tôi nhìn thấy về đám lính của tiểu thư đã làm tôi ngăn ngại. Những người này không đáng tin cậy, và để cứu bộ da bản thủ của chúng chúng sẵn sàng mở cửa lâu đài đầu hàng, như thế việc bỏ trốn của tiểu thư sẽ bại lộ và rất có thể công tước vẫn còn đủ thời gian để biến chuyển bỏ trốn thứ hai này thành vô dụng. »

Trước khi cô công nương trẻ kịp trả lời Gonzaga đã hối hả nhiệt tình thúc giục nàng nên làm theo một lời khuyên khôn ngoan và đúng lúc như thế, và tìm kiếm sự an toàn bằng cách bỏ trốn khỏi nơi mà Gian Maria không nghi ngờ gì nữa sẽ đập vụn từng phiến đá. Lời lẽ của gã được nói ra với giọng điệu hối hả run rẩy đến mức cuối cùng cô thiếu nữ quay lại nhìn thẳng vào mặt gã :

« Ngài sợ sao, Gonzaga ? » nàng hỏi.

« Tôi sợ cho ...cho cô, Madonna, » gã đáp.

« Thế thì ngài có thể dẹp sự sợ hãi đó sang một bên. Vì cho dù tôi ở lại đây hay không, có một điều chắc chắn : Gian Maria sẽ không bao giờ chạm được đến người tôi. » Cô quay lại phía Francesco. « Tôi thấy lời khuyên bỏ trốn khỏi đây mà ngài đã định sẽ thuyết phục tôi không phải không có lý, cũng như ý kiến hiện nay của ngài rằng tôi nên ở lại. Nếu chỉ hành động theo tình cảm của tôi lúc này, có lẽ tôi sẽ ở lại đây chiến đấu khi tên bạo chúa đó đến. Nhưng không thể bỏ qua lời khuyên của lý trí mách bảo tôi nên thận trọng, và tôi sẽ cân nhắc kỹ lưỡng tất cả. » Rồi nàng lại cảm ơn chàng một cách duyên dáng nhưng không kém chân thành vì không những chàng đã đến báo tin mà còn sẵn sàng giúp đỡ nàng, rồi cô thiếu nữ hỏi bá tước nguyên nhân gì đã khiến chàng hành động như vậy.

« Những nguyên nhân đã luôn đòi hỏi các hiệp sĩ chân chính phải phụng sự các công nương trong cơn hoạn nạn, » chàng đáp, « và, có lẽ, cả những hồi ức về trái sự nhân ái của tiểu thư khi chăm sóc vết thương cho tôi ngày trước tại Acquasparta. »

Lần thứ hai đôi mắt hai người gặp nhau, xao động khi nhìn thấy nhau, để rồi cùng bối rối quay đi, cả hai đột nhiên trở nên lúng túng gượng gạo, tất cả thay đổi đột ngột đáng lưu ý đó Gonzaga, đang lo lắng nghĩ ngợi, đều không hề nhận thấy. Để phá tan sự im lặng gò bó, cô thiếu nữ dò hỏi bá tước vì sao việc nàng bỏ trốn đến Roccaleone lại bại lộ nhanh đến thế.

« Tiểu thư vẫn chưa biết sao ? » chàng kêu lên ngạc nhiên. « Không lẽ Peppe đã không nói gì với tiểu thư ? »

« Tôi chưa kịp nói chuyện với cậu ấy. Hôm qua, mãi đến rất khuya Peppe mới tới lâu đài, và tôi gặp cậu ấy lần đầu tiên sáng hôm nay khi cậu ấy chạy vào báo tin ngài đến. »

Đúng lúc đó, trước khi mọi người kịp nói gì thêm, tiếng la hét hỗn loạn từ bên ngoài đột nhiên vọng vào. Cửa ra vào của căn phòng bị đẩy mở tung ra, và Peppe hối hả lao vào như một mũi tên.

« Anh hầu của ngài, quý ông Francesco, » gã kêu lên, khuôn mặt hiện rõ vẻ kích động. « Hãy tới nhanh lên, không chúng giết anh ta mất. »

Chương 14: Fortemani uống nước

Sự tình đã bắt đầu bằng những cái nhìn gườm gườm khiêu khích mà Francesco đã nhận thấy, rồi trở thành những lời chọc tức sỉ nhục khi chàng đi khuất. Nhưng Lanciotto, một người mà trong thời gian dài phục vụ dưới quyền bá tước Aquila đã rèn được thói quen giữ im lặng cùng tính kiên nhẫn kiềm chế hiếm có, vẫn giữ vẻ thản nhiên không để ý tới. Vẻ dửng dưng không phản ứng của anh đã được đám du đảng hiểu nhầm là nhát sợ, và càng được cổ vũ, như một đám chó hoang thích sủa bậy cắn càn, chúng lần tới khiêu khích ngày càng thô bạo và đe dọa hơn. Lanciotto cũng bắt đầu mất dần sự kiềm chế, và cuối cùng chỉ còn sự e ngại gây ra cơn thịnh nộ của chủ nhân mới buộc anh hầu cố kìm mình không đáp trả. Đúng lúc ấy một tên đao búa thô lỗ, chính cái gã đã hách dịch quát chàng Toscan phải bỏ mũ xuống khi gặp các « nhà quý tộc » và hiển nhiên cũng bị Lanciotto phớt lờ như tất cả những lời gây sự khác, hầm hè tiến tới tóm lấy chân anh hầu, giống như Ercole đã làm với chàng bá tước. Không còn nhịn được, Lanciotto vung chân hất tay gã nọ ra rồi tặng cho tay du đảng hỗn hào một đá ra trò vào giữa mặt khiến gã nằm đo ván thẳng cẳng dưới đất, ngất xỉu, máu me bê bết.

Tiếng hét man rợ từ đám đồng bọn của gã đã cho Lanciotto biết rõ rằng chuyện sẽ đến tiếp theo. Trong nháy mắt, cả đám đầu trâu mặt ngựa đã nhảy xổ vào vừa tóm lấy anh hầu vừa hò

hét đòi lấy máu anh. Anh hầu cố tìm cách rút thanh kiếm của chủ nhân, đang treo bên cạnh bộ áo giáp của bá tước phía sau yên của anh, ra để hộ thân, nhưng trước khi kịp thực hiện ý định Lanciotto đã bị một tá bàn tay gân guốc tóm lấy, vừa đánh đập vừa lôi tuột xuống đất. Khi anh hầu đã ngã xuống, cả đám du côn liền ào lại giữ chặt lấy, một bàn tay đi găng sắt lập tức bịt lấy miệng nạn nhân ngăn không cho cầu cứu.

Về phía Tây của khoảng sân, một đường dẫn nước đục xuyên qua tường đã có thời đổ nước vào một bể chứa lớn đục vào đá qua chiếc vòi chạm hình đầu sư tử. Nhưng đã một thời gian dài đường dẫn nước này không còn được sử dụng, và chiếc vòi nước thò ra khỏi miệng của hình đầu sư tử đã khô cong từ lâu. Tuy vậy chiếc bể vẫn còn đầy đến hơn một nửa một thứ nước mà, trải qua thời gian dài lâu dài không có ai cư trú, đã trở thành một vũng tù đọng bẩn thỉu. Chính Fortemani đã có ý tưởng dễ thương đem Lanciotto đến chìm chết ngạt trong cái bể này, một ý tưởng được cả đám thủ hạ của lão hò hét ủng hộ ào ào hưởng ứng, rồi lập tức bắt tay vào việc thi hành. Chúng thô bạo lôi Lanciotto, đã bị đánh đập máu me đầm dề nhưng vẫn tiếp tục vùng vẫy chống cự quyết liệt, qua khoảng sân đến bên thành bể, định bụng sẽ quăng anh hầu vào đó và chìm anh chết đuối như chuột.

Nhưng đúng lúc ấy từ phía sau anh hầu có vật gì đó vung lên từ trên không rồi vút xuống nhanh như một tia chớp. Từ một giọng đến hai, rồi trong nháy mắt nhiều hơn nữa, những tiếng cười khả ố tắt vụt nhường chỗ cho những tiếng kêu thét đau đớn cất lên từ đám dao búa khi một trận mưa bóng rất quất không thương tiếc xuống đầu, vào mặt, vào vai chúng.

« Tránh ra ngay, đồ súc sinh, đồ khốn kiếp, xéo ngay ! » một giọng sấm sét vang lên, và cả đám hoảng hồn luống cuống lùi cả lại không chống trả như một bầy chó hoang trước làn roi ghê gớm.

Chính Francesco, đơn độc, chỉ với chiếc roi trong tay, đã xua cả đám tán loạn rời xa khỏi anh hầu đang bị hành hung của chàng, như một con chim ưng tung hoành giữa một bầy chim sẻ. Đến lúc này giữa chàng và Lanciotto chỉ còn cái lưng hộ pháp của Ercole Fortemani, đang đứng quay lưng lại phía chàng ; vì lão vẫn chưa kịp nhận ra có người đến quấy quả làm đứt quãng trò vui.

Francesco ném ngọn roi xuống đất, đưa một tay ra tóm lấy thắt lưng gã đại úy, tay kia chộp lấy cổ lão, chàng nhấc bổng lão lên với sức mạnh khó tin nổi, rồi lẳng lão về phía trước thẳng hướng về phía mặt nước đục ngầu trong bể.

Với một tiếng rống kinh hoàng bị chìm ngấm đi trong tiếng thân người đập xuống mặt nước còn vang dội hơn, Fortemani, chân tay dang ra quờ quạng, lao thẳng xuống mặt nước rồi chìm ngấm, trong khi một cột nước cao bắn vọt lên làm mùi hôi nồng nặc toả ra sặc sụa, bằng chứng hùng hồn cho biết sự thom tho dễ chịu của bữa tắm ngoài dự kiến này. Chẳng thèm quay lại nhìn kết quả công việc chàng vừa hoàn tất, Francesco cúi xuống người hầu đang tơi tả.

« Lũ súc sinh này không làm ngươi bị thương chứ, Lanciotto ? » chàng hỏi. Nhưng trước khi anh hầu kịp trả lời, một gã trong đám du đảng đã nhảy xổ tới sau lưng chàng bá tước đang cúi xuống, vung dao găm nhằm thẳng giữa hai vai chàng đâm tới.

Một tiếng phụ nữ kêu thất thanh vang lên hoảng hốt, vì Valentina đã nhìn thấy cảnh tượng

hiểm nghèo từ chỗ nàng đứng trên lưng chừng cầu thang, với Gonzaga kè kè sau lưng. Nhưng chiếc áo trấn thủ chắc chắn của Francesco đã chịu được thử thách, và lưỡi dao trượt sang một bên, vô hại, chỉ để lại một đường xước trên mặt lụa phủ ngoài của chiếc áo. Chỉ một nháy mắt sau gã đâm trộm đã thấy tay mình bị tóm cứng như trong một vòng cùm sắt. Con dao rời ra khỏi tay gã, và sau đó mũi dao lại chĩa thẳng vào chính ngực gã khi chàng bá tước buộc gã phải quỳ sụp xuống hai đầu gối. Tất cả xảy ra chỉ trong chớp mắt, thế nhưng với gã khốn kiếp đột nhiên thấy cái chết lù lù lướt lơ trước mặt, và, như một con chiên ngoan đạo, cũng biết sợ sự trừng phạt đang chờ đợi gã dưới địa ngục, khoảnh khắc đó dài như một tiếng đồng hồ, trong đó, với hai gò má xám ngoét và đôi mắt trợn tròn như muốn trồi ra khỏi lồng, gã chờ đợi nhát dao hoá kiếp lao ngập vào tim. Nhưng chẳng có nhát dao nào động đến tim gã cả. Với một tiếng gầm gừ giận dữ thích thú, chàng bá tước vút con dao sang một bên rồi vung nắm đấm lên giáng thẳng vào mặt tên lính đánh thuê vô lại một đấm tưởng đến trời long đất lở. Tên khốn kiếp nằm thẳng cẳng bất tỉnh nhân sự dưới cú đấm thôi sơn, và Francesco, nhặt chiếc roi nằm ngay dưới chân lên, đứng thẳng dậy sẵn sàng đón tiếp những tên còn lại.

Từ giữa chiếc bể, ngập đến ngực trong vũng nước hôi hám, đầu và khuôn mặt quái dị phủ một lớp mặt nạ màu xanh lục nhớp nháp của cây cỏ rong rêu mục ruỗng, Ercole Fortemani trồi lên ngoác mồm ra chửi bới, lớn tiếng đòi lấy máu kẻ đã dám tấn công lão, nhưng không dám nhúc nhích chân tay một ly một lai để thực hiện. Không hẳn lão hoàn toàn là một tên hèn nhát ; nhưng bị khống chế bởi nỗi sợ trước một người có sức mạnh ghê gớm như thế, lão đứng im bên ngoài tầm với của chàng bá tước, ở chính giữa chiếc bể hình vuông, và lớn tiếng hò hét ra lệnh cho đám đàn em lăng trì từng xẻo kẻ lạ mặt ra từng mảnh. Nhưng lũ lính của lão đã được chứng kiến quá đủ kiểu cách ra tay của chàng bá tước, và không tiến lên bước nào về phía người đàn ông rám nắng, mạnh mẽ đang đứng đợi chúng, trong tay là ngọn roi mà không ít trong đám lính đã được ném mùi. Co cụm lại gần nhau, giống như một bầy cừu đang run rẩy hơn là một toán lính dạn dày trận mạc, cả đám đứng cụm lại gần phía chiếc tháp của cổng lâu đài, trở thành đề tài chế giễu cho Peppe, lúc đó đang từ hàng hiên bằng đá phía trên lớn tiếng hoan hô sự can trường của chúng bằng đủ thứ châm chích bay bướm văn vẻ, trong sự hưởng ứng thích thú của mấy cô tùy nữ của Valentina và hai anh chàng hầu phòng đang đứng cạnh gã.

Cuối cùng thì đám lính cũng cựa quậy chân tay, nhưng lại là theo lệnh của Valentina. Cô công nương đã nói chuyện hồi lâu với Gonzaga, lúc đó đang đứng sát cạnh cô không rời một bước, không hề có ý tham gia vào vụ ẩu đả, lấy cớ rằng chính cô cũng có thể cần đến sự bảo vệ. Cô thiếu nữ đã giục gã làm một điều gì đó, và cuối cùng gã đành phải tuân theo, lần từng bước theo chiếc cầu thang đá dẫn xuống sân ; nhưng một cách lễ mễ miễn cưỡng đến mức, bật kêu lên vì sốt ruột, nàng đã lao xuống vượt lên trước gã, đích thân làm việc nàng đã muốn hấn làm. Nàng tiếp tục đi qua trước mặt Francesco, vừa nhìn chàng thán phục vừa khen ngợi sự can đảm của chàng, khiến hai gò má chàng bá tước đỏ bừng. Nàng cũng dừng lại ân cần hỏi han Lanciotto, lúc này đã gượng đứng dậy được nhưng khắp người bầm tím. Nàng quay lại ném một cái nhìn bực dọc và ra lệnh với giọng bực dọc không kém về phía lão hộ pháp Ercole, lúc đó vẫn đang đứng đực ra trong bể, buộc lão phải im lặng. Sau đó, khi còn cách đám thủ hạ của lão chừng mười bước chân, nàng dừng lại, với dáng điệu giận dữ, cánh tay chỉ thẳng vào lão đại úy của chúng, nàng ra lệnh cho chúng bắt lão lại.

Mệnh lệnh đột ngột, bất ngờ này làm lão Fortemani đang lúc nổi cơn điên cũng phải cấm

khẩu ngó ra. Lão im bật, đưa mắt nhìn ngó ngẩn về phía đám thủ hạ, lúc này cũng đang đưa mắt nhìn nhau ngờ vực không tin ; nhưng sự ngờ vực nhanh chóng bị xua tan bởi chính lời nói của cô thiếu nữ :

« Các người phải bắt giữ y nhất vào phòng giam, hoặc ta sẽ cho đuổi cả y lẫn các người ra khỏi lâu đài của ta, » nàng lên tiếng thông báo đầy tự tin, cứ như thể nàng có trong tay một trăm quân chờ lệnh để đối phó với chúng. Đứng sau nàng một hai bước chân là anh chàng Gonzaga, mặt trắng bệch, đang rụt rè căn môi lo lắng. Phía sau anh chàng công tử là thân hình cao to vạm vỡ của Francesco del Falco, đứng cạnh chàng bá tước là Lanciotto, khuôn mặt cả hai đều nghiêm nghị quả quyết.

Đó là tất cả lực lượng cô công nương trẻ có trong tay khi nàng cao giọng tuyên bố sẽ đuổi tất cả đám lính đánh thuê ra khỏi Roccaleone – như thể dọa một đám trẻ con hư hỏng - trừ khi chúng tuân lệnh nàng. Cả đám vẫn còn đứng đó ngần ngừ thì chàng bá tước đã bước lại bên Valentina.

« Các người đã nghe điều kiện quý công nương cho các người lựa chọn, » chàng cất giọng đầy uy nghiêm. « Hãy cho chúng ta biết các người sẽ tuân lệnh hay không. Sự lựa chọn các người có lúc này, rất có thể các người sẽ không còn cơ hội để có lại lần nữa đâu. Nhưng nếu các người đã quyết định không phục tùng Madonna, thì cổng lâu đài ở ngay sau lưng các người đó, và cầu treo vẫn còn đang hạ. Hãy đi khỏi nơi đây lập tức ! »

Từ dưới vầng trán cau có, Gonzaga lén ném về phía chàng bá tước một cái nhìn căm ghét. Cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, không thể để gã lạ mặt này lưu lại Roccaleone. Tay hiệp sĩ này quá mạnh mẽ, quá áp đảo, và không chừng y có thể tự biến mình thành ông chủ của lâu đài với không gì hơn sức mạnh cơ bắp và dáng điệu hách dịch uy quyền của y, những phẩm chất mà trong con mắt của Gonzaga chẳng qua chỉ là tính cách của một tên thất phu thô lỗ võ biên, nhưng ắt hẳn chính gã sẽ sẵn sàng trả bất cứ giá nào để có được. Hơn lúc nào hết, chính lúc này Francesco đang chứng tỏ rõ ràng sự mạnh mẽ uy quyền của mình. Đám du đảng liều mạng kia, bị chàng đánh cho tơi tả và sỉ vả hết lời, ắt hẳn đã hè nhau xông vào hạ thủ lập tức kẻ đã giám tấn công sỉ nhục chúng trừ khi phải đối đầu với một người vừa can đảm hiểm lại có khiếu chỉ huy như chàng bá tước. Đám lính lầm rầm trao đổi gì đó với nhau, và cuối cùng một gã trong đám lên tiếng :

« Thừa quý ông, nhưng người mà chúng tôi được ra lệnh bắt giữ là đại úy của chúng tôi. »

« Đúng thế, nhưng đại úy của các người, cũng như bản thân các người, đều cho quý công nương đây trả lương ; và công nương, chủ nhân cao nhất của các người, ra lệnh cho các người bắt hấn ta lại. » Nói đến đây, trong khi đám lính vẫn còn do dự, chàng bá tước lại buông ra thêm một lý lẽ hấp dẫn hơn nhiều. « Đại úy của các người đã tự cho thấy y không xứng đáng với chức chỉ huy đã được tin cậy trao cho y, và có lẽ sau khi đã xét xử y xứng đáng, chúng ta sẽ xem xét đến việc chọn một người thích hợp trong số các người để thay thế y. »

Về do dự của đám lính biến mất, chút trung thành nhỏ nhoi dành cho Ercole đã bị xoá sạch trước viễn cảnh được chiếm chức chỉ huy và khoản lương hậu của lão, và sự thất sủng của lão đại úy đã hoàn tất trong nháy mắt.

Đám thủ hạ cũ của lão quát lão rời khỏi chỗ trú ẩn, hay đúng hơn từ chỗ lão vẫn đang đứng đực ra trong bể nước, choáng váng cứng họng không phản ứng được gì trước diễn biến quá nhanh của câu chuyện. Lão lăm lè từ chối không chịu lội ra khỏi bể để nộp mình, cho đến lúc Francesco – lúc này đã đương nhiên tự tiếp lấy quyền chỉ huy trước sự khó chịu mỗi lúc một tăng của Gonzaga – ra lệnh cho một gã lính chạy đi lấy một khẩu súng hỏa mai và bắn hạ tại chỗ « con chó hoang ». Đến đây lão hộ pháp quỳnh quáng gào lên xin tha mạng, rồi lớt thướt trôi ra khỏi bể, luôn mồm thề rằng cho dù lão không chết đuối nhưng có lẽ chỉ nhờ một phép màu nào đó mà lão đã không bị ngộ độc vì thứ nước cam lộ chứa trong bể.

Một sự kiện không hay ho gì như vậy là kết thúc, một sự kiện đã giúp Valentina mở mắt trước chân tướng của đám du côn mà Gonzaga đã chiêu mộ cho nàng. Và có lẽ bản thân gã cũng đã được một phen mở mắt vì tay chơi đàn lute này hoàn toàn tay mơ trong những chuyện tương tự. Cô thiếu nữ ra lệnh cho Gonzaga thu xếp chỗ nghỉ cho Francesco, đồng thời gọi một gã hầu phòng đến ra lệnh cho y đi theo hầu hạ chàng hiệp sĩ. Một căn phòng được chuẩn bị cho chàng trong thời gian ngắn chàng lưu lại Roccaleone, trong khi nàng cân nhắc để quyết định xem sẽ hành động tiếp như thế nào.

Một hồi chuông vang lên từ cuối khối nhà phía Nam của lâu đài, nằm phía cuối khoảng sân trong thứ hai, gọi cô thiếu nữ tới nhà nguyện, nơi thầy Domenico đều đọc một khoá lễ vào mỗi buổi sáng. Và nàng chia tay Francesco, nói rằng nàng sẽ cầu nguyện Thượng Đế giúp nàng có được quyết định sáng suốt trong việc lựa chọn giữa rời khỏi Roccaleone hay ở lại chống trả cuộc tấn công của Gian Maria.

Francesco, được tháp tùng bởi Gonzaga và anh hầu phòng, đi tới một căn phòng để chịu nằm trong toà tháp Sư Tử, toà tháp được xây ở phía Đông Nam của pháo đài. Cửa sổ căn phòng của chàng nhìn xuống khoảng sân trong thứ hai, mà đúng lúc đó Valentina và các cô tùy nữ đang đi dọc qua rảo bước đi dự buổi cầu kinh sáng.

Gonzaga cố kiềm chế sự đổ kỵ với người hiệp sĩ lạ mặt, mà gã đã bắt đầu coi như một đối thủ nguy hiểm, và gắng gượng cư xử với chàng theo đúng phép xã giao. Thậm chí gã còn muốn thảo luận với chàng về tình hình hiện tại của họ - bị thúc đẩy bởi tính đa nghi, và định sẽ khéo léoướm hỏi để xem nguyên do thực nào đã khiến anh chàng lạ hoắc này quan tâm tới chuyện của Valentina đến thế. Nhưng Francesco, bằng giọng mệt mỏi, nhưng rất mực lịch thiệp, đã yêu cầu gã đi ra ngoài, đồng thời ngỏ ý muốn để chính Lanciotto đến phục vụ cho mình. Thấy rằng có cố xoay xở gặng hỏi nữa cùng bằng thừa, Gonzaga tức bầm gan tím ruột, rút lui với một nụ cười ngọt lịm và những lời cáo từ nhã nhặn lịch sự nhất.

Gã đi xuống dưới ra lệnh kéo cầu treo lên, và nhận ra đám người gã chiêu mộ đột nhiên trở nên dễ bảo tích cực hơn nhiều sau bài học cứng rắn Francesco đã dạy chúng, gã liền tiện thể trút luôn bầu tức tối bực dọc tích tụ này giờ lên đầu mấy tên lính. Sau đó anh chàng lãng tử quay về phòng riêng, ngồi thừ ra bên một khung cửa sổ nhìn ra vườn của lâu đài, đánh bạn với những ý nghĩ không mấy dễ chịu trong đầu.

Nhưng cũng chỉ một lúc sau gã đã trở nên tươi tỉnh và lấy lại được sự can đảm, vì chàng công tử của chúng ta cũng có thể can đảm chùng nào nguy hiểm còn ở đủ xa. Tốt nhất, gã nghĩ, Valentina nên rời khỏi Roccaleone. Gã sẽ khuyên nhủ và hối thúc nàng làm như vậy nếu cần.

Đương nhiên là gã sẽ đi cùng với nàng, và chuyện tỏ tình vẫn sẽ xuôi chèo mát mái, không lâu dài này thì ở nơi nào khác cũng chẳng sao. Ngược lại, cho dù nàng quyết định ở lại, thì, chuyện gì có thể xảy ra đây, cho dù nếu cuối cùng Gian Maria có tới thật ? Như Francesco đã nói, cuộc vây hãm sẽ không thể kéo dài, nhờ vào những rắc rối đang đe dọa Babbiano. Chẳng bao lâu là Gian Maria sẽ buộc phải quay về để bảo vệ công quốc của mình. Thế thì, nếu họ có thể tìm chân gã công tước đủ lâu, mọi chuyện sẽ ổn thoả cả. Hiển nhiên là gã đã lo sợ thất vọng quá vội vã.

Tay lẳng tử đứng dậy, vươn vai thư thái, rồi, mở rộng hai cánh cửa sổ, gã thò người ra ngoài để hít thở không khí dễ chịu của buổi sáng. Đột nhiên gã bật cười một mình. Gã thật ngớ ngẩn khi tự dày vò làm khổ mình vì nỗi sợ vô cớ khi lần đầu nghe tin Gian Maria sắp tới. Nghĩ lại, Gian Maria không chừng đã giúp gã một tay đắc lực – cho dù họ ở lại hay rời bỏ lâu dài. Không gì giúp thối bùng lên tình yêu một cách công hiệu bằng việc cùng sẻ chia hoạn nạn hiểm nguy, và một tuần lo lắng mà Gian Maria có vẻ sẽ gây ra cho họ sẽ giúp cuộc tỏ tình của gã tiến triển nhanh hơn một tháng tán tỉnh trong lúc bình yên vô sự. Đến lúc này ý nghĩ về Francesco lại chen vào đầu Gonzaga làm gã bất giác cau mày, gã nhớ lại Valentina đã quan tâm đến thế nào khi nàng nhìn thấy tay hiệp sĩ lần đầu ở Acquasparta, và gã cũng còn nhớ nàng đã như bị thôi miên bỏ bùa bởi cặp mắt đen của tay hiệp sĩ Francesco trong suốt cả ngày hôm đó như thế nào.

« Hiệp sĩ Francesco gì mới được cơ chứ ? » gã lẩm bẩm tự nói một mình. « Hừ ! Một kẻ không tên tuổi, một tên phiêu lưu không cửa không nhà, một tay võ biền cục súc, trên người chỉ sặc mùi máu và mùi da, một tên hạ tiện xứng đáng để cai quản những kẻ như Fortemani. Nhưng với một cô tiểu thư quý phái - một tên quê mùa hậu đậu như thế có thể mong mỗi được gì, làm thế nào một kẻ như vậy có thể thành công được ? » Gã bật cười nhạo báng khi nghĩ lại sự ghen tuông vô cớ của mình, khuôn mặt của gã dần ra vui vẻ, vì lúc này hiếm có ai lạc quan hơn gã - một kết quả tất yếu của hồi suy nghĩ. « Thế nhưng quả thật, có đức chúa cha chứng dám, » gã tiếp tục nói một mình, nghĩ lại sự gan dạ khó tin Francesco đã thể hiện trong cuộc ẩu đả dưới sân, « đúng là y khoẻ như Hercule vậy, và biết dùng nó để bắt người khác phục tùng và khiếp sợ. Phù ! » gã lại bật cười, quay lại gỡ chiếc đàn lute từ trên tường xuống. « Một gã con hoang của một tên condottiero nào đó, thừa hưởng cả sự kiêu ngạo của ông bố võ biền lẫn sự quê mùa của bà mẹ nông dân lẳng lơ. Thế mà ta lại lo sợ một gã như vậy sẽ làm rung động được trái tim của Valentina không ai sánh kịp của ta ư ? Nghĩ thế thì quả thực là coi thường nàng quá. »

Xua đuổi Francesco ra khỏi đầu, gã bắt đầu lướt ngón tay dạo trên các dây đàn, và quay lại tựa vào khung cửa sổ, đầy hứng khởi, giọng hát ngọt ngào êm dịu của chàng lẳng tử bắt đầu thăm thì một bản tình ca êm đềm.

Chú thích: condottiero là từ dùng để chỉ những người chỉ huy các đạo quân đánh thuê ở Italy thời trung cổ. Thường những người này là các cựu binh có kinh nghiệm, đi chiêu mộ lính từ tất cả các thành phần trong xã hội. Mỗi khi chuẩn bị chiến tranh, các bên tham chiến liền tuyển mộ và trả lương cho đội quân của các condottiero (hay các "condotta") để tập hợp lực lượng. Các cuộc chiến ở Italy thời trung cổ đều do các condotta lính đánh thuê thực hiện, hết thời hạn hợp đồng họ có thể thương lượng để gia hạn hoặc tìm một chủ nhân mới.

Chương 15: Sự khoan hồng của Francesco

Công nương Valentina và tùy nữ của nàng ăn trưa trong một căn phòng nhỏ nằm bên cạnh sảnh lớn của lâu đài, Francesco và Gonzaga cũng được mời ngồi vào bàn. Hai người hầu đứng phục vụ họ, trong khi thầy Domenico, một chiếc tạp dề trắng muốt đeo quanh vòng eo tròn trịa, bưng các món ăn bốc hơi nghi ngút lên từ nhà bếp nơi lão vừa chuẩn bị xong ; vì, như một người đã sống cả đời trong tu viện, ở lão có cái gì đó của một bậc thầy trong việc sáng tạo nên những món ăn ngon lành cầu kỳ, cũng như của một người còn say mê sành sỏi hơn trong cái thú làm thoả mãn ông thần khẩu. Việc bếp núc đối với lão cũng là một tôn giáo nho nhỏ, và nếu thầy Domenico đáng kính để tâm đến các bài giảng kinh và các buổi nghe xưng tội với cho dù chỉ một nửa sự nhiệt tình lão cống hiến cho nồi cháo, thực phẩm và gia vị, thì ắt hẳn một suất phong thánh dành cho thầy là đương nhiên ăn chắc.

Lão tu sĩ đã phục vụ họ trưa hôm đó một bữa trưa tuyệt vời mà không bao giờ một ông hoàng nào có thể có cơ hội thưởng thức, trừ khi đó là chính giáo hoàng. Trên bàn ăn có chim ... sẵn được dưới thung lũng, nấu với nấm, bản thân chiếc đĩa bày món này đã xứng đáng được coi là một thiên đường nho nhỏ của khoái lạc trần gian, trông hấp dẫn đến mức làm anh chàng Gonzaga sành ăn cũng phải hoa mắt. Bên cạnh đó là một con thỏ rừng đánh bắt được ở dưới sườn núi, được nấu với vang trắng Malmsey, thơm ngào ngạt khiến Gonzaga thấy ân hận đã hơi quá sa đà vào món thịt chim ; đây nữa, món cá quả còn tươi rói vừa đánh dưới suối lên, và cuối cùng là món bánh nướng tuyệt vời chỉ cần ăn vào là tưởng như tan ra trong miệng. Để hài hoà với thực đơn vương giả trên đã có thứ rượu vang đỏ mạnh của Puglia và loại vang Malvasia nhẹ hơn, bởi Gonzaga, khi chuẩn bị đồ dự trữ cho lâu đài, đã cẩn thận chú ý để ít nhất họ cũng sẽ không lo bị khát.

« Với một pháo đài đang chờ đợi cuộc bao vây thì tình hình của quý vị tại Roccaleone quả là dễ chịu hiếm có, » Francesco bình phẩm về bữa ăn trưa tuyệt tác.

Lập tức gã hề cất giọng lên trả lời bá tước. Gã đang ngồi khuất dưới sàn, dựa vào chân ghế của một trong các cô tùy nữ của Valentina, cô này thỉnh thoảng lại dúm cho gã một miếng từ đĩa của cô, như thể cô đang âu yếm cho chú chó yêu ăn vậy.

« Ngài cần phải cảm ơn đức cha của chúng ta, » gã lúng búng, mồm phồng lên vì bánh nướng. « Nếu con mà không chọn ông ấy làm cha xưng tội thì quỷ bắt con đi. Một ông thầy tu có thể chăm sóc cho phần xác của người ta hoàn hảo đến thế hẳn cũng tuyệt vời chẳng kém trong chuyện cứu rỗi phần hồn. Thầy Domenico này, thầy sẽ rửa tội cho tôi sau khi mặt trời lặn nhé. »

« Người không cần đến ta đâu, » lão tu sĩ tức tối trả lời khinh miệt. « Luôn có sự ban phúc cho những gã như ngươi – « Phúc đức thay những kẻ quật quẹo về thể xác. »

« Và không có lời nguyên rửa nào cho những kẻ như lão sao ? » gã hề đập lại. « Chẳng nhẽ không có ghi ở đâu đó – ‘Đáng nguyên rửa thay những kẻ béo phì, phì mỡ tham ăn tục uống, những kẻ tôn thờ cái bụng của chúng thay vì chúa trời ?’ »

Lão tu sĩ liền vung chiếc chân tròn lăn đi sandal lên đá một cú vào gã hề.

« Im mồm ngay, đồ rắn độc. »

Lo sợ điều tệ hại hơn, gã hề vội vàng nhóm dậy.

« Hãy coi chừng đấy ! » gã kêu lên. « Hãy nhớ, thưa đức cha, rằng giận dữ là tội trọng đấy. Hãy nhớ ! »

Thầy Domenico dừng phắt bàn tay đã vung lên lại, và bắt đầu lầm rầm cầu nguyện bằng tiếng Latinh, đôi mắt cúi xuống, hai hàng mi khép lại. Tranh thủ lúc đó Peppe kịp thời lần đến bên cửa.

« Ông thầy quý hoá, hãy thú nhận thẳm vào tai tôi xem – lão đã nấu cái gì vậy, thỏ rừng hay một chiếc sandal cũ của lão vậy ? »

« Đến thế này thì, xin chúa hãy tha thứ cho con, » lão tu sĩ rống lên, phục phịch lao về phía gã hề.

« Về kiểu cách nấu nướng của lão ư ? Đúng đấy, hãy cầu nguyện đi ... và quỳ gối xuống. » Gã né được cú đánh, nhảy chồm chồm lên rồi lao trở vào trong phòng. « Đầu bếp ư, lão mà là đầu bếp ư ? Phì ! Lão chỉ là thùng đựng thức ăn thừa mặc áo thầy tu thôi ! Món chim của lão thì cháy khét, món cá của lão thì bầy nhầy mỡ, còn món bánh của lão thì ... »

Món bánh nướng của đức cha đáng kính bị làm sao thì chẳng ai có thể biết được, vì thầy Domenico, mặt đỏ rần, đã nhảy bổ vào gã hề, và suýt nữa lão đã tóm được gã nhưng tay hề đã kịp lúi xuống gầm bàn lao vội đến bên vạt váy của Valentina, cầu xin nàng che chở cho gã chống lại cái gã điên béo phì suốt ngày mê sảng tự cho mình là đầu bếp kia.

« Kìa, đừng giận nữa mà, thưa cha, » nàng lên tiếng can ngăn, trong khi cũng cười khúc khích như những người khác. « Cậu ấy chỉ muốn trêu cha thôi. Nhưng hãy rộng lượng với cậu ấy vì lời chúc phúc mà chính cha đã nói, mà vì thế cậu ấy đã muốn phản ứng lại. »

Đã dịu lại, nhưng vẫn lầm bầm đe dọa sẽ nện cho gã hề một trận khi có cơ hội thuận tiện hơn, lão thầy tu quay lại với công việc thu dọn bữa ăn. Một lát sau tất cả cùng đứng dậy rời bàn ăn, và theo đề nghị của Gonzaga, Valentina dừng lại trong đại sảnh ra lệnh mang Fortemani đến xét xử. Đã có đến hai chục lần, kể từ khi họ đến Roccaleone, Ercole đã dám cư xử với Gonzaga một cách mà gã cho là thiếu sự tôn kính lão cần phải có với địa vị của gã, và nhân cơ hội thuận lợi này gã không hề do dự chộp lấy để trả món nợ riêng.

Valentina đề nghị Francesco cùng ở lại, và với kinh nghiệm rộng rãi của chàng, giúp họ có được phán quyết đúng đắn, một đề nghị làm tim Gonzaga nhói lên khó chịu. Và dường như để trả cả vốn lẫn lãi món tư thù với Fortemani, mà Gonzaga, sau khi đã truyền lệnh cho một tên lính đem giải tù nhân đến, liền quay lại gợi ý rằng Ercole đáng bị treo cổ lập tức.

« Cần gì đến một phiên toà cơ chứ ? » gã lý luận. « Tất cả chúng ta đều tận mắt chứng kiến sự

hỗn xược của hắn, và với tội lỗi như thế chỉ có một cách trừng phạt duy nhất. Hãy treo cổ tên súc sinh này lên !»

« Nhưng phiên toà này là do chính ngài đề nghị đấy thôi, » cô thiếu nữ không đồng ý.

« Không đúng, Madonna. Tôi chỉ gợi ý là chúng ta phải trừng phạt hắn. Chỉ từ lúc tiểu thư mời quý ông Francesco đây cùng tham dự tôi thấy tiểu thư mới có ý cho tên vô lại này được có một phiên toà. »

« Ngài có thể tin ngài Gonzaga đáng mền lại khát máu đến thế không ? » cô công nương hỏi Francesco. « Liệu ngài có chia sẻ ý kiến rằng ông đại úy cần bị treo cổ mà không qua phán xử không ? Tôi e rằng ngài cũng nghĩ như thế, vì, từ những gì tôi đã được chứng kiến, ngài không ưa dùng các biện pháp mềm mỏng. »

Gonzaga cười khẩy, suy luận từ câu nói của nàng rằng cô thiếu nữ đã thật sự khó chịu với bản chất vô biên thô kệch của tay lạ mặt. Nhưng câu trả lời của Francesco làm cả hai hoàn toàn ngạc nhiên.

« Không, tôi cho rằng ý tưởng của ngài Gonzaga là một lời khuyên kém khôn ngoan. Lúc này hãy tỏ lòng khoan dung với Fortemani, khi mà y không dám trông đợi, và y sẽ trở thành tội tở trung thành nhất của tiểu thư. Tôi biết rõ loại người như y. »

« Ngài Francesco nói vậy vì ngài không được biết những chuyện chúng ta đã chứng kiến trước đây, » Gonzaga cộc cằn gặt phắt. « Madonna, cần phải có một kẻ làm gương nếu chúng ta muốn bọn lính tôn trọng và vâng lời. »

« Vậy hãy cho chúng thấy một ví dụ về sự độ lượng, » Francesco dịu giọng gợi ý.

« Được, chúng ta sẽ cùng xem xem, » Valentina lên tiếng. « Tôi thích lời khuyên của ngài, ngài Francesco, tuy thế tôi cũng thấy Gonzaga cũng có lý. Nhưng trong những trường hợp thế này tôi thà chấp nhận rằng mình đã làm một chuyện điên rồ còn hơn bị cái chết oan khuất của một con người ám ảnh. Nhưng ông ta đã đến rồi, và bây giờ chúng ta sẽ cùng phán xử ông ta. Không chừng lúc này ông ta cũng đã hối lỗi rồi. »

Gonzaga cười khẩy, đứng vào bên trái chiếc ghế của Valentina, trong khi Francesco đứng bên phải nàng ; và trong vị trí như vậy họ bắt đầu xét xử lão đại úy.

Lão bị điệu vào giữa hai tên lính mặc áo giáp bằng mạng sắt, hai tay bị trói giật ra sau lưng, bước đi nặng nề như của một kẻ đang sợ hãi, đôi mắt lăm lè ngược nhìn ba người đang chờ sẵn, nhất là về phía Francesco, người đã đem đến sự xui xẻo này cho lão. Valentina đưa tay ra dấu cho Gonzaga, và từ Gonzaga chỉ về phía lão hộ pháp. Tuân theo cử chỉ của nàng, Gonzaga bước lên ngao nghể đối mặt với lão đại úy đã bị trói chặt.

« Người biết rõ tội của người rồi đấy, đồ vô lại, » gã xỉ vả lão. « Người có gì để biện hộ khiến chúng ta có thể nói tay không treo cổ người lên không ? »

Fortemani nhướng mắt lên ngạc nhiên trước vẻ hùng hổ của một kẻ lão vẫn coi là đồ đàn bà đội lốt. Rồi lão phá lên cười khinh miệt khiến máu nóng dồn lên hai má Gonzaga.

« Lôi hắn ra ngoài... » gã bắt đầu gầm lên tức giận thì Valentina can thiệp, đặt nhẹ một bàn

tay lên cánh tay gã.

« Không, đừng như thế, Gonzaga, phương cách của ngài không hay đâu. Hãy nói với ông ta ... Thôi, tôi sẽ tự hỏi ông ta. Ngài Fortemani, ngài đã phạm tội lạm dụng vị trí của mình. Ngài và thủ hạ của ngài đã được quý ngài Gonzaga thuê để phụng sự tôi, và ngài đã được tin tưởng trao chức đại úy, để ngài có thể chỉ huy người của mình phục vụ tôi một cách trung thành, có trách nhiệm và biết tuân lệnh. Nhưng thay vì làm như thế, ngài lại đi khởi xướng vụ lộn xộn sáng hôm nay, và chỉ chút nữa một người khách của tôi, hoàn toàn vô hại không khiêu khích gì ai, đã suýt nữa bị sát hại. Ngài có gì để nói không ? »

« Tôi không phải là kẻ đầu trò, » lão lầm lì trả lời.

« Cũng thế thôi, » cô thiếu nữ đáp trả, « ít nhất thì vụ hành hung đã được thực hiện với sự đồng ý của ngài, và chính ngài cũng đã tham gia vào trò bạo lực tàn nhẫn đó, thay vì ngăn cản lại như trách nhiệm của ngài đòi hỏi. Vì thế tất cả trách nhiệm sẽ do ngài, với tư cách đại úy, gánh chịu. »

« Công nương, » lão phân trần, « chúng là những kẻ hoang dã thô lỗ, nhưng rất trung thành. »

« Với sự hoang dã thô lỗ của chúng, có thể lắm, » nàng khinh miệt trả lời rồi nói tiếp : « Ngài hãy nhớ rằng trước đây quý ông Gonzaga đã hai lần phản nản về ngài. Trong hai tối vừa qua thủ hạ của ngài đã cư xử như những kẻ nổi loạn trong lâu đài của tôi. Nào là nhậu nhẹt, cờ bạc, rồi những tiếng la hét ẩu đả làm cho tôi đã mấy lần tưởng trong đám người của ngài đã xó kẻ bị cắt cổ. Quý ông Gonzaga cũng đã cảnh cáo ngài phải chấn chỉnh kỷ luật trong đám lính ngài chỉ huy, thế nhưng đến hôm nay chúng ta lại có vụ hành hung tồi tệ này, mà ngài lại là một kẻ đầu trò trong đó. »

Tiếp theo là một khoảng im lặng, trong thời gian đó Ercole đứng cúi gằm đầu xuống như một người đang nghĩ ngợi, còn Francesco đưa cái nhìn đầy ngạc nhiên về phía cô thiếu nữ mảnh mai với đôi mắt nâu dịu dàng đã có lúc thật hiền hoà nhân ái. Bất ngờ trước tâm hồn cao quý của nàng, chàng bá tước, một cách vô thức, càng trở nên mê mẩn tôn thờ.

Gonzaga, hoàn toàn không được để ý đến, nhìn Fortemani chờ xem câu trả lời của lão hộ pháp sẽ ra sao.

« Madonna », cuối cùng lão cũng lên tiếng, « công nương còn muốn trông đợi gì hơn vào một đám lính như vậy ? Quý ông Gonzaga không thể trông đợi tôi tuyển mộ những người lính đảng hoàng tử tể cho một công việc mà ông ta đã cho tôi biết gần như là phạm pháp. Còn về chuyện say rượu và ẩu đả thì lính tráng có ai thoát khỏi chứ ? Nếu không rượu chè, không đánh nhau thì còn gì là lính nữa. Một gã đàn ông rụt rè lúc thời bình sẽ trở thành một ả gà mái trong thời chiến. Còn nữa, rượu mà chúng uống từ đâu mà có ? Đều là do quý ông Gonzaga cung cấp cả. »

« Người nói láo, đồ chó ! » Gonzaga gằm lên. « Ta dự trữ rượu vang cho bữa ăn của công nương, không phải cho thủ hạ của người say mềm như vậy. »

« Thế nhưng rượu vẫn tìm được đường đến với đám thủ hạ của tôi ; mà điều đó cũng chẳng hại gì. Vì một cái dạ dày đầy ỗng nước chỉ làm hỏng một người đàn ông. Một chút ngang tàng như thế đâu có phải là tội lỗi, Madonna, » lão tiếp tục, hướng về Valentina. « Đám thủ hạ của tôi

sẽ chứng minh giá trị của chúng khi cần giao chiến. Chúng có thể đúng là một đám chó hoang – nhưng tất cả đều là những con chó hoang dữ tợn, và sẵn sàng mất trăm lần mạng sống nếu có để phụng sự công nương. »

« À phải, nếu chúng có đến một trăm cái mạng, » Gonzaga mĩa mai cay độc ; « Nhưng vì mỗi tên đều chỉ có một cái mạng nên chúng sẽ không dại gì để cho tổn hại. »

« Không, ngài đã đánh giá nhầm họ, » Fortemeni kêu lên. « Hãy cho họ một người đủ cứng rắn để dẫn dắt, khích lệ và chỉ huy, và họ sẽ đi bất cứ đâu theo lệnh của ông ta. »

« Đến đây, » Gonzaga chặn ngang, « người lại quay trở lại đúng chủ đề chính. Người đã cho chúng ta thấy rõ người không phải là một người chỉ huy như vậy. Người đã hành xử tệ hại hơn nhiều. Người đã tỏ ra ngang tàng chống đối trong khi không chỉ người phải tỏ ra có kỷ luật, mà còn phải chịu trách nhiệm đưa người khác vào khuôn phép. Và với tội lỗi đó, theo ý của ta, người đáng bị treo cổ. Đừng phí thêm thì giờ với y nữa, Madonna, » gã quay về phía Valentina kết luận. « Hãy đưa ra một tấm gương cho tất cả bọn chúng. »

« Nhưng, Madonna... » Fortemani lên tiếng định tự bào chữa, khuôn mặt dạn dày sương gió vẫn không che dấu được lão đang tái nhợt đi.

Gonzaga chặn ngang buộc lão im lặng.

« Lời nói của người chỉ vô ích mà thôi. Người đã có ý phản loạn, và với sự phản loạn chỉ có một hình phạt duy nhất. »

Lão hộ pháp cúi gập đầu xuống, cho rằng giờ tận số đã đến, và chẳng còn can đảm hay lý trí để bào chữa cho mình như Francesco đã đột nhiên lên tiếng bào chữa cho lão.

« Madonna, trong trường hợp nay quý ông cố vấn của tiểu thư đã lầm. Tội trạng đang được quy cho người này là sai. Ở đây chẳng có sự phản loạn nào cả. »

« Chẳng lẽ lại thế ? » cô thiếu nữ hỏi lại. « Ngài nói là không ư ? »

« Một Solomon lại vừa giáng thế, » Gonzaga mĩa mai. Rồi cất giọng giục giã : « Đừng phí lời với tay hiệp sĩ này làm gì, » gã nói. « Việc của chúng ta là xử tội Fortemani. »

« Nhưng khoan đã nào, Gonzaga thân mến. Ông ấy có thể có lý. »

« Tiểu thư có một trái tim quá nhân ái nhạy cảm, » Romeo sốt ruột trả lời. Nhưng cô công nương đã không còn để ý đến gã mà quay sang chăm chú yêu cầu Francesco giải thích rõ ý chàng muốn nói.

« Nếu y đã nổi loạn chống lại tiểu thư, Madonna, hay thậm chí chống lại quý ngài Gonzaga đây, hoặc giả nếu y đã bất tuân một mệnh lệnh mà một trong hai người yêu cầu, chỉ lúc đó chúng ta mới có thể nói đến phản loạn. Nhưng y đã không làm gì tương tự. Y đã phạm tội vô có hành hung người hầu của tôi, đúng thế, nhưng đó không phải là phản loạn, vì y chưa bao giờ thề thốt trung thành gì với Lanciotto cả. »

Tất cả những người có mặt đều tròn mắt nhìn vào chàng bá tước như thể những lời nói của chàng không chỉ là những lời bào chữa đơn thuần mà là tiếng vọng của sự Sáng Suốt. Gonzaga

ở người, trong khi Fortemani nhìn chàng với đôi mắt sáng lên hy vọng pha lẫn ngạc nhiên, còn cô công nương khẽ gật đầu tán đồng. Thế nhưng họ vẫn còn phải tranh cãi hồi lâu, Gonzaga nóng mặt phản đối, không dấu vẻ cay cú tức tối với cả Francesco và Fortemani. Nhưng chàng bá tước vẫn kiên quyết bảo vệ ý kiến của mình, và cuối cùng Valentina nhún vai, thừa nhận nàng đã hoàn toàn bị chàng thuyết phục, và đề nghị Francesco đưa ra phản quyết theo chàng là thích hợp.

« Tiểu thư thực sự có ý như vậy sao, Madonna ? » Francesco hỏi lại ngạc nhiên, trong khi vầng trán thiên thần của Gonzaga cau lại tối sầm.

« Đúng vậy, hãy xử trí ông ta theo cách mà ngài cho là thích hợp nhất và công bằng nhất, và ông ta sẽ được xử đúng như vậy. »

Francesco quay về mấy người lính đã giải Fortemani vào. « Cởi trói cho y. » Chàng ngăn ra lệnh ngắn gọn.

« Tôi đành phải tin là ngài điên mất rồi, » Gonzaga kêu lên phẫn nộ, mà nguyên nhân chính chẳng qua là vì cay cú khi thấy đối thủ của gã thắng cuộc trong khi gã thất bại thảm hại. « Madonna, đừng để ý đến những lời xằng bậy của hắn. »

« Tôi xin ngài hãy để ông ấy xử lý chuyện này, Gonzaga thân mến, » nàng dịu dàng trả lời, và Gonzaga, không muốn làm vị thế của gã tệ thêm, đành vâng lệnh.

« Các người đi ra ngoài, để y lại đây. » Francesco tiếp tục ra lệnh cho đám lính, và lập tức mấy tên lính lui ra ngoài, để Fortemani, vẫn còn ngạc nhiên, đứng đực ra thần thờ khúm núm, cho dù đã được mở trói.

« Bây giờ, ngài Fortemani, hãy nghe cho kỹ những gì ta nói đây, » Francesco nói. « Người đã làm một việc hàn hạ, một việc không xứng với danh hiệu của người lính chân chính mà người vẫn khoắc lác trước mọi người. Và ta nghĩ sự trừng phạt người nhận được từ tay ta cũng đã đủ đích đáng rồi, sự nhục nhã mà ta đã bắt người phải khuất phục đã làm lung lay không ít vị thế của người trước đám thủ hạ. Bây giờ hãy trở về chỗ chúng và lấy lại những gì người đã mất, và hãy chú ý để trở nên xứng đáng hơn với vị trí của người. Hãy để chuyện này làm một bài học cho ngài, ngài Fortemani. Ngài đã ở sát cái thòng lọng đến mức nguy hiểm, và ngài cũng đã được mở mắt ra rằng đám thủ hạ của ngài sẵn sàng quay lại bán đứng ngài lúc ngài lâm vào cơn hoạn nạn. Tại sao thế ? Vì người chưa bao giờ tìm cách khiến chúng kính trọng. Người đã quá thường xuyên đóng vai cá mè một lừa với chúng bên be rượu và trên chiếu bạc, trong khi đáng lẽ phải biết giữ khoảng cách và uy tín của mình. »

« Thừa quý ông, tôi đã có bài học đích đáng ! » lão hộ pháp trả lời khuất phục.

« Vậy thì hãy làm theo những gì bài học đó dạy người. Hãy lấy lại quyền chỉ huy, và buộc đám thủ hạ của người phải trở nên có kỷ luật hơn. Công nương và quý ngài Gonzaga sẽ vui lòng bỏ qua chuyện này.

Tôi nói vậy có đúng không, Madonna ? Đúng không, quý ngài Gonzaga ? »

Bị lay chuyển trước ý chí của chàng hiệp sĩ và thuyết phục bởi một linh cảm nói với nàng rằng cho dù chàng làm vậy nhằm mục đích gì đi nữa thì chàng cũng đang hành động một cách

khôn ngoan, Valentina hứa với Fortemani sự đảm bảo mà Francesco đã yêu cầu, và Gonzaga cũng đành miễn cưỡng làm theo gương nàng.

Fortemani cúi gập người xuống, khuôn mặt tái nhợt, chân tay run rẩy nhưng nhìn điệu bộ của lão có thể nhận ra không hẳn sự sợ hãi đã làm lão kích động đến thế. Lão tiến đến trước mặt Valentina, quỳ một gối xuống, lão khúm núm nhắc diềm chiếc áo dài của nàng lên hôn kính cẩn.

« Madonna, tiểu thư sẽ không bao giờ phải hối hận vì sự nhân từ hôm nay. Tôi sẽ phụng sự tiểu thư đến chết, thừa công nường, cũng như ngài, thừa đức ông. » Nói đến những lời cuối cùng này lão đưa mắt nhìn lên khuôn mặt nghiêm nghị bình thản của Francesco. Rồi, không thèm nhìn đến quý ngài Gonzaga đang dài mặt ra thất vọng, lão đứng dậy, cúi chào một lần nữa hết sức trân trọng, rồi lui ra ngoài.

Tiếng cánh cửa đóng lại cũng là tiếng kèn hiệu cho Gonzaga bắt đầu một tràng phản đối trách cứ chua chát nhằm vào Francesco, tràng phản đối đã bị Valentina chặn lại nửa chừng.

« Gonzaga, ngài đang mất bình tĩnh rồi, » nàng lên tiếng. « Tất cả những gì đã được quyết định, đều được quyết định với sự ưng thuận của tôi. Tôi không hề nghi ngờ sự đúng đắn của chúng. »

« Không ư ? Cầu Chúa là không ! Nhưng tên vô lại này sẽ không chịu yên chừng nào y chưa trả thù được chúng ta. »

« Ngài Gonzaga, » Francesco trả lời, giọng điệu lịch sự không thể chê vào đâu được, « tôi là một người lớn tuổi hơn ngài, và có lẽ tôi đã làm quen nhiều hơn ngài với chiến trận và những người như y. Trong con người ngổ ngáo khoác lác và du dương đó vẫn còn lưu lại một vài phẩm chất, và cả một khái niệm về công lý nữa. Hắn đã nhận được sự khoan hồng ngày hôm nay, và thời gian sẽ cho thấy tôi đã có lý ra sao khi tha thứ cho hắn nhân danh Madonna. Tôi có thể đoan chắc với ngài giờ đây không ở đâu công nường Valentina có một người đầy tớ trung thành hơn y. »

« Tôi tin ngài, ngài Francesco. Thực ra tôi hoàn toàn chắc chắn rằng cách xử trí của ngài chính là hiện thân của sự sáng suốt. »

Gonzaga cắn môi.

“Tôi có thể đã sai lầm,” gã đáp, với vẻ chấp nhận. “Tôi thực sự hy vọng là mình đã làm.”

Chương 16: Gonzaga lộ mặt

Bốn bức tường thành ngoài cao ngất của Roccaleone tạo thành một hình vuông khổng lồ,

trong đó bản thân lâu đài chỉ chiếm một nửa khoảng diện tích bên trong. Nửa còn lại, chạy dài theo hướng Bắc Nam, là một dải vườn, tách ra thành ba khoảnh riêng biệt thấp dần xuống theo kiểu bậc thang. Phần cao nhất chỉ là một dải hẹp nằm dưới bức tường thành phía Nam, được che phủ hoàn toàn dưới một dàn nho già cỗi mà dây đã đen lại theo thời gian, cả dàn được đỡ bởi những chiếc cột đá hoa cương hình vuông đẽo gọt sơ sài.

Một chiếc cầu thang dốc cũng bằng đá hoa cương, khe hở giữa các phiến đá cũ kỹ mọc đầy cỏ dại và cây bụi, dẫn xuống khoảng vườn thứ hai, phía tận cùng của cầu thang được trang trí bằng hai con sư tử đá trong tư thế nằm. Khoảng vườn thứ hai này, được chính thức gọi là khu vườn trên, được chia hai bởi một dãy hành lang thực sự tạo ra do hai hàng cây khổng lồ chạy dài xuống tận khoảng vườn phía dưới, một dấu ấn đặc trưng cho thấy sự cổ kính của khu vườn. Không bao giờ ánh nắng lọt xuống được hành lang này trừ vài tia loáng thoáng chỗ này chỗ khác, và trong những ngày nóng bức nhất của mùa hè, một bầu không khí dịu mát tuyệt vời vẫn luôn ngự trị trong hành lang xanh ngắt này. Hai bên hành lang cây vừa kể là hai khu vườn hồng trái rộng, nhưng do gần đây bị bỏ bê không chăm sóc một thời gian dài nên cả hai đều đã bị cây dại xâm lấn.

Khoảng vườn thứ ba, thấp nhất và cũng rộng và dài nhất, chỉ là một thảm cỏ mịn bằng phẳng, được viền quanh bởi bạch đàn và cọ, ở hai góc xa nhất của thảm cỏ, hai chiếc cầu thang cuốn bằng đá có lan can bằng sắt dẫn lên một bức tường con trạch chạy chéo về phía toà tháp Sư Tử, nơi có phòng dành cho bá tước Aquila.

Trên thảm cỏ xanh mượt các cô tùy nữ của Valentina và một anh hầu đang chơi bóng, về vụng về lúng túng của họ trong trò tiêu khiển mới mẻ làm anh hề Peppe, với tư cách khán giả, không dứt trêu đùa và được đáp lại bằng những tiếng cười vô tư vui vẻ.

Fortemani cũng có mặt tham dự vào trò chơi, rất thoải mái cao hứng, chẳng còn dấu vết gì của câu chuyện lồi thối lúc sáng mà xem chừng lão đã quên biến. Lão vốn không phải loại người mà sự xấu hổ có thể gây ảnh hưởng quá nặng nề, và lúc này lão hăng hái lượn lờ giữa đám phụ nữ, đảo đi đảo lại đôi mắt sắc sảo ngắm nghía tình tứ, để mặc chiếc áo choàng mới tinh rất đằm bị co kéo lồi gập với vẻ thản nhiên kiểu cách, kiêu hãnh ý thức được rằng có bị co kéo đến mấy thì chiếc áo choàng bằng hàng tốt này cũng không thể toạc ra từng mảnh được như những chiếc áo choàng mà vận đen lâu nay đã buộc lão phải làm quen, thậm chí lão còn dẫm cả lên áo với vẻ kهنh kiêu coi thường của một một chú gà trống khi vênh váo đạp lên một đồng phân.

Ngược lại, bài học của buổi sáng hôm ấy đã không hề chịu chung sự quên lãng. Thậm chí chỉ liếc mắt nhìn qua cũng thấy đám thủ hạ của lão trở nên nghiêm chỉnh có kỷ luật hơn thấy rõ, và bốn tên lính, kích trên vai, đang đi đi lại lại tuần canh trên tường thành. Bọn lính đã chào đón sự trở về của lão bằng những cái bữu môi và những tràng chế nhạo ám chỉ đến bữa tắm mát của lão, nhưng với vài cú đòn khá là ấn tượng và trúng đích, lão đã làm mấy tay to mồm nhất phải im tịt và trở nên biết thân biết phận hơn. Lão đã chỉh cho đám đao búa một trận khá có uy bằng giọng nghiêm nghị pha lẫn đe dọa, ra lệnh cho bọn lính bằng thái độ khiến bọn chúng hiểu rằng từ lúc này lão ra lệnh là để được tuân theo, trừ khi có gã nào nổi hứng thích được ăn đòn.

Lão đại úy đã hoàn toàn lột xác thành một người khác, và tối hôm đó, khi đám lính đã uống đến mức mà lão cho rằng vượt quá giới hạn chấp nhận được, và dừng dừng không thèm đếm xỉa đến khi lão ra lệnh cho chúng chấm dứt chầu chén chú chén anh để đi ngủ, lão liền lập tức đi tìm công nương Valentina. Lão tìm thấy nàng đang nói chuyện với Gonzaga và Francesco, tất cả vẫn còn ngồi trong phòng ăn. Họ vừa dùng bữa tối xong và đang thảo luận xem liệu khôn ngoan hơn nên ở lại hay bỏ chạy, nên rời bỏ lâu đài hay cố thủ chống lại Gian Maria. Cuộc thảo luận bị ngắt quãng bởi Ercole cùng lời phàn nàn của lão.

Cô công nương liền yêu cầu Gonzaga đi ra lệnh cho bọn lính phải vào khuôn phép, vừa nghe đến đấy Fortemani không kìm được bĩu môi coi thường. Tay công tử bột hăm hở chạy đi thi hành yêu cầu của nàng, mở cờ trong bụng trước bằng chứng cho thấy cô thiếu nữ vẫn tin tưởng vào tài cán của hẳn hơn tay Francesco cục súc võ biền kia. Nhưng tính kiêu ngạo phù phiếm bốc gã lên chín tầng mây trong giây lát chỉ để gã được thêm một lần chua cay mở mắt.

Đám lính lập tức cười ầm lên giễu cợt trước mệnh lệnh của gã, và đến lúc tay chơi định bắt chước Francesco gằn giọng lớn tiếng quát nạt chúng với dáng vẻ hùng hổ đe dọa, chửi rủa chúng là súc vật, đồ lợn bẩn thỉu, vẻ đóng kịch của màn thịnh nộ lôi đình đã không qua mắt được bọn lính, màn lên mặt gượng gạo của anh chàng khác xa một cơn dông tố đáng sợ thực sự chẳng khác gì một chiếc nhẫn chì chẳng bao giờ có được vẻ lấp lánh của một chiếc nhẫn bạc. Chúng lớn tiếng lảng mạ gã, nhại lại giọng gã, mà cơn giận đã làm cho trở nên the thé như giọng đàn bà, và chúng diễu cợt khuyên gã nên quay về mà gảy đàn lute mua vui cho công nương của gã, và để cho những người đàn ông thực sự trông coi việc của đàn ông.

Cơn giận của tay công tử bột bốc lên ngàn ngút, còn bọn lính cũng bắt đầu mất kiên nhẫn với gã ; thay vì nhăn răng ra cười, chúng bắt đầu nhe răng ra đe dọa. Đến lúc này thì cơn hùng hổ của chàng lãng tử bay đi mất hút. Hầm hầm lao qua trước mặt Fortemani, lúc đó đang lạnh lùng khinh khỉnh đứng bên cạnh cửa quan sát màn lên gân thất bại thảm hại của gã, Gonzaga quay lại đỏ mặt tía tai cay cú kể lại cơ sự với công nương Valentina.

Nàng lo lắng áy náy trước bản báo cáo của gã, cho dù Gonzaga đã cố giảm nhẹ sự ê chề của mình. Francesco im lặng ngồi gõ ngón tay xuống bàn, đôi mắt hướng xuống khu vườn ngập ánh trăng trải rộng bên dưới, chẳng hề biểu lộ một cử chỉ hay nói một lời tỏ ra chàng có thể thành công trong việc mà Gonzaga đã thất bại. Cuối cùng cô thiếu nữ quay lại phía chàng.

« Ngài có thể ... ? » nàng bắt đầu, rồi ngập ngừng dừng lại, đôi mắt ngược trở lại nhìn Gonzaga, không muốn làm lòng kiêu hãnh của gã bị tổn thương thêm. Đúng lúc đó Francesco đứng dậy.

« Tôi sẽ cố thử xem, Madonna, » chàng khẽ nói, « cho dù khó khăn quý ngài Gonzaga đã gặp phải không cho phép tôi hy vọng nhiều. Nhưng có thể quý ngài đã thành công ít nhất làm dịu sự hỗn xược ban đầu của chúng, như thế công việc của tôi sẽ dễ dàng hơn. Tôi sẽ cố hết sức, Madonna. » Vừa dứt lời chàng bước ra ngoài.

« Ông ấy sẽ thành công, Gonzaga, » cô công nương lên tiếng sau khi chàng bá tước đã đi khuất. « Ông ấy là một con người của chiến trận, và có thể có cách khuất phục được đám người này. »

« Tôi cũng cầu chúc may mắn cho ông ta, » Gonzaga bĩu môi, khuôn mặt trắng trẻo đẹp trai hằm hằm bực tức. « Và tôi cá với tiểu thư ông ta sẽ chẳng làm nên tích sự gì. »

Nhưng Valentina chẳng để ý gì đến lời đề nghị cá cược mà sự vội vã vô căn cứ còn hơn được chứng minh khi chừng mười phút sau, Francesco quay trở vào, vẫn ung dung bình thản như lúc chàng đi ra.

« Bây giờ bọn chúng đã chịu yên lặng rồi, Madonna, » chàng thông báo.

Cô thiếu nữ nhìn chàng dò hỏi. « Ngài đã làm thế nào vậy ? » nàng hỏi.

« Tôi cũng đã gặp chút khó khăn, » chàng đáp, « nhưng cũng không nhiều lắm. » Chàng bá tước đảo mắt tìm Gonzaga rồi mỉm cười. « Quý ngài Gonzaga đã tỏ ra quá lịch sự mềm mỏng với chúng. Là một người quý tộc nhã nhặn, chắc ngài không thể chấp nhận sử dụng bạo lực, đôi khi cần thiết để đối phó với những kẻ thô lỗ này. Ngài đã không muốn hạ mình ra tay với chúng, » chàng nói với tay công tử với giọng cực kỳ nghiêm chỉnh, nhưng không phải không chen lẫn chút giễu cợt. Gonzaga cũng chẳng hề nghi ngờ gì.

« Ta, bắn tay với đám súc vật đó ư ? » gã kêu lên ghê sợ. « Ta sẽ lựa chọn cái chết trước khi làm vậy. »

« Hoặc ngay sau khi làm vậy, » Peppe, vừa đi vào trong lúc không ai để ý đến, vuốt đuôi. « Cô chủ yếu quý của con, giá mà công nương nhìn thấy những gì ngài hiệp sĩ đây đã làm, » anh hề tiếp tục, vừa nói vừa tiếp tục đi vào trong phòng. « Orlando cũng chẳng thể đỡ tợn bằng nửa ông ấy khi ông ấy đứng nói cho bọn chúng biết chúng là loại cặn bã sâu bọ, và ra lệnh cho chúng đi ngủ ngay lập tức trước khi ông ấy quát cho chúng một trận. »

« Và chúng đã tuân theo ? » cô chủ của gã hỏi.

« Lúc đầu thì không, » gã gốc kể tiếp. « Chúng đã uống kha khá và trở nên gan dạ ra trò, và một gã còn to gan đến mức xông lại tấn công ngài hiệp sĩ. Nhưng ngài Francesco đã tóm lấy hấn quật gục xuống đất, rồi hô Fortemani lại ra lệnh cho lão tổng gã nọ vào hầm tối cho tỉnh rượu. Sau đó, chẳng thèm đợi xem lệnh của mình có được tuân theo hay không, ngài hiệp sĩ quay đi. Mà đúng là cũng chẳng cần. Cả bọn lính đứng dậy, có vẻ có một hai tên cũng lăm bầm chửi rửa – nhưng không to đến mức có thể lọt đến tai Fortemani – và chúng kéo nhau đi ngủ. »

Cô thiếu nữ nhìn Francesco một lần nữa với đôi mắt long lanh ngưỡng mộ, và khen ngợi sự can đảm của chàng. Chàng cố khiêm tốn hạ thấp tầm quan trọng của những gì chàng vừa làm ; nhưng chỉ làm cô thiếu nữ khẳng khẳng lập lại sự khâm phục của mình.

« Ngài hẳn đã trải qua nhiều trận mạc, thưa ngài hiệp sĩ, » nàng nói, nửa hỏi nửa khẳng định.

« Đúng vậy, Madonna. »

Đến lúc này anh chàng Gonzaga đang cay cú chợt nhận ra cơ hội để tìm hiểu thêm về tay hiệp sĩ lạ mặt.

« Thưa quý ngài hiệp sĩ, tôi không nhớ ra tên ngài là gì nữa, » gã chen vào băng quơ.

Francesco hơi quay người về phía gã, trong khi đầu chàng đang làm việc bận rộn, về mặt bên

ngoài của chàng vẫn thần nhiên không thay đổi. Nói ra thân thể thật chàng nhận thấy là không khôn ngoan, vì bất cứ mối liên hệ họ hàng nào với gia đình Sforza cũng có thể làm Valentina nghi ngại. Bá tước Aquila vẫn luôn có tiếng là một sủng thần tin cậy của Gian Maria, và tin tức về chuyện thất sủng mới đây của chàng cũng như án lưu đầy chắc hẳn không thể tới được tai cô cháu gái Guidobaldo, vì nàng đã trốn khỏi Urbino trước khi tin này lan rộng. Chỉ tên họ của chàng cũng đủ khơi lên sự nghi ngờ, và mọi lời giải thích về thất sủng, lưu đầy sẽ chỉ là câu chuyện cũ rích lý tưởng để che đậy thân phận của một tên gián điệp. Và lại còn cả gã Gonzaga láu cá đa nghi mà nàng tin cậy đang không ngừng thì thầm vào tai nàng đủ lời xúc xiểm dèm pha đổ ky.

« Tên tôi, » chàng bình thần đáp rõ ràng, « như tôi đã nói, là Francesco. »

« Nhưng ngài cũng phải có họ chứ ? » Valentina chú ý tò mò hỏi.

« Hiển nhiên, nhưng họ của tôi cũng giống tên đến mức có lẽ chẳng đáng mất công nói ra. Tôi là Francesco Franceschi, một hiệp sĩ lang thang. »

« Và là một hiệp sĩ chân chính, như tôi đã biết. » Nàng mỉm cười nhìn chàng trêu mếu đến mức Gonzaga tưởng nổ tung lên vì tức.

« Tôi chưa từng nghe thấy cái họ này bao giờ, » gã lẩm bẩm, rồi tiếp :

« Cha ngài là ... ? »

« Một nhà quý tộc Toscan. »

« Nhưng không phải quý tộc ở triều đình ? » Romeo đoán.

« Ở triều đình. »

Sau đó, với giọng nghi ngờ cao ngạo làm Francesco sầm mặt lại, cho dù đầu óc ngây thơ của Valentina không nhận ra dụng ý, gã lại lên tiếng : « À ra thế, nhưng còn mẹ ngài ... ? »

« Còn xuất thân cao quý hơn mẹ ngài đấy, thưa quý ngài, » câu trả lời vang lên sắc lạnh, và từ trong bóng tối tròng cười sáng khoái của gã hề pha thêm vào đó phần chế giễu.

Gonzaga nặng nề đứng dậy, thở dốc, và hai người đàn ông hằm hè nhìn nhau chăm chặp như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương. Valentina, không hiểu chuyện gì xảy ra, đưa mắt nhìn hết từ người này sang người kia.

« Kìa các ngài, có chuyện gì thế ? » nàng kêu lên. « Những cái nhìn thù địch này có nghĩa gì ? »

« Với một người lương thiện ngay thẳng thì hẳn ta hơi dễ bị chạm nọc quá, Madonna, » Gonzaga trả lời. « Như một con rắn độc nấp kín trong đám cỏ, hẳn ta lúc nào cũng sẵn sàng cắn khi người ta định lôi hẳn ra ánh sáng. »

« Thật xấu hổ, Gonzaga, » cô thiếu nữ phẫn nộ đứng vụt dậy. « Ngài đang nói gì thế ? Ngài mất trí rồi sao ? Thôi nào, thưa các ngài, vì cả hai người đều là bạn tốt của tôi, xin hai ngài hãy làm lành với nhau và trở thành bạn bè. »

« Suy luận chí lý làm sao ! » gã ngốc lẩm bẩm một mình.

« Còn ngài, ngài Francesco, xin hãy quên những gì ông ấy vừa nói đi. Ông ấy không có ý nói thế đâu. Ngài Gonzaga tốt bụng đây hơi nóng tính và hay lo lắng vô cớ, nhưng chân thành. »

Lập tức đám mây giận dữ tan biến trên vầng trán Francesco.

« Vì tiểu thư đã có lời như vậy, » chàng cúi đầu trang trọng trả lời, « chỉ cần quý ngài đây xác nhận không có ẩn ý không hay, tôi cũng sẵn sàng xác nhận điều tương tự từ phía mình. »

Gonzaga, lúc này đã dịu xuống, nhận thấy có vẻ gã đã đi quá xa, và sẵn lòng xin lỗi. Nhưng trong lồng ngực gã là cả một kho cay cú độc địa đang tích tụ, và gã đã không tìm được để khởi trào ra ngoài khi gã chào Valentina để rút lui, lúc này Francesco đã đi khỏi.

« Madonna, » gã thì thầm, « tôi nghi ngờ con người này. »

« Nghi ngờ ông ta ? Tại sao ? » cô thiếu nữ hỏi lại, cau mày không hài lòng dù cô luôn đặt hết sự tin tưởng vào anh chàng Romeo hào hoa.

« Tôi cũng không biết vì sao nữa ; nhưng nguyên nhân ở đây. Tôi linh cảm thấy điều đó. » Gã đưa tay đặt lên ngực phía trước trái tim. « Nếu nói rằng hắn ta không phải là gián điệp, thì cứ gọi luôn tôi là một tên ngốc đi. »

« Sao chứ, tôi sẵn sàng nói ra cả hai, » cô thiếu nữ cười khúc khích. Rồi trở lại nghiêm chỉnh, nàng nói tiếp : « Hãy đi nghỉ đi, Gonzaga. Lúc này trí óc của ngài không còn đủ tỉnh táo nữa rồi. Peppino, gọi các tùy nữ của ta vào đây. »

Khi cả chỉ còn lại hai người, anh chàng công tử bước lại gần cô thiếu nữ, gần như hoá điên vì cơn ghen đã giày vò gã suốt cả ngày hôm ấy. Khuôn mặt gã trắng bệch ra dưới ánh nến, và trong đôi mắt gã có cái gì đó cực kỳ hung dữ độc địa khiến cô gái bất giác sửng người.

« Cứ làm như cô muốn, Madonna, » gã nghiêng răng dần nặng nề từng tiếng ; « nhưng sáng ngày mai, cho dù chúng ta đi hay ở, hắn không được phép ở gần chúng ta nữa. »

Cô thiếu nữ đứng thẳng người trên thân hình cao ráo, cân đối mảnh mai của mình, đôi mắt nhìn thẳng vào mắt Gonzaga.

« Điều đó, » nàng trả lời, « sẽ chỉ do tôi hay ông ấy quyết định. »

Gã thở hổn hển, giọng nói đanh lại gai góc đến mức khó tin ở một người bình thường luôn cư xử nói năng nhỏ nhẹ tế nhị.

« Hãy coi chừng, Madonna, » gã thì thầm, ghé người sát vào cô gái đến mức chỉ cần nhúc nhích một chút là nàng chạm người vào gã, « nếu gã giang hồ không tên không tuổi kia dám đứng chắn giữa tiểu thư và tôi, thề có Chúa và Thánh bề trên của hắn, tôi sẽ giết hắn ! Tôi nói trước, hãy coi chừng. »

Đúng lúc ấy cánh cửa ra vào bật mở, Gonzaga liền lùi trở lại, cúi chào, đi qua trước mặt mấy cô tùy nữ vừa bước vào, và đến trước ngưỡng cửa. Đến đây, có ai đó kéo mạnh lấy ống tay áo kiểu cách rộng thùng thình xoè ra như cánh chim của gã. Gonzaga quay sang nhìn, và thấy Peppino ra dấu muốn gã cúi đầu ghé sát xuống gã.

« Cho phép tôi nhắc ngài một câu, thưa quý ông. Có kẻ định vác kéo đi cắt lông cừu để rồi

cuối cùng lại bị cạo cho trơ trụi đấy. »

Giận dữ đẩy anh hề sang một bên, gã bước nhanh ra ngoài, biến mất.

Valentina buông người ngồi xuống chiếc ghế dựa kê trước cửa sổ, một cảm giác tức giận pha lẫn kinh ngạc đè nặng lên ngực và làm đôi má nàng tái nhợt đi. Đây là lần đầu tiên Gonzaga dám để lộ ra ý đồ của gã đối với nàng, và toan tính của gã đã đẩy nàng đến một tâm trạng chẳng hứa hẹn điều gì hay ho cho thành công gã mơ tưởng. Nếu biết trước được hậu quả tai hại này, hẳn gã đã chịu khó giữ mình hơn trước những lời trách móc của cô công nương, và gã hẳn phải dẫn đo trước khi dám nói với nàng bằng giọng điệu gã đã dùng. Nhưng ngay chuyện nàng không thể tin gã dám ám chỉ đến điều mà lý trí mách bảo nàng rằng gã muốn nói đến, đáng lẽ cũng đã đủ để cho chàng công tử ăn chơi thấy trò tán tỉnh của gã là hoàn toàn vô vọng, và như thế gã đáng lẽ đã có thể đoán ra sự khao khát toan tính gã đã thổ lộ trong giây phút không kiềm chế đã làm tâm hồn nàng bị tổn thương, xúc phạm đến thế nào. Nếu như thế gã đã có thể sáng mắt hiểu ra rằng trong đôi mắt cô công nương duyên dáng nhưng kiêu hãnh này gã chưa bao giờ, và có lẽ sẽ chẳng bao giờ, là gì khác hơn một người hầu cận - một người hầu mà hẳn nàng sẽ cho là quá cao ngạo bất kính và sẽ chú ý lánh xa hơn.

Nhưng chàng công tử bột, chẳng hề ngờ đến những ý nghĩ bất lợi cho gã trong đầu cô thiếu nữ, mỉm cười khi gã vừa đi đi lại lại vừa suy nghĩ trong phòng riêng, với tâm trạng hoàn toàn lạc quan. Có lẽ gã thật ngốc khi buông xuôi sớm như vậy. Thời điểm lý tưởng vẫn còn chưa tới ; chiến quả vẫn còn chưa đến lúc trảy xuống ; nhưng, có gì thực sự đáng lo nếu trong khi quá nóng vội gã đã rung cây hơi sớm ? Có thể là hơi sớm thật, nhưng biết đâu lại khiến cho quả chín dễ rụng hơn ? Gã nghĩ đến sự quý mến nàng luôn dành cho gã, sự quan tâm dịu dàng của nàng, mà không đủ sáng suốt suy nghĩ chín chắn hơn rằng tất cả chỉ là sự duyên dáng tự nhiên luôn toả ra từ nàng như hương thơm từ một bông hoa - chỉ đơn giản là vì Tạo hoá đã cho đoá hoa đó hương thơm, chứ không phải do quý ngài Gonzaga ưa thích mùi hương đó. Thiếu sự chín chắn trong suy nghĩ, anh chàng lãng tử thư thái lên giường đi ngủ với tâm trạng lạc quan đầy tin tưởng, thậm chí còn mỉm cười mơ màng trong giấc ngủ.

Xa hơn một chút, trong căn phòng nằm dưới toà tháp Sư Tử, bá tước Aquila cũng đi đi lại lại hồi lâu trong phòng trước khi ngã mình xuống đệm, và trong khi đi đi lại lại như thế, một thứ bất chợt đập vào mắt chàng khiến chàng bá tước không khỏi mỉm cười. Trong một góc phòng, trong đám trang bị khí giới của chàng mà Lanciotto đã đem chất đống ở đó, trên chiếc khiên của chàng, được ánh nền chiếu sáng, hiện lên rõ nét hình con sư tử của dòng họ Sforza bên cạnh con đại bàng gia huy của Aquila.

« Giá anh bạn Gonzaga đáng mến nhìn thấy cái này hẳn anh chàng sẽ chẳng cần khổ sở căn vặn về thân sinh phụ mẫu của mình làm gì, » chàng tự nhủ. Và lôi chiếc khiên ra khỏi đám đồ binh bị, chàng khẽ mở cánh cửa sổ phòng mình ra, rồi lẳng chiếc khiên ra xa, khiến nó rơi xuống dưới với một tiếng động vang lên khi chạm xuống mặt nước của con hào bao quanh lâu đài. Xong việc, chàng bá tước cũng thư thái lên giường, và cả chàng cũng chìm vào giấc ngủ với một nụ cười trên môi, và trong giấc mơ của chàng bỗng bèn bay bổng hình ảnh thiên thần của Valentina. Nàng cần một cánh tay mạnh mẽ và tin cậy để giúp đỡ nàng trong việc chống cự lại chuyển động vô tổ tình của Gian Maria, và chàng tự thề với mình cánh tay đó sẽ là của chàng, trừ khi nàng khinh thường từ chối. Và cứ như vậy, vừa lẩm nhẩm gọi tên nàng say đắm, chàng

vừa chìm dần vào giấc ngủ say, và chỉ bị dứt khỏi giấc ngủ bởi tiếng đấm như sấm động vào cánh cửa phòng chàng. Vẫn còn ngái ngủ, chàng loáng thoáng nghe thấy tiếng Lanciotto, giọng điệu khẩn trương nghiêm trọng.

« Dậy mau, ngài bá tước ! Dậy lập tức ! Chúng ta bị bao vây rồi. »

Chương 17: Kẻ thù

Chàng bá tước vội vã bật dậy, lao ra mở rộng cánh cửa cho người hầu, trong khi anh này, với khuôn mặt và giọng nói đầy kích động, báo cho chàng biết Gian Maria đã đến Roccaleone trong đêm, và đã hạ trại dưới dải đất bằng phẳng phía trước lâu đài.

Anh hầu còn chưa nói xong thì một gã hầu phòng tới với lời nhắn rằng công nương Valentina mời quý ngài Francesco đến gặp tại đại sảnh của lâu đài. Chàng bá tước vội vã mặc quần áo, rồi, với Lanciotto theo sau, chàng lao đi gặp cô công nương trẻ. Trong lúc đi ngang qua khoảng sân trong thứ hai của lâu đài, chàng nhìn thấy mấy cô tùy nữ của Valentina đang xúm lại trên bậc thềm nhà nguyện, sôi nổi bàn tán về chuyện đang xảy ra với thầy Domenico, lúc này đã mặc đồ lễ chỉnh tề, đang đợi để bắt đầu đọc buổi cầu kinh sáng. Chàng lịch sự chúc họ một ngày tốt lành rồi đi tiếp tới đại sảnh, để Lanciotto đứng chờ bên ngoài.

Tại đây chàng tìm thấy Valentina đang nói chuyện với Fortemani. Nàng vừa nói vừa đi đi lại lại không dứt ; nhưng ngoài ra không còn dấu hiệu kích động nào trong cử chỉ của nàng, và nếu sự lo lắng về kết cục cuối cùng có đè nặng lên tim nàng vào lúc này, khi giờ phút hành động đã điểm, nàng đã can đảm khống chế được một cách hoàn hảo. Vừa nhìn thấy Francesco, một cái nhìn nửa ái ngại nửa vui mừng bừng sáng trên khuôn mặt cô thiếu nữ. Nàng chào đón chàng bằng một nụ cười mà vào giờ phút nặng nề đó nàng chỉ có thể có được với một người bạn nàng hoàn toàn tin tưởng. Rồi cái nhìn của nàng trở nên thoáng nuối tiếc :

« Thừa ngài, quả thực tôi áy náy vô cùng khi ngài lại bị kẹt vào chuyện rắc rối của tôi như thế này. Hẳn người ta đã cho ngài biết chúng ta đã bị bao vây, và ngài có thể hình dung được tình cờ số phận của ngài lại bị buộc chặt lấy chúng tôi ra sao. Vì tôi sợ rằng không còn con đường nào để ngài rời khỏi đây cho đến khi Gian Maria chấm dứt cuộc bao vây. Việc lựa chọn đi hay ở bây giờ không còn nằm trong tay tôi nữa rồi. Chúng tôi bắt buộc phải ở lại đây, và chiến đấu. »

« Ít nhất, thưa tiểu thư, » chàng bá tước trả lời nhanh chóng, giọng gần như vui vẻ hài lòng, « tôi không thể chia sẻ sự nuối tiếc tiểu thư đã có nhã ý dành cho tôi. Hành động của tiểu thư có thể là sự điên rồ, Madonna, nhưng là sự điên rồ can đảm nhất, ngọt ngào nhất từ trước đến nay, và tôi sẽ lấy làm hãnh diện được đóng góp phần của mình nếu tiểu thư cho phép tôi được góp một tay. »

« Nhưng, thưa ngài, tôi chẳng có quyền gì để yêu cầu ngài cả. »

« Quyền mà bất cứ một công nương bị chèn ép nào cũng có với một hiệp sĩ chân chính, » chàng đáp lại quả quyết. « Tôi không thể đòi hỏi cho đôi tay của mình một công việc nào cao cả hơn giúp tiểu thư chống lại công tước Babbiano. Tôi sẵn sàng phụng sự tiểu thư, và với một trái tim tràn ngập vui mừng, Madonna Valentina. Tôi cũng có ít nhiều kinh nghiệm về chiến trận, và rất có thể tiểu thư sẽ thấy tôi hữu dụng. »

« Hãy để quý ngài đây làm trấn thủ Roccaleone, thưa Madonna, » Fortemani giục giã, lòng biết ơn của lão với chàng hiệp sĩ đã ra tay cứu mạng lão được củng cố thêm bằng sự thần phục sức mạnh của chàng, một sức mạnh mà lão hộ pháp cũng đã có dịp tự mình thưởng thức.

« Ngài nghe Ercole nói gì rồi chứ ? » cô thiếu nữ reo lên, quay sang nhìn Francesco với vẻ hào hứng bỗng bật cho thấy đề nghị của Fortemani đã được cô chủ của lão tán thành hoàn toàn.

« Vinh dự này quá lớn đối với tôi, » chàng bá tước trang trọng trả lời. « Nhưng nếu tiểu thư đã có lòng tin, tôi sẽ làm tròn trách nhiệm của mình đến hơi thở cuối cùng. »

Đến lúc này, trước khi cô thiếu nữ kịp trả lời chàng, Gonzaga đã đi vào qua một khung cửa ngách, cau có khi thấy Francesco đã có mặt trước gã. Trông gã có vẻ hơi xanh xao, chiếc áo khoác vắt qua vai phải thay vì vai trái như thường lệ, và nhìn chung vẻ ngoài của chàng công tử có cái gì đó ít chần chừ hào nhoáng hơn thường ngày, thậm chí còn mang dấu vết của sự vội vã. Gật đầu cao ngạo chào chàng bá tước, hoàn toàn phớt lờ Fortemani - người làm gã cảm thấy lộn ruột nhớ lại những chuyện hay ho hôm trước - gã cúi chào thật thấp trước mặt Valentina.

« Tôi lấy làm thất vọng, Madonna... » gã bắt đầu lên tiếng, nhưng cô thiếu nữ đã cắt ngang.

« Ngài không có lý do gì phải nghĩ ngợi cả. Chẳng lẽ mọi sự đã diễn ra không đúng như chúng ta dự kiến sao ? »

« Không hẳn thế. Nhưng tôi đã hy vọng Gian Maria không cho phép tình cảm đưa ông ta đi xa đến vậy. »

« Ngài đã hy vọng như vậy - ngay cả sau khi đã nghe những gì ngài Francesco mang tới cho chúng ta ? » Và cô thiếu nữ nhìn gã với cái nhìn như vỡ lẽ hiểu ra. « Vậy mà ngài đã không hề nói đến hy vọng nào như vậy khi ngài khuyên tôi chạy trốn đến Roccaleone. Lúc đó ngài đã chỉ nói đến chiến đấu. Lúc đó ngài đầy hào khí con nhà võ. Vậy thì sự thay đổi này từ đâu mà ra đây ? Chẳng lẽ viễn cảnh chắc chắn của nguy hiểm trước mắt đã làm hỏng mất hào khí của ngài rồi sao ? »

Âm điệu mỉa mai trong lời nói của nàng đã làm gã tổn thương đúng như nàng mong muốn. Sự hỗn xược của gã tối hôm trước đã cho nàng thấy không nên cho phép gã được nuôi bất cứ ảo tưởng nào về giới hạn của sự tôn trọng nàng dành cho gã, hơn nữa, những lời gã vừa nói ra đã giúp nàng nhìn gã một cách chính xác hơn, một cái nhìn khiến nàng càng ngày càng ít ưa anh chàng công tử này.

Gã khẽ cúi đầu, đôi gò má đỏ rần lên vì hổ thẹn, cay cú vì bị lên lớp như thế trước mặt Fortemani và tay mạo danh Francesco kia. Việc cái tay Francesco này cố ý giấu diếm thân

phận thật của y thì gã không nghi ngờ gì. Linh tính đã mách bảo gã một cách chắc chắn ngay từ đầu.

« Madonna, » gã lên tiếng, cố lấy lại sự kiêu hãnh bình thường bên ngoài, cố tiêu hoá sự chế giễu của cô thiếu nữ, « tôi đến để báo cho tiểu thư biết một sứ giả do Gian Maria phái tới đang đợi xin cầu kiến. Liệu tôi có cần trả lời thay tiểu thư không ? »

« Cám ơn ngài, » cô công nương dịu giọng trả lời. « Tôi sẽ tự nói chuyện với người sứ giả này. »

Gã cúi người ra dấu tuân phục, rồi đảo mắt nhìn về phía Francesco.

« Chúng ta cũng có thể thu xếp để ngài quý tộc đây có được giấy thông hành, » gã gợi ý.

« Không có hy vọng gì về chuyện họ sẽ chấp nhận điều này, » cô thiếu nữ trả lời bình thường. « Mà tôi cũng không muốn hy vọng họ sẽ chấp nhận, vì ngài Francesco đã ưng thuận trở thành trấn thủ Roccaleone. Nhưng chúng ta đang bắt người sứ giả phải chờ đợi. Thưa các ngài, các ngài có thể cùng lên mặt lũy với tôi được không ? »

Cả ba người đều cúi đầu đồng ý, và đi theo sau nàng, Gonzaga đi sau cùng, bước chân nặng như đeo đá, khuôn mặt trắng bệch ra đến tận vành môi vì cơn giận dữ khi thấy mình bị gạt sang một bên, đồng thời cũng hiểu ra đó là câu trả lời cho những lời nóng nảy gã đã thì thầm vào tai Valentina tối hôm trước.

Khi họ đi ngang qua sân, Francesco ban ra mệnh lệnh đầu tiên trên tư cách mới của mình, ra lệnh cho sáu tên lính đứng dàn ra sau lưng họ, để họ có thể gây ấn tượng khi xuất hiện trên tường thành để nói chuyện với tay sứ giả.

Họ nhìn thấy một người cao lớn, cưỡi một con ngựa xám cũng ngoại cỡ không kém, chiếc mũ trụ bóng nhoáng lấp lánh như dát bạc dưới những tia nắng mặt trời buổi sáng, bộ áo giáp bị che lấp dưới chiếc áo choàng không tay màu huyết dụ có trang trí hình sư tử của gia đình Sforza. Người này trang trọng cúi đầu thật thấp khi Valentina xuất hiện cùng đoàn tùy tùng của nàng, dẫn đầu là bá tước Aquila, chiếc mũ rộng vành kéo sụp xuống tận trán làm che khuất hoàn toàn khuôn mặt của chàng.

« Nhân danh chủ nhân của tôi, đức ông hùng mạnh và cao quý Gian Maria Sforza, công tước Babbiano, tôi yêu cầu công nương hãy quy thuận, hạ vũ khí và mở cổng lâu đài ra. »

Sau đó là một khoảng im lặng, cuối cùng cô công nương trẻ lên tiếng hỏi người sứ giả liệu đó có phải là toàn bộ thông điệp ông ta được lệnh thông báo, hay còn điều gì đó ông ta đã tình cờ quên không nhắc đến. Người sứ giả, trang trọng cúi đầu một lần nữa, trả lời rằng những gì ông ta đã nói cũng là toàn bộ những gì ông được ra lệnh chuyển đến quý công nương.

Nàng quay lại nhìn những người đứng đằng sau với cái nhìn lúng túng như cầu khẩn sự giúp đỡ. Nàng muốn trả lời sứ giả một cách nghiêm chỉnh nhưng kiên quyết, và giáo dục nàng nhận được trong tu viện đã không cho nàng biết phải thực hiện ra sao. Cô thiếu nữ liền nói với Francesco.

« Ngài có thể trả lời ông ta được không, quý ông trấn thủ của tôi ? » nàng mỉm cười hỏi, và

Francesco, tuân theo yêu cầu của nàng, tiến lên một bước và cúi người xuống phía dưới tỳ người vào mặt tường thành.

« Ngài sứ giả », chàng cất giọng trầm trầm cộc cằn khác hẳn giọng nói lúc bình thường, « xin ngài cho biết từ khi nào công tước Babbiano đã tuyên chiến với Urbino mà ông ta cho mình quyền bao vây một pháo đài của công quốc này và yêu cầu nó phải đầu hàng như vậy ? »

« Đức ông công tước, » viên sứ giả trả lời, « hành động với sự chấp thuận của công tước Urbino khi gửi thông điệp này tới công nương Valentina della Rovere. »

Nghe đến đây Valentina lấy khuỷu tay huých chàng bá tước sang một bên, quên hẳn ý định trả lời một cách nghiêm trang khách sáo, nàng để người phụ nữ trong mình tự do lên tiếng nói lên câu trả lời của trái tim nàng.

« Thông điệp này, thưa ngài sứ giả, cùng sự có mặt của chủ nhân ngài ở đây, chỉ là một sự xúc phạm nữa mà tôi phải chịu từ tay ông ta, và là sự xúc phạm tệ hại nhất. Hãy mang thông điệp đó trở lại chỗ ông ta, và nói cho ông ta rằng khi ông ta cho tôi biết lấy quyền gì ông ta dám gửi ngài đến đây như vậy, lúc đó tôi có thể sẽ cho ông ta một câu trả lời tương xứng hơn với sự thách thức này. »

« Vậy công nương hẳn sẽ thấy thích hợp hơn nếu đức ông công tước đích thân đến nói chuyện với công nương ? »

« Không có gì tôi ít muốn hơn. Đến lúc này sự cần thiết đã bắt buộc tôi phải nói chuyện với Gian Maria nhiều hơn giới hạn chịu đựng của tôi rồi. » Và với một cử chỉ kiêu hãnh, cô công nương trẻ ra dấu rằng cuộc tiếp kiến đã kết thúc, và quay người đi khỏi mặt thành.

Nàng có một cuộc trao đổi ngắn với Francesco, trong đó chàng khuyên nàng những biện pháp phòng thủ cần tiến hành, đưa ra những gợi ý, tất cả đều được nàng đồng ý, hy vọng của nàng lại bùng lên khi nhận ra bên cạnh nàng, ít nhất, nàng đã có một người đàn ông có hiểu biết về công việc anh ta phải làm. Ý nghĩ này làm trái tim nàng nhẹ nhõm, cho nàng sự tự tin và cả niềm vui khi nhìn vào thân hình cao lớn, vạm vỡ của chàng hiệp sĩ, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên đốc thanh kiếm một cách quen thuộc như thể thanh kiếm này cũng là một phần con người chàng, và đôi mắt luôn bình thản tự tin của chàng; khi chàng nói đến hiểm nguy, dưới vẻ bốn cợt trong giọng nói của chàng, mọi hiểm nguy trở nên nhẹ nhàng vô hại.

Được Fortemani tháp tùng, chàng bá tước bắt tay vào việc thi hành các biện pháp chàng đã khuyến nghị, lão hộ pháp theo sau với vẻ chăm chú tuyệt đối của một con chó trung thành, vì lúc này lão đã thực sự nhận ra đây là một người lính có đẳng cấp mà khi so sánh lão và những kẻ như lão chỉ đáng gọi là lính hầu. Thái độ hào hứng của chàng cũng giúp lão có được sự tự tin; vì trước sau chàng bá tước cũng chỉ có vẻ coi tất cả chỉ như một trò đùa, tựa hồ đây là một vở hài kịch dành cho công tước Babbiano và do chính quý ông công tước chịu chi phí dàn dựng vậy. Và nếu như những lời khích lệ lạc quan của Francesco đã thổi được sự tự tin vào trái tim của Fortemani và Valentina, chàng cũng có được thành công tương tự với đám lính đánh thuê thủ hạ của Fortemani. Chúng cũng trở nên vui vẻ theo sự bông đùa khích lệ của chàng, từ sự ngưỡng mộ đối với chàng chúng trở nên coi trọng công cuộc mà chúng được thuê để phụng sự, và cuối cùng, trở nên lấy làm hãnh diện về phần trách nhiệm được giao. Trong vòng một tiếng

đồng hồ, Roccaleone trở nên rộn rã hẳn với công việc chuẩn bị phòng thủ, với một tinh thần hăng hái và vui vẻ lạc quan, đến nỗi Valentina ngỡ ngàng trước những gì nhìn thấy, tự hỏi chàng hiệp sĩ mà nàng vừa tin tưởng trao trách nhiệm phòng thủ lâu đài liệu có phải là một phù thủy để có thể đem đến sự thay đổi kỳ diệu đến vậy trong một thời gian ngắn ngủi như thế với trại lính của nàng.

Chỉ một lần Francesco đánh mất sự thư thái vui vẻ của chàng, và chuyện khó chịu này xảy ra khi chàng kiểm tra kho vũ khí, và chỉ tìm thấy một thùng thuốc súng duy nhất được trữ ở đó. Chàng quay lại Fortemani hỏi xem Gonzaga đã cất giữ thuốc súng ở đâu, và khi thấy rằng Fortemani cũng mù tịt như chàng, chàng liền đi tìm Gonzaga. Sau khi đã tìm khắp góc ngách của lâu đài, chàng mới tìm thấy gã đang nhẹ bước đi dạo dưới dàn nho trong vườn, vừa đi vừa sôi nổi nói chuyện với Valentina. Khi thấy chàng đến gần, gã trở nên mất tự nhiên, trán cau lại khó chịu.

« Ngài Gonzaga, » Francesco chặn gã lại. Tay công tử, ngạc nhiên, ngược mắt lên nhìn chàng. “Ngài đã cất dự trữ thuốc súng của ngài ở đâu vậy?”

“Thuốc súng?” Gonzaga lăm bắm, lạnh người đột ngột hiểu ra. “Chẳng lẽ không có thuốc súng trong kho sao?”

“Có đấy ... một thùng nhỏ, đủ để nạp một khẩu đại bác một hay hai lần, nhưng lúc đó chúng ta sẽ chẳng còn gì cho súng ngắn và súng hoả mai cả. Đó là tất cả dự trữ của ngài sao?”

“Nếu đó là tất cả trong kho, thì đó cũng là tất cả thuốc súng chúng ta có.”

Francesco đứng sững không thốt nên lời, nhìn chăm chăm vào tay chơi chài chuốt đang đứng trước mặt chàng, khuôn mặt chàng đỏ sạm lại. Trong cơn giận dữ tột độ, chàng quên bằng địa vị của họ, cũng chẳng thềm đến sự tự ái Gonzaga có thể cảm thấy từ sự thất sủng của gã khi Valentina chỉ định một viên trấn thủ thay vì tin vào gã.

“Và đây là cách mà ngài định cố thủ Roccaleone sao?” chàng hỏi, giọng sắc như dao. “Ngài đã cẩn thận tích trữ cả một hầm rượu vang hảo hạng, một đàn cừu, cùng đủ thứ tiện nghi khác,” chàng dài giọng mai mỉa. “Ngài định đẩy lui kẻ thù bằng những thứ đó, hay ngài chẳng có ý định chờ đợi một kẻ thù nào hết?”

Câu hỏi của chàng bá tước đã động quá sát tới sự thật, bị trúng tim đen, một cơn giận bùng lên đã tình cờ đem lại cho Gonzaga dáng vẻ đường đường của một đấng nam nhi. Đó là cơn gió cuối cùng cần thiết để thổi bùng lên ngọn lửa từ đám than hồng bực tức đang âm ỉ trong gã.

Gã phản pháo lại lập tức, nóng nảy và kiêu hãnh ra trò. Giọng điệu của gã cũng kênh kiệu quá đáng, cũng chẳng chút nể nang gì, không khác bao nhiêu từ ngữ giọng điệu của chàng bá tước, và cuối cùng tay công tử đã thách thức chàng bá tước đấu tay đôi với gã, cho dù trên ngựa hay đánh bộ, bằng kiếm hay bằng thương, và càng nhanh càng tốt.

Nhưng cả lần này nữa Valentina đã can thiệp vào và trách móc cả hai người. Thế nhưng về phía chàng bá tước, những lời trách móc của nàng khá nhẹ nhàng lịch sự, và kết thúc bằng lời cầu khẩn chàng hãy làm tốt nhất có thể với những gì họ có trong tay ở Roccaleone; về phía Gonzaga ngược lại lời trách móc của nàng đầy vẻ coi thường, vì câu hỏi của Francesco – mà

Gonzaga đã lảng tránh không trả lời - đến đúng lúc nàng đang nghi ngờ Gonzaga về dụng ý riêng của gã khi khuyên nàng làm theo một kế sách mà càng ngày nàng càng thấy rõ gã không hề có khả năng thực hiện đến nơi đến chốn, và làm cho nàng mỗi lúc một mở mắt rõ thêm. Bây giờ nàng nhớ lại gã đã luống cuống lạ lùng ngày hôm trước khi nghe tin Gian Maria đang hành quân về phía Roccaleone, và gã đã nhiệt tình đến mức nào khi thuyết phục nàng nên rời bỏ lâu đài - trong khi trước đó cũng chính gã đã tuyên bố hùng hồn đến thế về chuyện cố thủ chống lại công tước.

Ba người còn đang lúng túng chưa biết kết thúc chuyện lời thôi phiến hà này ra sao thì tiếng kèn trumpet vọng đến từ phía ngoài tường thành.

“Lại là sứ giả,” cô thiếu nữ kêu lên. “ Lại đây, ngài Francesco, chúng ta hãy xem thông điệp ông ta mang đến lần này.”

Cô công nương cùng Francesco đi lên phía mặt thành, để mặc Gonzaga đứng lại dưới bóng râm của dàn nho, ghen tức uất hận đến gần trào nước mắt.

Người sứ giả đã quay lại để tuyên bố rằng câu trả lời của Valentina không cho Gian Maria sự lựa chọn nào khác ngoài chờ đợi công tước Guidobaldo, lúc này cũng đang trên đường đến hội quân với đức ông. Và sứ giả cũng nói sự có mặt của công tước Urbino sẽ giải thích hoàn hảo cho công nương Valentina về yêu sách mà Gian Maria đã đưa ra, và sẽ còn lặp lại khi chú nàng có mặt để xác nhận sự đồng tình của ông.

Phần còn lại của ngày hôm ấy trôi qua bình yên vô sự ở Roccaleone, nếu chúng ta không kể đến sự điên rồ đang khuấy đảo trái tim của Gonzaga. Bữa tối hôm đó, gã ngồi trơ trọi chẳng ai đoái hoài đến, trừ mấy cô tùy nữ và gã hề, kẻ thỉnh thoảng lại buông lời trêu ghẹo sự cau có của gã. Valentina dồn toàn bộ sự quan tâm vào chàng bá tước, và trong khi Gonzaga - chàng thi sĩ với tâm hồn bay bổng, chàng ca sĩ vui tươi yêu đời, chàng công tử hào hoa lịch duyệt, hiện thân của những gì quý phái tinh tế - ngồi im thin thít như ngậm sỏi, thì gã phiêu lưu võ biền gặp thời kia giải trí cho mọi người với phong thái sống động luôn khiến chàng thu hút được trái tim của mọi người - và luôn luôn với Gonzaga là ngoại lệ duy nhất.

Francesco nói về cuộc bao vây họ đang phải chịu một cách vui vẻ gần như đùa cợt khiến tất cả mọi người đều nhẹ nhõm. Khi nói đến Gian Maria thái độ của chàng càng thoải mái lạc quan hơn, làm cho tất cả những người có mặt đều hiểu rằng chàng chưa bao giờ gặp một chuyện thú vị như cuộc phiêu lưu mà số phận đã đưa đến cho chàng lúc này trong suốt cuộc đời binh nghiệp của chàng. Chàng bá tước hoàn toàn tự tin về kết quả của cuộc đối đầu cũng như sẵn sàng đón nhận nó.

Liệu có đáng ngạc nhiên không khi mà - chưa bao giờ làm quen với loại đàn ông nào khác ngoài những người đầy kiểu cách giả tạo, các nhà quý tộc của cung đình, các tay công tử quyền quý chuyên có mặt tại phòng khách của các quý bà quý cô; những con người với cử chỉ kiêu kỳ điệu bộ, với lời lẽ khách sáo; nói tóm lại là những hạng người luôn bu đầy xung quanh các ông hoàng - đôi mắt của công nương Valentina háo hức mở to chăm chú, như để chiêm ngưỡng tìm hiểu kỹ hơn một mẫu người hoàn toàn mới mẻ, một người đàn ông, hiển nhiên xuất thân cao quý, lại mang theo mình hơi hướng của lều trại hơn là cung điện, một tâm hồn trong đó tính cách thượng võ của một hiệp sĩ hoà lẫn kỳ lạ với sự phong trần gan dạ của một người chuyên

tìm kiếm phiêu lưu, một phong cách quý phái đầy quyền uy nhưng lại không hề kiểu cách khuôn sáo như những nhà quý tộc trong triều đình của chủ nàng.

Hơn thế, dù còn trẻ, chàng đã là một người chín chắn trưởng thành; chàng đẹp trai, nhưng với một vẻ đẹp mạnh mẽ đầy nam tính; chàng có một giọng nói thật ấm áp dễ chịu, nhưng đã hơn một lần nàng được thấy giọng nói uyển chuyển của chàng trở nên đầy mạnh mẽ oai nghiêm khi ra lệnh; chàng có tiếng cười sáng khoái, vô tư nhất mà nàng từng thấy - một tiếng cười khiến chủ nhân của nó trở nên thân thiết dễ mến lập tức với những ai nghe thấy - và tiếng cười đó chàng lại không bao giờ tiết kiệm.

Gonzaga ngồi lăm lè im lặng, trái tim sôi lên căm tức trước sự hèn yếu, vô dụng của gã so với vẻ tự tin, mạnh mẽ của đối phương. Nhưng ngày hôm sau còn đem lại cho gã nhiều lý do để bực tức hơn.

Công tước Urbino đến nơi vào sáng hôm sau, đích thân phi ngựa đến tận bên hào nước cùng một tên lính kèn, tên này lại một lần thứ ba nổi tiếng kèn thách chiến trước cổng lâu đài.

Cũng như hôm trước, Valentina đích thân lên tường thành để trả lời sự thách thức, đi cùng nàng là Francesco, Fortemani và Gonzaga - riêng chàng lảng tử chẳng được ai mời đi theo nhưng cũng chẳng bị ai từ chối, vẫn lăm lè leo đèo đi theo sau cô thiếu nữ và đoàn tùy tùng của nàng, trong cố gắng tuyệt vọng cuối cùng nhằm cố giữ lấy danh hồ là một trong các “đại úy” của nàng.

Francesco đã mặc áo giáp ra trận của chàng vào, và xuất hiện trên mặt thành giáp trụ sáng ngời từ đầu đến chân để tỏ thái độ trân trọng cần có với tính chất của cuộc gặp gỡ. Một ngưu lông lớn cắm trên chiếc mũ trụ rủ xuống phía trước, và cho dù chàng nhắc mảnh giáp che mặt lên, khuôn mặt chàng vẫn được bóng của chiếc mũ che khuất khó có thể bị nhận ra.

Ngay cả khi nhìn thấy chủ mình, Valentina vẫn bình thản đứng vững. Mặc dù Guidobaldo rất được thần dân yêu quý, trong mối quan hệ với cô cháu gái ông đã chưa bao giờ cố gắng để hai người xích lại gần tới mức có thể quý mến nhau thực sự. Hơn lúc nào hết, lúc này công tước không hề có ý định lấy tình thân ra khuyên nhủ cô công nương nổi loạn. Ông đến như một người hạ chiến thư, như một ông hoàng đến trừng trị một kẻ thần dân phản nghịch, và công tước đã nói với cô cháu gái đúng với giọng điệu, thái độ như vậy.

“Công nương Valentina,” ông lên tiếng - hoàn toàn không đả động gì đến quan hệ chú -cháu giữa hai người - “cho dù cuộc nổi loạn này làm ta rất phiền muộn, công nương cũng chớ nghĩ rằng việc là một phụ nữ sẽ giúp công nương được nhẹ tay khoan hồng hơn. Chúng ta sẽ trừng trị công nương tương tự như với những kẻ phản nghịch khác trong trường hợp chúng có những hành động giống như công nương đã làm.”

“Thưa đức ông,” cô thiếu nữ đáp, “tôi không đòi hỏi ân huệ nào vượt quá những quyền mà tôi đương nhiên được hưởng với tư cách là một phụ nữ, và những quyền này không liên quan gì đến chiến tranh hay vũ lực. Tôi chỉ muốn đòi lại cho mình quyền được làm chủ bản thân, được tự định đoạt cho trái tim mình như tôi muốn. Cho đến khi đức ông nhận ra tôi là một phụ nữ với tất cả bản chất tự nhiên của một người phụ nữ, và cho đến khi, đã nhận ra điều đó, đức ông chấp nhận tôn trọng nó, và hứa với tôi lời hứa danh dự của một công tước sẽ không tiếp

tục ép tôi phải thành hôn với công tước Babbiano, tôi sẽ không rời khỏi đây một bước, bất chấp đức ông, bất chấp quân lính của đức ông, cũng như kẻ liên minh xấu xa của đức ông, Gian Maria, người đã tưởng tượng rằng người ta có thể chiếm được tình yêu bằng gươm đao và áo giáp, và rằng con đường vào trái tim người phụ nữ có thể được mở ra bằng pháo kích.”

“Ta nghĩ chúng ta sẽ khiến công nương trở nên biết phục tùng và có trách nhiệm hơn, Madonna”, công tước gần giọng trả lời.

“Có trách nhiệm với ai kia?”

“Với công quốc của công nương.”

“Thế còn trách nhiệm của tôi với bản thân, với trái tim tôi, với người phụ nữ trong tôi? Tất cả những điều này không đáng đếm xỉa đến sao?”

“Đây là những điều không thể đem ra bàn bạc bằng cách nói lớn tiếng từ trên tường thành xuống được – mà thành thực ra ta không hề có ý định bàn cãi về những chuyện này cho dù là ở đâu. Ta đến đây để yêu cầu công nương đầu hàng. Nếu công nương chống lại chúng ta cũng có nghĩa là đã tự khép mình vào tội chết.”

“Vậy thì tôi sẵn sàng chấp nhận mạo hiểm tính mạng của mình, một cách vui vẻ, để chống lại các ngài. Tôi thách thức đức ông. Hãy làm những gì tồi tệ nhất có thể để chống lại tôi, hãy tự bôi nhọ danh dự đàn ông và tiếng tăm quý tộc của đức ông bằng cách sử dụng bất cứ thứ bạo lực nào ngài muốn, nhưng tôi xin hứa với ngài Valentina della Rovere sẽ không bao giờ là vợ của công tước Babbiano.”

“Công nương từ chối mở cổng đầu hàng.”

“Chính thức và dứt khoát.”

“Và công nương không hối tiếc về quyết định của mình?”

“Chừng nào tôi còn sống.”

Ông hoàng cười u ám;

“Ta phũ tay trước mọi trách nhiệm có dính đến công nương và tất cả hậu quả có thể xảy ra,” công tước trả lời lạnh lùng. “Ta để cho chồng tương lai của công nương, Gian Maria Sforza, được toàn quyền hành động, và nếu như có vì nóng lòng muốn được làm chồng quá mà ông ta nặng tay với lâu đài của công nương, lỗi hoàn toàn là do công nương. Tất cả những gì ông ta làm đều được sự đồng thuận của ta, và ta đích thân đến đây khuyên nhủ công nương vì công nương vẫn còn có vẻ nghi ngờ điều này. Ta mong công nương hãy nán lại thêm chút thời gian để nghe những gì đức ông công tước muốn nói. Ta tin rằng ông ta sẽ tỏ ra thuyết phục hơn ta.”

Guidobaldo trang trọng cúi chào, và quay ngựa đi. Valentina đã định đi xuống, nhưng Francesco đã khuyên nàng nên ở lại đợi công tước Babbiano. Và thế là vừa thông thả đi dọc theo bờ thành, Valentina vừa chăm chú truyện trò với Francesco, Gonzaga im lặng theo sau cùng Fortemani với vẻ nhẩn nhục cam chịu, nhưng đôi mắt vẫn theo sát như một ăn tươi nuốt sống cả hai người.

Từ trên cao, họ có thể nhìn thấy trại lính nhộn nhịp phía chân đồi, nơi bọn lính đang xoay tròn ra hý hục dựng lên những căn lều vải màu lục, nâu và trắng. Cả đội quân nhỏ bé đó gồm khoảng một trăm người, mà trong cơn bốc đồng hiếu thắng, Gian Maria đã cho là quá đủ để khuất phục Roccaleone. Nhưng phần nguy hiểm nhất trong lực lượng của đức ông vẫn còn đang đang lọc cọc tiến lại trên cánh đồng. Trong tiếng trục bánh xe kêu cọt két, mười chiếc xe bò kéo đang tiến lại; mỗi chiếc chở một khẩu đại bác. Theo sau là các xe chở vũ khí và lương thực.

Cả bốn người chăm chú theo dõi cảnh tượng náo nhiệt tiếp tục diễn ra trước mặt, và một thoáng sau họ nhìn thấy Guidobaldo phi ngựa vào tới giữa trại và xuống ngựa. Sau đó từ một chiếc lều rộng rãi to lớn hơn hẳn những chiếc khác, thân hình ngắn ngủn, to bè của Gian Maria xuất hiện, nhưng ở khoảng cách như vậy trong cả bốn người chỉ có Francesco, với đôi mắt tinh tường và đã quá quen thuộc với hình dáng của Gian Maria, là nhận ra đức ông.

Một tên lính hầu giữ ngựa và giúp đức ông lên yên, sau đó, được tháp tùng bởi chính tay lính kèn đã đi cùng Guidobaldo, Gian Maria phi ngựa về phía lâu đài. Tới bên bờ hào, công tước dừng ngựa. Khi nhìn thấy Valentina và toán tùy tùng trên mặt thành, ngài liền bỏ chiếc mũ cầm lông chim ra, mái tóc màu vàng sẫm trang trọng cúi xuống.

“Công nương Valentina,” ngài lên tiếng, và khi cô công nương trẻ bước lên để trả lời, đức ông hướng về phía nàng một cái nhìn cảm tức từ cặp mắt ti hí tàn nhẫn, khuôn mặt tròn vành vạnh của ngài còn trắng bệch ra hơn cả bình thường, tái nhợt đến mức gần như ngả sang màu xanh lục.

“Ta rất lấy làm tiếc là đức ông công tước, chú của công nương, đã không thuyết phục được công nương. Một khi ông đã thất bại, ta cũng khó có hy vọng thành công - bằng lời nói. Tuy vậy ta vẫn mong công nương cho phép ta được nói chuyện với đại úy của cô, cho dù y là ai.”

“Các đại úy của tôi đều đang có mặt,” cô thiếu nữ bình thản trả lời.

“Vậy là công nương có hẳn hơn một tay đại úy; để chỉ huy ... bao nhiêu người nhỉ?”

“Đủ số cần thiết,” Francesco lớn tiếng chen vào, giọng nói của chàng vang lên xa lạ từ bên dưới chiếc mũ sắt; “để tổng khứ cả nhà người lẫn đám du côn đi bắt nạt phụ nữ của người xuống địa ngục.”

Đức ông nhồm dậy trên lưng ngựa, ngược mắt nhìn lên kẻ vừa lên tiếng. Nhưng khuôn mặt của chàng bá tước đã bị che khuất nhiều đến mức không thể nhận ra được cho dù là người quen, còn giọng nói của chàng và cả vóc người cũng đã thay đổi do chiếc mũ sắt và bộ áo giáp.

“Tên khốn kiếp kia, mi là ai ? » công tước quát.

“Người mới là đồ khốn kiếp đến tận chân răng, cho dù người có là công tước trăm lần đi nữa,” tay lạ mặt đáp trả lại đức ông, còn Valentina thì thú vị cười lên thành tiếng.

Chưa bao giờ kể từ khi cất tiếng khóc chào đời đức ông công tước Babbiano phải nghe những lời xúc phạm đến thế từ miệng lưỡi người đời. Hai gò má ngài đỏ tía lên vì tức.

“Hãy đợi đấy, đồ du đảng!” đức ông gầm lên. “Cho dù khi lâu đài rơi vào tay ta ta có xử trí

đám lính còn lại ra sao đi nữa, riêng với người ta sẵn sàng hứa một sợi thừng và một khung xà gỗ ngay từ bây giờ.”

“Chà!” chàng hiệp sĩ giễu cợt. “ Muốn ăn thịt chim thì hãy bắt chim đi đã. Đừng tin chắc vội rằng Roccaleone sẽ rơi vào tay ngài. Chừng nào tôi còn sống thì ngài sẽ không bao giờ vào nổi lâu đài. Mà ngài biết đấy, mạng sống của tôi là một thứ quý báu mà tôi không dễ gì đánh mất đâu.”

Đôi mắt Valentina không còn cười được nữa khi cô quay sang nhìn thân hình uy nghiêm trong giáp trụ chỉnh tề đang đứng đầy kiêu hãnh cạnh cô, và bất giác cô thiếu nữ cảm thấy lo trước lời thách thức ngạo nghễ chàng ném vào mặt ông hoàng béo phì đang ngóc đầu nhìn lên.

“Thôi mà, ngài!” cô thì thầm. “Đừng chọc giận ông ấy nữa.”

“Phải đấy,” Gonzaga rên rỉ, “vì lòng kính Chúa xin ngài đừng nói gì nữa, nếu không chúng ta sẽ đi tong cả vì ngài mất.”

“Madonna,” công tước lại lên tiếng, không thềm để ý gì đến Francesco nữa, “tôi cho công nương hai mươi bốn giờ để suy nghĩ lại. Công nương có thể thấy quân của tôi đang mang đại bác đến. Khi công nương tỉnh dậy sáng ngày mai công nương sẽ thấy đại bác đã sẵn sàng chĩa vào tường thành. Bây giờ, nói như vậy là quá đủ rồi. Trước khi cáo lui tôi muốn nói vài lời với ngài Gonzaga.”

“Miễn là ngài đi khỏi đây, ngài muốn nói gì với ai cũng được,” Valentina trả lời coi thường. Rồi quay sang bên cạnh, nàng đẩy Gonzaga thay vào chỗ nàng vừa đứng.

“Ta dám thề là thằng hề tốt mã này đã run như cầy sấy vì những gì sắp đến,” công tước tự nhủ, “và biết đâu sợ hãi chẳng làm hắn biết điều hơn.”

“Ngài Gonzaga!” đức ông lớn tiếng gọi. “Vì ta tin rằng tất cả lính đồn trú ở Roccaleone đều do ngài chỉ huy, ta kêu gọi ngài hãy ra lệnh cho chúng mở cổng lâu đài và hạ cầu treo xuống, và thề trên danh dự của cả Guidobaldo và ta, ta hứa sẽ ân xá cho tất cả bọn họ -trừ tên lão xược đang đứng cạnh ngài. Nhưng nếu đám thuộc hạ của ngài dám chống lại ta, ta hứa với ngài ta sẽ san bằng Roccalêon đến viên đá cuối cùng, và ta sẽ làm cỏ tất cả các người không trừ một tên nào.”

Gonzaga đứng đó run lấy bầy, miệng lắp bắp không thành tiếng, nhân lúc đó Francesco một lần nữa lại cúi người về phía trước.

“Chúng ta đã nghe điều kiện của ngài”, chàng trả lời, “và chúng ta không muốn quan tâm đến chúng. Đừng phí thời giờ dọa hão nữa.”

“Ngài hiệp sĩ, điều kiện của ta không phải dành cho ngài. Ta không quen biết ngài; ta không nói với ngài, cũng không cho phép một kẻ như ngài được tự tiện nói chuyện với ta.”

“Cứ thử nấn ná ở đó thêm chút nữa xem,” tay hiệp sĩ lạ mặt đáp lại, “và quý ngài sẽ được nói chuyện với một loạt đạn súng hoả mai. Này, dưới kia!” chàng quay lại, ra lệnh cho một đám xạ thủ tưởng tượng mà chàng làm bộ như đang phục sẵn trên mặt tường thấp hơn của khu vườn phía trái chàng.

“Xạ thủ hoả mai vào vị trí! Đốt bụi nhùi! Sẵn sàng! Bây giờ, thưa ngài công tước, ngài sẽ tự ý lui ra chứ, hay buộc lòng chúng tôi phải thối bay ngài ra đây?”

Đức ông đáp trả lại bằng một tràng đe dọa pha lẫn nguyên rửa thề thốt về cách thức ngài sẽ trừng phạt kẻ đối thoại láo xược một khi hắn đã lọt vào tay ngài.

“Súng lên vai!” chàng hiệp sĩ lớn tiếng ra lệnh cho đội xạ thủ tưởng tượng, trong lúc công tước, không dám thốt ra thêm câu nào, hối hả quay ngựa phi nước đại cuống quýt rời xa tường thành, bỏ lại tay lính kèn hấp tấp phóng ngựa lao theo, trong khi Francesco phá lên cười.

Chương 18: Phản bội

« Thưa ngài, » Gonzaga tuyệt vọng kêu lên, khi mọi người cùng từ mặt thành đi xuống, « ngài sẽ khiến tất cả chúng ta kết thúc dưới giá treo cổ mất thôi. Chẳng lẽ đó là cách ứng xử với một ông hoàng sao ? »

Valentina cau mày bất bình khi thấy gã dám phản đối chàng hiệp sĩ của cô. Nhưng Francesco chỉ bật cười.

« Thề có thánh Paul ! Ngài còn muốn tôi ứng xử với hắn ta thế nào nữa ? » chàng hỏi. « Ngài muốn tôi phải khuyên nhủ hắn ta bỏ cuộc ư ? Hay là ngài muốn tôi cầu xin hắn rủ lòng thương, dùng lời đường mật van xin hắn kiên nhẫn nhẹ nhàng với một cô công nương ương bướng ? Hãy để tôi lo chuyện này, ngài Gonzaga, chúng ta sẽ xoay sở được, đừng nghi ngờ chuyện đó. »

« Lòng can đảm của ngài Gonzaga có vẻ là một phẩm chất luôn giảm đi mỗi khi sự cần thiết tăng lên, » Valentina lên tiếng.

« Madonna, tiểu thư đang lăm lăm giữa lòng can đảm với sự liều lĩnh điên rồ, » chàng công tử đáp lại. « Chỉ e đến lúc tiểu thư học được cách phân biệt chúng thì đã quá muộn. »

Chẳng lâu la gì họ cũng thấy rằng Gonzaga không phải là người duy nhất có suy nghĩ như vậy, vì ngay khi họ vừa xuống đến sân trong của lâu đài một gã to vạm, cau có tên là Cappoccio lao đến chặn đường họ.

« Xin có một lời với ngài, ngài Gonzaga, và cả quý ông nữa, quý ông Ercole thân mến. » Thái độ của gã đầy ngang ngược bất chấp, cả bốn người cùng dừng lại, Francesco và Valentina quay sang hai người kia, chờ xem gã định nói gì với họ. « Khi tôi chấp nhận đầu quân cho các vị, các vị đã làm tôi hiểu rằng công việc tôi phải làm sẽ không gây nhiều nguy hiểm cho bộ da của tôi. Tôi còn được thuyết phục rằng có lẽ sẽ chẳng phải đánh chác gì, hay cùng lắm chỉ là giải quyết mấy tay lính gác mà thôi. Và tôi cũng đã thuyết phục đám bạn tôi y như thế. »

« Có thật ngài đã nói vậy không ? » Valentina hỏi Fortemani, khi thấy Cappoccio đều hướng cả về lão mà trách cứ.

« Tôi có nói thế thật, Madonna, » Ercole trả lời, « Nhưng tôi đã có lời đảm bảo của ngài Gonzaga. »

« Có thực, » cô thiếu nữ tiếp tục, lần này là hỏi Gonzaga, « ngài đã chấp nhận chiêu mộ những người này với điều kiện như vậy không ? »

« Madonna, quả là tôi có hứa vài điều gần như thế thật, » anh chàng lẳng tử đành thú nhận.

Valentina nhìn gã kinh ngạc hồi lâu. Sau đó :

« Ngài Gonzaga, » cuối cùng nàng lên tiếng, « tôi nghĩ tôi bắt đầu hiểu ngài. »

Nhưng Cappoccio, chẳng hề có hứng thú gì về chuyện cô công nương trẻ hiểu tay công tử bột rõ đến đâu, sốt ruột cắt ngang :

« Chúng tôi đều đã nghe cả những gì đã diễn ra giữa ngài trấn thủ đây và công tước Babbiano. Chúng tôi đã nghe thấy điều kiện do đức ông công tước đưa ra, mà ngài đây đã từ chối, và tôi đến đây để nói cho các vị biết, ngài Ercole, và cả ngài Gonzaga nữa, rằng ít nhất tôi sẽ không đại gì chui rúc trong này để bị treo cổ khi Roccaleone rơi vào tay Gian Maria. Và không ít đồng đội của tôi cũng nghĩ như vậy. »

Valentina nhìn vào khuôn mặt thô lỗ, kiên quyết của tên lính, và sự sợ hãi lần đầu tiên dâng lên bóp nghẹt lấy trái tim nàng và hiện rõ trên dáng vẻ bên ngoài của cô thiếu nữ. Nàng đang định quay sang Gonzaga để trút sự cay đắng tuyệt vọng mà nàng đang cảm thấy lên đầu gã – vì nàng cho rằng nguyên nhân cuối cùng cũng từ tay chơi vô tích sự này mà ra – thì một lần nữa Francesco lại bước tới giải nguy.

« Thật xấu hổ cho ngươi, Cappoccio, khi ăn nói hồ đồ như thế ! Chẳng lẽ những lời lẽ như thế có thể dùng để nói với một công nương đang bị vây hãm và truy đuổi sao, hả đồ hèn kia ? »

« Tôi không phải là đồ hèn, » gã gầm lên trả lời, khuôn mặt đỏ ngầu lên trước lời khinh miệt của Francesco. « Trên đồng trống tôi sẵn sàng xông lên, chiến đấu cho người trả công cho tôi. Nhưng những chuyện thế này không phải là nghề của tôi - ngồi im chờ chết như một con chuột sa bẫy. »

Francesco nhìn chằm chằm hồi lâu vào đôi mắt gã, rồi liếc mắt nhìn những tên lính khác, một toán khoảng năm sáu tên – nghĩa là tất cả những gã chàng chưa điều động đi canh giữ các vị trí khác. Cả bon đứng bên cạnh Cappoccio, chăm chú lắng nghe cuộc đối thoại, và chỉ nhìn về mặt cũng có thể thấy chúng hoàn toàn đầu ý với kẻ phát ngôn.

« Anh bạn có còn là một người lính không, Cappoccio ? » Francesco bĩu môi. « Có cần ta phải nói rằng Fortemani đã nhảm khi lão chiêu mộ anh bạn không ? Lão đã nhảm khi đã không thuê anh bạn làm chân bồ củi cho nhà bếp của lâu đài. »

« Ngài hiệp sĩ ! »

« Ái chà ! Anh bạn dám lên giọng với cả ta kia à ? Đồ súc sinh, ngươi tưởng ta cũng cùng một loại như các ngươi để bị tiếng gào thét của ngươi làm mất hồn chẳng, cho dù ngươi gào thét cũng ghê rợn lắm ? »

« Tôi không bao giờ hoảng sợ bởi tiếng quát nạt của bất cứ ai. »

« Thật không ? Vậy thì tại sao lại có tất cả trò nhố nhăng này chỉ sau ba câu dọa rỗng tuếch của công tước Babbiano ? Nếu quả thực ngươi là một người lính chân chính như chúng ta đã tin tưởng, liệu ngươi có cuống cuống chạy đến đây kêu ầm lên, ‘Tôi không muốn chết thế này, hay thế kia ?’ Hãy thừa nhận đi, ngươi chỉ nói khoác thôi khi huênh hoang với chúng ta rằng ngươi sẵn sàng đổi mặt với cái chết trên đồng trống. »

« Không ! Điều đó thì không bao giờ. »

« Vậy thì, nếu ngươi sẵn sàng chết trên đồng trống phía ngoài kia, thì tại sao lại không ở trong những bức tường thành này ? Với người chết thì gặp cái chết ở đâu đâu có ý nghĩa gì ? Nhưng ta cam đoan với ngươi, đồ gà mái, » chàng cười phá lên rồi nói tiếp với giọng đủ lớn để cả những người khác cũng nghe thấy, « ngươi sẽ không chết đâu – không ở trong này mà cũng chẳng ở ngoài kia. »

« Khi Roccaleone đầu hàng... »

« Nó sẽ không đầu hàng, » Francesco gầm lên.

« À, ừ thì ... thì khi nó thất thủ. »

« Nó cũng sẽ không thất thủ, » chàng trấn thủ khẳng khẳng nhấn mạnh với giọng điệu quả quyết đầy thuyết phục. « Nếu Gian Maria có đủ thời gian hẩn cần, hẩn sẽ tìm cách bao vây để chúng ta vì đói mà phải khuất phục. Nhưng hẩn ta không có được nhiều thời gian đến thế. Một kẻ thù đang đe dọa biên giới của chính hẩn ta, và chỉ trong vài ngày nữa – cùng lắm là một tuần - hẩn sẽ buộc phải rút quân về nhà để cứu lấy vương miện của chính mình. »

« Thế thì ông ta càng có lý do để sử dụng biện pháp mạnh và pháo kích chúng ta như ông ta đã đe dọa, » Cappuccio trả lời khá khôn khéo, nhưng lại với giọng của một kẻ mong người đối thoại đưa ra lý lẽ còn thuyết phục hơn để bác bỏ gã. Và Francesco, nếu không thể bác bỏ được hoàn toàn, ít nhất cũng chứng minh được khả năng này cũng không thể làm khó dễ được họ.

« Đừng tin vào chuyện này, » chàng cười coi thường. « Ta nói cho anh bạn hay Gian Maria sẽ không bao giờ dám đi xa đến vậy. Mà nếu hẩn có làm thế thật, thì liệu những bức tường kiên cố này có thể bị đánh sập chỉ sau vài phát đại bác không ? Có thể hẩn sẽ cố thử công kích ; nhưng với một người lính như anh bạn ta không cần phải nhắc lại rằng hai mươi người mạnh mẽ và kiên quyết, mà ta tin tất cả các người đều là như vậy bất chấp những lời hèn nhát vừa rồi, có thể giữ vững một vị trí kiên cố như lâu đài này chống lại cuộc công kích của một đạo quân đông gấp hai chục lần số người công tước có trong tay hiện nay. Còn nữa, nếu anh bạn cho rằng ta đang nói nhiều hơn những gì mà bản thân ta tin, ta đề nghị anh bạn nhớ cho Gian Maria đã đe dọa ta như thế nào. Ta cũng chỉ là một người lính như anh bạn, những nguy hiểm của anh bạn và đồng đội thì cũng là của ta. Vậy mà anh bạn có thấy ở ta có chút gì thay đổi, có chút gì ngờ vực về kết cục cuối cùng, hay một chút sợ hãi sợt thừng đe dọa ta chẳng ít hơn anh bạn không ? Thấy chưa, Cappuccio ! Một quan trấn thủ ít bao dung hơn đã có thể ra lệnh treo cổ người lên vì những gì người đã nói – vì những lời lẽ đó kích động đào ngũ. Nhưng ta đã đứng đây thuyết phục người, vì ta không muốn để mất một người can đảm như ngươi, điều này ta tin chắc người sẽ tự chứng minh là ta có lý. Đừng để chúng ta phải nghe những lời lẽ nghi ngờ từ miệng

người nữa. Như thế không xứng đáng chút nào với một người lính. Hãy tỏ ra can đảm và kiên cường, và các người sẽ thấy mình được trả công xứng đáng khi tay công tước đầu đất này phải cuốn gói khỏi đây. »

Nói xong chàng quay đi không đợi câu trả lời của Cappuccio- lúc này đang đứng nhẵn ra, đầu cúi gằm, hai má đỏ gay vì hổ thẹn – và bình thản đưa Valentina ngang qua sân lên cầu thang dẫn tới sảnh chính của lâu đài.

Trong cách chỉ huy của mình, chàng bá tước không bao giờ tỏ ra nghi ngờ liệu mệnh lệnh của chàng có được tuân thủ hay không, nhưng lần này, khi cánh cửa đại sảnh vừa đóng lại, chàng đã quay ngay sang Ercole.

« Hãy lấy một cây súng hoả mai, » chàng nhanh giọng ra lệnh, « và mang theo anh hầu Lanciotto của ta cùng người. Nếu lũ khốn kia vẫn định binh biến, hãy bắn thẳng vào kẻ nào định mon men đến mở cổng, bắn chết tại chỗ, và lập tức báo ngay cho ta biết. Nhưng trước hết, đừng để chúng thấy hay nghi ngờ sự có mặt của người ; làm thế sẽ giảm mất hiệu quả mà lời nói của tôi đã có thể có đối với chúng. »

Với khuôn mặt vẫn còn tái xanh đến tội nghiệp, Valentina ngược đôi mắt nâu lên nhìn chàng bá tước, cái nhìn khiến Gonzaga cảm thấy như bị dao đâm.

« Tôi cần một người đàn ông mạnh mẽ, quyết đoán, » nàng nói, « và tôi nghĩ Chúa trên thiên đàng đã gửi ngài đến đây giúp tôi. Nhưng liệu ngài có cho rằng, » nàng hỏi, đưa mắt nhìn chăm chú lên khuôn mặt chàng như thể muốn tìm một dấu hiệu của sự hoài nghi, « chúng đã bình tĩnh lại rồi không ? »

« Tôi hoàn toàn chắc chắn về điều đó, Madonna. Xem kìa, đôi mắt tiểu thư đã bắt đầu ướm rồi, mà, thế có Chúa, không có gì đáng để tiểu thư phải khóc cả. »

« Dù sao tôi cũng chỉ là một phụ nữ, » nàng ngược lên nhìn chàng mỉm cười, « và vì thế, cũng có những phút yếu đuối của một người phụ nữ. Chỉ mới đây thôi tôi đã tưởng thế là hết, rằng phút tận số của tôi đã đến. Đáng lẽ nó đã đến rồi, nếu không có ngài. Nếu bọn chúng nổi loạn ... »

« Chúng sẽ không bao giờ dám làm vậy, chừng nào tôi còn ở đây, » chàng bá tước trả lời, với vẻ lạc quan tự tin. Và cô công nương trẻ tuổi, tràn đầy niềm tin vào chàng hiệp sĩ chân chính của cô, đi tìm mấy cô tùy nữ, và đến lượt mình nàng lại trấn an xoa dịu sự hoảng hốt của các cô.

Francesco về phòng để trút bỏ bộ áo giáp nặng nề, trong khi Gonzaga lên mặt lữ đi lại hít thở không khí, trái tim của gã tưởng như căng ra muốn vỡ tung. Sự căm ghét với tay hiệp sĩ chọc gậy bánh xe giờ đây đã bị che mờ đi bởi nỗi hận Valentina, xuất phát từ sự cay cú ghen tức không hiểu nổi tại sao nàng lại chọn tay võ biền thô lỗ nọ mà không chọn gã, Gonzaga cao sang thanh lịch không ai sánh kịp. Và trong khi gã lang thang đi đi lại lại trên mặt thành dưới ánh nắng trưa, gã chợt nhớ tới lời cam đoan của Francesco rằng đám lính sẽ không binh biến, và Gonzaga bỗng cảm thấy gã sẽ rất hài lòng thoả mãn nếu đám lính binh biến thật, dù chỉ là để Valentina phải mở mắt nhận ra nàng đã đặt lòng tin sai chỗ, để nàng phải tự thấy nàng đã ngu ngốc ra sao khi đặt mọi kỳ vọng vào tay hiệp sĩ khoác lác kia. Thế rồi, với tâm trạng mỗi lúc một thêm cay cú, gã nghĩ lại tới kế hoạch táo bạo của mình, về tình yêu của gã dành cho

Valentina, và gã đã chắc chắn làm sao khi tự nhủ tình cảm của gã trước sau cũng sẽ được đáp lại, trước khi tên khốn kiếp lạ mặt kia xuất hiện. Gã chưa chút cười phá lên khi nghĩ tới chuyện cô công nương kia đã lựa chọn kẻ lạ mặt thay vì gã. Được thôi, có thể là vậy vào lúc này – vào lúc sắp có giao tranh trận mạc, và ở đây cái tay Francesco kia có vẻ như có khiếu nhất trong đám người ở đây về khoản đâm chém này. Nhưng con bò rừng kia sẽ là một người đồng hành ra sao trong lúc hoà bình ? Liệu y có nổi sự thông minh, hào hoa, hay thậm chí vẻ đẹp của Gonzaga này không ? Có vẻ như trong cái nhìn của gã, tất cả chỉ là lỗi của hoàn cảnh, và Gonzaga cay cú hết lời nguyên rủa cái hoàn cảnh chết tiệt hiện tại. Giá như là trong bất cứ bối cảnh nào khác, gã hoàn toàn chắc chắn rằng cô thiếu nữ chẳng bào giờ thêm để mắt đến Francesco khi nàng đã có gã bên cạnh ; và nếu đến lúc này những kỷ niệm về cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa họ tại Acquasparta trở lại trước mắt Gonzaga, gã lại nhận ra một lần nữa chính hoàn cảnh chết tiệt lại là kẻ có tội, khi xếp đặt để tay hiệp sĩ kia xuất hiện trước mắt Valentina trong một tình trạng đương nhiên sẽ đánh thức dậy lòng trắc ẩn cảm thông ở bất cứ người phụ nữ nào.

Tự khẳng định là mình có lý, Gonzaga chợt nghĩ nếu Francesco không vác mặt đến Roccaleone, biết đâu lúc này gã đã cưới được Valentina ; và một khi đã thành chồng nàng, gã có thể công nhiên hạ cầu treo xuống hàng hoàng ra khỏi Roccaleone, yên tâm rằng Gian Maria không bao giờ có ý định cưới lại người vợ góa của gã, và cũng không kém phần yên tâm rằng Guidobaldo - vừa là một người họ hàng vừa là một ông hoàng nhân từ - sẽ chấp nhận chuyện đã rồi, vì bản thân ông cũng sẽ chẳng được lợi lộc gì khi treo cổ Gonzaga, ngoài chuyện biến cô cháu gái thành goá phụ. Chính lý luận này đã giúp gã có đủ can đảm để dấn thân vào cuộc phiêu lưu liều lĩnh này, một cuộc phiêu lưu đáng lẽ đã đem lại chiến quả như mong muốn nếu không có tay Francesco này chen ngang phá bĩnh.

Gonzaga đứng đó nhìn xuống đám lều trại lổ nhổ trên khoảng đất bằng phía dưới, cơn căm giận và nỗi tuyệt vọng bùng lên trong tim làm cho cả buổi sáng tháng Năm tuyệt đẹp ngập ánh mặt trời như cũng tối đen lại trong mắt gã. Thế rồi tay công tử bột chợt nghĩ nếu gã đã chẳng còn chút hy vọng gì vào kế hoạch trước đây của mình nữa, tại sao lại không nghĩ đến những kế hoạch mới để ít nhất thoát thân khỏi giá treo cổ ? Vì gã đoán chắc rằng cho dù số phận chờ đợi những người còn lại trong lâu đài có ra sao đi nữa thì kết cục của hẳn coi như đã an bài, cho dù Roccaleone có thất thủ hay không. Người ta sẽ luôn nhớ rằng tất cả chuyện lôi thôi này đều là ý tưởng của gã, và gã sẽ chẳng thể trông đợi sự khoan hồng từ Gian Maria hay Guidobaldo.

Lúc này ý nghĩ tìm cách rút chân ra khỏi cái bẫy chết người này làm gã chợt rung mình ớn lạnh. Gã đứng lặng người hồi lâu ; rồi hốt hoảng nhìn quanh như e ngại có ai đó theo đang dõi và phát hiện ra ý tưởng ti tiện vừa len lỏi vào trái tim gã. Ý nghĩ đó cứ lớn dần lên, mỗi lúc một định hình rõ rệt, hẳn rõ trên khuôn mặt đẹp trai, làm nó méo mó đi đến mức khó tưởng tượng nổi. Gonzaga lui ra khỏi rìa bức tường thành, đi lòng vòng trên mặt thành, một tay đặt sau lưng, một tay đỡ lấy chiếc kiếm đang cúi xuống. Gã trầm ngâm nghĩ ngợi như thế một lúc khá lâu. Rồi, vừa ném ra xung quanh những cái nhìn rón rén dò xét, gã vừa qua người đi về phía toà tháp nằm ở phía Tây Bắc, và đi vào kho quân bị. Gã lục lọi một hồi trong nhà kho cho đến khi tìm thấy bút, mực và giấy. Để cửa nhà kho mở rộng - để gã có thể nghe thấy sớm hơn bất cứ tiếng bước chân lại gần - gã bắt tay vào viết với điệu bộ run rẩy kích động. Bức thư được nhanh chóng thảo xong, gã đứng dậy, vung vẩy tờ giấy trong không khí cho khô mực. Rồi gã cẩn thận

đọc lại những gì vừa viết, và nội dung bức thư của Gonzaga như sau :

« Tôi có thể khả năng kêu gọi đám quân đồn trú nổi loạn và mở cổng lâu đài. Như vậy Roccaleone sẽ lập tức lọt vào tay đức ông, và đồng thời đức ông cũng thấy ở đây bằng chứng cho thấy tôi không hề đồng tình với cuộc nổi loạn của công nương Valentina. Ngài sẽ trả công tôi như thế nào nếu tôi hoàn tất việc này cho ngài ? Hãy trả lời tôi lập tức, bằng đúng cách như tôi đã sử dụng để gửi lá thư này cho ngài, nhưng nếu tôi xuất hiện trên mặt thành thì đừng gửi thư trả lời.

Romeo Gonzaga. »

Gã gấp nhỏ tờ giấy lại, bên ngoài gã viết dòng chữ : « Gửi công tước hùng mạnh và cao quý của Babbiano. » Sau đó gã tiến đến mở một chiếc rương lớn đặt ở góc phòng, lại lục lọi một hồi trước khi lấy ra một mũi tên dùng cho nỏ. Gã buộc mảnh giấy vào thân mũi tên. Đoạn Gonzaga lấy một chiếc nỏ treo trên tường xuống, và dùng một chiếc manivel dựng ở góc phòng để lên dây nỏ. Gonzaga đóng cửa nhà kho lại, đặt mũi tên lên nỏ, đi đến bên ô cửa hẹp trở trên tường chỉ rộng hơn đầu mũi tên một chút, gã tỳ chiếc nỏ lên vai. Gonzaga cẩn thận ngắm về phía chiếc lều của công tước, và bắn mũi tên đi. Gã hướng theo đường đi của mũi tên, và suýt nữa nhảy lên tự hào về tài xạ thủ của gã khi thấy mũi tên cắm thẳng vào chiếc lều gã đã ngắm làm đích, làm vách vải của chiếc lều rung nhẹ.

Trong chốc lát một cảnh nhốn nháo bắt đầu. Một đám đông xúm lại nơi mũi tên cắm vào, trong khi một số người chui xuất hiện chui ra khỏi lều, trong những người này Gonzaga nhận ra hình dáng của Gian Maria và Guidobaldo.

Mũi tên được trình lên công tước Babbiano, đức ông, sau khi hướng cái nhìn lên mặt thành lần nữa, quay lại chui vào trong lều.

Gonzaga rời khỏi khung cửa hẹp, mở rộng cánh cửa ra vào, như vậy gã có thể nhìn bao quát được cả dãy tường thành. Quay trở lại bên khung cửa sổ, gã sốt ruột chờ đợi câu trả lời. Mà gã cũng không phải chờ lâu. Chưa đến mười phút sau, Gian Maria lại xuất hiện, gọi một tay cung thủ đến bên cạnh, đưa cho tên này gì đó rồi đưa tay chỉ lên tường thành. Gonzaga đi đến bên khung cửa ra vào, hồi hộp nín thở chờ đợi. Chỉ cần thấy bóng dáng ai đó xuất hiện, gã sẽ lao ra mặt thành, và như vậy, theo đúng thỏa thuận gã đã thận trọng viết trong lá thư của mình, sẽ ngăn chặn lá thư trả lời được gửi đi. Nhưng bốn bề đều yên ắng, và Gonzaga đứng yên tại chỗ chờ đợi cho đến khi gã chợt thấy gì đó lao vụt tới như một tia chớp ngang qua tầm nhìn của gã, và vào bờ thành phía trong với tiếng « cạch » khô khan rồi rơi xuống mặt tường thành. Chỉ trong chớp mắt câu trả lời đã nằm trong tay Gonzaga.

Gã vội vã gỡ lá thư ra khỏi mũi tên, rồi vứt mũi tên đã trở thành vô dụng vào một xó. Tựa lưng vào tường, Gonzaga hồi hã gỡ mảnh giấy được cuộn nhỏ lại ra đọc.

« Nếu người có cách giúp ta chiếm được lập tức Roccaleone, người sẽ nhận được sự biết ơn của ta cũng như hoàn toàn được ân xá về những gì người đã làm trong vụ nổi loạn của công nương Valentina, ngoài ra người sẽ được nhận một ngàn florin vàng.

Gian Maria. »

Vừa đọc, đôi mắt Gonzaga vừa sáng dần lên vui sướng. Điều kiện của Gian Maria quả thực là rộng rãi. Gã chẳng cần phải phân vân gì trước khi chấp nhận, và Valentina sẽ nhận ra khi đã quá muộn sự đại dốt nông nổi khi cô ta quyết định dựa dẫm vào tay Francesco kia. Liệu rằng đến lúc ấy y còn cứu được cô ta như y vẫn huênh hoang không ? Gonzaga tặc lưỡi khoái trá. Cô công nương kiêu ngạo kia sẽ nhận được bài học đích đáng, và một khi đã biết mùi làm vợ Gian Maria có nghĩa là gì, cô ta hẳn sẽ phải ân hận đã ruồng rẫy Gonzaga.

Gã cười khế một mình. Bất chợt gã rung mình ớn lạnh, cảm thấy mặt gã đang đỏ bừng lên. Tiếng bước chân không thể làm lẫn vang lên từ phía sau lưng gã.

Vò nát bức thư của công tước trong tay, trong lúc hoảng hốt, Gonzaga ném bức thư qua tường. Cố gắng vô ích để tự trấn tĩnh lại từ cơn giật mình lo sợ, gã quay lại để xem ai đang đến.

Sau lưng gã Peppe đang đứng, đôi mắt sắc sảo nhìn không chớp vào khuôn mặt Gonzaga đầy ngụ ý.

« Người tìm ta chẳng ? » Romeo hỏi, giọng nói vẫn còn lạc đi vì hoảng sợ chẳng ăn nhập chút nào với dáng vẻ kiêu ngạo gã đang cố hết sức lên gân.

Gã gù cúi gập thân hình quặt quẹo xuống chào.

« Công nương Valentina muốn ngài đến gặp cô trong vườn, thưa quý ông. »

Chương 19: Âm mưu và đối phó

Đôi mắt sắc sảo của Peppe đã nhìn thấy Gonzaga vo viên ném mảnh giấy đi, cũng như anh hề cũng đã nhận thấy khuôn mặt luống cuống của tay công tử bột, và lập tức sự nghi ngờ loé lên trong đầu anh ngốc. Bản tính gã vốn tò mò đa sự, và kinh nghiệm đã dạy gã rằng những thứ người ta muốn dấu diếm che đậy thường cũng là những thứ quan trọng đáng bỏ công tìm hiểu. Thế nên Gonzaga vừa quay lưng bỏ đi, gã hề đã rón rén đến bên tường thành cúi người nhìn xuống dưới.

Lúc đầu gã không nhìn thấy gì, và thất vọng kết luận rằng thứ Gonzaga ném xuống đã bị dòng nước chảy xiết dưới hào cuốn đi mất. Thế nhưng đúng lúc ấy, như có phép lạ, gã nhìn thấy một cuộn giấy bị vo viên lại nổi bồng bềnh trên mặt dòng nước sủi bọt, bị kẹt lại bên một tảng đá. Gã hài lòng nhận thấy viên giấy nằm chừng mười bộ ngay dưới chiếc cổng ngách nằm bên cầu treo.

Một cách bí mật, vì Peppe không phải hạng người thích để lộ chuyện với người khác khi có thể tránh được, anh hề chạy đi kiếm một cuộn dây thừng. Nhẹ nhàng đi xuống dưới, gã thận trọng mở chiếc cổng ngách, gã buộc cố định một đầu cuộn thừng rồi dùng sợi thừng xuống dưới một cách thận trọng, tránh để viên giấy bị đánh động trôi đi mất.

Khi đã chắc chắn rằng không bị theo dõi, anh hề bám vào sợi thừng từ từ tụt xuống khéo léo

như một chú khỉ, hai chân đạp vào bờ tường đá. Sau đó, khế đu đưa ở đầu sợi thừng, gã cố vươn người đến gần viên giấy nhất, hai chân lúc này đã nhúng xuống mặt nước đang sôi réo, bằng một cố gắng tốt cùng khiến gã suýt nữa rơi luôn xuống dòng nước chảy xiết, Peppe vươn tay ra chụp lấy viên giấy và đưa lên cắn chặt nó giữa hai hàm răng. Sau đó, hai tay lại tóm lấy sợi thừng, gã hề hồi hải leo lên, vì không những gã phải dè chừng đám lính canh của lâu đài mà cả nguy cơ bị phát hiện bởi đám lính đang bao vây. Cố hết sức trèo lên chiếc cổng ngách, gã thở phào nhẹ nhõm vì đã thoát trót lọt không bị phát hiện, đồng thời không khỏi khinh thường sự cảnh giác của những kẻ đáng lẽ đã phải phát hiện ra gã.

Peppe nhẹ nhàng đóng cánh cổng lại, khoá trái, đẩy thanh chốt ở phía trên và phía dưới cánh cổng về chỗ cũ, rồi trả lại chìa khoá vào chỗ cũ ở vụng gác mà gã thấy vẫn trống trơn. Xong việc, cầm lá thư bí ẩn trong tay, gã chạy dọc qua sân, vượt qua khung cửa dẫn tới khu dành cho gia nhân, và chỉ dừng bước khi đã đi tới nhà bếp, nơi thầy Domenico đang bận rộn quay một phần tư con cừu mà thầy đã giết thịt sáng hôm đó. Lúc này lâu đài đã bị bao vây, thầy chẳng còn cơ hội để trở tài với cá tươi đánh dưới suối hay chim và thỏ rừng bẫy được trong rừng nữa.

Lão tu sĩ lớn tiếng nguyên rửa gã hề, như thói quen của lão mỗi khi hai người có dịp chạm trán, vì lão không thánh thiện đến mức có thể bỏ qua những câu châm chọc nói kháy. Nhưng lần này Peppe lại chẳng hề có ý gây chuyện hay trả đũa, một chuyện bất ngờ khiến bề tôi của thánh Dominic phải cất tiếng hỏi thăm xem gã có bị ốm không.

Chẳng để ý gì đến lão tu sĩ, gã ngốc thận trọng giở viên giấy bị vò nhàu ra, vuốt ve phẳng phiu mảnh giấy trong góc bếp sát bên ngọn lửa. Gã chăm chú đọc, vừa đọc vừa huýt sáo, rồi sau đó lại cẩn thận cất kỹ mảnh giấy vào trong vạt áo.

« Người bị cái gì ám thế ? » lão tu sĩ hỏi. « Người có gì trong tay vậy? »

“Thực đơn gia truyền để nấu món óc thầy tu. Một thực đơn tuyệt vời, một món ăn đắt tiền do sự thánh thiện của nguyên liệu.” Với câu trả lời đó Peppe bỏ đi, để lão tu sĩ đứng trân trối với đôi mắt hết sức khó coi, miệng mở ra ngớ ngẩn, không thốt ra nổi những câu cà khịa đã chuẩn bị sẵn trên đầu lưỡi.

Gã ngốc mang lá thư lao thẳng đi tìm bá tước Aquila. Francesco đọc thư, rồi hỏi gã cận kề về những gì anh ngốc biết trong hoàn cảnh nào bức thư đã lọt vào tay. Còn về bản thân bức thư, chẳng những không khiến chàng bá tước lo lắng như Peppe đã nghĩ, ngược lại đã khiến chàng tỏ ra hài lòng và có vẻ yên tâm hơn.

“Hắn ta treo thưởng một ngàn florin vàng,” chàng thì thầm, “bên cạnh đảm bảo tự do cho Gonzaga. Vậy thì ta đã không nói quá sự thật khi trấn an mọi người rằng Gian Maria chỉ dọa hão khi nói đến chuyện pháp kích chúng ta. Hãy giữ bí mật chuyện này, Peppe.”

“Nhưng ngài sẽ cho theo dõi quý ngài Gonzaga chứ?” gã ngốc hỏi.

“Theo dõi anh ta? Để làm gì kia? Anh bạn không lẽ tưởng tượng rằng anh ta dè tiện đến mức có thể bị mua chuộc trước đề nghị này đấy chứ?”

Peppe ngược mắt lên nhìn chàng, khuôn mặt to quá khổ, khó coi của gã đầy vẻ nghi ngờ.

“Quý ông không cho rằng chính anh ta đã đề nghị trước sao?”

“Không, thật xấu hổ cho anh bạn vì đã nghĩ vậy. Quý ngài Gonzaga có thể là một tay chơi đàn lute vô dụng, một kẻ nhát gan, nhưng một tên phản bội ...! Và lại là phản bội công nương Valentina! Không, không bao giờ.”

Thế nhưng anh ngốc không hề bị thuyết phục. Gã đã quen biết quý ngài Gonzaga lâu hơn chàng bá tước, và cũng đã từ lâu gã đã nhìn thấu bản chất tay chơi đẹp mã này. Francesco cứ việc coi thường cho qua nghi ngờ về khả năng Romeo làm phản; Peppe sẽ theo dõi gã sát gót như hình với bóng. Và chàng hề đã làm đúng như vậy trong suốt phần còn lại của ngày hôm ấy, quần chặt lấy Gonzaga như thể quý hoá thân thiện với gã lắm, và bí mật lén quan sát động tĩnh thái độ của tay công tử. Thế nhưng gã đã không phát hiện ra điều gì khả dĩ khẳng định nghi ngờ của gã ngoài vẻ lo lắng bất an không lúc nào rời bỏ Gonzaga suốt ngày hôm đó.

Buổi tối, trong khi mọi người dùng bữa, Gonzaga phàn nàn bị đau răng, và, được công nương Valentina chấp thuận, gã rời khỏi bàn ăn khi bữa tối mới chỉ bắt đầu. Peppe lập tức nhóm dậy định đi theo, nhưng khi gã hề vừa đến cửa, lão tu sĩ, kẻ thù truyền kiếp của gã, - luôn lao tâm khổ tứ tìm cách trả đũa anh ngốc mỗi khi có dịp – tóm lấy cổ gã, và chẳng nể nang gì cứ thế lôi xềnh xệch gã hề trở lại phòng ăn.

“Cả mi cũng bị đau răng sao, hả đồ rẻ rách kia?” lão quát. “Ở yên lại đây và giúp ta thù tiếp mọi người đến hết bữa.”

“Để tôi đi đi mà, cha Domenico đáng kính,” gã ngốc thì thầm, giọng điệu chân thành đến mức lão tu sĩ cũng tha cho gã và tránh sang một bên nhường đường. Thế nhưng đúng lúc ấy Valentina lại lên tiếng ra lệnh cho gã ở lại cùng mọi người, thế là chàng hề chẳng còn có nào để lĩnh ra ngoài.

Vô cùng thất vọng, gã chán nản quay lại, một anh hề rầu rĩ chẳng thể mua vui nổi cho ai, đầu óc đã để cả vào Gonzaga và âm mưu phản bội mà gã biết tay lẳng tử đang lén lút chuẩn bị. Nhưng trung thành với Francesco, cũng không muốn làm Valentina hoảng hốt, gã kìm lại những lời cảnh báo đã định nói ra, cố tự trấn an mình bằng cách lý luận rằng nỗi lo sợ của gã có khi chẳng qua chỉ vì đa nghi quá mà ra. Nếu anh ngốc biết được sự nghi ngờ của mình có lý đến thế nào hẳn gã đã không chịu khó tìm mình đến thế.

Vì trong khi gã đang lăm lũi đi lại trong phòng ăn, bưng bê bát đĩa giúp thầy Domenico, Gonzaga đang rảo bước trên mặt lũy bên cạnh Cappoccio, lúc đó đang là người duy nhất đứng gác trên mặt thành phía Bắc.

Gonzaga đã chẳng mất thì giờ tìm cách tế nhị rào trước đón sau. Gã thẳng thừng nói toạc ra với Cappoccio rằng y và đồng bọn đã để Francesco dẻo lưỡi xỏ mũi lúc sáng, và rằng những lời cam đoan của Francesco chẳng đáng để một người đàn ông thông minh đếm xỉa đến.

“Ta nói với anh, Cappoccio,” gã kết thúc, “rằng ở lại đây và tiếp tục cuộc chống cự vô vọng này sẽ khiến anh bạn và đồng nghiệp của anh bạn mất mạng dưới tay đao phủ. Anh bạn có thể thấy ta đang thẳng thắn với anh.”

Lúc này, cho dù những gì Gonzaga nói với gã có thể đã trùng khớp với những ý nghĩ mà bản thân gã cũng đã nghĩ tới, Cappoccio vốn là một kẻ đa nghi, và sự nghi ngờ đang thì thầm với gã

rằng tay Gonzaga này đang che dấu một mục đích riêng nào đó mà gã chưa đoán ra.

Gã đứng im, hai tay chống chiếc kích xuống mặt thành, gã nhìn thẳng vào khuôn mặt điển trai của tay công tử dưới ánh trăng mờ.

“Ngài muốn nói,” gã hỏi, và trọng giọng nói vọng lên rõ ràng sự ngạc nhiên trước lời lẽ lạ lùng của Gonzaga, “rằng chúng tôi là những thằng ngốc vì đã nghe theo quý ngài Francesco, và nếu khôn ngoan hơn đáng ra chúng tôi đã phải quyết định mở cổng Roccaleone đầu hàng?”

“Đúng thế; đó là điều ta muốn nói.”

“Nhưng tại sao,” gã căn vặn, mỗi lúc một thêm ngạc nhiên, “tại sao ngài lại khuyên chúng tôi làm vậy?”

“Bởi vì, anh bạn Cappoccio,” tay lãng tử trả lời bình thản, “cũng giống như anh bạn, ta cũng bị lôi kéo vào chuyện lôi thôi này bởi những lời thuyết phục giả dối khéo léo. Lời cam đoan ta đã nói với Fortemani, và hẳn ta sau đó đã nói lại với các vị, lời cam đoan đó người ta đã hứa với ta. Ta đã không dại gì dính dáng vào nếu biết một cái chết chắc chắn như thế này chờ đợi chúng ta tại đây, và ta cũng nói thẳng với anh bạn ta chẳng có bụng dạ nào chờ chết ở đây.”

“Tôi nghĩ tôi bắt đầu hiểu ra,” Cappoccio lẩm bẩm, gật gù ra vẻ hiểu biết, và trong giọng nói và thái độ của gã có gì đó vừa ranh mãnh ngạo nghễ. “Khi chúng tôi rời Roccaleone ngài sẽ đi cùng chúng tôi chứ?”

Gonzaga gật đầu.

“Nhưng tại sao ngài không nói tất cả chuyện này với Fortemani?” Cappoccio hỏi, vẫn chưa hết nghi ngờ.

“Fortemani!” Gonzaga kêu khê. “Lạy Chúa, không được! Y đã bị tay Francesco tinh ma đó bỏ bùa mất rồi. Không những không phản ứng lại cách hẳn ta hạ nhục y, y lại ngoan ngoãn cung cúc theo hẳn, tuân lệnh hẳn như một con chó vậy.”

Một lần nữa Cappoccio nhìn chằm chằm vào mặt như Gonzaga như muốn đọc thấu mọi toan tính của tay công tử, nhưng lúc này trời đã quá tối.

“Ngài có chân thành với tôi thật không vậy?” gã hỏi. “Hay ngài còn mục đích khác sâu xa hơn khiến ngài thúc giục chúng tôi phản bội cô công nương kia?”

“Anh bạn thân mến,” Gonzaga trả lời, “nếu muốn anh bạn chỉ cần đợi đến sáng mai, khi sứ giả của Gian Maria đến nhận câu trả lời cho yêu cầu sáng nay. Đến khi đó anh bạn sẽ được nghe lại những điều kiện đảm bảo tính mạng công tước sẽ chấp nhận cho anh bạn và đồng đội. Cho đến lúc đó đừng làm gì cả. Nhưng khi các vị tự tai mình nghe thấy bị đe dọa bởi giá treo cổ và bánh xe tra tấn, lúc đó các vị sẽ thấy rõ cần làm thế nào. Anh bạn hỏi mục đích nào đã thúc đẩy ta - vậy thì ta sẽ cởi mở với anh bạn - ta được thúc đẩy bởi mong muốn cứu cái cổ tội nghiệp của ta. Như vậy đã đủ chưa?”

Để trả lời Gonzaga, một tràng cười như vỡ lẽ từ phía tên lính đánh thuê vang lên, với dụng ý rõ đến mức khiến một người còn chút tự trọng ắt phải bùng lên bất nhẫn.

“Sao chứ, thế thì còn hơn cả đủ nữa. Vậy thì ngày mai, chúng tôi sẽ rời bỏ Roccaleone. Hãy trông cậy vào chúng tôi.”

“Đợi đến khi sứ giả đến. Đừng làm gì cả cho đến khi đã nghe hết điều kiện ông ta tuyên bố.”

“Đương nhiên rồi.”

“Và đừng có để lộ ra trong đám đồng nghiệp của anh bạn rằng ta đã đưa ra ý kiến này.”

“Tất nhiên. Tôi sẽ giữ bí mật cho ngài,” gã lính đánh thuê cười như khiêu khích, đặt kích lên vai và tiếp tục đi tuần.

Gonzaga quay về phòng, lên giường đi ngủ. Một niềm vui thoả mãn xâm chiếm lấy gã vì đã thành công trong kế hoạch đẩy Valentina vào bước đường cùng, và gã không muốn phải gặp lại cô lần nữa tối hôm đó.

Nhưng vào buổi sáng hôm sau, khi sứ giả thối tù và báo hiệu dưới chân tường thành, Gonzaga lại sốt sắng có mặt lập tức trong nhóm nhỏ người đi theo công nương Valentina. Bá tước Aquila đang đôn đốc công việc mà chàng đang ra lệnh cho sáu tên lính đánh thuê thực hiện. Đó là một màn trình diễn khá ấn tượng, và âm ỉ đến mức huyền ảo nhất có thể - qua đó Francesco muốn gây ấn tượng với tay sứ giả - họ đẩy lên mặt thành bốn khẩu thần công nhỏ và ba khẩu pháo cỡ lớn hơn, dàn chúng trên mặt thành để tạo nên một cảnh tượng khá là đáng ngại cho đối phương.

Trong khi giám sát và chỉ huy quân lính, chàng vẫn để ý đến thông điệp của tay sứ giả, và một lần nữa chàng lại nghe thấy sứ giả đọc lại tối hậu thư ra lệnh cho lực lượng đồn trú phải lập tức đầu hàng, rồi lặp lại lời đe dọa treo cổ tất cả đồn binh của lâu đài lên tường thành nếu họ buộc lực lượng của công tước phải dùng vũ lực để công phá. Để kết thúc thông điệp của mình, tay sứ giả cất giọng trân trọng tuyên bố rằng với lòng độ lượng hải hà của mình, Gian Maria cho họ thêm nửa giờ nữa để suy nghĩ. Sau thời gian đó, nếu những người cố thủ vẫn bướng bỉnh chống cự, cuộc pháo kích sẽ bắt đầu. Đó là những lời lẽ mà Gonzaga khuyên Gian Maria nên cho sứ giả thông báo khi gã gửi cho công tước một bức thư thứ hai cũng nhờ một mũi tên.

Francesco tiến lên trả lời. Chàng đang cúi người xuống bên một khẩu pháo, như thể chỉnh hướng để đảm bảo độ chính xác của phát đạn, và khi ngẩng lên chàng tuyên bố hài lòng với giọng đủ lớn để cả tay sứ giả cũng nghe được. Rồi chàng tiến lại bên Valentina, trong khi trả lời sứ giả chàng không hề để ý nhận ra đám lính đều đã lặng lẽ rời khỏi tường thành.

“Ngài sẽ nói lại với đức ông công tước Babbiano,” chàng lên tiếng, “rằng ông ta làm chúng tôi nhớ tới câu chuyện ngụ ngôn về đứa bé chăn cừu có thói quen kêu “Chó sói!” quá nhiều lần. Hãy nói lại với ông ta, thưa ngài, rằng những lời dọa dẫm của ông ta cũng làm đồn binh ở đây dừng dừng như những lời hứa hẹn của ông ta. Nếu công tước thực sự định pháo kích chúng tôi, ông ta cứ việc bắt đầu lập tức. Chúng tôi đã sẵn sàng đón tiếp ông ta, như ngài cũng đã thấy. Có lẽ ông ta không ngờ chúng tôi có đại bác; nhưng chúng đã sẵn sàng. Tất cả các họng súng đều đã hướng về phía trại của ông ta, và phát đạn đầu tiên của ông ta sẽ là tín hiệu cho câu trả lời mà ông ta khó có thể mơ tới. Hãy nói thêm với ông ta rằng chúng tôi không trông chờ bất cứ sự khoan hồng nào, và cũng sẽ không khuất phục. Chúng tôi không muốn đổ máu, nhưng nếu công

tước ép buộc chúng tôi phải giao chiến và toan tính dùng đại bác pháo kích chúng tôi, mọi hậu quả tiếp theo sẽ do ông ta chịu trách nhiệm. Hãy truyền lại câu trả lời này lại cho công tước, và bảo ông ta đừng bắt ngài đến đây thông báo những lời đe dọa rỗng tuếch nữa.”

Viên sứ giả cúi chào trên mình ngựa. Câu trả lời ngang ngược, lạnh lùng ngạo mạn khiến tay sứ giả ngớ ra kinh ngạc. Y cũng kinh ngạc không kém khi thấy Roccaleone được trang bị đại bác như y đã chính mắt trông thấy. Rằng những khẩu pháo đó đều rỗng tuếch vô hại thì tay sứ giả này chẳng thể nào đoán ra được, và cả Gian Maria cũng không thể ngờ đến khi gã được thuật lại câu trả lời đã khiến đức ông muốn nổ tung lên vì tức, đồng thời cũng làm ngài ngán ngẩm thẳm, nhưng dù sao công tước vẫn trông cậy vào cuộc binh biến mà Gonzaga đã hứa với ngài sẽ khuấy động lên.

Trong khi tay sứ giả phóng ngựa đi xa dần, Fortemani lúc đó đang đứng sau lưng chàng bá tước phá lên cười ha hả.

Valentina quay sang Francesco với đôi mắt long lanh dịu dàng đầy thán phục.

“Ôi, không có ngài tôi biết xoay xở ra sao, ngài Francesco?” cô thiếu nữ kêu lên, có lẽ là lần thứ hai mươi kể từ khi chàng bá tước đến Roccaleone. “Tôi không khỏi kinh hãi khi nghĩ đến mọi chuyện đã có thể đi đến đâu nếu không có sự sáng suốt và kinh nghiệm của ngài giúp đỡ tôi.” Nàng không bao giờ để ý thấy nụ cười đang run rẩy trên khuôn mặt đẹp trai của Gonzaga. “Ngài đã tìm thấy thuốc súng ở đâu vậy?” nàng ngây thơ hỏi, vẫn chưa nhận ra sự hài hước của màn kịch vừa qua, nguyên nhân đã khiến Fortemani cười phá lên như thế.

“Tôi chẳng tìm thấy gì cả,” Francesco trả lời, một nụ cười khế nở trên khuôn mặt lấp dưới bóng chiếc mũ sắt. “Lời đe dọa của tôi”, - vừa nói chàng vừa vung tay chỉ về phía dàn đại bác ghê gớm – “cũng rỗng tuếch hết như của Gian Maria vậy. Nhưng tôi nghĩ rằng lời đe dọa của tôi sẽ gây ấn tượng với ông ta mạnh hơn so với ấn tượng lời đe dọa của ông ta đã gây ra cho chúng ta. Tôi dám khẳng định, Madonna, rằng lời đe dọa này sẽ đủ để khiến công tước từ bỏ ý định pháo kích chúng ta – trong trường hợp ông ta đã thực sự có ý tưởng này thật. Bây giờ chúng ta hãy rời khỏi đây và thưởng thức bữa sáng một cách vui vẻ và can đảm.”

“Tất cả những khẩu pháo kia đều rỗng sao?” cô thiếu nữ kêu lên. “Và ngài có thể cao giọng đe dọa tự tin thách thức đến thế!”

Vẻ ngạc nhiên thú vị làm khuôn mặt nàng sáng bừng lên, xoá sạch đi sự hoảng hốt đã bắt đầu xuất hiện trong mắt nàng trong khi nàng nghe Francesco giải thích.

“Có thể chứ!” chàng bá tước vui sướng reo lên. “Tiểu thư đã mỉm cười rồi. Mà không có lý do gì khiến tiểu thư phải lo buồn cả. Chúng ta có thể đi xuống được rồi chứ? Buổi sớm vất vả này khiến tôi đang đói sôi lên như một con sói rồi đây.”

Cô thiếu nữ quay người để đi theo chàng, và đúng lúc này, Peppe, khuôn mặt trắng bệch kinh hoàng, cầm đầu cầm cổ lao từ phía sân lên.

“Madonna!” gã hỗn hển kêu lên, thở không ra hơi. “Ngài Francesco! Bọn lính ... Cappoccio ... Hấn kích động chúng. Hấn ... đang kêu gọi chúng làm phản.”

Cứ như thế, vừa thở hỗn hển, anh hề vừa kể lại những gì đã thấy, câu chuyện đã làm mọi ánh

tươi vui tắt ngấm trong đôi mắt Valentina, và đôi má nàng nhuộm màu trắng nhợt. Cho dù can đảm và mạnh mẽ, nàng cảm thấy mọi ý nghĩ trong nàng đang vật lộn trôi dạt dần từ sự tự tin sang nỗi sợ hãi. Chẳng lẽ mọi chuyện thế là hết, và đúng vào lúc mà hy vọng chưa bao giờ lên cao đến thế?

“Tiểu thư đang xỉu đi đấy, Madonna; hãy tựa vào tôi.”

Người lên tiếng và Gonzaga. Nhưng ngoài chuyện nghe thấy những lời nói vọng vào tai mình, Valentina không nhận ra gì nữa. Nàng nhìn thấy một cánh tay đưa tới, và nàng bám lấy. Rồi cô thiếu nữ kéo Gonzaga đi cùng nàng tới bên rìa tường thành nhìn xuống sân lâu đài, để nàng có thể tận mắt chứng kiến những gì sẽ diễn ra.

Nàng nghe thấy một tiếng chửi thề vang lên - một câu chửi thật kêu, thật tục - từ Francesco, theo sau là một câu ra lệnh lạnh lùng, rõ ràng.

“Chạy ngay tới kho binh khí đằng kia, Peppe! Mang đến cho ta một thanh gươm hai lưỡi - thanh gươm lớn nhất người có thể tìm thấy. Ercole, theo ta. Gonzaga ... Không, tốt nhất ngài nên ở lại đây. Hãy bảo vệ công nương Valentina.”

Chàng bước tới cạnh nàng, nhanh chóng đưa mắt quan sát cảnh tượng bên dưới, nơi Cappoccio vẫn còn đang hò hét với đồng bọn. Vừa nhìn thấy Francesco, đám lính bật kêu lên man dại như một đàn chó nhìn thấy con mồi.

“Tới cổng!” tất cả cùng gào lên. “Hạ cầu treo xuống! Chúng tôi chấp nhận điều kiện của Gian Maria. Chúng tôi sẽ không chịu chết như chuột ở đây.”

“Có Chúa chứng giám, các người sẽ chết như những con chuột bẩn thỉu, nếu ta muốn thế!” Francesco gầm lên qua hai hàm răng siết chặt. Sau đó quay đầu lại nhìn trong cơn sốt ruột. “Peppe”, chàng hét lớn, “chẳng lẽ không bao giờ người tha được thanh gươm đó đến đây sao?”

Đúng lúc đó gã hề vội vàng chạy đến, gập người xuống dưới sức nặng của một thanh gươm hai lưỡi dài đến sáu bộ từ chuôi đến mũi. Francesco cầm lấy thanh gươm, đồng thời cúi xuống thì thầm ra lệnh vào tai Peppino.

“... Trong chiếc hộp nằm trên bàn trong phòng của ta.” Gonzaga nghe được loáng thoáng chàng nói. “Bây giờ đi ngay, và mang cái đó đến cho ta ở dưới sân. Nhanh chân lên, Peppino!”

Đôi mắt anh gù sáng lên hiểu ý rồi hối hả chạy đi trong khi Francesco gác thanh gươm lên vai nhẹ nhàng như thể đó chỉ là một chiếc lông chim. Đúng lúc này bàn tay trắng mịn của Valentina đặt lên ống sắt bảo vệ cánh tay chàng bá tước.

“Ngài định làm gì thế?” nàng hỏi, thì thầm, đôi mắt lác đi hốt hoảng.

“Đẹp yên vụ nổi loạn của đám chuột kia, “chàng ngẩn ngơ trả lời. “Hãy ở lại đây, Madonna. Fortemani và tôi sẽ khiến chúng phải biết điều trở lại - hoặc chấm dứt cuộc nổi loạn của chúng.” Chàng nói với giọng lạnh lùng kiên quyết đến mức Gonzaga cũng thầm tin rằng chàng hoàn toàn có khả năng làm vậy.

“Nhưng ngài điên mất rồi!” cô thiếu nữ kêu lên, đôi mắt mỗi lúc một kinh hãi. “Mình ngài có thể làm gì chống lại hai mươi người?”

“Những gì Chúa muốn,” chàng trả lời, và trong chốc lát kìm cơn giận dữ chết chóc trong tim lại để có thể mỉm cười trấn an Valentina.

“Nhưng họ sẽ giết ngài mất,” nàng kêu lên, “Ôi không! đừng đi, đừng đi! Hãy mặc chúng muốn làm gì thì làm, ngài Francesco. Cứ để Gian Maria chiếm lâu đài. Tôi không cần, miễn là ngài đừng xuống đó.”

Câu nói của nàng, cùng sự thú nhận thầm của cô thiếu nữ qua từng lời run rẩy rằng nỗi lo sợ cho số phận của chàng lúc này đang làm nàng quên đi tất cả - kể cả nỗi kinh hoàng trước Gian Maria - làm tim chàng đập nhanh như một người đang lên cơn sốt. Chàng chợt như bị thiêu đốt bởi khao khát được siết chặt nàng trong vòng tay - người thiếu nữ quyền quý vốn luôn can đảm và kiêu hãnh đến thế, lúc này đang run rẩy vì lo sợ trước nguy hiểm chết người chàng định dẫn thân vào. Từng thớ thịt trên thân thể thôi thúc chàng hãy ôm chặt nàng vào lòng, trong khi chàng thì thầm vào tai nàng những lời động viên nàng hãy can đảm, an ủi để dẹp bớt nỗi lo lắng của nàng. Chàng ngây ngất vì khao khát được đặt một nụ hôn lên đôi mắt dịu hiền đang ngước lên, đang bằng cái nhìn khẩn thiết van xin chàng đừng mạng hiểm cuộc sống của mình. Nhưng trở lại làm chủ được bản thân, chàng chỉ mỉm cười trù mẩn.

“Can đảm lên, Madonna, và hãy có lòng tin vào tôi một chút. Đã bao giờ tôi làm tiểu thư phải thất vọng không? Có cần tiểu thư phải lo lắng rằng tôi lúc này tôi sẽ phụ lòng tin tưởng của tiểu thư?”

Cuối cùng nàng cũng có vẻ lấy lại được một phần sự can đảm vốn có. Đồng thời câu nói của chàng cũng đánh thức trở lại niềm tin của nàng vào sức mạnh của chàng hiệp sĩ.

“Chúng ta sẽ có chuyện vui để nói về việc này khi ăn sáng,” chàng reo lên. “Lại đây, Ercole!” Không đợi lâu hơn, chàng lao xuống bậc thang với sự linh động khó tin nếu tính đến bộ áo giáp nặng nề chàng đang mặc trên người.

Họ đến nơi vừa đúng lúc. Vừa lúc họ xuống đến sân, đám lính đang hò nhau kéo tới cổng lâu đài, hò hét doạ nạt. Chúng hoàn toàn tự tin. Bây giờ thì kể cả quỷ sứ hiện hình cũng không thể ngăn cản được chúng, thế nhưng vừa nhìn thấy thân hình cao lớn hiên ngang của chàng bá tước, dũng mãnh như một thiên thần, giáp trụ sáng ngời ánh thép phủ từ đầu đến chân, thanh gươm khổng lồ gác trên vai trái, vẻ hùng hổ dữ tợn của đám lính làm loạn đột nhiên xui xuống.

Tuy thế chúng vẫn tiếp tục tiến lên trong tiếng hò hét cổ vũ của Cappoccio. Khi bọn lính đã nằm trong tầm của thanh gươm ngoại khổ, một ánh chớp bất ngờ loé từ vai trái chàng bá tước, vẽ nhanh một nửa vòng trong không khí ngay trước mặt đám lính đánh thuê. Thanh gươm vung ra phía sau đầu chàng, rồi lại được hướng ra phía trước hướng về đám lính, nhẹ nhàng như một chiếc roi, khiến cả đám đao búa im thin thít đứng sững lại. Francesco gác thanh gươm lên vai sau khi đã cảnh cáo một đường đám lính, máu trong người chàng như sôi lên, sẵn sàng hạ gục một hay hai tên nổi loạn nếu cần nêu ví dụ, chàng bá tước cất giọng nói với đám lính.

“Các người đã thấy cái gì sẽ chờ đợi nếu các người tiếp tục cứng đầu,” chàng nói với giọng bình thản sắc lạnh đầy hăm dọa. “Các người có còn biết hổ thẹn không, hả đồ súc sinh nhát như cáy kia! Các người thật to mồm khi hò nhau phản bội người đã nuôi sống mình; nhưng lúc này, ta lại thấy các người có vẻ ít lời lạ lùng đấy.”

Rồi chàng nói vào mặt chúng những lời bông rớt. Chàng nhắc lại những lý lẽ chàng đã dùng để trấn an Cappoccio hôm trước. Chàng cam đoan với đám lính rằng Gian Maria doạ dẫm nhiều hơn khả năng của gã có thể thực hiện; và trừ khi họ ngu ngốc tự nộp mình công tước sẽ chẳng làm gì nổi họ. Chàng chỉ cho chúng thấy an toàn của chúng nằm ở bên trong, chứ không phải bên ngoài tường thành. Cuộc bao vây này không thể kéo dài. Với Cesare Borgia, họ có một đồng minh hoàn toàn ngẫu nhiên nhưng cũng cực kỳ chắc chắn đáng tin cậy, và lúc này Borgia đang hành quân tới Babbiano, và chẳng bao lâu nữa Gian Maria sẽ buộc phải quay về nhà. Chàng cũng nhắc lại cho bọn lính rằng chúng đang được trả hậu hiểm có, và nếu cuộc bao vây sớm kết thúc chúng sẽ được thưởng thêm.

“Gian Maria doạ treo cổ các người khi ông ta chiếm Roccaleone. Nhưng cho dù ông ta có chiếm được lâu dài đi chăng nữa, chẳng lẽ các người tin rằng người ta sẽ để cho ông ta được tự ý thực hiện cuộc trừng phạt vô nhân đạo đó? Nói gì thì nói, các người chỉ là lính đánh thuê do công nương Valentina chiêu mộ, vì thế mọi tội lỗi sẽ rơi xuống đầu công nương và các đại úy của cô. Đây là Urbino, không phải Babbiano, và Gian Maria không phải là chủ nhân ở đây. Liệu các người thực sự cho rằng công tước Guidobaldo công minh và cao thượng sẽ để mặc các người bị treo cổ? Chẳng lẽ các người lại coi thường công tước của mình như thế? Đồ ngốc! Các người cũng sẽ được bảo đảm an toàn giống như các cô tùy nữ đang đứng trên hàng hiên trên kia vậy. Guidobaldo sẽ không cho phép ai hành hạ các người cũng như ông sẽ cấm không cho ai được động đến các cô gái kia. Nếu ở đây có ai sẽ phải lên giá treo cổ thì trước hết sẽ là ta, và có thể cả quý ngài Gonzaga đã thuê các người. Nhưng các người thấy đấy, ta đâu có nói đến chuyện buông xuôi? Các người nghĩ cái gì đang giữ chân ta lại đây? Lợi ích – cũng như lợi ích mà chính các người được hưởng khi phục vụ tại đây – và nếu ta nghĩ điều đó cũng đáng để mạo hiểm, thì tại sao các người lại không? Chẳng lẽ các người hèn đến mức chỉ một lời hù dọa bằng quơ cũng đủ làm các người hết hồn hết vía rồi sao? Liệu các người có muốn biến thành giai thoại cho những kẻ ngồi lê đôi mách trên khắp Italy, và mỗi khi nhắc đến hai từ “hèn nhát”, các người sẽ nghe người ta chêm vào: ‘Nhát như đồn binh của công nương Valentina vậy?’”

Cứ như thế chàng nói chuyện với đám lính, lúc nhạo báng nói khích, lúc dịu giọng trấn an thuyết phục, và dần dần thổi trở lại sự tự tin vào trái tim của đám lính đánh thuê. Câu chuyện này sau đó đã lan truyền rộng đến mức trở thành đề tài cho những bài ca của những người hát rong suốt từ Calabria tới Piemont, kể lại việc chàng hiệp sĩ can trường, bằng lời nói, bằng sức mạnh ý chí và vẻ uy dũng của mình, đã dẹp yên và đưa vào khuôn phép hai chục tên lính đánh thuê ương ngạnh.

Từ trên mặt thành phía trên, Valentina dõi theo chàng chăm chú, đôi mắt long lanh những giọt nước mắt đang trào ra không phải vì lo âu hay sợ hãi, vì lúc này nàng tin chắc chàng sẽ thắng. Làm sao có thể khác được với một con người can đảm phi thường như thế?

Lúc này nàng nghĩ vậy. Nhưng vào khoảnh khắc chàng quay lưng lại để lao xuống ngăn cản bọn lính, một nỗi lo sợ tê tái đã bóp nghẹt trái tim Valentina, và khi nàng nhìn thấy Francesco đứng chắn trước mặt đám hung đồ đang nổi khùng, nàng đã hãi hùng quay đi không dám nhìn, và khẩn khoản cầu xin Gonzaga đừng đứng ý ra bên cạnh nàng mà hãy tới giúp một tay cho chàng hiệp sĩ can đảm đang một mình đùa bỡn với hiểm nguy. Và Gonzaga đã nở một nụ cười khoan khoái lạnh buốt, đôi mắt xanh nhu nhược của gã chợt trở nên sắt đá. Không hẳn là sự lo

sợ kìm chân hẳn lại, khiến gã đứng im ngoài vòng nguy hiểm. Vì trong sâu thẳm trái tim mình gã cảm thấy cho dù gã có sức mạnh của Hercules kèm thêm sự can đảm của Achille, cho dù thể gã cũng sẽ không nhúc nhích một bước chân để giúp Francesco. Và gã đã công khai nói thẳng với cô thiếu nữ như vậy.

“Vì sao tôi phải làm như thế, Madonna?” gã trả lời lạnh lùng. “Vì sao tôi phải ra tay giúp đỡ kẻ tiểu thư đã ưa thích hơn tôi? Vì sao tôi phải mang thanh kiếm của mình ra bảo vệ pháo đài này?”

Cô gái nhìn gã với đôi mắt băng khuâng ngỡ ngàng. “Ngài đang nói gì thế, Gonzaga tốt bụng của tôi?”

“À vâng ... Gonzaga tốt bụng của tiểu thư!” Gã cay độc nhại lại để mỉa mai nàng. “Con chó cảnh của tiểu thư, tên đánh đàn lute của tiểu thư; nhưng không đủ đàn ông để trở thành đại úy của tiểu thư; không đủ đàn ông để được đối xử thân thiện hơn Peppe hay đàn chó của tiểu thư. Tôi sẵn sàng mạo hiểm cái cổ của mình để phụng sự tiểu thư, để đưa tiểu thư tới nơi an toàn, nằm ngoài nanh vuốt của Gian Maria, để rồi bị cho ra rìa để lấy chỗ cho một gã khác tình cờ có nhiều kinh nghiệm hơn trong cái nghề đâm chém ghê tởm này. Cứ gạt tôi sang một bên đi nếu tiểu thư muốn,” gã tiếp tục, giọng điệu mỗi lúc thêm cay độc, “nhưng một khi đã làm như thế, đừng mong yêu cầu tôi phụng sự cô lần nữa. Hãy để quý ngài Francesco xoay xở lấy một mình ...”

“Yên lặng nào, Gonzaga!” cô thiếu nữ ngắt lời gã. “Yên để tôi nghe xem ông ấy đang nói gì.”

Giọng nói của cô gái cho tay chơi đang ầm ứ tất cả những gì gã nói đều đã theo gió bay đi chẳng lọt được từ nào vào tai Valentina. Bị thu hút vào câu chuyện diễn ra bên dưới, cô thiếu nữ đã chẳng để tâm nghe thấy tràng trút hận cay cú của gã. Vì đúng lúc này Francesco bắt đầu cư xử thật lạ lùng. Gã hề đã quay trở lại sau khi được chàng bá tước sai đi tìm thứ chàng cần, và Francesco gọi gã lại bên cạnh chàng. Chàng đưa tay ra cầm lấy một mảnh giấy từ tay của Peppe.

Tức đỏ mặt tía tai vì mọi lời trách cứ của gã đều bị bỏ ngoài tai, Gonzaga đứng cắn môi cay cú, trong khi Valentina cúi người ra phía trước để nghe rõ hơn những gì Francesco nói.

“Ta có ở đây bằng chứng,” chàng nói lớn tiếng, “chứng minh cho những gì ta đã nói với các người; bằng chứng cho thấy Gian Maria chẳng hề chuẩn bị thực hiện lời dọa nạt sử dụng đại bác. Gã Cappoccio kia đã khéo mồm hù dọa các người. Còn các người, hệ như một lũ cừu ngu ngốc, để cho tay dẻo lưỡi này dắt mũi. Bây giờ hãy nghe xem Gian Maria đã hứa thưởng cho một người cũng đang có mặt trong vòng thành này những gì nếu người đó có cách trao Roccaleone vào tay ông ta.” Và Gonzaga nghe thấy Francesco lớn tiếng đọc lá thư Gian Maria đã trả lời đề nghị của chính gã nhằm bán đứng pháo đài, và tay công tử cứng đờ người vì hoảng sợ. Gã hoảng đến trắng bệch mặt ra, vội vàng từa người vào vách tường thành để cố kìm cơn run lấy bầy đang xâm chiếm gã. Sau đó, giọng nói của Francesco, giễu cợt và đầy tự tin, vọng tới tai gã. “Ta hỏi các vị, các bạn thân mến, liệu đức ông công tước Babbiano sẵn sàng bỏ ra một ngàn florin vàng nếu như ông ta có thể mở đường vào Roccaleone bằng pháo kích? Lá thư này được viết ngày hôm qua. Kể từ lúc đó chúng ta đã trình diễn cho đức ông một màn giới thiệu đại bác khá ấn tượng; vậy nếu ông ta đã không dám pháo kích ngày hôm qua, các vị có

nghĩ rằng liệu ông ta sẽ làm vậy hôm nay? Nhưng đây, hãy tự kiểm tra lại đi, nếu trong các vị có ai biết đọc.”

Chàng đưa bức thư cho đám lính. Cappuccio cầm lấy thư, và gọi một gã mang họ Aventano lại, đến lượt mình gã lại trao lá thư cho tay đồng bọn. Anh chàng Aventano này, một thanh niên vốn cũng đã định hướng cuộc đời vào chuyện phụng sự Chúa, nhưng sau đó đã buông rơi mục đích cao cả đó, bèn bước lên cầm lấy thư. Anh ta liếc qua một lượt rồi cất tiếng đọc to bức thư, rồi xác nhận đây đúng là thư của công tước gửi.

“Bức thư này được gửi cho ai?” Cappuccio hỏi.

“Ồ không!” Francesco kêu lên. “Cần gì phải nói ra chuyện đó chứ?”

“Rất cần,” Cappuccio gằn giọng trả lời gắt gỏng. “Nếu ngài muốn chúng tôi ở lại Roccaleone thì điều đó rất quan trọng. Aventano, nói cho tao biết.”

“Gửi cho ngài Romeo Gonzaga,” anh chàng trẻ tuổi trả lời với giọng ngạc nhiên.

Một tia sáng độc địa loé lên trong mắt Cappuccio khiến Francesco bất giác đưa bàn tay còn lại lên nắm lấy đốc gươm. Nhưng Cappuccio chỉ ngược mắt nhìn lên Gonzaga, và cảm tức cau mặt lại. Trong đầu gã vừa chợt vỡ lẽ ra rằng gã đã trở thành công cụ cho một tên Juda, kẻ đã tìm cách bán đứng lâu đài để đổi lấy một ngàn florin. Cappuccio chẳng quan tâm nghĩ ngợi xa hơn thế; gã cũng chẳng lấy làm bức mình, trong sự cay cú của gã có nhiều khinh bỉ hơn giận dữ. Gã chẳng bao giờ bị bận tâm bởi những chuyện tào lao về danh dự, và chỉ nhìn thấy trong hành động của Gonzaga một cú chơi bẩn của một con bạc bịp. Và với đồng bọn của gã, hoàn toàn chẳng biết gì về những suy nghĩ trong đầu Cappuccio, hành động của gã lúc này quả là kỳ quặc. Chẳng những không tiếp tục hô hào kêu gọi đồng bọn làm loạn, gã lại lớn tiếng kêu gọi cả đám cần phải trung thành. Gã đồng ý hoàn toàn với những gì ngài Francesco đã nói, và lần đầu tiên, gã lại đứng về phía Francesco giúp chàng bảo vệ cổng lâu đài chống lại bất cứ tên phản phúc nào định mở nó ra cho Gian Maria Sforza.

Việc kẻ cầm đầu rời bỏ cuộc binh biến cũng báo hiệu chấm dứt cho vụ lộn xộn, và đến lúc này thêm một đồng minh trung thành nữa xuất hiện trợ giúp Francesco, đó là sự thực ai cũng nhận ra rằng thời hạn nửa giờ của tối hậu thư đã trôi qua từ lâu mà các khẩu pháo của Gian Maria vẫn im tiếng. Chàng liền gọi lại chuyện này với bọn lính, vừa nói vừa cười châm biếm, và bảo chúng cứ yên tâm giải tán, đồng thời lặp lại lời cam đoan rằng những cỗ súng của công tước sẽ tiếp tục yên lặng trong ngày hôm sau, hôm sau nữa, tóm lại là chẳng có pháo kích nào để lo sợ.

Hoàn toàn bị thuyết phục bởi Francesco – và có lẽ còn hơn thế - bởi Cappuccio, đồng minh bất ngờ của chàng, bọn lính lui thủi quay đi tìm đồ ăn thức uống mà chàng bá tước khuyên chúng nên đến chỗ thầy Domenico để yêu cầu.

Chương 20: Thổ lộ

« Làm sao bức thư đó lại đến tay ngài vậy ? » Valentina hỏi Gonzaga, khi họ đều đang đứng cả trong sân lâu đài, tay công tử vừa đi theo nàng từ trên mặt thành xuống.

« Buộc vào một mũi tên rơi xuống mặt lũy ngày hôm qua khi tôi đang đi một mình trên mặt thành, » Gonzaga lạnh lùng đáp.

Lúc này gã đã hoàn hồn. Gã chợt cảm thấy việc phải đối đầu với nguy hiểm chết người, cùng với nỗi sợ hãi vẫn đang xâm chiếm lấy gã, lạ thay, lại cho gã sức mạnh để dựng lên một màn kịch hoàn hảo.

Valentina nhìn gã, không phải không có chút nghi ngờ. Nhưng trên khuôn mặt hồn hậu của Francesco không hề có chút ngờ vực nào. Đôi mắt chàng gần như mỉm cười khi chàng hỏi Gonzaga :

« Tại sao ngài không mang đến cho công nương Valentina ? »

Hai má tay công tử đỏ bừng. Gã nhún vai khó chịu, trả lời với giọng run lên bực tức.

« Với một người như ngài, lớn lên trong trại lính và được giáo dục trong các chòi canh, sự sỉ nhục của Gian Maria với tôi trong bức thư này có thể không rõ ràng. Loại người như ngài làm sao biết được chỉ nguyên phải cầm lấy mảnh giấy kia đã đủ để tôi cảm thấy tay mình bị vấy bẩn, rằng tôi cảm thấy hổ thẹn ngoài sức tưởng tượng khi nghĩ rằng tên công tước vô liêm sỉ kia dám gửi cho tôi một mũi tên như thế. Vì thế, thật chẳng dễ gì làm ngài hiểu được tôi không thể chịu nổi việc để thêm một người thứ ba thấy sự sỉ nhục mà tôi không có cách báo thù này. Tôi đã xử trí bức thư này theo cách duy nhất tôi thấy thích hợp. Tôi đã vò nát nó trong tay và vứt đi, cũng như tôi đã tìm cách xoá bỏ nội dung của nó ra khỏi đầu. Nhưng đám do thám tận tụy của ngài, thừa ngài Francesco, đã mang nó đến cho ngài, và nếu nỗi xấu hổ của tôi đã bị đem ra giễu trước đám lính, ít nhất nó cũng đã cứu giúp công nương Valentina. Để làm điều đó, nếu cần, tôi có thể dẹp bỏ sang một bên sự kiêu hãnh đã khiến tôi im lặng không đề cập đến bức thư này. »

Gã nói lớn tiếng với vẻ bất bình nóng nảy chân thành đến mức gã đã hoàn toàn thuyết phục được Francesco và Valentina, và đôi mắt cô thiếu nữ đã dịu đi khi nhìn Gonzaga – Gonzaga tội nghiệp mà, trái tim mách bảo nàng rằng đã hiểu lầm một cách bất công đến thế trong ý nghĩ. Francesco, luôn rộng lượng, tỏ ý thông cảm chân thành với gã.

« Ngài Gonzaga, tôi hiểu nỗi khổ tâm của ngài. Ngài đã nhầm khi cho rằng tôi không thể thông cảm với sự khó xử của ngài. »

Và chàng bá tước kìm lại không nói gì đến ý kiến của chàng rằng dù gì đi nữa, đáng ra tốt hơn Gonzaga nên trình ngay bức thư đó cho công nương Valentina. Thay vào đó, chàng chỉ cười thoải mái và dẹp bỏ chủ đề đó đi, và đề nghị mọi người cùng vào bàn ăn sáng ngay khi chàng đã cởi bỏ xong bộ áo giáp.

Chàng quay về phòng để bỏ áo giáp ra, trong khi Valentina rảo bước bên cạnh Gonzaga về phía phòng ăn, và trong khi tìm cách cố chuộc lại sự nghi ngờ sai lầm của mình, nàng cư xử với gã thậm chí còn thân mật hơn thường nhật.

Thế nhưng vẫn còn một người mà mọi lời đao to búa lớn của Gonzaga nhằm thanh minh về chuyện lá thư vẫn không thuyết phục nổi. Đó là Peppe, người thồn thái nhất trong số các anh hề ngốc. Gã đã nhanh chân bám theo Francesco, và trong khi chàng hiệp sĩ cởi áo giáp, gã ngốc nói hết cho chàng nghe sự nghi ngờ của gã. Nhưng Francesco đã làm gã mất hết kiên nhẫn, và Peppe buồn bực vùng bỏ đi, lớn tiếng thề rằng sự khôn ngoan của một anh ngốc còn sáng suốt hơn nhiều sự ngu ngốc của một người khôn ngoan.

Trong suốt cả ngày hôm ấy Gonzaga hiếm khi rời Valentina nửa bước. Gã đã trò chuyện giờ lâu với cô thiếu nữ vào buổi sáng về thi ca và đủ thứ để tài lãng mạn khác, trong đó gã cố trở hết tài năng để thể hiện sự vượt trội về trí tuệ của gã so với tay Francesco võ biền kia. Vào buổi chiều tà, khi cái nóng ban ngày đã qua đi, và trong khi vẫn là quý ngài Francesco đang bận rộn tiến hành một số biện pháp phòng thủ trên tường thành, Gonzaga chơi bóng cùng Valentina và tùy nữ của nàng – các cô này cũng đã hoàn hồn trở lại sau cơn kinh hãi lúc sáng.

Buổi sáng hôm đó Gonzaga đã ở vào cùng đường, đã chứng kiến toan tính của gã tan thành mây khói. Chiều hôm đó, sau trọn một ngày ở bên Valentina – và nàng luôn dịu dàng thân thiện với gã – Gonzaga một lần nữa lại lấy lại tự tin vào sức quyến rũ của mình, và đầu óc nông cạn của gã lại thì thầm thổi hy vọng vào tâm hồn gã, rằng cuối cùng thì mọi chuyện có thể vẫn xuôi chèo mát mái như gã đã dự kiến ban đầu, chỉ cần gã tận dụng cho khéo léo mọi cơ hội, và đừng làm hỏng việc bằng những hành động nóng vội mà đã một lần suýt làm gã xôi hỏng bỏng không. Toan tính của gã càng được cổ vũ khi tối hôm đó một thông điệp nữa được gửi tới từ phía Gian Maria, lúc đó đã hoàn toàn đoạn chắc rằng kế hoạch của Gonzaga đã thất bại. Công tước tuyên bố rằng, vì ngài không có ý định gây ra cảnh máu chảy đầu rơi chỉ vì sự bướng bỉnh của gã khùng tự phong cho mình là trấn thủ Roccaleone, ngài đã quyết định rộng lượng tạm hoãn cuộc pháp kích, hy vọng rằng cái đói sẽ làm lực lượng đồn trú trở nên biết điều hơn.

Francesco đã đọc to thông điệp này cho đám lính của cô công nương, và cả đám đều cười rộ lên vui vẻ khi nghe. Sự tin tưởng của chúng vào chàng tăng lên gấp bội trước bằng chứng hùng hồn chứng minh sự đúng đắn của những lời dự đoán của chàng. Kết quả là đến giờ ăn tối tất cả mọi người ngồi quanh bàn đều vui vẻ, và không ai vui vẻ hơn quý ngài Gonzaga, sang trọng trong một bộ đồ màu tím bằng lụa đắt tiền.

Francesco là người đầu tiên đứng dậy rời bàn ăn, xin phép công nương Valentina được rút lui viện lý do rằng một số công việc đang chờ chàng trên mặt lũy. Nàng chấp thuận cho chàng hiệp sĩ rút lui, sau đó ngồi im lặng trầm ngâm, không để ý đến những câu gợi chuyện của Romeo, cũng như những vần thơ của Petrarca mà gã bắt đầu hát cho mọi người nghe. Mọi ý nghĩ trong đầu cô thiếu nữ đều hướng tới người vừa rời bàn ăn. Từ khoảnh khắc nguy nan khi hai người nhìn sâu vào mắt nhau trên mặt lũy vào sáng hôm ấy, và nhận ra những điều thầm kín mà mỗi người đều chưa thổ lộ, nàng hầu như chưa có dịp nào được nói với chàng dù chỉ một câu ngắn ngủi. Tại sao chàng không đến với nàng ? Nàng tự hỏi. Rồi nàng chợt nhớ ra suốt cả ngày hôm ấy Gonzaga đã luôn dính lấy nàng như hình với bóng, đồng thời cũng nhận ra nàng thềm được ở bên Francesco biết bao, và bỗng trở nên ngượng ngùng lúng túng.

Nhưng còn mạnh hơn cảm giác ngượng ngùng là niềm khát khao được ở bên chàng, được nghe chàng nói; được chàng nhìn thẳng vào đôi mắt nàng lần nữa với cái nhìn như chàng đã nhìn nàng lúc sáng, khi nỗi lo sợ cho chàng đã khiến nàng tìm cách van nài chàng đừng một mình đối đầu với đám lính nổi loạn hèn hạ của nàng. Một người phụ nữ trưởng thành hơn, hay có kinh nghiệm hơn, hẳn đã kiên nhẫn chờ chàng đến tìm. Nhưng Valentina, với bản tính ngây thơ tự nhiên, không bao giờ nghĩ đến những chiến thuật quyến rũ khôn ngoan. Cô thiếu nữ lặng lẽ đứng dậy rời bàn ăn trước khi bài hát của Gonzaga chấm dứt, và cũng lặng lẽ như vậy nàng nhẹ nhàng rời khỏi căn phòng.

Đó là một buổi tối đẹp trời, bầu không khí tràn ngập hương hoa đồng nội từ phía đồng bằng màu mỡ đưa lại, và nền trời đêm xanh thẫm lấp lánh sao sáng lên ở một góc nhờ mảnh trăng thượng tuần. Một vầng trăng, nàng chợt nghĩ, giống như vầng trăng nàng đã ngắm khi nhớ đến chàng vào buổi tối sau cuộc gặp ngắn ngủi giữa hai người ở Acquasparta. Nàng đi về phía bức tường thành phía Bắc, nơi chàng đã nói chàng có việc phải làm, và ở phía xa nàng nhận ra hình dáng một người đàn ông - người duy nhất đang đứng canh trên tường thành - đang tựa người vào vách tường thành, nhìn xuống phía những đốm lửa phát ra từ trại của Gian Maria. Người đàn ông này không đội mũ, và mạng lưới lấp lánh vàng trên mái tóc chàng khiến cô thiếu nữ lập tức nhận ra Francesco. Nàng nhẹ nhàng rón rén bước đến sau lưng chàng.

« Người ta đang nằm mơ ở đây sao, thưa ngài Francesco ? » nàng hỏi, từng từ rung nhẹ như cười khẽ, khi nàng đến bên cạnh chàng.

Chàng giật mình quay lại khi nghe thấy giọng nói của nàng, và chàng cũng bật cười, nhẹ nhàng và vui vẻ.

« Đây là một buổi tối cho những giấc mơ, và đúng là tôi đang mơ thật. Nhưng tiểu thư đã làm chúng tan mất rồi. »

« Ngài làm tôi thấy buồn quá, » cô thiếu nữ trêu chọc. « Vì hẳn những giấc mơ ấy phải tuyệt vời lắm, vì để được mơ mộng một mình, ngài đã sẵn sàng rời bỏ chúng tôi để đến đây. »

« Vâng - đó là những giấc mơ tuyệt vời, » chàng đáp. « Nhưng vẫn không tránh khỏi pha lẫn một chút buồn, và cũng vô nghĩa như tất cả các giấc mơ. Tiểu thư có quyền xua chúng đi, vì tất cả chúng đều về tiểu thư. »

« Về tôi ? » nàng hỏi, trái tim bắt đầu dồn dập nhanh và nhuộm lên đôi má nàng một màu đỏ ửng mà cô thiếu nữ thầm cảm ơn màn đêm đã che đi giúp nàng.

« Phải, Madonna - về tiểu thư và về lần đầu tiên chúng ta gặp nhau trong khu rừng ở Acquasparta. Tiểu thư còn nhớ chứ ? »

« Có, tôi vẫn nhớ, » nàng mơ màng thì thầm.

« Và tiểu thư còn nhớ lúc đó tôi đã thề sẽ là hiệp sĩ của tiểu thư, sẽ mãi mãi phụng sự tiểu thư ? Có ai ngờ được vinh hạnh mà tôi vẫn hằng ao ước đó cuối cùng cũng được trao vào tay tôi ? »

Cô thiếu nữ không trả lời, tất cả mọi ý nghĩ của nàng đều lùi trở về cuộc gặp gỡ đầu tiên

đó, một kỷ niệm mà đã bao lần nàng âm thầm trù mến hồi tưởng lại.

« Lúc đó tôi cũng đang nghĩ, » Francesco lại tiếp tục, « về Gian Maria, kẻ đang rình rập dưới kia, và về cuộc bao vây đáng hổ thẹn này. »

« Ngài – ngài không hối tiếc gì chứ ? » cô thiếu nữ thì thầm buồn bã, vì những lời nói cuối cùng của chàng hiệp sĩ không khỏi làm cô hơi thất vọng.

« Hối tiếc ? »

« Vì đã ở lại đây với tôi. Vì đã đồng loã với cái họ gọi là vụ nổi loạn của tôi ? »

Chàng khẽ bật cười, đôi mắt nhìn chăm chăm xuống dải nước lóng lánh ánh trăng bên dưới.

« Tôi chỉ hối tiếc rằng đến lúc rồi cuộc vây hãm này cũng sẽ kết thúc; khi đó tiểu thư và tôi sẽ chia tay ai đi đường nấy, » chàng can đảm trả lời. Lúc này chàng đã quay mặt lại nhìn thẳng vào nàng, giọng nói của chàng chợt trở nên sôi nổi. « Nhưng ở lại đây chỉ huy cuộc kháng cự kiên hãnh này và trao cho tiểu thư chút giúp đỡ nhỏ nhoi tôi có thể - Không, về chuyện này tôi sẽ không bao giờ hối tiếc. Đây là điều cao cả nhất tôi đã làm được trong đời lính của mình. Tôi đã tới Roccaleone với một thông điệp cảnh báo ; nhưng trong sâu thẳm trái tim mình, tôi đã thầm hy vọng rằng tôi có thể làm được nhiều hơn là một sứ giả báo tin ; rằng tôi có thể được ở lại bên tiểu thư để phụng sự như tôi đang phụng sự. »

« Nếu không có ngài hẳn họ đã bắt tôi phải đầu hàng. »

« Có thể là như thế. Nhưng chừng nào tôi còn ở đây tôi không nghĩ rằng họ làm nổi điều đó. Tôi đang nóng ruột muốn biết những gì đang xảy ra ở Babbiano. Nếu tôi có thể biết được tình hình ở đó, tôi đã có thể giúp tiểu thư cảm thấy nhẹ nhõm, vui mừng bằng cách khẳng định chắc chắn rằng cuộc bao vây này khó có thể kéo dài hơn vài ngày nữa. Gian Maria sẽ buộc phải quay về nhà nếu không muốn mất ngai vàng. Và nếu ông ta chẳng còn là công tước nữa, chú tiểu thư sẽ không còn lý do gì để tiếp tục tán thành cuộc đeo đuổi tử tình của ông ta. Với cô, Madonna, đó hẳn là một tin mừng. Còn với tôi ... Than ôi ! Sao tôi ước muốn thế làm gì ? »

Chàng quay mặt đi nhìn thẳng vào màn đêm thăm thẳm, nhưng giọng nói của chàng nghẹn lại vì những tình cảm đang vò xé trong tim. Cô thiếu nữ vẫn lặng im, và như thể được tiếp thêm can đảm trước sự im lặng của nàng, được tiếp thêm sự tự tin bởi những gì chàng đã đọc được trong đôi mắt nàng sáng ngày hôm đó :

« Madonna, » chàng kêu lên, « tôi ước gì có thể mở một con đường xuyên qua vòng vây kia, và mang tiểu thư đến một miền đất bình yên tươi đẹp, một nơi không còn triều đình, không còn các ông hoàng. Nhưng vì điều đó là không thể, tiểu thư yêu dấu của tôi, tôi ước gì cuộc vây hãm này cứ kéo dài mãi mãi. »

Và rồi – phải chăng đó là làn gió đêm nhẹ nhàng mơn man thổi qua mái tóc chàng đang đùa bỡn chàng với lời thì thầm , « Cả tôi cũng ước mong như thế. » Chàng quay lại phía nàng, đôi bàn tay chàng, râm nắng và run rẩy, nắm lấy đôi bàn tay trắng muốt của nàng đang tỳ lên một tảng đá.

« Valentina ! » chàng khẽ reo lên, giọng nói chỉ như một tiếng thì thầm, đôi mắt cháy bỏng

của chàng đắm đuối tìm kiếm đôi mắt đang lúng túng quay đi như trốn tránh của nàng. Và rồi, cũng nhanh chóng như khi bùng lên, ngọn lửa trong ánh mắt của chàng tan biến. Chàng nhấc hai bàn tay khỏi bàn tay nàng, thở dài, ánh mắt lại quay trở lại hướng xuống khu trại phía dưới. « Hãy tha thứ, hãy quên đi, Madonna, » chàng cay đắng thì thầm, « những gì trong cơn điên khùng của mình tôi đã ngộ nhận hiểu lầm. »

Nàng vẫn đứng yên lặng hồi lâu ; rồi nàng nhẹ bước đi đến bên chàng, thì thầm đáp lại : « Nhưng nếu tôi không coi đó là ngộ nhận thì sao ? »

Sững người, chàng vội quay vụt lại đối diện với nàng, cả hai đứng sát cạnh nhau, nhìn thẳng vào mắt nhau, và trong hai người cái nhìn của nàng ít rụt rè hơn. Cứ như thế họ đứng im trong giây lát. Rồi chàng lắc đầu lên tiếng, giọng nói buồn da diết :

« Tiểu thư nên nghĩ thế là hơn, » chàng trả lời.

« Tốt hơn ? Nhưng tại sao ? »

« Madonna, tôi không phải là công tước. »

« Thế thì đã sao ? » nàng kêu lên phần nộ : « Đang có một ông công tước ngồi ở dưới kia.Ồ, thưa ngài, làm sao tôi có thể coi là ngộ nhận khi đó chính là những lời tôi vẫn ước ao được nghe thấy từ ngài ? Địa vị danh hiệu của ngài đối với tôi đâu có nghĩ lý gì ? Tôi chỉ biết ngài là người hiệp sĩ chân chính nhất, nhà quý tộc cao thượng nhất, và người bạn can trường nhất đã từng đến giúp đỡ cho một cô gái đơn độc trong cơn hoạn nạn. Chẳng lẽ ngài đã quên lý do nào đã dẫn tôi đến cuộc phản kháng này sao ? Đó là vì tôi là một người phụ nữ, và không hề đòi hỏi ở cuộc đời nhiều hơn những gì một người phụ nữ đáng được hưởng – nhưng cũng không ít hơn. »

Đến đây nàng ngừng bật ; một lần nữa máu lại dồn lên làm đôi má nàng đỏ bừng khi nàng chợt nghĩ nàng đã nói ra quá nhanh, và đối với chàng lời lẽ của nàng hẳn là quá ngang nhiên mạnh bạo. Valentina hơi quay người đi khỏi chàng bá tước, bước tới tỳ người lên vách tường thành, nhìn đắm đắm vào màn đêm. Trong lúc nàng đứng yên như thế, một giọng nói khát khao nồng nhiệt thì thầm bên tai nàng : « Valentina, có linh hồn của tôi làm chứng, tôi yêu em ! »

Và rồi những lời thì thầm đó, khiến trái tim cô thiếu nữ nhói đau vì xúc động như bị cuốn vào cơn mê sảng, chấm dứt cũng đột ngột như khi nó đã bắt đầu. Một lần nữa, hai bàn tay chàng lại tìm đến hai bàn tay nàng, lặng yên ngoan ngoãn để chàng nắm lấy như thể nàng sẵn sàng trao gửi cho chàng cả cuộc đời sau lời thổ lộ ngọt ngào ấy, và lúc này giọng nói của chàng đã trở lại điềm tĩnh hơn.

« Tại sao chúng mình lại lừa dối bản thân bằng những hy vọng tàn nhẫn như thế, Valentina yêu dấu của tôi ? » chàng thì thầm. « Tương lai vẫn luôn còn đó. Rồi sẽ đến lúc cuộc bao vây này chấm dứt, và khi đó, khi Gian Maria đã trở về nhà, em sẽ được tự do rời khỏi đây. Khi đó em sẽ đi đâu ? »

Nàng ngược mắt lên nhìn chàng ngờ ngác như không hiểu chàng đang nói gì, đôi mắt nàng trở nên buồn bã đăm chiêu, cho dù trong bóng tối chàng không thể nào nhìn thấy.

« Em sẽ đi bất cứ đâu anh muốn. Ngoài ra em còn biết đi đâu nữa ? » nàng nói, giọng buồn

buồn thoáng chút đắng cay.

Chàng sững người. Chàng đã không hề chờ đợi một câu trả lời như thế.

« Nhưng còn chú em... ? »

« Chẳng lẽ em còn nợ nần gì ông ấy nữa ? Ôi, em đã nghĩ mãi về chuyện đó, và cho mãi ... cho mãi đến tận sáng nay, dường như một tu viện sẽ là nơi trú ẩn cuối cùng của đời em. Phần lớn cuộc đời non trẻ của mình em đã sống tại Santa Sofia, và một chút kinh nghiệm em có được về thế giới qua thời gian sống tại triều đình của chú em chẳng hề làm em muốn biết về thế giới này nhiều hơn nữa. Mẹ bề trên cũng có vẻ quý em. Chắc bà sẽ chịu nhận em trở lại, trừ khi ... »

Nàng ngừng bật và ngược mắt lên nhìn chàng bá tước, trước cái nhìn trao gửi quy thuận ngọt ngào và hoàn toàn ấy, chàng thấy mình như đang bay bổng trong một giấc mơ. Chàng không còn nhớ gì đến chuyện nàng là cháu gái của công tước Urbino, cũng quên hẳn chàng chỉ là bá tước Aquila, quý phái thật, nhưng chẳng quyền uy giàu có gì, và chắc chắn không phải là một đám môn đăng hộ đối với nàng, và dưới con mắt của Guidobaldo chàng sẽ chẳng hơn gì một tay hiệp sĩ giang hồ lang thang không tên tuổi địa vị như chàng đang mạo nhận lúc này.

Chàng tiến lại gần nàng, hai tay chàng – như thể tuân theo một mệnh lệnh còn mạnh mẽ hơn cả ý chí của chính chàng, có lẽ là mệnh lệnh không lời từ đôi mắt dịu dàng của nàng - giữ lấy hai vai nàng, cả tâm hồn chàng nhìn nàng đắm đuối qua đôi mắt. Rồi, với một tiếng reo nghẹn ngào, chàng ôm chặt lấy nàng. Trong khoảnh khắc nàng nằm yên, run rẩy trong vòng tay chàng, mái tóc nâu của nàng cọ vào cằm chàng, tim nàng đập rộn sát tim chàng. Bất ngờ cúi xuống, chàng hôn lên môi nàng. Nàng để chàng hôn không hề cự lại, với một sự chấp thuận dịu dàng như mời gọi. Nhưng sau đó, nàng khẽ đưa tay đẩy chàng ra ; và Francesco, luôn tuân theo bất cứ ý muốn nào dù nhỏ nhất của nàng, kìm nén sự đam mê đang bùng cháy, liền buông nàng ra.

« Thiên thần của tôi ! » chàng reo lên vui sướng. « Bây giờ em là của tôi, cho dù chuyện gì xảy đến. Không ai, Gian Maria hay tất cả các công tước Thiên chúa giáo trên đời này có thể cướp được em khỏi tay tôi. »

Nàng khẽ đặt tay lên miệng chàng để buộc chàng ngừng lời, và Francesco liền hôn lên lòng bàn tay nàng, khiến nàng vừa rút tay lại vừa cười khúc khích. Một lát sau, vẻ mặt tươi cười của cô thiếu nữ chợt trở nên nghiêm trang, và nàng đưa tay chỉ xuống phía doanh trại của công tước : « Hãy mở cho em một con đường thoát khỏi cuộc bao vây này, » nàng nói, « và mang em đi khỏi Urbino – đến một nơi xa, nơi mà quyền lực của Guidobaldo và sự thù hận của Gian Maria không thể đeo đuổi ám ảnh chúng mình được nữa, và anh sẽ có em mãi mãi. Nhưng cho đến lúc đó, hai chúng mình hãy cùng giao ước kiềm chế giữ khoảng cách về ... về chuyện này. Ở đây có những việc cần đến một người đàn ông mạnh mẽ, mà nếu em yếu đuối tối nay, em cũng có thể làm anh yếu đuối, như thế cũng có nghĩa là tận số với cả hai chúng mình. Em đặt hết niềm tin vào sức mạnh của anh, Franceschino yêu dấu của em, chàng hiệp sĩ của em. »

Chàng đã muốn trả lời nàng. Chàng còn quá nhiều điều phải thổ lộ - tên tuổi, thân phận của chàng. Nhưng nàng đã chỉ về phía đầu cầu thang dẫn lên tường thành, nơi một bóng người đang bước dần lên.

« Lính canh đang đến kìa, » Valentina khẽ nói. « Để em lại đây một mình một lát, Francesco

yêu dấu. Đi đi. Muộn rồi. »

Chàng bá tước cúi thấp người chào, luôn luôn tuân phục với thái độ của một hiệp sĩ chân chính, nói lời tạm biệt rồi quay đi, cả người chàng bồng bồng như đang lên cơn sốt.

Valentina đứng dõi theo bóng dáng chàng đang xa dần, cho đến khi chàng đi khuất hẳn sau khúc quanh của tường thành. Rồi thở dài khoan khoái, như thể muốn cảm ơn số phận đã đem đến niềm vui lớn lao này cho cuộc đời nàng, Valentina tựa người vào vách tường thành, đôi mắt nhìn chăm chăm vào màn đêm, hai má nàng ửng hồng, trong lồng ngực trái tim cô thiếu nữ vẫn còn đập mạnh. Nàng khẽ cười vang, tiếng cười phát ra từ niềm hạnh phúc bất chợt quá lớn lao đang chiếm lấy toàn bộ tâm trí nàng. Nàng ném về phía trại của Gian Maria một cái nhìn khinh miệt. Tất cả sức mạnh của tay công tước kia liệu có thể khuất phục nổi nàng, khi người anh hùng vô địch từ nay về sau sẽ mãi mãi ở bên cạnh nàng để chở che, bảo vệ ?

Nghĩ đến đây, nàng chợt thấy bản thân cuộc bao vây này cũng thật hài hước oái oăm. Khi hùng hổ dùng vũ lực tới đây, Gian Maria đã tìm cách khuất phục nàng phải trở thành đức ông ; nhưng tất cả những gì ngài làm được là đẩy nàng vào trong vòng tay của một người đàn ông khác, người mà nhờ chính cuộc bao vây này nàng đã hiểu được con người thật và từ đó đã yêu chàng. Buổi đêm ấm áp, mùi thơm nhẹ nhàng đưa lại từ những cánh đồng bên dưới như hoà cùng một điệu với tâm hồn đang bay bổng của cô thiếu nữ, những làn gió đêm nhẹ nhàng man vuốt ve đôi má trẻ trung như cũng khẽ thì thầm nhắc lại những lời yêu đương say đắm đang tràn ngập trái tim nàng. Vào thời khắc ấy, những bức tường cũ kỹ xám xịt của Roccaleone đối với Valentina chính là vườn địa đàng dưới trần gian, và từ đôi môi hé mở của nàng khẽ vang lên giai điệu ngọt ngào của một bản tình ca cổ. Nhưng than ôi, cũng như ở vườn địa đàng trong câu chuyện cũ, ở đây cũng có một con rắn độc đang lặng lẽ trườn tới sau lưng nàng, và bắt đầu thì thầm vào tai nàng. Giọng nói của con rắn độc đó cũng chính là giọng nói dễ ưa của Romeo Gonzaga.

« Tôi thực sự cảm thấy được an ủi, Madonna, khi mà ít nhất vẫn còn một người ở Roccaleone giữ được trái tim đủ vui vẻ để ca hát. »

Giật mình choàng tỉnh khỏi tâm trạng mơ màng hạnh phúc bởi giọng nói trơn như bôi mỡ đầy vẻ hân học, cô thiếu nữ quay người lại đối mặt với người vừa lên tiếng.

Nàng nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của gã, đôi mắt đầy thù hận như có lửa, và bất giác cô thiếu nữ rùng mình ớn lạnh. Nàng nhìn qua vai gã về phía trước đó nàng thoáng thấy bóng lính canh. Không có bóng bất cứ ai trên tường thành. Họ chỉ có một mình, và Gonzaga trông có vẻ đầy đe dọa.

Một lúc lâu, sự im lặng căng thẳng đè nặng lên cả hai, chỉ còn nghe thấy tiếng nước chảy róc rách dưới hào và tiếng hô đậm đoạ : « Ai, đứng lại ! » của lính canh vắng lại từ phía trại của Gian Maria. Cuối cùng cô thiếu nữ trở nên lúng túng, bản khẩu tự hỏi không biết Gonzaga đã nghe thấy những gì giữa nàng và Francesco, cũng như gã đã nhìn thấy những gì.

« Tuy thế, Gonzaga, » nàng trả lời gã, « lúc tôi rời khỏi phòng đi tới đây, ngài cũng chẳng đang hát là gì. »

« ...Để thì thọt hện hò dưới trăng khuya với tay đâm thuê chém mướn chết tiệt kia, với cái gã

du đăng, với tên lưu manh đầu đường xó chợ đó. »

« Gonzaga ! Ngài dám ! »

« Dám ? » gã nhại lại nàng với giọng giễu cợt, cơn ghen bốc lên làm gã chẳng nghĩ gì tới chuyện kìm mình nữa. « Cô mà cũng có quyền nói về « dám » hay « không dám » ư ? – Cô, cháu gái của Guidobaldo da Montefeltro, một công nương của gia đình quyền quý và danh tiếng Rovere, sau khi đã mặt dày mày dạn trao mình cho một tên đầy tớ hạ tiện như hần ta, một tên giết thuê, một kẻ lưu manh, một tên con hoang ? Thế mà cô còn đủ dạn dĩ để ra vẻ đức hạnh, và nói với tôi bằng cái giọng trịch thượng đó, trong khi đáng lẽ nếu còn chút tự trọng thì hẳn sự hổ thẹn đã làm cô phải sống dờ chết dờ rồi ? »

« Gonzaga, » cô thiếu nữ đáp trả, khuôn mặt trắng bệch không khác gì gã công tử bột, nhưng giọng nói cứng cỏi sắc lạnh vì căm giận, « hãy đi khuất mắt tôi – ngay lập tức, nếu không tôi sẽ cho người đánh cho ngài một trận – đánh đến khi tuốt xương ra. »

Gã nhìn chằm chằm vào nàng giây lát như kẻ mất trí. Rồi, giơ thẳng hai cánh tay lên trời rồi buông thõng xuống hai bên sườn, gã nhún vai cười phá lên độc địa. Nhưng không hề rời đi lấy một bước chân.

« Hãy gọi người của tiểu thư đến đây, » gã trả lời, giọng lạc đi. « Muốn làm gì tôi thì cứ làm. Đánh tôi tuốt xương hay đến chết cũng được – hãy coi như đó là phần thưởng dành cho tất cả những gì tôi đã làm, tất cả những gì tôi đã phải mạo hiểm, tất cả những gì tôi đã từ bỏ, đã hy sinh vì cô. Như thế mới tương xứng với các hành động khác của cô chứ. »

Đôi mắt nàng cố nhìn thẳng vào mắt gã trong bóng tối, khuôn nhục nàng phập phồng mãnh liệt trong cố gắng của nàng cố làm chủ bản thân trở lại trước khi trả lời.

« Ngài Gonzaga », cuối cùng nàng lên tiếng, « tôi không phủ nhận rằng ngài đã phục vụ tôi rất trung thành khi giúp tôi bỏ trốn khỏi Urbino... »

« Nói lại về chuyện đó để làm gì ? » gã dè bủ. « Đó là sự phục vụ mà tiểu thư chỉ cố gắng tạm thời lợi dụng cho tới khi có người khác xuất hiện để cô có thể dành cho hần ta sự tin cậy và chức chỉ huy pháo đài của cô. Vậy thì còn nhắc lại chuyện đó làm gì ? »

« Để cho ngài thấy sự phục vụ của ngài đã được trả công sòng phẳng, » cô thiếu nữ cứng cỏi trả đòn. « Bằng cách phản đối tôi ngài đã nhận được sự trả công, và bằng cách nhục mạ tôi ngài đã xoá sạch sự biết ơn tôi đã dành cho ngài. »

« Một sự lý luận thật thuận tiện cho cô, » gã mỉa mai. « Vậy là tôi bị quẳng đi như một chiếc áo cũ, và chiếc áo cũ được coi là đã được trả đầy đủ vì sau bao nhiêu lần giặt dầu sương gió nó đã trở nên bạc màu xơ chỉ. »

Lúc này Valentina không khỏi cảm thấy sự trách cứ của gã không phải không có lý. Có lẽ nàng đã cư xử với gã hơi thẳng thừng quá.

« Gonzaga, chẳng lẽ ngài nghĩ rằng, » nàng nói, giọng đã dịu đi đôi chút, « vì ngài đã phụng sự tôi mà ngài có quyền đối đầu trách móc tôi, và người hiệp sĩ cũng đã tận tâm phục vụ tôi, và ... »

« Làm sao cái gọi là sự phục vụ của hần ta có thể so sánh với những gì tôi đã làm ? Có gì hần làm mà tôi đã không làm nhiều hơn ? »

« Có cần phải nói ra không ? Khi đám lính ở đây nổi loạn... »

« Hừ ! Đừng đưa những chuyện đó ra át tôi. Có Chúa chứng dám ! Cầm đầu một đàn lợn bắn thủ như thế vốn là nghề kiếm sống của hần ta. Hần ta cũng chỉ là một trong đám lợn ấy. Nhưng ngoài chuyện đó ra, một kẻ như thế liệu có gì để mất khi tham gia vào vụ nổi loạn của tiểu thư, những thứ như tôi đã mất ?

« Sao chứ, nếu mọi chuyện kết thúc không hay, tôi nghĩ ông ấy sẽ mất đi tính mạng của mình, » nàng hạ giọng trả lời. « Chẳng lẽ ngài có thể mất mát nhiều hơn thế ? »

Gã phác một cử chỉ sốt ruột bực mình.

« Nếu mọi chuyện kết thúc không hay ... Đúng thế. Lúc đó hần sẽ lỗ vốn to. Nhưng nếu mọi chuyện thuận buồm xuôi gió, và cuộc bao vây bị triệt thoái, khi đó hần sẽ chẳng có gì phải sợ. Chỉ có tôi là luôn bị cái chết đe dọa. Cho dù cuộc bao vây này kết thúc ra sao, tôi cũng sẽ chẳng thể nào thoát được khỏi sự báo thù của Gian Maria và Guidobaldo. Họ biết những gì tôi đã làm. Họ biết rằng sự chống đối của tiểu thư là do tôi giúp đỡ, và rằng nếu không có tôi tiểu thư sẽ chẳng bao giờ chuẩn bị được đầy đủ những thứ cần thiết cho một cuộc kháng cự như thế này. Cho dù chuyện gì sẽ xảy tới với tiểu thư và quý ông Franceso kia, với tôi sẽ không có lối thoát nào. »

Cô thiếu nữ khẽ thở dài, sau đó hỏi lại Gonzaga :

« Trước đây ngài đã nghĩ đến điều đó chưa - trước đây ngài có cân nhắc lợi hại với bản thân - trước khi quyết định dẫn thân vào việc này, trước khi chính bản thân ngài đã hối thúc khuyến nhủ tôi chọn phương cách chống đối này ? »

« À phải, tôi cũng đã nghĩ đến, » gã lăm lè trả lời.

« Thế thì sao bây giờ ngài lại phản nản ? »

Gã trả lời nàng bằng một thái độ thẳng thắn hiêm có và điên dại. Gã nói toạc ra rằng gã đã làm tất cả vì gã yêu nàng, và vì nàng đã có những dấu hiệu cho gã thấy mối tình của mình không phải là vô vọng.

« Tôi đã cho ngài thấy những dấu hiệu ? » cô thiếu nữ ngắt lời Gonzaga. « Đức Mẹ thánh thần làm chứng ! Hãy nói rõ ra những dấu hiệu đó để tôi cũng được biết. »

« Chẳng phải tiểu thư luôn ân cần triu mến với tôi sao ? » gã đáp như chất vấn. « Chẳng phải tiểu thư luôn muốn có tôi bên cạnh để làm bạn sao ? Chẳng phải tiểu thư luôn thích thú mỗi khi được nghe tôi hát những bài hát tôi đã viết tặng tiểu thư hay sao ? Và trong giờ phút khó khăn, tiểu thư cũng đã chẳng quay đến tìm sự giúp đỡ của tôi đấy thôi ? »

« Gonzaga, hãy tự nhìn xem ngài là một người đáng thương hại đến thế nào ? » cô thiếu nữ đáp với vẻ coi thường. « Một phụ nữ cần phải không mỉm cười với ngài, không nói với ngài những lời dịu dàng, không chấp nhận lắng nghe những bản tình ca của ngài, nếu không thì ngài sẽ tự kết luận cô ta phải lòng ngài. Và cho dù nếu tôi đã tìm kiếm sự giúp đỡ của ngài trong lúc

tuyệt vọng, như ngài vừa nhắc nhở tôi, chẳng lẽ đó cũng là dấu hiệu chứng tỏ sự đam mê của tôi ? Không lẽ tất cả các hiệp sĩ cao thượng đều nghĩ vậy khi một người phụ nữ tuyệt vọng tìm kiếm sự giúp đỡ của họ trong lúc cùng đường ? Nhưng cho dù phán đoán của ngài có đúng đi chăng nữa, » nàng tiếp tục, « liệu điều đó có thể giúp giảm nhẹ đi mối nguy chết người mà ngài đang nói tới ? Cho dù ngài có được tình yêu của tôi, liệu điều đó có thể biến ngài thành ai đó khác hơn Romeo Gonzaga, cái đích cho cơn giận dữ của chú tôi và Gian Maria ? Ngược lại, tôi nghĩ điều đó chỉ làm tăng thêm mối nguy cho ngài mà thôi. »

Nhưng gã đã giúp nàng trút bỏ nốt những ảo tưởng cuối cùng về gã. Trong lúc đang bị cơn ghen dày vò, gã đã chẳng do dự nói tuột ra cho vớ nàng lý luận của gã rằng, một khi đã trở thành chồng nàng ga sẽ được an toàn.

Nghe tới đây cô thiếu nữ bật cười lên thành tiếng.

« Và từ những lý luận như thế mà sự ngộ nhận của ngài đã được sinh ra chẳng ? »

Câu nói của nàng đã chọc đúng tim đen của gã. Run lên bần bật trong cơn cuồng nộ đang khống chế bản thân gã, Gonzaga bước nhanh đến bên cạnh nàng.

« Hãy nói xem, Madonna - Tại sao cô lại coi là ngộ nhận với Romeo Gonzaga một cuộc tỏ tình mà cô đã khích lệ ở một tên phiêu lưu không tên không tuổi ? gã hỏi, giọng gằn lại cộc cằn.

« Hãy cẩn thận, » cô công nương trẻ cảnh cáo gã.

« Cẩn thận vì cái gì ? » gã đáp trả. « Hãy trả lời tôi đi, tiểu thư Valentina. Liệu tôi có phải là một kẻ thấp hèn đến nỗi ngay cả yêu cô trong ý nghĩ tôi cũng bị coi là ngộ nhận với cao, trong khi cô lại trao thân vào vòng tay của tên giết thuê vô biên kia, và chấp nhận để hấn hôn cô ? Lý luận của cô chẳng phù hợp chút nào với hành động của chính mình. »

« Đồ dê tiện ! » cô thiếu nữ phẫn nộ đáp trả. « Đồ chó ghê tởm ! ». Trước cái nhìn căm ghét sắc lạnh như lưỡi kiếm trong đôi mắt nàng, gã bất giác bật lùi trở lại, bao nhiêu can đảm đều tiêu tan cả. Valentina nhanh chóng kìm nén sự căm phẫn của mình, và bằng một giọng nói bình thản đáng sợ nàng yêu cầu gã tự thu xếp để đến sáng gã không còn ở Roccaleone nữa.

« Hãy tận dụng màn đêm, » nàng khuyên gã, « và cố gắng tránh khỏi sự cảnh giác của Gian Maria bằng cách tốt nhất ngài có thể nghĩ ra. Nhưng ngài không thể ở lại đây được nữa. »

Đến lúc này một nỗi sợ hãi khủng khiếp đang xâm chiếm gã công tự bột, xua tan biến cơn giận dữ vừa qua. Nói cho công bằng, những gì gã đang cảm thấy không hoàn toàn chỉ là sợ hãi. Gã cũng đồng thời nhận ra rằng nếu muốn cô công nương cao ngạo kia phải trả giá cho cách mà nàng đối xử với gã, nếu muốn trả thù, gã cần phải ở lại đây. Một lần kế sách của hấn đã biến thành công cốc. Nhưng đầu óc ma lanh của gã không thiếu gì sáng kiến, và thế nào gã cũng tìm được cách khác để đưa Gian Maria tiến vào Roccaleone. Đến lúc đó gã sẽ được uống cạn cốc báo thù. Cô công nương trẻ, sau khi đã tuyên án trục xuất gã, đã bắt đầu quay đi, nhưng gã đã lao theo nàng, quỳ xuống khẩn thiết van xin nàng hãy nghe gã nói hết.

Valentina, cũng đã bắt đầu thấy ân hận về cách cư xử quá nhẫn tâm của mình, và tự nghĩ rằng trong lúc ghen tuông Gonzaga khó có thể chịu trách nhiệm được về những gì gã đã nói ra, bèn dừng bước để nghe lời cầu khẩn của gã.

« Đừng làm thế, đừng làm thế, Madonna, » gã van nài, giọng như của một người đang khóc. « Đừng đuổi tôi đi khỏi đây. Nếu phải chết, hãy để tôi được chết ở đây, tại Roccaleone, giúp bảo vệ lâu đài đến hơi thở cuối cùng. Nhưng đừng đuổi tôi ra ngoài kia để rơi vào tay Gian Maria. Hắn sẽ treo cổ tôi vì những gì tôi đã làm. Đừng tàn nhẫn với tôi như thế, Madonna. Tiểu thư vẫn chịu ơn tôi ít nhiều, đúng thế, và nếu tôi có điên khùng trong khi nói năng với tiểu thư vừa rồi, đó là do tình yêu của tôi dành cho tiểu thư đã đẩy tôi đến chỗ như vậy – tình yêu dành cho tiểu thư và sự nghi ngờ về hành tung của người đàn ông kia, một kẻ không ai trong chúng ta biết gì về y. Madonna, hãy tỏ ra rộng lượng một chút. Hãy cho tôi được ở lại ».

Nàng cúi xuống nhìn thẳng vào gã, trong đầu nàng sự thương hại tranh luận hồi lâu với sự coi thường. Cuối cùng sự thương hại cũng chiến thắng trong trái tim bướng bỉnh kiêu hãnh nhưng luôn nhân ái của Valentina. Nàng khẽ yêu cầu gã đứng dậy.

« Hãy đi đi, Gonzaga. Về phòng nghỉ ngơi, và hãy ngủ một giấc để có tâm trạng bình ổn hơn. Chúng ta sẽ cùng quên đi những gì ngài đã nói, và ngài sẽ không bao giờ nói lại những điều đó – cũng như về tình yêu ngài nói ngài dành cho tôi. »

Tay đạo đức giả nâng diềm áo khoác của nàng đặt lên môi.

« Cầu Chúa hãy giữ cho trái tim tiểu thư luôn trong sáng, cao thượng và đầy vị tha như thế, » gã thì thầm dứt đoạn. « Tôi biết mình ít xứng đáng đến thế nào sự khoan hồng của tiểu thư. Nhưng tôi sẽ trả lại xứng đáng, Madonna, » gã hứa – và thực tâm có ý đó, cho dù hoàn toàn không phải theo nghĩa gã nói ra mồm.

Chương 21: Sám hối

Một tuần lễ bình yên trôi qua ở Roccaleone ; bình yên đến mức khó tưởng tượng được rằng ở ngoài khoảng đất trống phía dưới Gian Maria cùng đám quân của mình vẫn còn đó tiếp tục vây hãm lâu đài.

Sự im ắng này làm bá tước Aquila bồn chồn, cũng như chàng vốn đã sốt ruột vì chưa nhận được tin tức gì từ Fanfulla ; và chàng băn khoăn cố đoán chuyện gì đang xảy ra ở Babbiano mà Gian Maria vẫn có vẻ thản nhiên án binh bất động trước mặt họ, cứ như thể công tước có trong tay hàng tháng trời, đủ để khiến cái đói buộc lâu đài phải đầu hàng. Tấm màn bí ẩn đã có thể được vén lên nếu chàng biết rằng chàng phải cảm ơn Gonzaga về sự nhẫn nại đáng ngạc nhiên này của Gian Maria. Vì tay công tử đã tìm được cơ hội gửi một mũi tên mang thư về phía trại của công tước, giải thích với đức ông tại sao và trong hoàn cảnh nào kế hoạch trước đó lại bị đổ vỡ, đồng thời khẩn khoản đề nghị Gian Maria chờ đợi và đặt niềm tin vào gã để thực hiện một kế hoạch khác khả thi hơn nhằm đặt lâu đài vào tay công tước. Gã đã hứa hẹn khá hùng hồn và tự tin, kết quả là Gian Maria, như diễn biến thực tế đã cho thấy, đã tin vào lời hứa hẹn của Gonzaga, và đợi gã thực hiện lời hứa. Nhưng cho dù đã cố vắt óc ra suy tính, gã vẫn chẳng nặn ra được gì có vẻ khả dĩ, vẫn không nảy ra được mưu mô nào có thể giúp gã hoàn thành

được ý đồ phản trắc của mình.

Cũng trong thời gian này, gã đã vận dụng hết sự khéo léo khôn ngoan của mình để lấy lại niềm tin và thiện cảm của Valentina. Vào buổi sáng tiếp sau cuộc đối đầu căng thẳng giữa gã và cô cháu gái của Guidobaldo, gã đã đi tìm thầy Domenico để xưng tội. Sau đó, vào tất cả các buổi sáng gã đều có mặt tại lễ cầu nguyện, và sự thành khẩn và sùng đạo của gã đã trở thành tấm gương cho tất cả mọi người. Ngay cả Valentina, vốn được giáo dục trong tu viện và là một con chiên ngoan đạo, cũng không thể không để ý đến. Cô thiếu nữ nhìn thấy trong sự thay đổi cách sống của gã một dấu hiệu không thể lầm lẫn của một sự thay đổi hoàn toàn về tính cách của một con người. Khi thấy gã đã lập tức đi xưng tội buổi sáng sau những lời lẽ điên cuồng nói ra với nàng, nàng cho rằng điều đó có nghĩa là gã đã tự sám hối, về thành tâm kính cẩn gã đã liên tục thể hiện sau đó trong các buổi cầu kinh càng làm cho nàng tin tưởng rằng sự ân hận của gã là chân thành và lâu bền.

Và rồi cô thiếu nữ đi đến chỗ tự hỏi mình liệu có phải gã đã phạm tội vì người khác cũng đã không phải với gã, và cuối cùng cô gái ngây thơ đi đến chỗ tự trách mình rằng một phần lỗi lầm gã phạm phải cũng là do nàng. Nhìn thấy gã khổ sở ăn năn như thế, và từ đó kết luận rằng gã sẽ không dám đi quá giới hạn và coi thường nàng lần nữa, nàng dần dần chấp nhận sự có mặt gần gũi của gã, và cứ như vậy, dần dần tình bạn cũ được tái lập giữa hai người, và có thể còn hoà hợp hơn trước, từ sự tin tưởng của cô thiếu nữ rằng sau những gì đã xảy ra sẽ không có chuyện gã hiểu lầm nàng nữa.

Gã không hề có ý đó, cũng không bao giờ cho phép sự lạc quan và bản tính tự mãn phù phiếm của gã được một lần nữa nuôi những hy vọng hão huyền. Gã đi guốc trong ý nghĩ của Valentina, và nếu như sự hiểu biết này chỉ càng làm gã thấy ghen tức cay cú, và làm dự định báo thù của gã càng thêm nung nấu, thì bề ngoài nó cũng giúp gã kìm mình, luôn nở những nụ cười ngọt ngào hơn, và cư xử khiêm nhường biết thân biết phận hơn.

Chẳng những thế, không những trở nên biết điều hơn hẳn với Valentina, gã còn tìm mọi cách làm thân với Francesco bằng thái độ tươi cười sẵn đón. Ở Roccaleone không có giọng nói nào – cho dù là của lão hộ pháp Ercole – lại cất lên thường xuyên hơn và nhiệt tình hơn để tán dương ca ngợi chàng trấn thủ hơn giọng nói của Gonzaga. Valentina, quan sát thấy tất cả, và chấp nhận sự thay đổi này của gã như một dấu hiệu thể hiện sự ăn năn của gã với những gì đã qua và cố gắng tìm cách chuộc lại lỗi lầm, càng ngày càng trở nên thân thiện với gã hơn. Gã chẳng thiếu tài đóng kịch, quý ngài Gonzaga điển trai của chúng ta, cũng chẳng thiếu gì kinh nghiệm trong việc đọc thấu trái tim phụ nữ, và hiểu quá rõ rằng không lời tán tụng nào lại lọt tai một cô gái trẻ hơn những lời ca ngợi người đàn ông mà nàng yêu.

Cứ như thế Gonzaga dần dần chiếm lại được lòng tin và sự thân thiện của cô thiếu nữ trong tuần lễ bình yên đó. Gã dường như trở thành một người hoàn toàn khác, và tất cả mọi người trừ Peppe nhìn thấy trong sự thay đổi này một dấu hiệu đáng để làm tăng thêm niềm tin và tình bạn dành cho tay lăng tử. Nhưng anh ngốc sắc sảo chỉ lặng lẽ quan sát và suy nghĩ. Một sự thay đổi lớn như thế chẳng thể nào xảy ra sau một đêm. Gã không phải loại người tin tưởng vào một phép màu có thể biến một con sâu góm ghiếc của ngày hôm trước thành một con bướm lông lẩy của ngày hôm sau được. Và lý luận như thế, gã chỉ thấy ở anh chàng Gonzaga tươi cười, thân thiện dễ ưa này một kẻ không đáng tin cậy, một kẻ cần phải giám sát cẩn thận.

Và đầy cảnh giác, gã hề bắt tay vào việc theo dõi sát sao tay lãnh tử với sự hăng hái hiếm có bắt nguồn từ sự căm ghét sâu sắc gã luôn dành cho tay chơi đẹp mã. Nhưng Gonzaga, luôn ý thức được sự nghi ngờ theo dõi của anh ngốc, đã tận dụng được một cơ hội để thoát khỏi sự cảnh giác của anh hề, và nhân cơ hội đó gửi cho Gian Maria một lá thư trình bày rõ kế hoạch ma mãnh gã đang toan tính.

Ý tưởng này đã nảy ra trong đầu gã vào buổi cầu kinh ngày chủ nhật. Trong các ngày lễ thánh, công nương Valentina luôn có thói quen yêu cầu cả đội quân đồn trú, trừ một lính canh – mà sự nhượng bộ này chỉ đến sau khi Francesco đã vất vả thuyết phục – đều phải có mặt trong buổi cầu kinh sáng. Từ đó, Gonzaga chợt nhận ra rằng khoảng thời gian chừng nửa tiếng đồng hồ của buổi lễ sẽ là cơ hội thuận lợi nhất để mở cửa Roccaleone cho đội quân bao vây tiến vào. Thứ tư tới sẽ là ngày lễ Corpus Christi. Và đó sẽ là cơ hội của gã.

Quỳ gối, đầu cúi xuống thành kính trên bệ cầu nguyện, gã bắt đầu định hình dần kế hoạch phản trắc của mình. Tên lính gác duy nhất còn lại đó gã có thể mua chuộc, hoặc nếu mua chuộc không xong thì lén đâm chết. Gã chợt nghĩ rằng một mình gã sẽ không thể đủ sức để hạ chiếc cầu treo nặng nề xuống được, mà làm thế cũng không phải là cách hay nhất, vì tiếng ồn gây ra có thể đánh động đám người còn lại trong lâu đài. Nhưng vẫn còn chiếc cửa ngách. Gian Maria sẽ phải tìm cách chế tạo một chiếc cầu ván nhẹ có thể dễ dàng khiêng vác đi được, và chuẩn bị sẵn sàng chiếc cầu đó để bắc ngang qua hào một cách yên lặng cho binh lính của công tước vượt qua hào vào lâu đài qua chiếc cửa ngách đó.

Cuối cùng, kế hoạch hành động đã định hình hoàn chỉnh, mọi chi tiết đều đã được cân nhắc rõ ràng, gã lẳng lặng quay về phòng viết lá thư mà nội dung chắc chắn sẽ làm Gian Maria cực kỳ khoan khoái. Sau đó, gã chọn một khoảnh khắc thuận lợi để gửi bức thư đi cũng bằng cách gã đã làm với những bức thư trước, buộc lên thân một mũi tên nổ rồi bắn thẳng về phía trại của Gian Maria, và sau đó gã đã nhận được mật hiệu của Gian Maria – đúng như gã đã thoả thuận trước trong bức thư - rằng kế hoạch hành động của gã đã được chấp thuận. Phác một cử chỉ vui sướng hài lòng, Gonzaga rời khỏi tường thành đi xuống khu vườn của lâu đài để nhập bọn với đám phụ nữ đang vui vẻ chơi bịt mắt bắt dê.

Cho dù lúc đó công tước Babbiano có tự chúc mừng mình đắc thắng đến thế nào vì đã có một đồng minh hữu dụng như Gonzaga cũng như kế sách khôn ngoan gã đã nghĩ ra để giúp đức ông làm chủ Roccaleone, tin tức mà ngài nhận được ngày hôm sau càng khiến cho ngài có lý do để chúc mừng mình trăm lần nhiệt tình hơn vì vận may đã đến giúp ngài không thể đúng lúc hơn. Đám thần dân quý hoá của ngài ở Babbiano lúc này đã đến độ chỉ còn thiếu nước công khai ra tay làm loạn, kết quả của những tin đồn đáng lo ngại về việc Cesare Borgia đang sửa soạn quân đội tại Rome để tấn công công quốc, cùng với sự vắng mặt kéo dài của chính đức ông trong lúc dầu sôi lửa bỏng như vậy, để đeo đuổi một chuyện cầu hôn mà thần dân của ngài đánh giá là không phải lúc một chút nào. Một đám người đối lập khá đông đảo đã tập hợp nhau lại, những người cầm đầu đã đóng đinh lên cổng cung điện tối hậu thư nói rằng, trừ khi Gian Maria trở về trong vòng ba ngày nữa để tổ chức việc phòng thủ Babbiano, họ sẽ phế truất công tước và tới Aquila mời em họ đức ông, Francesco del Falco - một người mà tinh thần ái quốc và tài thao lược không ai không biết – lên làm công tước Babbiano để bảo vệ họ.

Nghe thấy tin xấu, và chính mình đọc bản tối hậu thư nọ, mà Alvari đã mang theo mình, Gian

Maria rơi vào một cơn điên khủng khiếp thuộc đã khiến tên công tước trở thành giai thoại ở Babbiano. Nhưng lập tức đức ông dịu lại. Vẫn còn cái gã Gonzaga kia cùng lời hứa sẽ giúp đức ông làm chủ Roccaleone vào thứ Tư. Như thế đức ông vẫn có đủ thời gian để trước hết giành lấy quyền sở hữu cô dâu bất đắc dĩ của ngài, sau đó hoả tốc phi ngựa về Babbiano trước khi thời gian ba ngày mà đám thần dân trung thành đã gia hạn cho ngài trôi qua.

Công tước lập tức thương lượng với Guidobaldo, và thúc giục ông rằng một tu sĩ phải được chuẩn bị sẵn sàng để làm phép cưới lập tức ngay khi ngài đã lôi được Valentina ra khỏi pháo đài của cô. Đến chi tiết này thì suýt nữa hai ông công tước sắp sửa thành thông gia quay ra cãi nhau. Lúc đầu, Guidobaldo không chấp nhận việc tiến hành hôn lễ cấp rập vội vã như vậy ; một lễ thành hôn như thế sẽ không xứng đáng với danh dự và địa vị của cháu gái ông, và nếu Gian Maria muốn cưới cô đức ông cần phải tới Urbino và buổi lễ thành hôn phải được cử hành bởi một Hồng y. Cũng may cho Gian Maria là lúc đó đức ông không hiểu sao lại kiềm chế được tính khí bốc đồng và kịp rút lại những lời phản đối nóng nảy thách thức đã lên đến miệng. Nếu đức ông làm thế, hẳn nhiên là mọi lời thề thốt đồng minh giữa hai người chắc chắn sẽ tan thành mây khói ; vì Guidobaldo không phải hạng người nh nhược chịu để người khác ra lệnh cho mình, mà suy cho cùng, ông cũng thừa thông minh để hiểu lúc này Gian Maria đang cần đến ông nhiều hơn là ông cần đến Gian Maria. Và cũng chính lúc đó công tước Babbiano cũng nhận ra điều tương tự, và biết thân biết phận ngài xoay ra nài nỉ thay vì dọa dẫm ra lệnh. Và bằng cách đó đức ông cuối cùng cũng thuyết phục được Guidobaldo – cho dù ông vẫn tỏ ra miễn cưỡng – làm theo ý muốn của ngài, và vốn rộng lượng công tước Urbino chấp nhận dẹp sang một bên sự kiêu hãnh đã khiến ông lúc đầu khẳng khái muốn lễ thành hôn phải được cử hành long trọng xứng đáng với địa vị của một ông hoàng.

Giải quyết xong chuyện này, Gian Maria thầm cảm ơn Gonzaga, kẻ đã giúp ngài thu xếp êm thấm mọi rắc rối, vì đã xuất hiện giúp ngài đúng lúc đến thế, khi mà nếu không có gã đức ông hẳn đã phải viện đến đại bác và đổ máu.

Với Gonzaga, nếu đám mây mù duy nhất vẫn còn lớn vồn ám ảnh viễn cảnh của một thành công chắc chắn nằm ở chỗ gã vẫn e ngại tính cách táo bạo và đầu óc linh hoạt nhạy bén của Francesco, thì lúc này, như thể các vị thánh thần đã quyết định trợ giúp gã đến cùng - một vũ khí lợi hại nhưng cũng thật lạ lùng đã tình cờ rơi vào tay gã.

Sự tình cờ này có thể được giải thích bằng sự thật rằng Alvari không phải là sứ giả duy nhất hối hả mang tin tức đến Roccaleone ngày hôm đó. Theo sau viên triều thần của Gian Maria vài giờ, Zaccaria, người hầu của bá tước Aquila, cũng hối hả thúc hết sức ngựa về hướng Roccaleone và đến gần lâu đài lúc hoàng hôn. Đích đến của anh hầu là chính lâu đài đang bị bao vây, bởi vậy anh đành phải ẩn mình đợi trong rừng cho tới khi màn đêm đã buông xuống hẳn, và ngay cả khi được màn đêm che chở công việc của anh cũng vẫn đầy mạo hiểm với cái chết rình rập theo mỗi bước đi.

Vào khoảng hai giờ sáng, mặt trăng đã hoàn toàn bị che khuất – vì bầu trời đêm hôm đó phủ đầy những đám mây đen nặng nề đe dọa một cơn dông sắp đến - người lính đang tuần canh trên mặt thành phía đông chợt nghe tiếng đập nước bì bõm dưới con hào bên dưới, kèm theo tiếng thở phì phò của một người đang bơi bị nước vào mồm. Tay lính canh cất tiếng quát hỏi về phía tiếng động, khi không nhận được câu trả lời hẳn liền chạy đi báo động, và lao thẳng vào

vòng tay của quý ngài Gonzaga lúc đó đang đi dạo để thư giãn trên tường thành.

« Thừa quý ông, » tay lính canh lên tiếng, « có ai đó đang bơi dưới hào nước. »

« Hả ? » Gonzaga kêu lên, trong đầu chợt nghi ngờ nghĩ đến Gian Maria. « Có kẻ làm phản ? »

« Tôi cũng nghĩ thế. »

Gonzaga liền túm lấy tay áo của tên lính, và kéo hẳn cùng quay lại phía rìa tường thành. Cả hai cùng cúi xuống nhìn, và từ trong bóng tối vọng lên một tiếng gọi nhỏ : « Ê trên kia. »

« Ai ở dưới đó ? » Gonzaga hỏi.

« Một người bạn, » một tiếng trả lời khẽ vọng lên. « Một người đưa thư từ Babbiano mang thư đến cho bá tước Aquila. Ném cho tôi một sợi dây thừng, người anh em, trước khi tôi chết đuối trong dòng xoáy này. »

« Người nói láo, đồ ngốc ! » Gonzaga trả lời. « Ở đây chúng ta chẳng có bá tước nào cả. »

« Đúng mà, thưa ngài lính canh, » giọng nói lại cất lên trả lời, « chủ nhân của tôi, quý ông Francesco del Falco, đang ở trong lâu đài. Ném cho tôi một sợi thừng, mau lên. »

« Quý ông Fran... » Gonzaga lẩm bẩm. Sau đó gã kêu lên một tiếng như vỡ lẽ điều gì. Một tia sáng chợt loé lên trong đầu gã. “Hãy lấy một cuộn thừng,” gã quát tháo ra lệnh cho tay lính canh. “Ở trong kho quân bị ấy. Nhanh lên, đồ ngu!” gã gắt gỏng quát lên.

Chỉ loáng sau tên lính đã quay lại, và một cuộn thừng được dòn xuống cho người đưa thư. Chỉ một lát sau Zaccaria đã đứng trên mặt tường thành của Roccaleone, nước tong tống chảy từ bộ đồ ướt sũng xuống đọng thành vũng dưới chân anh hầu.

“Đi lối này”, Gonzaga lên tiếng, dẫn người đưa thư đến phía toà tháp của kho quân bị, nơi một ngọn đèn vẫn đang cháy sáng. Dưới ánh đèn gã quan sát người mới đến, và ra lệnh cho tên lính canh ra ngoài, đóng cửa lại và chờ khi được gọi.

Zaccaria hơi sững người khi nghe thấy mệnh lệnh này. Đây chẳng giống chút nào với sự đón tiếp anh đã trông đợi sau khi đã liều mạng mang thư đến lâu đài.

“Chủ nhân của tôi ở đâu?” anh hầu lên tiếng hỏi, hai hàm răng gõ vào nhau lập cập vì lạnh, đồng thời bắn khoản tự hỏi không biết nhà quý tộc ăn mặc lộng lẫy này là ai.

“Có phải quý ông Francesco del Falco là chủ nhân của anh bạn không?” Romeo hỏi.

“Đúng thế, thưa ngài. Tôi có hân hạnh được theo hầu chủ nhân đã mười năm nay. Tôi mang đến cho chủ nhân của tôi một lá thư do quý ông Fanfulla degli Arcipreti gửi. Đây là một bức thư rất khẩn. Ngài sẽ dẫn tôi đi gặp chủ nhân chứ?”

“Anh bạn ướt hết rồi,” Gonzaga thì thầm thông cảm. “Anh bạn sẽ chết cóng vì lạnh mất, mà một cái chết như thế cho một người đã can đảm vượt qua vòng vây của Gian Maria thì quả là đáng tiếc.” Gã bước tới bên cánh cửa. “Này!” gã cất tiếng gọi tên lính canh. “Hãy đưa anh bạn can đảm này lên trên kia và kiếm đồ khô cho anh ta thay.” Gã chỉ tay lên căn phòng phía trên của toà tháp, nơi quả có tích trữ y phục thật.

“Nhưng thưa ngài, còn bức thư của tôi!” Zaccaria sốt ruột kêu lên. “Bức thư này rất khẩn, và tôi đã bỏ phí mất hàng giờ khi phải chờ đến lúc tối trời rồi.”

“Hẳn nhiên anh bạn cũng có thể đợi đến khi đã thay đổi trang phục chứ? Ta cho rằng mạng sống của anh bạn còn quan trọng hơn nhiều so với vài khoảnh khắc bị muộn đi.”

“Nhưng tôi đã nhận được lệnh từ ngài degli Arcipreti là không được để lỡ một khoảnh khắc nào hết.”

“Ồ, hiểu rồi!” Gonzaga kêu lên, làm bộ sốt sắng thông cảm. “Vậy đưa ta lá thư, và ta sẽ mang đến cho ngài bá tước trong khi anh bạn trút bỏ đám quần áo ướt sũng này ra.”

Zaccaria nhìn gã nghi ngại. Nhưng lúc này trông Gonzaga thật vô hại hiền lành, khuôn mặt điển trai của gã trông thật lương thiện và có cảm tình, và sự ngần ngừ của anh hầu cũng chấm dứt nhanh như nó đã bắt đầu. Nhắc chiếc mũ đang đội trên đầu ra, anh lấy từ trong lần lốt ra một lá thư mà anh đã cẩn thận để vào đó để khỏi bị ướt. Cả gói thư được anh trao cho Gonzaga, và gã, sau khi đã dặn dò vài lời lệnh cho tay lính canh đi tìm quần áo khô cho người đưa thư, lập tức đi ra ngoài. Nhưng đến ngoài cửa gã dừng bước, và lại gọi tên lính gác đến.

“Đây là một ducat dành cho nhà ngươi,” gã thì thầm. “Làm theo lời ta dặn và ngươi sẽ được nhiều hơn nữa. Hãy giữ chân hẩn ta lại toà tháp này cho đến khi ta trở lại, và không ai khác được nhìn thấy hay nói chuyện với hẩn.

“Vâng, thưa quý ông,” tên lính trả lời. “Nhưng nếu ngài đại uý đến và thấy tôi vắng mặt ở chỗ gác thì sao?”

“Chuyện đó để ta lo. Ta sẽ nói với Fortemani rằng ta có việc quan trọng cần dùng đến ngươi, và bảo hẩn ta thay chỗ cho ngươi. Ngươi được miễn gác tối nay.»

Tên lính im lặng cúi đầu tuân lệnh, và lẳng lặng rút lui để trông coi tù nhân của gã, như gã bắt đầu coi Zaccaria.

Gonzaga tìm thấy Fortemani trong phòng trực canh ở dưới, và nói với lão như đã hứa với tên lính gác.

« Nhưng mà, » Ercole cau kính đỏ mặt tía tai, « lấy quyền gì mà ngài làm vậy ? Ai cho phép ngài điều lính canh đi làm việc riêng cho mình ? Lạy Chúa tôi ! Chuyện gì sẽ xảy ra nếu lâu đài bị tập kích trong khi ngài phái lính gác của tôi đi tìm hộp phấn hay một quyển thơ cho ngài ? »

« Ngươi sẽ nhớ... » Romeo bắt đầu lên tiếng với vẻ kiêu căng ngạo mạn.

« Quý bắt cả ngài lẫn ke nào đã khiến ngài đến đây đi ! » Lão hộ pháp hét ầm lên. « Quý ông trấn thủ sẽ được thông báo chuyện này. »

« Chẳng để làm gì cả, » Gonzaga kêu lên, từ bức tức chuyển sang hoảng hốt, vội vàng túm lấy áo khoác của Fortemani khi lão đại uý định nhóm dậy đi thực hiện lời đe dọa. « Ngài Ercole, hãy tỏ ra biết điều một chút nào, tôi xin ngài đấy. Liệu có nên báo động cả lâu đài và làm công nương Valentina bị quấy rầy vì chuyện không đâu này không ? Ông bạn ơi, người ta sẽ cười vào mũi ông bạn đấy. »

« Hả ? » Chẳng có gì làm Ercole khó chịu bằng chuyện bị mang ra làm trò cười. Lão nghĩ ngợi hồi lâu, rồi tự nhủ có lẽ lão đúng là đã chuyện bé xé ra to thật. Sau đó :

« Người, Aventano, » lão gọi , « hãy cầm lấy kích và đi tuần trên tường thành phía đông. Được, ngài Gonzaga, tôi chiều theo ý ngài ; nhưng quý ông Francesco sẽ được biết tất cả khi ông ấy đi tuần đến đây. »

Gonzaga bỏ đi. Còn phải một tiếng nữa Francesco mới đi tuần một vòng nữa, đến lúc ấy thì tha hồ Fortemani muốn nói gì thì nói. Bằng cách này hay cách khác lúc đó gã sẽ có thừa đủ lý do để biện hộ cho hành động của mình.

Gã đi dọc qua khoảng sân trong của lâu đài, leo lên các bậc cầu thang dẫn tới căn buồng riêng của gã. Sau khi vào phòng, gã cẩn thận chốt cửa ra vào lại. Gã thắp một ngọn đèn, đặt bức thư lên bàn, gã ngó nhìn chăm chú vào bề ngoài của phong thư cùng dấu xi lớn màu đỏ đang sáng lên dưới ánh đèn vàng vọt.

Vậy là tay hiệp sĩ lang thang kia, kẻ mà gã đã ngỡ là một tên phiêu lưu xuất thân hèn kém, lại chẳng phải là ai khác ngoài bá tước Aquila lừng danh, thần tượng của dân chúng Babbiano, vị thánh sống của tất cả những kẻ theo võ nghiệp từ Sicily cho tới tận chân dãy Alps. Thế mà gã đã không bao giờ nghi ngờ đến điều này ! Gã tự rủa mình đã ngu ngốc làm sao. Gã đã nghe không ít những lời mô tả về chàng condottiero nổi tiếng, tấm gương của cả giới hiệp sĩ Italy. Gã đáng lẽ phải đoán ra được trên đời này không thể có hai người có phong thái quyền uy như gã đã chứng kiến ở Roccaleone. Nhưng tay bá tước này đến đây với mục đích gì ? Vì mối tình với Valentina, hay là vì ... ? Gã ngừng lại, thăm soát lại trong đầu một lượt những gì gã biết về tình hình của Babbiano. Một lời giải đáp chợt loé lên trong đầu làm đôi mắt gã sáng lên, hai tay run run siết chặt lại hăng hái. Còn lý do gì nữa đây, ngoài một toan tính chính trị nhằm chiếm lấy ngai vàng của anh họ y, vì Gonzaga đã nghe được không ít lời đồn đại kể rằng Francesco del Falco đã từ lâu nhòm ngó ngôi công tước ? Nếu đúng như vậy, lột mặt nạ tay bá tước này đối với gã quả là một sự trả thù tuyệt vời ! Chuyện đó sẽ làm Valentina phải mất mặt hổ thẹn đến thế nào ! Lá thư đang nằm đó trong tay gã. Trong đó hẳn chứa đựng tất cả sự thật. Liệu tay bạn Fanfulla có thể viết gì cho y nhỉ ?

Gã cầm lá thư lên, xăm xoi xem xét kỹ dấu xi niêm phong. Sau đó, gã nhẹ nhàng khẽ từ tốn rút con dao găm đeo bên người ra. Nếu sự nghi ngờ của gã là vô cớ, con dao găm được hơ nóng trên ngọn đèn sẽ giúp che dấu sự thực là gã đã lén mở thư ra xem trước. Gã khẽ lách lưỡi dao xuống dưới dấu xi, cẩn thận nạy dấu xi niêm phong và mở lá thư ra. Càng đọc thư, đôi mắt của gã càng mở to kích động. Gã ngã ngồi xuống ghế, bàn tay cầm thư run lấy bầy. Gã kéo dịch ngọn đèn đến gần, và cẩn thận đọc lại từng từ trong lá thư :

« Ngài bá tước kính mến,

Tôi đã trì hoãn việc viết thư cho ngài cho đến khi các dấu hiệu tôi quan sát được trở nên rõ ràng hiển nhiên tới mức tôi không thể trì hoãn lâu hơn nữa. Vì thế, tôi gửi lá thư này, do Zaccaria đích thân mang đến cho ngài, để thông báo với ngài rằng hôm nay tối hậu thư đã được gửi tới Gian Maria, cho ông ta thời hạn ba ngày để trở về Babbiano, hoặc phải từ bỏ vĩnh viễn ngôi vị công tước mà dân chúng sẽ gửi lời đề nghị yêu cầu ngài tiếp quản đến Aquila, nơi mọi người vẫn tin là ngài đang ở ẩn kể từ khi chịu án lưu đày. Như vậy, thưa ngài bá tước, tên bạo chúa lúc này

đã nằm trong tay ngài, bị kẹp chặt giữa Scylla và Charypdis. Lúc này ngài cần tự quyết định nên hành động như thế nào ; nhưng tôi thực sự vui mừng được là người báo cho ngài biết sự có mặt của ngài tại Roccaleone cùng sự phòng thủ cương quyết của ngài trong pháo đài đã không vô ích, và lúc này chính là thời điểm ngài được hưởng thành quả xứng đáng do những nỗ lực ngài đã bỏ ra. Lúc này dân chúng đã bị lôi cuốn đến những hành động quá khích do sự hỗn loạn bao trùm ở đây.

Chúng tôi đã nhận được tin rằng Cesare Borgia đang tập hợp ở Rome một đạo quân đánh thuê để tấn công Babbiano, và dân chúng đã trở nên cực kỳ bất mãn trước cảnh vắng mặt kéo dài của Gian Maria trong lúc nguy nan này. Dân chúng thiếu tầm nhìn xa, họ không hiểu được kết quả mối liên minh với Urbino có thể đem lại. Cầu Chúa ban phước lành và đem lại thành công cho đức ông.

Người tôi tớ trung thành nhất của ngài,

Fanfulla degli Arcipreti. »

Chương 22: Một lời thú nhận

« Francesco, » Valentina lên tiếng, tên chàng bá tước được nàng gọi lên bằng giọng đầy âu yếm, « tại sao lại có cái nhìn dăm chiêu, cau có như thế ? »

Họ chỉ có hai người trong phòng ăn, sau khi những người khác đã rời khỏi, và cả hai vẫn còn ngồi bên bàn ăn. Francesco ngược đôi mắt đen dăm chiêu suy nghĩ lên, và khi cái nhìn của chàng dừng lại ở Valentina, vẻ suy tư lập tức nhường chỗ cho một ánh mắt dịu dàng trìu mến.

« Anh thấy bất an vì thiếu tin tức, » chàng thừa nhận, « anh ước gì biết được những việc đang xảy ra ở Babbiano. Anh đã cho rằng đến lúc này hẳn Cesare Borgia đã buộc thần dân của Gian Maria không thể làm thịnh lâu hơn được nữa. Giá mà anh biết chính xác chuyện gì đang diễn ra ở đó. »

Cô thiếu nữ đứng dậy, đi đến bên chàng bá tước, tỳ một tay lên vai chàng, đôi mắt cô long lanh mỉm cười xuống khuôn mặt đang ngẩng lên của chàng.

« Chẳng lẽ một chuyện nhỏ nhặt thế lại làm quý ngài lo lắng sao – trong khi quý ngài đã thừa nhận một tuần trước đây rằng quý ngài mong ước cuộc bao vây này sẽ không bao giờ chấm dứt ? »

« Đừng cho anh là kẻ hay thay đổi, thiên thần yêu dấu, » chàng trả lời nàng, hôn lên những ngón tay kiêu kỳ trắng như ngà đang đặt lên vai chàng. « Chỉ vì anh đã nói điều đó trước khi thế giới hoàn toàn thay đổi nhờ tình yêu màu nhiệm em mang đến cho anh. Và vì thế, » chàng lặp lại, « anh ước gì anh biết được tình hình hiện tại ở Babbiano ! »

« Nhưng tại sao lại thở dài trước một điều ước chẳng hiện thực chút nào như vậy ? » nàng kêu lên. « Làm sao tin tức có thể tới được với anh từ thế giới ngoài kia ? »

Chàng ngần ngừ giây lát, cố lựa chọn từ ngữ thích hợp để trả lời nàng. Đã có cả hai mươi lần trong tuần lễ vừa qua chàng đã định thú thật với nàng tất cả về chàng, cho nàng biết chàng là ai. Thế nhưng luôn luôn đến phút cuối cùng chàng lại ngần ngừ, trì hoãn lời giải bày lại cho một cơ hội khác mà chàng nghĩ sẽ thích hợp hơn. Chính lúc này chàng cũng đang cân nhắc đến chuyện đó. Nàng đã tin tưởng chàng, và chẳng còn lý do gì để giữ im lặng lâu hơn nữa. Thậm chí có lẽ chàng đã trì hoãn quá lâu, và thế là chàng đang chuẩn bị bắt đầu khi nàng rời khỏi chàng, vội vã đi dọc căn phòng tới bên cửa sổ, giật mình khi nghe thấy tiếng bước chân dồn dập tới gần. Một khoảnh khắc sau cánh cửa ra vào bật mở, và Gonzaga xuất hiện.

Gã đứng sững lại ngần ngừ giây lát trên ngưỡng cửa, đưa mắt nhìn hết từ cô thiếu nữ đến tay hiệp sĩ, và Francesco, đưa mắt nhìn về phía Gonzaga một cách lười nhác, chợt nhận ra rằng gò má của tay công tử bột đang tái nhợt và đôi mắt của gã long lanh như đang lên cơn sốt. Sau đó gã tiến bước, đi vào phòng để mặc cánh cửa vẫn mở toang sau lưng.

« Tiểu thư Valentina, tôi có vài chuyện muốn nói riêng với tiểu thư. » Giọng gã hơi run. « Ngài ... Francesco, ngài có thể vui lòng để chúng tôi nói chuyện riêng một lát được không ? » Và đôi mắt đang long lanh như lên cơn sốt của gã khẽ hướng về cánh cửa đang rộng mở.

Francesco từ từ đứng dậy, cố gắng nén sự ngạc nhiên của chàng lại và đưa mắt nhìn Valentina, như thể chờ đợi nàng đồng ý hay từ chối để nghị của gã muốn chàng đi ra ngoài.

« Nói chuyện riêng với tôi ? » nàng băng khuông lặp lại, vầng trán hơi cau lại. « Có chuyện gì vậy, thưa ngài ? »

« Một chuyện quan trọng và cũng riêng tư. »

Nàng hơi nhướn cằm lên, và với một nụ cười kiên nhẫn thăm nắn nỉ Francesco hãy nhẫn nại để nàng chiều ý anh chàng Gonzaga này một lát. Lập tức làm theo ý nàng, Francesco cúi chào.

« Tôi sẽ ở trong phòng mình cho đến giờ đi tuần, Madonna, » chàng nói, sau đó lui ra ngoài.

Gonzaga đợi cho chàng đã đi khỏi cửa, rồi khoá cửa lại sau lưng chàng bá tước, và cố tạo ra một vẻ mặt buồn bã đầy bất bình phần nộ, gã quay lại đứng bên cạnh bàn, đối diện với Valentina.

« Madonna, » gã lên tiếng, « có thiên đường làm chứng, ước gì tôi có thể để người khác nói với tiểu thư mà tôi sắp bắt buộc phải nói. Nếu liên hệ với những gì đã xảy ra ... tại đây ở Roccaleone ... do sự điên khùng của tôi... tiểu thư ... tiểu thư có thể nghĩ điều tôi sắp nói ra là do định kiến hay thù hằn. »

Đôi mắt cô thiếu nữ ngỡ ngàng nhìn chăm chăm vào gã.

« Ngài làm tôi hoảng sợ thực sự đấy, Gonzaga thân mến, » nàng trả lời gã, cho dù vẫn mỉm cười.

« Than ôi một lần nữa số phận hẩm hiu lại bắt buộc tôi phải làm hơn thế. Tôi đã phát hiện ra

ở đây, ngay trong pháo đài của tiểu thư, một âm mưu phản bội đê hèn nham hiểm nhất đã từng được thi hành bởi một tên phản bội. »

Nàng nhìn gã nghiêm trọng hơn. Vẻ chân thành của gã, cùng với giọng nói thoáng buồn đã tạo cho nó vẻ thẳng thắn đầy thuyết phục, cuối cùng cũng buộc nàng phải chú ý đến.

« Phản bội ! » nàng thì thầm khẽ lặp lại, đôi mắt lẠc đi. « Và từ ai ? »

Gã chần chừ giây lát, rồi phẩy tay :

« Madonna, tiểu thư ngồi xuống đi chứ ! » gã lúng túng gợi ý.

Một cách máy móc nàng ngồi xuống bên bàn, đôi mắt không rời khỏi gã, trong tim nàng sự lo sợ mỗi lúc một đè nặng vì hồi hộp.

« Ngài cũng ngồi xuống đi, » nàng bảo gã, « và nói cho tôi biết tất cả. »

Gã kéo một chiếc ghế, ngồi xuống đối diện với nàng, mà hít một hơi thật sâu trước khi bắt đầu :

« Tiểu thư đã bao giờ nghe nói đến bá tước Aquila chưa ? » gã dò hỏi.

« Thật lạ nếu tôi lại không biết. Hiệp sĩ can đảm nhất Italy, tiếng tăm của ông ta lan khắp nơi. »

Đôi mắt gã nhìn chăm chú đầy chủ ý vào khuôn mặt cô thiếu nữ, và những gì trông thấy khiến gã lấy làm hài lòng.

« Tiểu thư có biết ông ta là thế nào với dân chúng Babbiano không ? »

« Tôi biết là họ yêu quý ông ta. »

« Và hẳn tiểu thư cũng biết ông ta đã từ lâu ngấp nghé ngôi công tước Babbiano ? Chắc tiểu thư cũng nhớ ông ta là em họ Gian Maria ? »

« Tôi biết quan hệ họ hàng của ông ta với Gian Maria. Còn chuyện ông ta nhòm ngó ngai vàng của Babbiano thì tôi không được biết. Nhưng tại sao chúng ta lại lan man về chuyện này làm gì? »

« Chúng ta không hề lan man, Madonna, » Gonzaga trả lời, “chúng ta đang hướng thẳng tới tâm điểm của vụ phản bội mà tôi muốn nói đến. Liệu tiểu thư có tin không khi tôi nói với tiểu thư rằng ở đây, tại Roccaleone, ở bên cạnh chúng ta đang có một gián điệp của bá tước Aquila người đã tìm cách kéo dài cuộc hãm thành này vì lợi ích của bá tước nhằm lật đổ Gian Maria. »

« Gonzaga ... » cô thiếu nữ toan lên tiếng, đã đoán ra quá nửa ý gã muốn bóng gió ám chỉ. Nhưng Gonzaga đã ngăn nàng lại với vẻ cộc cằn bất ngờ.

« Đợi đã, Madonna, » gã kêu lên, mắt nhìn chăm chẶp vào cô gái, tay giơ lên kiêu hãnh ra dấu buộc nàng ngừng lời. « Hãy kiên nhẫn nghe tôi nói hết đã. Tôi không cáo buộc vu vơ. Những gì tôi nói với tiểu thư tôi đều nắm bằng chứng và nhân chứng trong tay. Một tên gián điệp như tôi đã nói – do bá tước phái đến trà trộn vào chúng ta, và mục đích thực của y trong việc cố gắng kéo dài cuộc vây hãm này, cũng như cổ vũ và giúp đỡ tiểu thư trong việc cố thủ, là để làm cho

dân chúng Babbiano trở nên mất kiên nhẫn với Gian Maria, và ép buộc họ, trong lúc hoảng hốt trước sự đe dọa của Cesare Borgia, phải chấp nhận đưa bá tước Aquila lên ngôi. »

« Ngài đã moi từ đâu ra lời dối trá ghê tởm này vậy ? » cô thiếu nữ cao giọng hỏi gã, đôi má đỏ bừng, mắt cô như có lửa.

« Madonna, » gã đáp với giọng kiên nhẫn chịu đựng, « cái mà tiểu thư gọi là lời dối trá bản thủ chỉ là một sự thật đã được hoàn tất. Tôi không đến đây quấy rầy tiểu thư với những lời vô đoán vô căn cứ. Tôi đem theo đây bằng chứng hùng hồn nhất chứng tỏ rằng mục đích của một âm mưu như thế đã đạt được thành công. Gian Maria đã nhận được từ thần dân của ông ta một tối hậu thư tuyên bố rõ nếu sau ba ngày kể từ hôm nay ông ta không có mặt tại thủ đô, họ sẽ đưa bá tước Aquila lên ngôi công tước. »

Cô thiếu nữ đứng bật dậy, cơn phẫn nộ của nàng hoàn toàn được kiềm chế, giọng nói của nàng vẫn bình thản.

« Vậy bằng chứng đó đâu ? Không, không, tôi không cần phải xem đến nó. Cho dù đó có là gì đi nữa, thì nó sẽ chứng minh với tôi được điều gì đây ? Rằng những lời nói của ngài, tất cả những gì có liên quan đến chính sự của Babbiano, có thể đúng sự thực ; rằng cuộc kháng cự của chúng ta rất có thể làm Gian Maria mất ngôi công tước và có lợi cho tham vọng của bá tước Aquila ; nhưng làm sao nó có thể biện minh cho sự bịa đặt của ngài, rằng ngài Francesco – vì chắc chắn ngài đang muốn ám chỉ đến ông ấy - rằng ngài Francesco là một gián điệp do bá tước cử tới đây ? Đó chỉ là sự dối trá, Gonzaga, và vì sự dối trá này ngài sẽ bị trừng phạt thích đáng. »

Valentina ngừng lời, đứng yên đợi câu trả lời của Gonzaga, và khi nàng nhìn thấy vẻ bình thản của gã, có cái gì đó bất an làm cho tim nàng chột nhối lên ớn lạnh. Tay lằng tởm đứng trước mặt nàng đầy tự tin, đầy chắc chắn ; và ở Gonzaga, nàng biết để có được thái độ đó, lá chắn của gã phải vững chắc đến mức nào. Gã khẽ thở dài ra vẻ náo nề.

« Madonna, những lời nói tàn nhẫn của tiểu thư không hề làm tôi thương tổn, vì tôi đã đoán trước được chúng. Nhưng tôi sẽ cảm thấy thực sự bị xúc phạm, và xúc phạm sâu sắc, nếu ngay cả sau khi đã biết được toàn bộ sự thật tiểu thư vẫn không hạ cố thừa nhận rằng tiểu thư đã cư xử không phải với tôi, rằng tiểu thư đã hiểu lầm tôi. Tiểu thư nghĩ rằng tôi đến đây ấp ủ ý định xấu xa, bị thôi thúc bởi khao khát muốn trả thù ngài Francesco. Thực ra, tôi đến đây không với gì khác ngoài một tâm trạng buồn bã sâu sắc khi buộc phải nói lên những điều sẽ khiến tiểu thư vỡ mộng, cũng với sự bất bình khôn tả với kẻ đã hèn hạ lợi dụng tiểu thư cho ý đồ riêng của y. Đợi đã, Madonna ! Trong chừng mực nào đó tiểu thư đã nói không sai. Nói ngài Francesco là gián điệp của bá tước Aquila quả thực cũng không hoàn toàn chính xác. »

« A ! Ngài đã bắt đầu đổi giọng rồi sao ? »

“Chỉ là ... chỉ là một chút thay đổi không đáng kể thôi. Ông ta không phải là gián điệp của ai cả bởi vì ...” gã ngần ngừ, ngược mắt nhìn lên trần nhà. Rồi gã khẽ thở dài, hạ giọng xuống, tiếp tục cố tạo cho mình một giọng buồn bã, gã chốt lại: “Bởi vì ông ta, bản thân ông ta, chính là Francesco del Falco, bá tước Aquila.”

Cô thiếu nữ run lấy bầy, đôi má tái nhợt. Nàng nặng nề tựa người vào thành bàn, trong đầu

ốc đang quay cuồng của nàng cứ vọng đi vọng lại mãi những gì vừa nghe được. Rồi sau đó, cũng bất ngờ như vậy, máu lại đổ dồn lên mặt nàng, khiến nàng nóng bừng mặt đến tận chân tóc.

“Đó chỉ là sự dối trá ! » nàng quát vào mặt gã; “một sự dối trá sẽ khiến người bị đánh bằng roi.”

Gã nhún vai, vút lá thư gửi cho Francesco lên mặt bàn.

“Đây, Madonna, là một thứ có thể chứng minh những gì tôi nói là đúng.”

Cô thiếu nữ lạnh lùng đưa mắt nhìn về phía bức thư. Ý nghĩ đầu tiên đến với nàng là gọi Fortemani vào ra lệnh cho lão lồi Gonzaga ra đánh phạt, từ chối không thèm nhìn đến vật mà gã đã gọi là bằng chứng một cách tự tin đến thế; nhưng rồi chính vẻ tự tin của gã đã khuất phục được nàng, đánh thức lên trong nàng sự tò mò của một phụ nữ. Nàng không hề nghi ngờ rằng gã bịa đặt; nhưng nàng cũng tin chắc bản thân gã cũng tin là gã có lý, và nàng tò mò muốn biết làm thế nào vật này có thể khiến gã cả quyết đến thế. Mặc dù thế nàng vẫn không động đến lá thư mà chỉ cất giọng dừng dừng hỏi:

“Đó là gì vậy?”

“Một lá thư mới được mang đến đây tối hôm nay bởi một người đã lội qua hào nước, và lúc này đang bị tôi cho quản thúc tại toà tháp của kho quân bị. Bức thư này do Fanfulla degli Arcipreti gửi cho bá tước Aquila. Nếu tiểu thư chịu khó nhớ lại một cuộc gặp gỡ trước đây ở Acquasparta, tiểu thư có lẽ sẽ nhớ ra Fanfulla chính là tên anh chàng quý tộc bánh bao, người đã nói chuyện với ngài Francesco với vẻ hết sức kính trọng.”

Nàng hồi tưởng lại quá khứ theo yêu cầu của gã và lập tức nhớ ra. Rồi nàng cũng chợt nhớ lại rằng, mới ngay tối hôm ấy thôi, Francesco cũng đã nói chàng đang nóng lòng chờ tin tức từ Babbiano, và đến khi nàng hỏi bằng cách nào chàng hy vọng tin tức được chuyển đến cho chàng, thì Gonzaga đã bước vào cắt ngang cuộc trò chuyện trước khi chàng kịp trả lời. Quả thực, chàng cũng đã tỏ ra do dự khi phải trả lời câu hỏi đó. Một cơn rùng mình khiến nàng thấy toàn thân lạnh đi khi nghĩ lại đến đây. Ôi, không thể như thế, chuyện này thật vô lý! Thế nhưng nàng vẫn cầm lấy lá thư trên bàn. Hai hàng lông mày nhíu lại, nàng đọc thư, trong khi Gonzaga chăm chú theo dõi nàng, không dấu nổi vẻ đắc ý sáng lên trong ánh mắt.

Nàng đọc chậm chạp, càng đọc khuôn mặt càng nhợt nhạt dần. Khi đã đọc xong, nàng ngồi xuống chết lặng hồi lâu, đôi mắt nhìn chăm chăm vào chữ ký trên bức thư, trong đầu nhớ lại những lời Gonzaga đã nói, so sánh chúng với nội dung bức thư, nhưng không ở đâu nàng tìm thấy sự sai biệt mà nàng mong muốn.

Tựa hồ như lúc này có một bàn tay đang tàn nhẫn bóp nát trái tim tội nghiệp trong lồng ngực nàng. Người đàn ông mà nàng đã tin tưởng, người hùng bất khả chiến bại của nàng, hoá ra cũng chỉ là một tên cơ hội; một kẻ mượn gió bẻ măng, kẻ đã lợi dụng nàng như một con tốt cho mưu đồ tiến thân của y. Nàng nhớ lại khoảnh khắc người đàn ông đó đã ôm chặt lấy nàng trong vòng tay, đã hôn nàng, và cả tâm hồn nàng nổi dậy từ chối tin rằng tất cả chỉ là phản trắc dối lừa.

“Tất cả chỉ là một màn kịch được dựng lên để làm hại ông ấy!” nàng kêu lên, đôi má lại một

lần nữa đỏ bừng. “ Ngài Gonzaga, đây chẳng qua là một âm mưu do ngài dựng lên, một sự bịa đặt bẩn thỉu!”

“Madonna, người mang bức thư đến vẫn đang ở đây. Hãy để hắn ta đối chất với quý ông Francesco; hoặc tra hỏi hắn ta, buộc hắn phải nói ra tên tuổi và địa vị thật của chủ hắn. Còn lại, nếu bức thư này vẫn chưa đủ làm bằng chứng, xin tiểu thư hãy thử suy xét tới thực tế. Tại sao ông ta lại nói dối tiểu thư? Tại sao ông ta lại cố hết sức khuyên nhủ tiểu thư – trái với lý lẽ thông thường - ở lại đây, khi ông ta đến báo cho tiểu thư biết Gian Maria sắp đến bao vây lâu đài? Hiển nhiên nếu ông ta chỉ muốn giúp tiểu thư sẽ tốt hơn nhiều nếu ông ta để tiểu thư được tự do sử dụng lâu đài Aquila của ông ta, và để lại đây một pháo đài trống rỗng để đánh lừa Gian Maria, như tôi đã thúc giục.”

Cô thiếu nữ buông mình nặng nề ngồi xuống một chiếc ghế, đầu nóng bừng như đang lên cơn sốt.

“Tôi cam đoan với tiểu thư, không hề có sự nhầm lẫn nào ở đây hết. Những gì tôi đã nói đều là sự thật. Chỉ cần ông ta cầm chân được Gian Maria ở đây đến hết thời hạn ba ngày nữa, nếu tiểu thư để lá thư này đến được tay ông ta, sẽ thật lạ nếu tối ngày mai ông ta không lén trốn khỏi đây để có mặt kịp thời ở Babbiano vào đúng ngày thứ ba để chiếm lấy chiếc ngai công tước mà anh họ ông ta đã bỏ bể một cách nhẹ dạ. Có Đức Chúa thánh thần làm chứng!”, gã kêu lên. “ Tôi chỉ có thể nói rằng đây là mưu mô ma quỷ nhất mà sự ranh mãnh của con người đã từng nghĩ ra và sự tàn nhẫn vô lương tâm của con người đã thực hiện hoàn hảo đến vậy.”

“Nhưng ... nhưng...”, cô thiếu nữ cất giọng yếu ớt, “tất cả điều này dựa trên suy đoán rằng quý ông Francesco chính là bá tước Aquila. Nhưng có thể ... biết đâu lá thư này chẳng được gửi cho một người khác?”

“Vậy tiểu thư sẽ cho đối chất người đưa thư với ngài bá tước chứ?”

“Với ngài bá tước?” nàng nặng nhọc lặp lại. “ Với quý ông Francesco, ý ngài muốn hỏi vậy chứ gì?” Nàng rung mình, chợt trở nên luống cuống lạ lùng. “Không,” nàng nói tiếp, giọng ghen lại, khoé môi khê nhếch lên. “Tôi không muốn nhìn thấy mặt ông ta nữa.”

Đôi mắt Gonzaga sáng lên, rồi lập tức tối đi như cũ.

“Tốt nhất nên đảm bảo chắc chắn,” gã đứng dậy gợi ý. “ Tôi đã ra lệnh cho Fortemani dẫn Lanciotto đến đây. Anh ta đang đợi bên ngoài. Tôi có thể lệnh cho họ vào chứ?”

Valentina im lặng gật đầu, và Gonzaga mở cửa, cất tiếng gọi Fortemani. Một giọng vang lên trả lời gã từ trong đại sảnh tối tăm.

“Đưa Lanciotto đến đây,” gã ra lệnh.

Khi anh hầu của Francesco bước vào, trên khuôn mặt anh hiện rõ vẻ ngạc nhiên trước những hành động bí ẩn đang xảy ra, chính Valentina lên tiếng tra hỏi, với giọng lạnh lùng như thể chẳng hề quan tâm đến câu trả lời.

“Hãy cho ta biết,” nàng hỏi, “và nếu người còn quý mạng sống của mình, hãy trả lời thành thật – tên chủ nhân của người là gì?”

Lanciotto đưa mắt nhìn hết từ cô thiếu nữ đến Gonzaga, lúc đó đang đứng cạnh cô, đôi môi kênh kiệu khẽ nhếch lên mai mỉa.

“Trả lời công nương đi chứ,” gã giục anh hầu. “Hãy nói rõ tên họ và địa vị của chủ người ra.”

“Nhưng, thưa công nương,” Lanciotto, chợt dạ hoảng thẳm, bắt đầu lên tiếng.

“Trả lời ta lập tức!” cô thiếu nữ giận dữ quát lớn tiếng, đôi bàn tay nhỏ nhắn siết chặt lại nóng nảy đấm xuống bàn. Và Lanciotto, biết không còn cách nào khác, đành trả lời:

“Quý ông Francesco del Falco, bá tước Aquila.”

Một cái gì đó bắt đầu bằng một tiếng nức nở và kết thúc bằng một tiếng cười bật ra khỏi đôi môi Valentina. Ercole tròn mắt kinh ngạc khi nghe được câu trả lời, và lão có thể đã hỏi cho rõ thêm, nhưng Gonzaga đã cộc lốc ra lệnh cho lão đi tới toà tháp của kho quân bị, và đưa người đưa thư cùng tên lính Gonzaga đã để lại canh chừng anh ta đến gặp họ.

“Tôi sẽ không để cô bị sự nghi ngờ dằn vặt, Madonna,” gã nói với giọng giải thích.

Họ cùng im lặng chờ đợi – vì sự có mặt khá bất tiện của Lanciotto làm hai người không thể tiếp tục trò chuyện – cho đến khi Ercole quay trở lại cùng tên lính canh và Zaccaria, lúc này đã kịp thay đồ khô. Trước khi họ kịp hỏi gì người đưa thư mới đến, thái độ khi gặp mặt giữa người này và Lanciotto đã khiến tất cả những gì họ muốn biết được trả lời.

Gonzaga quay sang Valentina. Cô thiếu nữ đứng lặng câm, đầu cúi gằm xuống, đôi mắt đau đón tuyệt vọng. Đúng lúc ấy tiếng bước chân hối hả từ ngoài vọng vào. Cánh cửa bị xô mạnh mở tung ra, và chính Francesco đứng sững trên ngưỡng cửa, khuôn mặt đầy lo ngại của Peppe lấp ló phía sau chàng. Gonzaga bất giác lùi lại một bước, khuôn mặt của gã hơi tái đi.

Vừa nhìn thấy Francesco, Zaccaria bước vội tới cúi chào cung kính.

“Chủ nhân!” anh hầu lên tiếng chào chàng bá tước.

Nếu vẫn còn thiếu điều gì để hoàn tất bằng chứng chống lại chàng bá tước, thì chính Francesco, một cách không may, đã tự mình cung cấp nốt. Cả nhóm người lạ lùng đang đứng trong phòng ăn đã buộc chàng phải hướng sự chú ý đến, và bầu không khí căng thẳng đè nặng lên những người có mặt như khẳng định với chàng lời cảnh báo Peppe đã nói với chàng, rằng dường như có chuyện không hay đang xảy ra. Hoàn toàn chẳng để ý gì đến lời chào của người hầu, với một đôi mắt hấp tấp vội vã đầy lo âu, chàng tìm kiếm khuôn mặt của Valentina.

Lúc này cô thiếu nữ cũng đã đứng dậy, đôi má đỏ bừng phần nộ. Có vẻ đối với nàng ngay cả cái nhìn của Francesco cũng là một sự xúc phạm không thể chịu đựng nổi sau những gì đã diễn ra – ký ức về cái hôn của chàng đâm sâu vào óc nàng nhói buốt như những chiếc răng nanh của một con rắn độc. Một tràng cười lạ lùng như bật vỡ tung ra từ đôi môi cô thiếu nữ. Nàng đưa tay chỉ về phía Francesco.

“Fortemani, ngài hãy bắt giam bá tước Aquila,” nàng ra lệnh bằng giọng cương quyết, lạnh lùng, “và hãy lấy tính mạng ngài ra đảm bảo rằng ông ta sẽ không đào thoát.”

Lão hộ pháp ngần ngừ. Những kinh nghiệm lão đã được nếm trải về cách thức ra tay của

Francesco chẳng hề làm lão được cổ vũ chút nào.

“Madonna!” Francesco kêu lên, sự lo lắng của chàng mỗi lúc một tăng.

“Ngài có nghe tôi nói gì không, Fortemani?” cô thiếu nữ ra lệnh. “Đưa ông ta ra khỏi đây ngay.”

“Chủ nhân!”, Lanciotto kêu lên, tay anh hầu đã nắm lên đốc kiếm khi anh đưa mắt nhìn ông chủ, sẵn sàng tuốt kiếm ra khi nhận được một cái nhìn ra lệnh từ bá tước.

“Suyt! Để mặc ta,” Francesco lạnh lùng trả lời. « Có tôi đây, ngài Fortemani.” Và chàng tháo con dao găm, thứ vũ khí duy nhất chàng có trên người, ra nộp.

Valentina, gọi Gonzaga lại cùng đi với nàng, quay lưng rời khỏi căn phòng. Thấy vậy Francesco chột như bưng tỉnh.

« Madonna, đợi đã, » chàng kêu lên, hối hả bước tới trước mặt nàng.

« Tiểu thư cần phải nghe tôi nói. Tôi đã nộp mình vô điều kiện với niềm tin rằng khi tiểu thư đã nghe tôi nói... »

« Đại úy Fortemani, » cô thiếu nữ cao giọng, gần như thét lên vì tức giận, « ngài có bắt giữ tù nhân của ngài lại hay không đây ? Tôi muốn đi qua. »

Ercole, với vẻ miễn cưỡng thấy rõ, đặt một bàn tay lên vai Francesco ; nhưng ngay cả điều đó cũng không cần thiết. Nghe thấy những gì nàng nói, chàng bá tước bật lùi trở lại như một người bị trúng một cú đấm thoi sơn. Chàng lùi lại nhường đường cho nàng, thở hắt ra vừa không tin nổi vừa giận dữ bất lực. Trong khoảnh khắc đôi mắt chàng dừng lại trên khuôn mặt Gonzaga, cái nhìn sắc lạnh khiến nụ cười vừa nở trên môi tay công tử bột tắt ngấm ngay lập tức, và hai chân gã run rẩy khi gã hối hả theo sau Valentina rời khỏi căn phòng.

Chương 23: Trong tòa tháp

Những tảng đá xù xì lát trên mặt mảnh sân trong lâu đài trở nên sạch bong và sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, vẫn còn ướt sau trận mưa rào đã lau rửa chúng cả đêm hôm trước.

Gã ngốc ngồi thừ ra trên một chiếc ghế đặt dưới mái của hàng lan can dài, và, cau có nhìn chằm chằm xuống mặt sân lấp lánh, gã trầm ngâm nghĩ ngợi. Gã hề đang rất bức dọc, một tình trạng hiếm khi gặp ở anh gù vui tính, trừ khi gã có chuyện với thầy Domenico. Gã đã tìm cách khuyên giải công nương Valentina về chuyện nhốt Francesco lại trong phòng chàng như một tù nhân, và cô chủ đã lệnh cho gã hãy để hết tâm trí vào những trò hề của mình bằng một thái

độ cẩu gắt nặng lời mà gã chưa từng thấy ở nàng. Nhưng gã đã tiếp tục bất chấp mệnh lệnh của cô công nương, và làm cho nàng ngạc nhiên hơn nữa khi nói toạc ra rằng gã đã biết tên tuổi thân thể thật của Francesco ngay từ cái ngày đáng nhớ khi họ gặp chàng lần đầu tiên ở Acquasparta. Gã còn định nói thêm nữa. Gã đã định kể cho cô chủ của mình biết chuyện Francesco đã bị trục xuất khỏi Babbiano cũng như thái độ cương quyết từ chối của chàng trước mọi lời mời mọc đưa chàng lên làm công tước. Gã đã định sẽ làm cho nàng phải mở mắt ra mà thấy rõ rằng nếu Francesco muốn đoạt lấy ngôi công tước, chàng chẳng cần gì phải hạ mình làm những chuyện đê hèn như nàng đã buộc tội chàng. Nhưng cô công nương trẻ đã cắt ngang, và bằng những lời lẽ giận dữ và những cử chỉ dọa dẫm còn giận dữ hơn cô đã đuổi gã ra ngoài.

Và sau đó cô cũng đi dự khoá lễ sáng, còn anh hề thì ngồi lì dưới hàng hiên, để có thể một mình thoả chí trút hết cơn bức tức - bằng cách ngẫm nghĩ về sự đàn độn của đàn bà và sự thâm hiểm của Gonzaga, mà gã không hề nghi ngờ chính là tác giả của tất cả tình trạng tệ hại hiện tại.

Và trong lúc gã ngốc ngồi ủ rũ - một thân hình còng queo, méo mó trong bộ đồ hề loè loẹt - một cơn giận không thể kìm được bùng lên xâm chiếm lấy gã. Rồi đây họ sẽ ra sao ? Không có sự can trường của bá tước Aquila chống đỡ, đám lính hăn đã bức cô công nương phải đầu hàng một tuần trước đó. Giờ đây, khi bàn tay chỉ huy cứng rắn của chàng không còn nữa, chuyện gì sẽ đến đây ?

« Cô ta sẽ biết sự điên rồ của mình khi đã quá muộn. Đúng là cách thức của đàn bà, » gã lầm bầm tự nhủ. Và, thực sự yêu quý cô chủ của mình, tâm hồn trung thành của gã nhói đau trước ý nghĩ đó. Gã cần phải đợi ở đây cho tới khi cô thiếu nữ quay trở về từ buổi cầu kinh, và đến lúc đó cô sẽ phải nghe gã nói - tất cả sẽ phải nghe gã nói. Gã không cho phép mình chịu thua cuộc dễ dàng như vậy. Trong đầu gã đang chăm chú nghĩ đi nghĩ lại những gì gã sẽ nói, để với câu nói bất ngờ, đầy ngụ ý đó gã sẽ thu hút được sự chú ý của mọi người, thì một bóng người xuất hiện trên ngưỡng cửa nhà nguyện làm gã giật mình ngẩng lên nhìn. Người đó xuất hiện lặng lẽ bất thành linh như một bóng ma, nhưng bóng ma đó có toàn bộ vẻ bề ngoài của quý ngài Gonzaga.

Vừa nhìn thấy gã, Peppe như có linh tính mách bảo liền lui lại nấp vào trong bóng tối, đôi mắt anh hề không hề bỏ qua vẻ lén lút đáng ngờ trong cử chỉ của tay công tử, và chăm chú theo dõi với vẻ hăng hái đầy căm ghét. Anh hề nhìn thấy Romeo cẩn thận nhìn quanh, rồi nhón chân khễ lần xuống các bậc thang, hẳn nhiên để không tiếng bước chân nào của gã vọng vào trong nhà nguyện. Sau đó, chẳng hề nghi ngờ gì sự có mặt của Peppe, gã hối hả băng qua sân, biến mất dưới chiếc cổng vòm dẫn ra khoảng sân ngoài . Và anh hề, không muốn bỏ qua bất cứ động tĩnh nào của gã, lặng lẽ theo sau.

Trong căn phòng của chàng ở toà tháp Sư Tử, bá tước Aquila đã trải qua cả đêm không ngủ, cũng bị dẫn vật bởi nỗi lo cho số phận của lâu đài như gã hề, nhưng chàng lại không quan tâm nhiều đến Gonzaga. Sự có mặt của Zaccaria cho chàng biết rằng Fanfulla đã gửi thư tới, và chàng chỉ có thể suy đoán rằng lá thư đó, rơi vào tay Valentina, đã chứa đựng điều gì đó khiến nàng nghi ngờ chàng có mưu đồ phản bội.

Chàng cay đắng tự trách mình đã không thẳng thắn với nàng ngay từ đầu về lai lịch của mình ; chàng cay đắng trách móc nàng đã thậm chí không chịu nghe lấy một lời giải bày từ người đàn ông mà nàng đã thổ lộ tình yêu. Giá như nàng nói cho chàng biết từ đâu nàng đã có lý do để nghi ngờ chàng, chàng đoán chắc rằng chàng có thể xua tan những nghi ngờ đó chỉ bằng một lời nói, để cho nàng thấy rõ sự vô căn cứ của chúng cũng như sự chân thành của chàng đối với nàng. Điều làm chàng bồn chồn nhất chính là sự có mặt của Zaccaria, cuối cùng đã tới sau khi đã khiến chàng phải chờ lâu đến vậy, cho thấy tin mà anh hầu mang theo hẳn phải rất khẩn cấp và quan trọng. Từ giả thiết này có thể đoán được Gian Maria sẽ có thể hành động bất cứ lúc nào, và đó sẽ là hành động của một kẻ cùng đường tuyệt vọng bất chấp tất cả.

Cùng lúc đó đám thủ hạ của Fortemani cũng không khỏi thấy buồn nản lo ngại trước việc Francesco bị bắt, đồng thời chúng cũng không dấu diếm sự bất bình với Valentina, người đã ra mệnh lệnh kể trên. Bàn tay cứng rắn của chàng đã siết chặt chúng thành một khối, sự suy đoán đúng đắn của chàng – mà chúng đã tận mắt được chứng kiến – đã đem lại cho chúng sự can đảm. Chàng bá tước đã là một thủ lĩnh cho thấy mình có phẩm chất của một người chỉ huy, và từ sự tin tưởng vào một người như thế chúng sẵn sàng tuân theo bất cứ mệnh lệnh nào của chàng. Bây giờ thì chúng có ai ? Fortemani cũng chỉ là một tay cá mè một lứa, được cử lên cầm đầu chúng một cách tình cờ. Gonzaga chỉ là một tay chơi tốt mã mà những trò lố bịch chỉ làm chúng phì cười còn tính khôn ranh làm chúng khinh bỉ ; còn Valentina, cho dù cũng khá can đảm và kiêu hãnh, cũng chỉ là một cô bé chẳng hiểu biết mấy về sự đời, và còn ít hơn về chuyện chiến tranh trận mạc, một người mà mệnh lệnh nếu làm theo thì chẳng gì khác hơn tự sát.

Lúc này không ai trong đám lính lại cảm thấy rõ hơn những điều này bằng chính Ercole Fortemani. Chưa bao giờ lão làm gì một cách miễn cưỡng hơn thi hành lệnh giam Francesco, và khi lão nghĩ tới những hậu quả có thể xảy ra tiếp theo, sự bức bối của lão không thể kìm được nữa. Lão đã dần trở nên kính phục, và theo cách thô thiển của lão, thậm chí quý mến chàng trấn thủ uy nghiêm, và từ khi biết được tên tuổi thật của chàng, đúng vào lúc phải ra tay bắt chàng, sự ngưỡng mộ của lão đã đi gần đến chỗ tôn thờ chàng condottiero mà tên tuổi đối với những kẻ theo võ nghiệp ở Italy cũng chẳng khác gì tên một vị thánh bảo trợ.

Để đảm bảo giám sát chặt tù nhân, Gonzaga, lúc này đã nghiễm nhiên lấy lại quyền chỉ huy ở Roccaleone, đã lệnh cho lão phải qua đêm ở tiền phòng bên ngoài phòng ngủ của Francesco. Lão đã thực hiện mệnh lệnh thậm chí còn chu đáo hơn nhiều bằng cách có mặt phần lớn buổi tối trong chính căn phòng của chàng bá tước.

« Ngài chỉ cần nói một tiếng thôi, » lão hộ pháp thề, như thể để cho Francesco thấy được những gì lão đang cảm thấy, « và lâu đài sẽ là của ngài. Chỉ cần một tiếng ra lệnh của ngài bọn thủ hạ của tôi sẽ tuân lệnh ngài lập tức, và ngài có thể làm bất cứ gì ngài muốn tại Roccaleone. »

« Anh bạn quả là một tên phản bội khốn kiếp, » Francesco bật cười. « Không lẽ anh bạn đã quên mình đang phục vụ ai ? Hãy để mặc chuyện đó đi, Ercole. Nhưng có một chuyện ta sẽ rất biết ơn nếu anh bạn giúp ta, hãy để ta được gặp Zaccaria- người đã mang thư đến Roccaleone tối hôm nay. »

Ercole đã làm theo đề nghị của chàng. Thật may Zaccaria biết đầy đủ nội dung bức thư mà

anh mang theo, vì đã được Fanfulla dặn dò kỹ trước để phòng khi bất đắc dĩ phải huỷ bức thư đi vì lý do an toàn - một giải pháp mà lúc này anh hầu cay đắng tự trách mình đã không thực hiện. Vậy là, từ Zaccaria, Francesco biết được tất cả những gì chàng muốn biết, và vì những thông tin này lại một lần nữa khẳng định lo ngại của chàng rằng Gian Maria sẽ không thể trì hoãn hành động lâu hơn nữa, Francesco trở nên nôn nóng bức dọc trước cảnh bị giam hãm hiện tại.

Đến lúc tảng sáng, chàng đã bình tĩnh hơn, và dưới ánh sáng của một ngọn đèn chàng đã bảo Ercole mang tới, Francesco ngồi viết một lá thư cho Valentina, một lá thư mà chàng nghĩ sẽ thuyết phục được trái tim nàng tin vào sự chân thành của chàng. Vì nàng đã kiên quyết tránh mặt chàng, đây là cách duy nhất còn lại. Và sau một giờ đồng hồ - ánh sáng của ngọn đèn đang lụi dần như sáng lên trở lại vì lúc này mặt trời đã bắt đầu mọc - lá thư đã hoàn tất, và chàng bá tước lại một lần nữa gọi Ercole vào, nhờ lão đưa lá thư lập tức cho Valentina.

« Tôi sẽ chờ khi công nương từ nhà nguyện quay trở ra, » Ercole trả lời. Lão cầm lấy lá thư và đi ra. Vừa ló mặt vào sân trong của lâu đài lão giật mình khi thấy gã hề lao về phía lão như một mũi tên, mồm miệng hỗn hển thở không ra hơi, vẻ kích động hiện rõ trên từng nét mặt.

« Nhanh lên, Ercole ! » Peppe tóm lấy lão. « Đi theo tôi. »

« Quý bắt mi đi, đồ chết tiệt - đi đâu ? » lão hô pháp gầm lên.

« Tôi sẽ nói với lão khi chúng ta trên đường. Không được phí thêm một khắc nào nữa. Đang có kẻ mưu phản ... Gonzaga ... » gã thở hỗn hển, tuyệt vọng : « Lão có chịu đi ngay không nào ? »

Fortemani chẳng đợi phải giục đến lần thứ hai. Cơ hội tóm được quý ông Gonzaga hào hoa đang ra tay làm phản thật là cám dỗ. Vừa khụt khịt vừa thở hỗn hển - vì thói nát rượu đã làm cho lão ít nhiều rệu rã - lão đại úy râu mọng lông tuột gã hề đi, vừa đi vừa nghe những lời dứt quãng gã hề kể giữa hai nhịp thở. Thực ra cũng chẳng có gì nhiều để mà kể. Peppe đã thấy quý ngài Gonzaga lén lút mò đến toà tháp của kho quân bị. Nhìn qua khe cửa gã đã thấy Gonzaga nhắc một chiếc nỏ từ trên tường xuống nhắm nhía xem xét, đặt xuống bàn rồi bắt tay vào viết.

« Thế thì sao ? » Ercole hỏi. « Còn gì nữa ? »

« Không gì cả. Tất cả chỉ có vậy, » anh gù trả lời.

« Trời đất quý thần ơi ! » lão lính đánh thuê rống lên, đứng sựng lại gườm gườm nhìn xuống anh bạn đồng hành đang sốt ruột. « Và mi bắt ta cầm đầu cầm cổ chạy như ma đuổi chỉ vì vậy ? »

« Thế còn chưa đủ sao ? » Peppe vặn lại. « Lão có đi tiếp không nào ? »

« Không thêm một bước nào nữa, » lão đại úy đáp trả, lúc này đã bức lắm. « Có phải mi lại định bày ra trò hề để gạt ta không ? Chuyện mưu phản mà mi vừa la toáng lên là sao ? »

« Một bức thư và một cái nỏ ! » Peppe, cũng đã phát điên vì bức bối, kêu lên, mặt mũi cau có lại trước sự chậm trễ. « Chúa ơi, trên đời đã bao giờ có kẻ nào ngu hơn không ! Chẳng lẽ như thế vẫn chưa đủ để nói lên điều gì với cái vật rỗng tuếch cứng queo mà lão gọi là cái đầu của lão sao ? Chẳng lẽ lão đã quên bằng cách nào lời gạ gẫm thưởng một nghìn florin của Gian

Maria tới được Roccaleone hay sao ? Buộc vào một mũi tên nỏ, đồ ngốc ạ ! Nhanh chân lên, ta nói với lão đấy, nếu không thì sau này lão sẽ được thừa kế bộ áo hề của ta - bộ đồ duy nhất trên đời xứng đáng với lão. »

Trong cơn choáng vì vỡ lẽ, Ercole cũng quên tiệt cả chuyện trừng trị sự hỗn láo của tay hề, và tiếp tục vội vã lao đi còn hối hả hơn, vượt qua khoảng sân ngoài và leo lên cầu thang dẫn lên tường thành.

« Mi có nghĩ... » lão lên tiếng.

« Ta nghĩ lão nên nhẹ chân hơn, » gã hề thì thầm, « và kìm bớt hơi thở như bò rống của lão lại, nếu lão muốn bắt quả tang quý ngài Romeo. »

Ercole nghe lời, tiếp tục im lặng tiến lên nhẹ nhàng như một chú cừu, để gã hề đứng lại chờ ở cầu thang, lão thận trọng tiến lại gần toà tháp có chứa kho binh bị. Cẩn thận ghé mắt qua khe cửa, lại gặp may ở chỗ Gonzaga đang quay lưng về phía mình, lão phát hiện ra rằng lão đã đến vừa kịp lúc.

Gã công tử đang cúi người xuống, và qua tiếng lạch cạch vọng tới tai Ercole có thể đoán ra gã đang lên dây nỏ. Nằm trên mặt bàn có một mũi tên trên thân buộc một mảnh giấy.

Nhanh nhẹn và nhẹ nhàng Ercole đi vòng quanh toà tháp, và chỉ sau khoảnh khắc lão đã đẩy tung cánh cửa không khoá và lao vào trong.

Một tiếng hét kinh hãi vang lên chào mừng lão, và Gonzaga ngược khuôn mặt lạc thần lên nhìn lão, rồi lập tức bật dậy. Rồi, khi đã nhận ra kẻ mới xuất hiện là ai, gã công tử có vẻ lấy lại được một chút tự chủ, nhưng cái nhìn trong đôi mắt vẫn đầy lúng túng hoảng hốt, khuôn mặt nhợt nhạt cắt không còn giọt máu.

« Lạy các thánh thần, » gã thở hắt ra. « Người làm ta giết cả mình, Ercole. Ta đã không nghe thấy người tới. »

Nhưng lúc này trên mặt lão hộ pháp đã có cái gì đó khiến Gonzaga chột dạ. Gã vẫn cố gắng tự trấn tĩnh lại, đứng chắn giữa Ercole và chiếc bàn, bằng cách đó che dấu mũi tên tai hại vẫn đang nằm chềnh ềnh trên bàn, rồi hỏi lão đến có việc gì.

« Lá thư kia ngài đã viết cho Gian Maria, » câu trả lời cộc cằn, thẳng tuột vang lên, vì Ercole chẳng phải là kẻ quen nói ám chỉ vòng vo.

Gonzaga há hốc miệng, môi trên run rẩy ép chặt vào răng.

« Cá ...cá.. ái gì... »

« Đưa lá thư đó cho tôi, » Ercole lặp lại, bước tới trước mặt gã, với vẻ mặt hung thần đến mức làm tắt cả những lời hỏi tội hoạch hoẹ của Gonzaga vừa đến đầu lưỡi đã vội trôi tuột trở lại trong cổ họng. Rồi, như một con thú cùng đường - ở vị thế đó thì một con chuột cũng trở nên can đảm chứ chẳng nói gì đến con người - gã liền giơ chiếc nỏ nặng trĩu đang cầm trong tay lên, đứng chắn đường của Ercole.

« Lùi lại ! » gã gào lên ; « nếu không có Chúa và các vị Thánh chúng dám, ta sẽ đập vỡ sọ lão

ra. »

Lão lính đánh thuê cười khùng khục trong cổ họng, đồng thời hai tay lão chụp lấy vòng eo Gonzaga, và tay chơi lập tức bị nhấc bổng lên. Phát cuồng, gã hạ chiếc nỏ xuống như đã dọa ; nhưng gã chỉ đập vào không khí. Chỉ nháy mắt sau, Gonzaga, bị nện cho bầm dập, ngã lộn nhào vào một góc toà tháp.

Trong một cơn điên cuồng đại đến mức gã cảm thấy sức lực trong người đều bị hút cạn còn hơi thở như bị cắt ngang, Gonzaga lảo đảo cố gắng định đứng dậy để một lần nữa lao vào kẻ tấn công gã. Nhưng Fortemani đã nhảy xổ xuống gã, và bất chấp mọi cố gắng vùng vẫy chống cự của tay công tử, lão đè sập gã xuống, bẻ gập hai tay quý ngài Gonzaga ra sau lưng rồi trói nghiền lại bằng một sợi thừng lão thấy nằm bên cạnh trên sàn.

« Nằm yên, đồ bọn cướp bẩn thỉu ! » lão gầm gừ, thở hổn hển sau những nỗ lực cơ bắp lão vừa phải thực hiện. Rồi lão hộ pháp đứng dậy, cầm mũi tên có buộc lá thư lên, lẩm nhẩm đọc địa chỉ người nhận – « Gửi tới đức ông cao quý và hùng mạnh Gian Maria Sforza » - và cười khẩy nửa khinh miệt nửa nhẹ nhõm, lão đi ra ngoài, khoá trái cửa lại.

Còn lại một mình, Gonzaga nằm úp sấp mặt xuống sàn ở nơi lão hộ pháp đã quật gã xuống, chẳng thể làm gì hơn rên rỉ than vãn và toát mồ hôi lạnh trong cơn tuyệt vọng khốn cùng, trong khi chờ đợi những người chắc chắn sẽ đặt dấu chấm hết cho gã xuất hiện. Giờ đây thì kể cả từ Valentina gã cũng không thể hy vọng sự khoan hồng, khi mà sự phản bội đê hèn của gã đã được viết cặn kẽ đến thế trong lá thư. Trong lá thư đó gã yêu cầu công tước chuẩn bị sẵn sàng vào buổi cầu kinh sáng ngày hôm sau, và đợi cho đến khi Gonzaga vẫy khăn làm hiệu từ trên mặt thành. Lúc đó công tước cần lập tức tiến tới phía cánh cửa ngách mà đức ông sẽ thấy đã được mở sẵn, và phần còn lại, Gonzaga hứa với công tước, sẽ dễ như trở bàn tay. Công tước sẽ có thể bắt sống cả trại lính đồn trú, lúc đó đang dự khoá lễ và không mang theo vũ khí.

Khi Francesco đọc lá thư, đôi mắt chàng chợt loé lên một tia sáng bất thường, chàng bật ra một tiếng rủa thầm ; nhưng cả ánh mắt lẫn câu rủa của chàng đều chẳng có vẻ gì lo ngại, trong khi Ercole vẫn chực bên cạnh. Một ý nghĩ bất ngờ vừa vụt qua trong đầu chàng bá tước, kỳ lạ và hài hước thế nhưng lại cũng đầy triển vọng thành công một cách dễ dàng, khiến chàng phá lên cười.

« Cầu Chúa ban phước lành cho gã ngốc được việc nhất trong tất cả các tên phản bội này ! » chàng sáng khoái lên tiếng, làm Fortemani ngạc nhiên đến mức mồm lão cứ há hốc ra, còn Peppe cũng tròn mắt không hiểu gì.

« Anh bạn Ercole thân mến, đây quả là một cái bẫy vừa vặn cho ông anh họ phương phi của ta, một cái bẫy hoàn hảo đến nỗi nếu tự mình có lẽ chẳng bao giờ ta tưởng tượng ra nổi. »

« Ngài muốn nói là... ? »

« Hãy đưa lại lá thư này cho gã, » chàng bá tước hồ hởi ra lệnh, bàn tay đang giữ bức thư đưa ra run lên vì kích động. « Hãy trả lại lá thư cho hắn ta, rồi dỡ dành hay đe dọa nếu cần để hắn gửi lá thư đi như hắn đã dự định ; còn nếu hắn từ chối, thì anh bạn cứ việc tự mình gửi lá thư này đi. Nhưng chú ý để thư đến tay Gian Maria ! »

« Có lẽ tôi không hiểu ý ngài muốn gì ? » lão hộ pháp đang tần ngần băn khoăn hỏi lại.

« Giờ nào việc ấy, anh bạn thân mến. Giờ hãy lo liệu chu đáo cho bức thư này như ta đã nói. Nghe đây ! Tốt nhất hãy nói với hắn rằng sau khi đã đọc lá thư, anh bạn đồng ý cùng tham gia làm phản đảng Roccaleone cho công tước, vì anh bạn sợ số phận sẽ chờ đợi bản thân một khi lâu đài đã nằm trong tay Gian Maria. Ép buộc hắn phải hứa hẹn chia chác cho anh bạn khoản tiền thưởng, bắt hắn phải hứa bảo lãnh tính mạng cho anh bạn, hay bịa ra bất cứ thứ hay ho gì khác cũng được ; nhưng hãy làm cho hắn tin rằng anh bạn thành thật, và hãy giục gã bắn mũi tên quý báu này đi. Bây giờ khẩn trương lên ! Đừng để mất thêm giây phút nào nữa, nếu không mọi người sẽ từ nhà nguyện quay trở về, và anh bạn sẽ mất đi cơ hội hiện nay. Sau đó, hãy quay trở lại đây, và ta sẽ cho anh bạn biết ta đang nghĩ gì trong đầu. Tối nay chúng ta sẽ có một đêm bận rộn đấy, Ercole, và anh bạn cần phải thả ta ra khi mọi người đã ngủ say. Bây giờ nhanh lên ! »

Ercole đi ra, và Peppe, quyết định ở lại, trút vào tai chàng bá tước một trận mưa câu hỏi đến tối tăm mặt mũi khiến chàng phải trả lời cho đến khi gã hề đã biết rõ hết ý định của chàng, và chẳng nề nang gì đến hình thức lễ nghi, Peppe thề ngay rằng trên đời này chẳng thể tìm đâu ra một anh hề khéo pha trò hơn đức ông bá tước. Đúng lúc này Ercole quay trở lại.

« Xong rồi chứ ? Lá thư đã được gửi đi chưa ? » Francesco reo lên hỏi. Fortemani gật.

« Tôi với gã vừa thề kết nghĩa anh em xong. Gã đã thêm một dòng vào bức thư nói rằng gã đã thuyết phục được tôi cùng ra tay, và như vậy tôi cũng sẽ được hưởng ân xá. »

« Tuyệt lắm, Ercole. » Francesco hoan hô lão. « Bây giờ đưa trả cho ta lá thư viết cho công nương Valentina. Bức thư đó không còn cần thiết nữa. Nhưng vào lúc bốn giờ sáng hãy quay trở lại đây, khi mọi người đã ngủ say, và dẫn theo cả hai người hầu của ta, Lanciotto và Zaccaria. »

Chương 24: Lễ cầu kinh đang dở

Buổi sáng của ngày thứ Tư đó, ngày lễ Corpus Christi, một ngày định mệnh với tất cả những ai có mặt trong câu chuyện này, là một buổi sáng mù sương u ám, bầu trời xám xịt đầy mây, không khí se lạnh bởi làn gió thổi từ biển vào. Chiếc chuông của nhà nguyện lại rung lên báo hiệu như thường lệ, và những cư dân của lâu đài lại thành kính đi tới nhà nguyện dự buổi cầu kinh sáng.

Công nương Valentina đã có mặt cùng các tùy nữ của cô, rồi đến các hầu phòng, cuối cùng là Peppe, cố che đậy vẻ bồn chồn sốt ruột bằng một khuôn mặt thành kính buồn buồn. Valentina trông rất xanh xao, những quầng thâm xuất hiện quanh đôi mắt xác nhận một đêm không ngủ, và khi nàng cúi đầu xuống cầu kinh, mấy cô tùy nữ nhìn thấy nước mắt rơi từng giọt xuống

quyển kinh thánh đặt trước mặt cô công nương trẻ. Thầy Domenico trang trọng bước vào nhà nguyện, chỉnh tề trong bộ áo lễ màu trắng mà Nhà thờ quy định cho ngày lễ Corpus Christi, theo sau là một người phụ lễ mặc áo chùng đen, và buổi lễ bắt đầu.

Trong số những người có mặt trong lâu đài, chỉ có Gonzaga và Fortemani là vắng mặt, bên cạnh ba người tù, Francesco và hai người hầu của chàng.

Gonzaga đã kiểm soát thanh minh với Valentina một cách khá có lý rằng, vì những tin tức vừa biết thông qua bức thư của Fanfulla cho thấy Gian Maria có thể sẽ hành động một cách quyết liệt liều lĩnh bất cứ lúc nào trong hoàn cảnh tuyệt vọng hiện tại của công tước, sẽ tốt hơn nếu gã ở lại cùng với một người lính canh khác tuần phòng lâu đài. Valentina, chẳng mấy đoái hoài đến chuyện lâu đài còn hay mất, và còn ít bận tâm hơn đến những chuyện tiểu tiết như sự vắng mặt của Gonzaga trong lễ cầu kinh, đã chấp thuận mà hầu như chẳng để ý xem gã đang nói gì.

Và như vậy, với khuôn mặt cúi gằm, toàn thân run lên kích động trước những việc gã sắp sửa làm, Gonzaga lao lên mặt lũy ngay khi gã thấy mọi người đã vào cả trong nhà nguyện. Người lính canh ngày hôm đó vẫn lại là anh chàng trẻ tuổi tu sĩ hạt Aventano, người đã đọc lá thư Gian Maria gửi Gonzaga cho đám lính nghe. Chuyện này cũng được tay công tử bột coi như một điều lành nữa. Nếu trong đám lính đồn trú của Roccaleone có ai đó Gonzaga cảm thấy có thể hạ được, thì đó chỉ có thể là Aventano.

Làn sương mù nhanh chóng loãng dần ra, và từ trên tường thành có thể nhìn thấy đồng bằng phía dưới xa tới hàng dặm. Trong trại của Gian Maria gã trông thấy những dáng người hối hả chạy đi chạy lại, một chuyện đáng để ý và không bình thường vào lúc sớm sửa như thế. Những kẻ vây thành đang đợi ám hiệu của gã.

Gã đến gần chàng lính canh trẻ tuổi, càng lúc càng thấy bồn chồn run rẩy khi giờ phút hành động đến gần. Gã rửa thầm Fortemani, lão hộ pháp ích kỷ đã chối phắt không chịu động tay động chân gì trong việc thu xếp đưa Gian Maria vào lâu đài. Đáng ra chuyện này để Fortemani làm thì chắc ăn hơn gã nhiều. Gã cũng đã cố dùng lý lẽ này thuyết phục, nhưng lão lính đánh thuê chỉ nhả mặt lắc đầu. Vì phần tiền thưởng lớn hơn sẽ chui vào túi Gonzaga, vậy thì Gonzaga cũng cần gánh lấy phần nặng hơn. Đó chỉ là lẽ công bằng thôi, lão bợm già lý luận ; và trong khi Gonzaga ra tay, về phần mình lão sẽ canh chừng cửa nhà nguyện để gã không bị quấy rầy. Thế là Gonzaga bị buộc phải một thân một mình xử trí tay lính canh.

Gã cất tiếng chào buổi sáng anh chàng bằng một giọng tuy có hơi run nhưng khá là vui vẻ tự nhiên, và lấy làm nhẹ nhõm khi thấy tay lính canh không mặc áo giáp. Ý định ban đầu của gã là tìm cách thuyết phục, dùng lợi nhử để tay lính canh về hòa với mình ; nhưng lúc này, khi khoảnh khắc hành động đã đến, gã không dám mở mồm ra dụ dỗ. Gã không biết khơi mào vụ thuyết khách ra sao cho ổn, đồng thời cũng lo tay lính canh sẽ nổi đoá lên cho gã một nhát kích thì phiền. Gã chẳng thể biết rằng Aventano đã được Ercole báo trước là tay công tử sẽ tìm cách mua chuộc chàng ta và anh ta cần phải hăng hái chấp nhận. Ercole đã chọn anh chàng này trực canh vì đây là một chàng trai thông minh, và sau khi đã cho anh chàng hiểu rõ những gì sẽ xảy ra, đồng thời hứa hẹn một khoản thưởng hậu nếu anh ta sắm vai cho đạt, và thế là Aventano đã sẵn sàng chờ đợi trên tường thành. Nhưng Gonzaga, chẳng hề biết gì về chuyện vừa kể trên, vào phút cuối cùng đã từ bỏ ý định tìm cách mua chuộc – ý tưởng mà chính Ercole đã thổi vào

tai gã, và đến lượt mình gã cũng đã hứa với Ercole sẽ làm đúng như vậy.

« Đức ông thấy lạnh ư ? » chàng trai trẻ nói bằng quơ, vì anh đã để ý thấy Gonzaga khẽ rùng mình.

« Một buổi sáng lạnh lẽo làm sao, Aventano, » tay công tử đáp lại, đồng thời hừ một tiếng.

« Quả có thể thật, nhưng mặt trời cũng bắt đầu ló rạng rồi. Sẽ ấm lên ngay thôi. »

« Đúng thế, » Gonzaga lơ đãng đáp, vẫn tiếp tục đứng sát cạnh người lính canh, bàn tay gã, dẫu dưới chiếc áo choàng đóm dáng bằng nhung xanh, run run nắm lấy chuôi con dao găm mà gã vẫn chưa dám rút ra. Gã chột nghĩ thời gian không còn nhiều, và đã đến lúc phải dứt khoát ra tay. Thế nhưng Aventano là một chàng trai trẻ khá vạm vỡ, và nếu nhát đâm trộm của gã không thành công, tính mạng của gã sẽ nằm trong tay tên lính. Nghĩ đến đó gã lại rùng mình ớn lạnh, khuôn mặt xám ngoét lại. Gã lùi lại một bước, rồi bất chợt trong đầu gã nảy ra một ý ma mãnh. Gã vụt kêu lên thất thanh.

« Cái gì thế kia ? » gã lên tiếng với vẻ luống cuống, đôi mắt nhìn chằm chằm xuống phía dưới thành.

Trong nháy mắt Aventano đã lao đến cạnh gã, vì giọng của tay công tử nghe rất khẩn cấp - một giọng mà trong trạng thái của gã lúc này chẳng khó nhọc gì cũng giả vờ được.

« Có chuyện gì thế, thưa ngài ? »

« Dưới kia, » Gonzaga kêu lên, giọng kích động. « Đó, bên cạnh tảng đá đó. Người không thấy gì sao ? » Và gã giơ tay chỉ xuống mặt đất.

« Tôi chẳng thấy gì cả, thưa ngài. »

« Nó giống như một tia sáng vàng nhấp nhánh ấy. Cái gì đang ở phía dưới vậy nhỉ ? Ta thề rằng đang có chuyện ám muội phản trắc. Thử quỳ xuống, và nhìn kỹ xem có thấy gì không. »

Liếc một cái nhìn bắn khoăn về phía khuôn mặt trắng bệch đang cau lại của tay công tử, chàng trai trẻ xấu số cúi người nằm bò xuống tuân theo lệnh gã. Cuối cùng thì - tội nghiệp chàng trai - anh chàng cũng chẳng thông minh như Fortemani đã nghĩ.

« Không có gì cả, thưa ngài, » anh trả lời. « Mạch vừa bị đứt. Nhưng - Á ! »

Một cách vội vàng run rẩy, Gonzaga đã rút dao ra đâm thẳng vào giữa tấm lưng to rộng của Aventano. Hai cánh tay anh chàng xấu số choãi ra, với một tiếng thở nghẹn lợc ọc, Aventano gục sấp mặt xuống nằm thẳng đờ trên nền đá.

Đúng lúc đó những đám mây trên bầu trời giãn dần ra, mặt trời xuất hiện trong vầng hào quang chói lọi. Trên cao, một con chim bất chợt cất tiếng hót. Trong khoảnh khắc, kẻ sát nhân đứng đờ ra như hoá đá bên xác nạn nhân, đầu gã cúi gằm xuống như một kẻ đợi ăn đòn, khuôn mặt xám ngắt như tro, hai hàm răng run rẩy gõ vào nhau liên tục, mồm hăn co giật méo hăn đi. Một cơn ớn lạnh kéo đến khiến gã rùng mình. Đây là lần đầu tiên trong đời gã giết người, và xác chết bất động nằm dưới chân khiến gã quay cuồng ghê sợ. Cho dù để đổi lấy một vương quốc - cho dù để đổi lấy sự cứu rỗi linh hồn khỏi bị ngọn lửa vĩnh cửu của địa ngục trừng phạt vì tội ác

gã vừa gây ra – không gì có thể giúp gã có đủ can đảm để rút con dao ra khỏi lưng chàng trai tội nghiệp gã vừa hạ sát. Bật ra một cái gì đó như một tiếng thét hãi hùng, gã quay người đi, bỏ chạy như ma đuổi khỏi nơi gã vừa gây tội ác. Nghẹn thở vì khiếp hãi, nhưng vẫn còn đủ tỉnh táo để nhớ rõ những việc gã cần phải làm, gã dừng lại giây lát trên tường thành, rút chiếc khăn tay ra vẩy, rồi lao xuống cầu thang, chạy về phía cánh cửa ngách.

Với những ngón tay run rẩy gã mở khoá chiếc cửa rồi đẩy rộng nó ra cho Gian Maria và người của công tước, lúc đó, sau khi đã nhận được ám hiệu của gã, đang hối hả lao tới mang theo một chiếc cầu tạm làm bằng những thân cây thông mà đám lính của công tước đã vội vã chuẩn bị ngày hôm trước. Chiếc cầu tạm, với một chút trợ giúp của Gonzaga, được bắc qua hào nước. Một tên lính lao nhanh qua cầu, giúp Gonzaga cùng buộc chặt đầu chiếc cầu lại.

Một khoảnh khắc sau đó Gian Maria và Guidobaldo đã đặt chân lên mảnh sân phía trong lâu đài, theo sau họ là gần như toàn bộ số một trăm lính mà Gian Maria đã mang theo cho cuộc vây hãm. Đó cũng chính là điều Francesco đã tự tin tiên đoán, biết quá rõ rằng ông anh họ của chàng không phải loại người chấp nhận bất cứ rủi ro nào.

Công tước Babbiano, khuôn mặt biến dạng hẳn đi dưới hàm râu đỏ quạch đâm tua tủa – vì để tuân theo lời thề của mình, công tước đang mang trên khuôn mặt tròn vành vạnh một bộ râu đã hai tuần nay chưa cạo – quay về phía Gonzaga.

« Ổn cả chứ ? » đức ông hỏi, với giọng khá thân mật, trong khi Guidobaldo khinh khỉnh ngăm ngúa tay chơi từ đầu đến chân.

Gonzaga đảm bảo với hai công tước rằng mọi chuyện đều được tiến hành êm thấm không hề làm đánh động trại lính đang cầu nguyện. Đến lúc này, tự cho mình đã được đảm bảo an toàn, kiểu cách kiêu căng tự phụ thường ngày lại bắt đầu quay trở lại với chàng công tử bột.

« Đức ông có thể tự chúc mừng mình, » gã đánh bạo lên tiếng nói với Guidobaldo, « vì đã nuôi dạy cháu gái mình trở thành một người ngoan đạo. »

« Người dám nói với ta ư ? » công tước Urbino lạnh lùng lên tiếng. « Ta nghĩ điều đó sẽ không trở nên cần thiết thêm lần nữa. »

Trước cái nhìn căm giận trên khuôn mặt điển trai của công tước, Gonzaga im tịt. Gian Maria phá lên cười trước vẻ khúm núm của gã.

« Chẳng lẽ tôi đã không phụng sự công tước một cách trung thành hay sao ? » tay chơi đang mất vía khẽ lên tiếng hỏi.

« Một tên phụ bếp hay một tên chăn ngựa của ta cũng trung thành không kém người, mà thậm chí còn có danh dự hơn người. » Ngài công tước kiêu hãnh trả lời. « Thế nhưng không có kẻ nào trong chúng dám trêu cợt ta quá xa như vậy. » Đôi mắt của ông lộ rõ sự đe dọa khiến Gonzaga hoảng hồn bật lùi trở lại, nhưng Gian Maria đã vỗ lên vai gã ra điều thân mật.

« Đừng lo lắng gì cả, anh bạn Juda, » đức ông bật cười, khuôn mặt trắng nhợt nhợt lại, « ta sẽ thu xếp một chỗ ở cho anh bạn ở Babbiano, cả một công việc nữa, nếu anh bạn làm ăn cũng khá như chuyện này vậy. Lại đây nào, người của ta đã có mặt đầy đủ. Chúng ta hãy khẩn trương lên trong khi họ còn đang mài cầu kinh. Nhưng chúng ta không được phép quấy rầy họ, » đức ông

nói tiếp với vẻ nghiêm trang. « Ta sẽ không để mình mắc tội báng bổ. Chúng ta sẽ nấp bên ngoài đợi chúng. »

Rồi ngài phá lên cười vui vẻ, vì lúc này đức ông công tước đang cực kỳ cao hứng, và sau khi ra lệnh cho Gonzaga dẫn đường, ngài đi theo sau gã, với Guidobaldo đi sát bên cạnh. Cả toán người vượt qua khoảng sân, nơi thủ hạ của công tước dàn hàng sẵn sàng, vũ trang đến tận răng, và khi đến trước cánh cửa vòm dẫn vào khoảng sân phía trong, họ dừng lại đợi Gonzaga mở cửa.

Trong khoảnh khắc tay công tử đứng nhìn trần trời. Sau đó gã quay sang phía hai công tước đang chờ đợi. Hai đầu gối của gã run bần bật.

« Cửa bị khoá mất rồi, » gã run rẩy cất tiếng thông báo.

« Hẳn khi vào chúng ta đã gây ra quá nhiều tiếng động, » Guidobaldo đoán, « và họ đã bị đánh động. »

Cách giải thích này làm Gian Maria đang trở nên lo lắng cũng được trấn an trở lại. Đức ông vừa cao giọng thề thốt vừa quay lại ra lệnh cho đám lính.

« Lại đây, mấy người các người, » công tước nghiêm giọng ra lệnh. « Phá cánh cửa này ra cho ta. Thề có Đức Chúa Cha ! Lũ gốc này cho rằng kìm chân ta lại dễ dàng như thế sao ? »

Cánh cửa bị phá bung, và tất cả lại tiếp tục tiến lên. Nhưng chỉ tiến lên thêm được năm sáu bước, vì ở cuối đoạn hành lang ngắn đó họ lại gặp một cánh cửa khoá trái nửa cản đường. Lần này cũng vậy, họ phá cửa để đi qua, Gian Maria không ngót lời nguyện rửa vì sự chậm trễ. Thế nhưng khi cửa đã phá xong thì chính công tước lại chẳng hề có vẻ hăng hái muốn xông lên đi đầu tiên.

Trong khoảng sân thứ hai, đức ông chắc hẳn thế nào họ cũng sẽ gặp phải lính của Valentina đang chờ đợi. Vì thế ngài ra lệnh cho thủ hạ tiếp tục tiến lên, còn mình thì ở lại chờ cùng với Guidobaldo cho đến khi ngài đã được thông báo rằng cả khoảng sân thứ hai cũng vắng tanh không một bóng người.

Lúc này thì cả gần trăm tên lính thủ hạ của công tước đều đã tập hợp để sẵn sàng dè bẹp hai chục người lính của công nương Valentina ; và Guidobaldo - bất chấp sự can ngăn của Gian Maria - lạnh lùng bình thản tiến thẳng tới cửa nhà nguyện.

.....

Bên trong nhà nguyện khoá lễ sáng đã bắt đầu. Thầy Domenico đứng dưới chân bệ thờ đã đọc xong bài Confiteor, giọng đọc trầm trầm của thầy được đáp lại bằng giọng lãnh lót cao vút của người phụ lễ. Đang lúc bài Kyrie được đọc thì sự chú ý của mọi người bị hút cả về phía những tiếng bước chân tiến gần đến cửa nhà nguyện pha lẫn tiếng lanh canh của kim loại va chạm vào nhau. Cả đám lính đang dự lễ cùng đồng loạt đứng dậy, lo lắng bị phản bội, và nguyện trời rửa đất - bất chấp nơi linh thiêng chúng đang đứng - vì cả bọn đều chẳng ai có vũ khí bên mình.

Rồi cánh cửa nhà nguyện bật mở, trên những bậc thang dẫn xuống nhà nguyện vang lên

tiếng bước chân mặc giáp của những người mới tới, và tất cả mọi con mắt đều dồn về phía những người này, kể cả đôi mắt của thầy Domenico, người vừa lẩm bẩm xong câu «Christe eleison» cuối cùng bằng một giọng run bần bật.

Một tiếng thở phào nhẹ nhõm, kéo theo bằng một tiếng kêu căm giận của Valentina, vang lên khi họ nhận ra những người mới tới là ai. Đi đầu nhóm này là bá tước Aquila, giáp trụ chỉnh tề, gươm đeo bên hông, dao găm cài ở thắt lưng, chiếc mũ trụ được kẹp vào người bằng cánh tay trái. Sau lưng chàng là thân hình hộ pháp của Fortemani, khuôn mặt to bè đỏ phừng phừng kích động, một chiếc áo chên bằng da mặc phủ ra ngoài áo giáp, cũng được vũ trang bằng gươm và dao găm, chiếc mũ chiến sáng bóng cầm tay. Cuối cùng là Lanciotto và Zaccaria, cả hai đều vũ trang đầy đủ.

« Các người là ai mà dám đến ngôi nhà của Chúa làm gián đoạn buổi cầu nguyện thiêng liêng ? » lão tu sĩ cất giọng trầm trầm hỏi.

« Kiên nhẫn một chút nào, thưa cha đáng kính, » Francesco bình thản trả lời. « Hoàn cảnh chính là lời biện hộ cho chúng tôi. »

« Thế này nghĩa là sao, Fortemani ? » Valentina kiêu hãnh lên tiếng hỏi, đôi mắt giận dữ của cô thiếu nữ nhìn thẳng vào lão đại úy, hoàn toàn không để ý đến chàng bá tước. « Cả người cũng phản lại ta sao ? »

« Thưa công nương, chuyện này có nghĩa là, » lão hộ pháp trả lời, « con chó cảnh của công nương, quý ông Gonzaga, đang ngay trong lúc này mời Gian Maria và thủ hạ của y vào Roccaleone qua đường cửa ngách. »

Một tiếng kêu kinh hãi đồng loạt thoát ra khỏi lồng ngực đám lính, lập tức được Francesco dập tắt bằng cách giơ bàn tay đi gắng sức của chàng lên ra hiệu im lặng.

Valentina nhìn trân trối vào Fortemani, rồi đột nhiên, như bị lôi kéo bởi một sức mạnh vô hình còn mạnh mẽ hơn cả ý chí của chính bản thân, đôi mắt cô bất giác quay sang nhìn về phía chàng bá tước. Chàng lập tức bước lên, cúi đầu trang trọng trước mặt nàng.

« Madonna, lúc này không phải là thời điểm để giải thích. Hành động là cần thiết, và ngay lập tức. Tôi đã sai khi không nói thật với tiểu thư thân phận của mình trước khi tiểu thư tự khám phá ra một cách đáng buồn như vậy, và lại với sự giúp đỡ của kẻ phản bội duy nhất Roccaleone đã từng chứa chấp, Romeo Gonzaga - kẻ, như Fortemani vừa cho tiểu thư rõ, trong lúc này đây đang đón anh họ tôi và chú tiểu thư vào lâu đài. Nhưng tôi xin tiểu thư, vì lợi ích của chính mình, đừng bao giờ tin rằng sự có mặt của tôi ở đây có mục đích nào khác hơn là để phụng sự tiểu thư, hoặc rằng tôi tìm cách, như người ta đã nói với tiểu thư, thủ lợi từ cuộc bao vây này. »

Nàng quỳ sụp xuống đầu gối, hai bàn tay chắp lại, bắt đầu cầu khẩn Đức Mẹ Đồng Trinh, tin rằng với nàng mọi chuyện thế là hết, vì giọng nói quả quyết của chàng không cho phép nàng nghi ngờ, và chàng vừa nói rằng Gian Maria đang tiến vào lâu đài.

« Madonna, » chàng kêu lên, khế đặt tay lên vai nàng ; « hãy để những lời cầu nguyện của tiểu thư đợi thêm chút nữa, khi chúng có thể trở thành những lời tạ ơn. Hãy nghe tôi nói. Nhờ có sự cảnh giác của Peppe, tâm hồn trung hậu của cậu ta đã không bao giờ mất niềm tin vào tôi hay

tin rằng tôi là một tên dê tiện, chúng tôi – Fortemani và tôi – đã biết được âm mưu Gonzaga đang chuẩn bị từ hôm qua. Và chúng tôi đã phác ra kế hoạch của mình và tiến hành đầy đủ những chuẩn bị cần thiết. Khi quân lính của Gian Maria tiến vào, chúng sẽ tìm thấy cửa ngoài bị khoá trái và chặn lại, như thế chúng ta sẽ có thêm thời gian trước khi chúng phá được cửa. Thủ hạ của tôi, như tiểu thư có thể quan sát, ngay lúc này đang chặn cửa nhà nguyện lại để tạo ra thêm một chướng ngại nữa. Bây giờ, trong lúc đối phương đang mắc kẹt, chúng ta cần hành động gấp. Nói ngắn gọn lại, nếu tiểu thư tin tưởng chúng tôi chúng tôi sẽ đưa tiểu thư thoát khỏi đây, vì bốn người chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc này từ tối hôm qua. »

Cô thiếu nữ nhìn chàng bằng đôi mắt ứa lệ, khuôn mặt cô cúi xuống nặng trĩu lo âu. Rồi cô đưa hai tay lên ôm lấy trán trong một cử chỉ thể hiện sự tuyệt vọng đến cùng cực.

« Nhưng chúng sẽ đuổi theo chúng ta, » nàng nghi ngờ.

« Không đâu, » chàng mỉm cười trả lời. « Ngay cả chuyện đó chúng tôi cũng đã lo chu đáo rồi. Nhanh lên, Madonna, thời gian gấp lắm. »

Trong giây lát nàng nhìn đăm đăm vào chàng, rồi gạt đi những giọt nước mắt đang che mờ đôi mắt mình, nàng đặt hai tay lên hai vai chàng, cứ đứng yên như thế trước mặt tất cả mọi người, ngược mắt nhìn lên khuôn mặt bình thản của chàng.

« Làm sao tôi có thể biết những gì ngài nói là đúng - rằng tôi có thể tin ngài ? » nàng hỏi, nhưng giọng nói của nàng không phải là giọng nói của một người đang đòi hỏi những bằng chứng không thể phủ nhận trước khi thực sự tin tưởng.

« Lấy danh dự và danh hiệu hiệp sĩ của mình, » chàng trả lời, giọng vang lên lạnh lạnh, « tôi xin thề ở đây, trước bàn thờ Chúa, rằng mục đích của tôi - mục đích duy nhất – đã, đang, và sẽ luôn là phụng sự tiểu thư, công nương Valentina. »

« Tôi tin ngài, » nàng kêu lên ; rồi nức nở :

« Tha thứ cho em, Francesco, và xin Chúa hãy tha thứ cho em vì đã thiếu lòng tin vào anh. »

Chàng khẽ dịu dàng thăm gọi tên nàng bằng giọng nói ngọt ngào khiến khuôn mặt nàng tràn đầy hạnh phúc êm đềm, đôi mắt nâu lại bừng sáng lên can đảm.

« Lại đây nào, quý vị ! » chàng bá tước hô lớn, với vẻ khẩn trương khiến tất cả mọi người đều hối hả tuân theo. « Thầy Domenico đáng kính, bây giờ hãy vớt chiếc áo lễ lụng thụng của thầy sang một bên và vén cao vạt áo chùng lên. Sẽ có nhiều dịp phải leo trèo đấy. Hai người lại đây, đẩy bậc cấp của bàn thờ sang một bên. Tối qua người của tôi và tôi đã tháo rời các bản lề cũ của nó ra rồi. »

Họ nâng bậc cấp lên, khoảng trống bên dưới để lộ một cầu thang dẫn xuống tầng ngầm của lâu đài.

Lần lượt, họ đi xuống cầu thang một cách khẩn trương nhưng không hề hoảng loạn, dưới sự hướng dẫn của Francesco, và khi người cuối cùng đã xuống cầu thang, chàng cùng với Lanciotto, được những người ở phía dưới giúp đỡ bằng cách nắm lấy sợi thừng chàng ném xuống, từ từ kéo bậc cấp trở về chỗ cũ từ phía dưới, và như vậy không còn dấu vết nào lưu lại

để lộ ra con đường rút lui của họ.

Ở phía dưới, Fortemani, đi đầu dẫn đường cùng với sáu tên thủ hạ của lão, tiến lên mở khoá một cánh cửa ngách ở cuối đường hầm ; một chiếc cầu ván đã dự bị sẵn trong đường hầm lập tức được bắc ngang qua con hào, ở vị trí này là một dòng nước chảy xiết sỏi bọt gầm thét.

Fortemani là người đầu tiên đi xuống chiếc cầu ván hơi dốc đó, và sang đến bờ bên kia lão liền buộc chặt đầu cầu phía dưới lại

Tiếp theo là một tá lính, lần lượt đi qua cầu theo lệnh của Francesco, được trang bị bằng những chiếc kích mà chàng đã để sẵn trong đường hầm từ tối hôm trước. Chỉ sau một tiếng ra lệnh, bọn lính nhẹ nhàng nhanh chóng băng qua cầu, sau đó đến lượt đám phụ nữ, rồi đến những người còn lại.

Cho đến lúc này họ vẫn không thấy bóng dáng nào của kẻ thù ; thậm chí cả một tên cảnh giới cũng không, vì tất cả đám thủ hạ của Gian Maria đều đã bị hút cả vào việc sục sạo trong lâu đài. Cứ như thể đám người nhỏ bé rời khỏi Roccaleone, băng qua chiếc cầu tạm vượt sang những trảng cỏ vui mắt nằm ở phía nam lâu đài. Fortemani cùng một tá thủ hạ đã đi khuất hẳn, hướng về phía cổng chính của lâu đài, khi Francesco là người cuối cùng băng qua chiếc cầu tạm sau khi đã khoá trái chiếc cửa ngách sau lưng chàng. Sau khi ra đến bên ngoài, được sáu gã vạm vỡ xúm lại giúp sức, họ lôi tuột chiếc cầu tạm ra phía ngoài, khiêng nó đi xa thêm vài thước rồi đặt xuống trảng cỏ. Bật cười sảng khoái, Francesco bước lại bên Valentina.

« Chúng sẽ phải vất óc ra tự hỏi làm thế nào chúng ta ra ngoài được, » chàng reo lên, « và chúng sẽ buộc phải cho rằng tất cả chúng ta đều là những thiên thần với những đôi cánh mọc ra từ dưới áo giáp. Chúng ta đã không để lại cho chúng lấy một chiếc thang hay một mẫu thùng nào ở Roccaleone để chúng có thể thử đuổi theo chúng ta, cho dù nếu chúng có phát giác ra rằng chúng ta đã biến mất. Nhưng đi nào, Valentina yêu dấu của tôi, vở hài kịch mới bắt đầu thôi. Hẳn lúc này Fortemani cũng đã phá huỷ chiếc cầu qua đó các ngài công tước cùng thủ hạ tiến vào lâu đài và ra tay với nhúm lính gác được để lại canh trại, và chúng ta sẽ nhốt đức ông cao quý và hùng mạnh Gian Maria trong chiếc bẫy chặt chẽ nhất loài người đã từng phát minh ra. »

Chương 25: Roccaleone đầu hàng

Dưới ánh mặt trời ấm áp của buổi sáng tháng Năm, Francesco cùng đám lính của chàng vui vẻ bắt tay vào làm chủ doanh trại của các công tước, và việc đầu tiên cần phải làm là vũ trang cho những người lính đã tay không rời lâu đài. Vũ khí thì chẳng thiếu, và những người tay không mặc sức xoay xở tùy theo ý thích, chỗ này một người đang ướm thử một chiếc áo giáp, chỗ kia một gã loay hoay đội chiếc mũ sắt lên đầu.

Chỉ có đúng ba tên lính được lưu lại để canh trại, và cả bọn đã bị Fortemani cùng hai tay thủ hạ của lão bắt sống, trong khi đám lính còn lại ra tay chuyển chiếc cầu tạm mà đám quân bao vây đã dùng để vào lâu đài đi chỗ khác. Và lúc này cánh cửa ngách cạnh cầu treo mở thẳng ra một dòng nước ào ào chảy xiết mà chẳng ai có đủ liều lĩnh để bơi qua.

Lúc này, Gian Maria cũng vừa xuất hiện trên khung cửa, mặt đỏ phừng phừng tức tối, sau lưng đức ông lơ nhô một đám lính cũng đang âm ỉ chia sẻ cơn bức bối của chủ nhân khi phát hiện ra đã bị mắc bẫy.

Đứng bên cạnh những căn lều, Valentina và các tùy nữ của nàng đứng tò mò đợi xem kết quả của cuộc đàm phán chuẩn bị bắt đầu. Đám lính đánh thuê thì đang bận rộn xúm lại quanh các khẩu đại bác của Gian Maria, và dưới sự chỉ huy của Francesco chúng hì hụi đẩy các khẩu pháo chĩa về phía cầu treo của lâu đài.

Bên trong lâu đài, một tràng hò hét âm ỉ như chợ vỡ vang lên. Cả đám người đang xúm xít bên khung cánh cửa ngách biến mất, và chỉ loáng sau đã xuất hiện trên mặt lũy. Đoán ra ý định của đối phương, Francesco khùng khục cười thành tiếng. Hắn bọn chúng đã nhanh ý nghĩ ngay đến những khẩu đại bác đã được dàn ra trên tường thành, và chạy tới định sử dụng dàn pháo làm cảnh này để tấn công đội quân nhỏ bé của Valentina. Hết khẩu này đến khẩu khác được thử, cuối cùng một tràng nguyên rửa bức bối giận dữ vang lên khi đám lính nhận ra chúng đã bị mắc lõm bởi những họng súng rồng tuếch này trong suốt một tuần vừa qua. Sau đó tiếp đến một khoảng im lặng, kết thúc bằng một hồi kèn hiệu.

Trả lời tín hiệu muốn đàm phán, Francesco tiến lại gần lâu đài trên lưng một trong những con ngựa của Gian Maria, sau khi đã dặn dò vài câu Fortemani, mà chàng để lại chỉ huy dàn đại bác. Chàng bá tước được Lanciotto và Zaccaria hộ tống, cả hai người cũng cười ngựa như chàng, mỗi người được trang bị một khẩu súng hoả mai đã nạp đạn.

Chàng dừng cương dưới chân tường thành Roccaleone, tự cười thầm trước cảnh đối vai hài hước hiện tại. Lúc chàng dừng ngựa, trên đầu vẫn đội mũ trụ nhưng mảnh giáp che mặt đã được cất cao lên, một xác người bị lẳng từ trên mặt thành xuống rơi chìm ngấm dưới dòng nước sủi bọt dưới hào. Đó là thi thể của Aventano, mà Gian Maria đã hống hách ra lệnh cho đám thuộc hạ vứt đi lập tức cho khuất mắt ngài.

« Ta muốn nói chuyện với công nương Valentina della Rovere, » gã công tước đang lên cơn khùng gào tướng lên.

« Ngài có thể nói với tôi, Gian Maria, » Francesco trả lời đồng dục . « Tôi là đại diện của công nương, trước đây cũng đã từng là trấn thủ Roccaleone. »

« Người là ai ? » công tước quát hỏi, không khỏi sùng sờ khi nhận ra sự quen thuộc trong giọng nói giễu cợt đó.

« Francesco del Falco, bá tước Aquila. »

« Chúa ơi ! Là mi ư ? »

« Thật là một thời đại của những chuyện thần tiên đúng không nào ? » Francesco phá lên cười. « Anh họ thân mến, anh sẽ chọn mất gì đây - một cô vợ hay một công quốc ? »

Cơn cảm giận khiến Gian Maria đứng như trời trồng cảm khẩu hồi lâu. Rồi đức ông quay sang Guidobaldo thì thầm gì đó ; nhưng Guidobaldo, lúc này có vẻ rất chú ý đến chàng hiệp sĩ đang ở phía dưới, chỉ khẽ nhún vai.

« Ta sẽ không mất gì hết, quý ngài Francesco, » công tước gào lên. « Không gì hết, có Chúa chứng dám ! » đức ông thét lớn. « Không gì hết, người nghe rõ chưa ? »

« Tôi đâu có điếc, » chàng bá tước trả lời tỉnh bơ, « Nhưng ngài đang lầm lớn đấy. Ngài sẽ phải từ bỏ một trong hai thứ tôi đã nói, và việc lựa chọn là do chính ngài quyết định. Bây giờ thì vận may đã quay lưng về phía ngài rồi, Gian Maria, và ngài đành phải trả giá thôi. »

« Nhưng chẳng lẽ ta không có quyền gì trong chuyện định đoạt số phận cô cháu gái của mình sao ? » Guidobaldo kiêu hãnh lạnh lùng lên tiếng. « Không lẽ, thưa ngài bá tước, ngài lại có quyền tự mình quyết định rằng anh họ ngài có được phép cưới cháu tôi hay không ? »

« Hiển nhiên là tôi không có quyền đó rồi. Ông anh họ thân mến của tôi cứ việc cưới cháu ngài nếu ông ta muốn, nhưng nếu thế thì ông ta sẽ không còn là công tước nữa. Trên thực tế, lúc đó ông ta sẽ chỉ là một tên hành khất không hơn không kém, chẳng có chức tước địa vị nào, ấy là nếu cho rằng dân chúng Babbiano sẽ làm phúc cho cái đầu của ông ta được ở yên chỗ của nó hiện nay ; trong khi đó tôi, nếu không phải là một ông công tước trên một chiếc ngai một cặp kênh, ít nhất cũng là một bá tước có lãnh địa đang hoàng, nhỏ thật nhưng được chăm lo bảo vệ chu đáo, và chẳng bao lâu nữa sẽ trở thành công tước nếu Gian Maria từ chối không chịu nhường cháu gái ngài lại cho tôi. Vậy là nếu ông anh họ tôi cứ khẳng khẳng cưới cháu ngài cho bằng được, liệu ngài có thể chấp nhận để cháu mình làm vợ một kẻ hành khất lang thang hay một cái xác không đầu hay không ? »

Khuôn mặt Guidobaldo như biến sắc, đôi mắt ông nhìn chăm chăm một cách tò mò vào gã công tước mặt trắng bệch đang đứng cạnh ông.

« Vậy ra ngài là đối thủ tranh dành bàn tay của cháu gái tôi, thưa ngài bá tước ? » ông lên tiếng hỏi bằng giọng lạnh lùng.

« Quả có thể thật, thưa đức ông, » Francesco bình thản trả lời. « Tình thế lúc này như sau : Trừ khi Gian Maria có mặt ở Babbiano sáng ngày mai, ông ta sẽ bị mất vương miện công tước, và vương miện này sẽ được chuyển giao cho tôi theo sự thỉnh cầu của dân chúng ; nhưng nếu ông ta rút lại lời cầu hôn với công nương Valentina và nhường chỗ cho tôi, thì tôi sẽ đi thẳng về lãnh địa của mình ở Aquila, không bao giờ quấy rầy Babbiano nữa. Nếu ông ta từ chối, và khẳng khẳng bám lấy cuộc hôn nhân mà công nương Valentina căm ghét, lúc đó thì , người của tôi sẽ giam chân ông ta ở đây cho đến khi sẽ là quá muộn cho ông ta để quay trở về công quốc của mình để cứu lấy vương miện. Trong lúc đó, tôi sẽ đi thẳng tới Babbiano thay cho ông ta, và – cho dù tôi luôn cảm thấy bất đắc dĩ khi phải diễn vai công tước – tôi sẽ chấp nhận ngai vàng để làm dịu sự hoảng loạn của dân chúng. Đến lúc đó ông ta cứ việc xoay xở thuyết phục đức ông tác thành cho cuộc hôn nhân của ông ta. »

Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời mình Guidobaldo phạm phải một cử chỉ khiếm nhã. Ông phá lên cười - một tiếng cười thú vị, hài hước khiến Gian Maria như bị dao cắt vào tim.

« Biết nói sao bây giờ, ngài bá tước, » ông đáp, « ta đành phải thừa nhận ngài đã nắm được chúng ta trong lòng bàn tay và sai khiến như ý ngài muốn rồi ? Quả thật ngài là một người lính và một nhà chiến lược mà ta sẽ lấy làm hài lòng có được bên cạnh ta ở Urbino. Đức ông thấy thế nào ? » ông tiếp tục, lúc này quay sang Gian Maria vẫn đang ngây ra cấm khẩu. « Tôi vẫn còn một cô cháu gái nữa để hoàn tất mối liên minh giữa hai công quốc ; có lẽ con bé này sẽ dễ bảo hơn. Xem ra phụ nữ lúc nào cũng vẫn khăng khăng đòi được làm phụ nữ. Ngài có nghĩ rằng công nương Valentina và chú em họ can đảm của ngài... »

« Đừng để ý đến hần ! » Gian Maria gào lên, cả người nóng bừng bừng căm tức. « Hần là một con chó dẻo lưỡi có thể dụ được cả quỷ sứ bò ra khỏi địa ngục. Không đàm phán gì với tên đề tiện này hết ! Tôi có một trăm người, và ... » đức ông quay ngoắt lại phía sau. « Lũ khốn kiếp nhát gan kia, hạ cầu treo xuống ! » công tước hét lớn ra lệnh cho đám lính, « và tổng cổ lũ súc sinh kia ra khỏi lều của ta ! »

« Gian Maria, tôi cảnh cáo anh, » Francesco hô lớn, giọng sang sảng chắc nịch. « Tôi đã cho chĩa các khẩu pháo của anh về phía cầu treo, và ngay khi có ai toan tính hạ nó xuống tôi sẽ cho bắn nát vụn nó ra từng mảnh. Anh sẽ không thể ra khỏi Roccaleone trừ khi tôi cho phép và theo những điều kiện tôi đưa ra, và nếu anh để mất công quốc vì sự cứng đầu của mình, lỗi là do anh ; nhưng hãy trả lời tôi đi, để tôi còn quay về. »

Cả Guidobaldo cũng ngăn cản Gian Maria lại, ra lệnh không được hạ cầu treo xuống. Đến lúc này Gonzaga tiến đến bên cạnh công tước, thì thào vào tai đức ông lời gợi ý rằng ngài nên chờ đến khi màn đêm buông xuống.

« Đợi đến tối ư, đồ ngu ! » gã công tước gầm lên, quay ngoắt sang nhìn tay chơi, trong sự vui thích tàn nhẫn khi tìm ra một kẻ để trút giận. « Nếu ta đợi đến lúc đó, thì ta sẽ chẳng còn ngại vàng nữa. Đó là hậu quả của việc đánh bạn với những tên phản trắc. Tất cả là lỗi của người hết, đồ Judas ! » công tước hét lên căm tức, mặt méo mó biến dạng ; « nhưng ít nhất người cũng sẽ phải trả giá cho những gì người đã làm. »

Gonzaga thoáng thấy ánh thép nhoáng lên trước mặt gã, và gã bật kêu hét lên khi bị con dao của Gian Maria đâm ngập vào ngực. Guidobaldo định đưa tay ra cản lại nhưng đã quá muộn.

Vậy là, sự quả báo mới lạ lùng làm sao, anh chàng Gonzaga hào nhoáng gục xuống chết đứng ở chỗ gã đã hèn nhát đâm trộm Aventano.

« Vứt tên khốn kiếp này xuống hào cho ta, » Gian Maria gầm gừ, vẫn còn run lên vì cơn giận dữ đã khiến gã ra tay tàn nhẫn như vậy.

Mệnh lệnh của công tước được thi hành lập tức, và thế là cả nạn nhân và kẻ sát nhân cùng chung một nấm mồ.

Sau khi đã định ngăn cản Gian Maria, Guidobaldo theo dõi tất cả với vẻ dửng dưng, coi đó là sự trừng phạt đích đáng cho một kẻ mà ông không bao giờ có thể tha thứ được sự phản bội.

Khi nhìn xác chết biến mất dưới dòng nước xiết bên dưới, Gian Maria như chợt bừng tỉnh nhận ra việc mình vừa làm. Cơn giận hoàn toàn rời bỏ gã, và gã cúi đầu xuống hối hả làm dấu thánh. Rồi quay lại ra lệnh cho một kẻ hầu cận đang đứng sau lưng :

« Hãy nhớ sai người đọc cho hẳn một bài kinh cầu hồn vào sáng mai, » công tước trang trọng ra lệnh.

Như thế mệnh lệnh này đã giúp công tước lấy lại được bình tĩnh và trở nên tỉnh táo hơn, Gian Maria bước lên phía trước hỏi người em họ, bằng một giọng bình tĩnh hơn giọng mà đức ông vẫn dùng cho tới lúc đó, yêu cầu chàng nói rõ những điều kiện để chàng cho phép công tước quay về Babbiano trong thời hạn mà dân chúng đã dành cho ngài.

« Chỉ cần anh từ bỏ lời cầu hôn công nương Valentina, và tìm kiếm sự an ủi – mà tôi nghĩ là chính đức ông công tước Urbino cũng đã gợi ý - với người cháu gái trẻ hơn của công tước Guidobaldo. »

Trước khi Gian Maria kịp trả lời Guidobaldo đã hối thúc ngài bằng một giọng thì thầm rằng tốt nhất ngài nên chấp nhận những điều kiện này.

« Liệu còn lối thoát nào khác cho ngài không ? » Montefeltro chấm dứt bằng một câu hỏi đầy hàm ý.

« Còn cô cháu gái kia của ngài... ? » Gian Maria ừ ừ hỏi.

« Tôi sẵn sàng chấp thuận, » Guidobaldo trả lời.

« Còn công nương Valentina thì sao ? » ông cháu rể huyệt của ngài than thở.

« Cứ việc cưới tay condottiero cứng đầu của nó. Tôi sẽ không cản trở. Thôi nào ; trong chuyện này tôi luôn là bạn của ngài. Tôi thậm chí sẵn sàng hy sinh Valentina cho lợi ích của ngài. Nếu ngài cứ cố níu kéo, hẳn ta sẽ khiến ngài lụn bại. Vận may đã nằm trong tay hẳn rồi, ngài công tước thân mến. Hãy thừa nhận thất bại của ngài, cũng như tôi đã thừa nhận thất bại của tôi, và chấp nhận trả giá. »

« Nhưng thất bại của ngài có là gì nếu so với tôi ? » Gian Maria kêu lên, thấy rõ trong sự an phận của Guidobaldo sự thật rằng có một ông cháu rể như Francesco del Falco còn xa mới là một chuyện khó chịu trong thời buổi loạn lác đầy đe dọa này.

« Ít nhất thì thất bại đó cũng hoàn toàn như của ngài, » Guidobaldo nhún vai trả lời. Cứ như thế, công tước Urbino tiếp tục lý luận một hồi cho tới khi Gian Maria nhận ra rằng người đồng minh không những đã rời bỏ đức ông mà còn trở thành đồng minh với em họ ngài, thúc giục ngài phải chấp nhận mọi điều kiện chàng bá tước đặt ra, cho dù khó nuốt trôi đến đâu đi nữa. Bị thúc ép như vậy, Gian Maria ừ ừ chấp nhận thất bại và sẵn sàng trả giá. Với thái độ đó đức ông hỏi lúc nào ngài có thể rời lâu đài.

« Ngay lập tức, nếu ngài muốn, vì tôi đã có lời hứa danh dự của ngài, » Francesco lập tức trả lời, và hy vọng phản trắc lại loé lên trong mắt Gian Maria để rồi bị dập tắt ngóm bởi những lời tiếp theo của ông em họ. « Nhưng để tránh mọi lộn xộn có thể xảy ra giữa người của anh và người của tôi, hãy ra lệnh cho người của anh rời khỏi lâu đài không mang vũ khí và không mặc áo giáp, cả anh cũng vậy. Đức ông Guidobaldo là ngoại lệ duy nhất tôi cho phép không phải theo điều kiện này. Nếu anh không tuân thủ nghiêm chỉnh, tôi xin hứa là anh sẽ phải ân hận. Chỉ cần dù một người vũ trang đi ra khỏi cổng, tôi sẽ lập tức ra lệnh phát hoả, và chính những khẩu pháo của anh sẽ huỷ diệt anh. »

Như vậy cuộc bao vây thứ hai của Roccaleone đã chấm dứt gần như ngay sau khi nó vừa được bắt đầu, và Gian Maria đành đầu hàng kẻ chiến thắng. Công tước Babbiano và quân lính im lìm ủ rũ kéo ra ngoài như một bầy cừu, đi thẳng về hướng Babbiano, và không một lời nói nào - thậm chí không một cái nhìn nào - được trao đổi giữa Gian Maria và cô công nương đã là nguyên nhân dẫn tới sự mất mặt của ngài, người lúc này đang nhẹ nhõm đứng nhìn ngài bỏ đi.

Guidobaldo cùng vài người hầu của ông nán lại sau khi người đồng minh đã đi khỏi. Rồi ông yêu cầu Francesco dẫn đến gặp cô cháu gái, một yêu cầu được chàng lập tức tuân theo.

Công tước lạnh lùng ôm hôn nàng - nguyên chuyện ông vẫn còn ôm hôn nàng sau tất cả những gì đã diễn ra bản thân nó cũng đã nói lên thật nhiều.

« Ngài bá tước, ngài sẽ đi cùng với ta đến Urbino chứ ? » ông bất ngờ nói với Francesco. « Tốt nhất lễ thành hôn nên được tổ chức ở đó. Tất cả đã sẵn sàng - vì mọi thứ đã được chuẩn bị cho đám cưới của Gian Maria. »

Đôi mắt Valentina sáng lên vì sung sướng hạnh phúc ; đôi má cô thiếu nữ đỏ bừng, nàng cúi đầu nhìn đắm đắm xuống đất ; nhưng Francesco thì thẳng thắn nhìn thẳng vào khuôn mặt công tước, cái nhìn của một người không tin nổi vào vận may quá lớn đã đến với mình.

« Vậy là công tước chấp nhận tôi ? » chàng đánh bạo hỏi. Khuôn mặt Guidobaldo đanh lại, một nếp nhăn xuất hiện trên vầng trán cao quý đang khẽ cau lại.

« Ngài có lời hứa danh dự của ta, » ông trân trọng trả lời, và Francesco quỳ một gối xuống cúi người kính cẩn hôn tay ông.

Sau đó họ lên đường trên lưng những con ngựa đã được giữ lại như là chiến lợi phẩm. Cả đoàn người vẽ nên một bức tranh thật vui vẻ, Guidobaldo cưỡi ngựa đi đầu, cùng với Francesco và Valentina, trong khi đi cuối cùng là Peppe và thầy Domenico. Hai người này, như bị lây bầu không khí hữu nghị xung quanh, cuối cùng cũng đã làm lành với nhau.

Trên đường đi, tình cờ lúc này Guidobaldo hơi tụt lại phía sau, do đó trong khoảnh khắc Francesco và Valentina thấy chỉ có hai người bên nhau cách xa mọi người một quãng. Nàng quay sang nhìn chàng, đôi mắt nâu đầy e lệ, khoé môi đỏ thắm khẽ run :

« Anh vẫn chưa nói là anh tha thứ cho em, Francesco, » nàng phàn nàn bằng những lời thì thầm ngượng ngập. « chẳng lẽ anh không thể lịch sự nói lên điều đó, trong khi chúng mình sắp làm đám cưới rồi ? »

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>